

ARTHUR RANSOME

GALAMBPOSTA

FORDÍTOTTA BORBÁS MÁRIA

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET <i>MÁR KEZDŐDIK IS</i>	TIZENKILENCEDIK FEJEZET <i>ROGER AKCIÓBA LÉP</i>
MÁSODIK FEJEZET <i>A TERV</i>	HUSZADIK FEJEZET <i>HOVÁ LETT ROGER?</i>
HARMADIK FEJEZET <i>BOB, A PALAFEJTŐ</i>	HUSZONEGYEDIK FEJEZET <i>A KARÓK KITŰZÉSE</i>
NEGYEDIK FEJEZET <i>MRS. BLACKETT FELTÉTELEI</i>	HUSZONKETTEDIK FEJEZET <i>MUNKÁBAN AZ ARANYÁSÓK</i>
ÖTÖDIK FEJEZET <i>AZ ELŐŐRS MEG A TÖBBIEK</i>	HUSZONHARMADIK FEJEZET <i>BÚJÓCSKA</i>
HATODIK FEJEZET <i>HÍREK A VADONBÓL</i>	HUSZONNEGYEDIK FEJEZET <i>ELEVENEN ELTEMETVE</i>
HETEDIK FEJEZET <i>KÖLTÖZIK A TÁBOR</i>	HUSZONÖTÖDIK FEJEZET <i>MUNKÁBAN A VAKONDOKOK</i>
NYOLCADIK FEJEZET <i>MAGASHEGY</i>	HUSZONHATODIK FEJEZET <i>MAGUNKRA UTALVA</i>
KILENCEDIK FEJEZET <i>ILYEN TÁBOR IS VAN</i>	HUSZONHETEDIK FEJEZET <i>FŰVÓCSŐ MINDEN MENNYISÉGBEN</i>
TIZEDIK FEJEZET <i>ARANYÁSÁS</i>	HUSZONNYOLCADIK FEJEZET <i>SZÉNÉGETŐK</i>
TIZENEGYEDIK FEJEZET <i>ELHÁRÍTÓ HADMOZDULATOK</i>	HUSZONKILENCEDIK FEJEZET <i>A KOHÓ</i>
TIZENKETTEDIK FEJEZET <i>EGY DOBOZ FESTÉK</i>	HARMINCADIK FEJEZET <i>KATASZTRÓFA</i>
TIZENHARMADIK FEJEZET <i>KI TUD VIZET FAKASZTANI?</i>	HARMINCEGYEDIK FEJEZET <i>FŰST MAGASHEGY FELETT</i>
TIZENNEGYEDIK FEJEZET <i>REMÉNYTELENÜL</i>	HARMINCKETTEDIK FEJEZET <i>AZ ARANYBÁNYÁBAN</i>
TIZENÖTÖDIK FEJEZET <i>TITTY NEKIDURÁLJA MAGÁT</i>	HARMINCHARMADIK FEJEZET <i>BECKFOOTBAN</i>
TIZENHATODIK FEJEZET <i>KÚTÁSÁS</i>	HARMINCNEGYEDIK FEJEZET <i>A BENNSZÜLŐTTEK</i>
TIZENHETEDIK FEJEZET <i>KÖLTÖZIK A TÁBOR</i>	HARMINCÖTÖDIK FEJEZET <i>ITT A VÉGE</i>
TIZENNYOLCADIK FEJEZET <i>A FEHÉR PACNIK</i>	

Első fejezet

MÁR KEZDŐDIK IS

- Halló!... Kérem... Itt vagyok... Igen, én...

Roger egyben lenyelt egy darab csokoládét, meg sem rágta. Tittyvel együtt hajoltak ki a vasúti kocsi ajtaján. A vonat megállt egy állomáson. Tizenöt kilométert kell még megtenniük a hegyekbe vezető szárnyvonalon. Valahol a peron végén tejeskannákat tologattak hatalmas csőrömpöléssel, úgyhogy eleinte nem is hallották, amint a vonat mentén végighaladó hordár kiáltozik, és sorra bekukkant minden egyes kocsiába. De most már tisztán hallották.

- Walker úr!... Mr. Roger Walker!... Mr. Walkerrr! - A hordár sorra járt minden egyes ajtót.

Még két ajtónyira volt tőlük, de Roger máris leugrott a peronra.

- Én vagyok az! Én vagyok Roger Walker!

A hordár ránézett.

- Maga az? - kérdezte. - No, akkor jöjjön velem. Nincs vesztegetni való időnk, pedig azokkal a tejeskannákkal elbíbelődnek egy darabig. Hogy micsoda? Hát egy kosár... Azt küldik magának. Kettő volt, de a másikat másnak szánták, amazok már a korábbi vonattal megjöttek. Még mielőtt a maguk vonatja továbbmegy, fel kell röppentenünk őket. Emerre jöjjön. Jól figyeljünk. Amott hagytam, a peron végén.

Titty éppen kiszállt volna, amikor egy parasztasszony torlaszolta el az útját.

- Ugyan, kedves, fogja már meg a táskámat - szólt a néni.

Titty elvette a táskát és az ülésre tette. A néni sorra adogatta fel a csomagjait, aztán felmászott maga is.

- Micsoda hőség! - sóhajtott, és az arcát törölgette. A csomagjait számlálta. - Tisztára megzavarodik az ember ebben az időben... Három... öt... meg itt ez a kettő... Nem, csak hat összesen...

A néni beszélt, beszélt, a tejeskannák csőrömpöltek, úgyhogy Titty nem hallotta, mit mondott a hordár, csak annyit látott, hogy egyszer csak kapja magát, elrohan, Roger meg ott szedi a lábát mellette. Titty téován pillantott a maguk két kis bőröndjére.

- Ne féljen, kedves, nem nyúl hozzá senki - biztatta a néni.

- Köszönöm szépen - mondta Titty. Leugrott a peronra, és Roger meg a hordár után futott.

- De mi van benne? - kérdezte éppen Roger, majd félreugrott, hogy idejében kikerüljön egy tejeskannát, amely ott magasodott előtte.

- Galamb - válaszolt a hordár. - No, itt is volnánk. Fogja ezt a plajbászt. Emitt írja alá, itt a könyvben, ni.

Roger elvette a ceruzát, és odakanyarintotta a nevéét, ahová a hordár mutatott. Titty már a peronon álló fényes, barna vesszőkosarat szemlélte. Elolvasta a címkéjét:

ROGER WALKER
a 6.05-ös vonat utasa
STRICKLAND VASÚTÁLLOMÁS
Engedd fel a galambot
abban a pillanatban,
amint megkapod,
a kosarat pedig hozd
magaddal.

A címke sarkában pedig, szinte mintha hivatalos pecsét volna, kék ceruzával rajzolt pici koponya és keresztbe tett lábszárcsontok.

- Ez Nancy! - kiáltott fel Titty. - Már el is kezdte!

- Eleven galamb van a kosárban! - mondta Roger. - Figyelj!

- Nincs ám sok idejük - figyelmeztette őket a hordár. - Vágja el itt a zsinórt, s húzza ki a pecket. Ezek a kis galamboskosarak mind egyformán nyílnak. Várjon csak egy kicsit. Vigye ki innen a tető alól, hogy a szabad ég alatt röppenhessen fel.

- Fölengedjük? - csodálkozott Titty. - Hisz soha többé el nem fogjuk!

A hordár jót nevetett.

- Egy hete kapom mindennap a kosarakat, hogy fölroptessenek egy-egy galambot. Bizonyos Blackett nevű küldözi őket.

- Hozzájuk készülünk - mondta Titty.

- No, a galamb előbb ott lesz, mint maguk.

Roger elvágta a madzagot, és kihúzta a pecket.

- Látom a szemét! - mondta.

Ott voltak már szinte a peron végén, kiértek az állomás teteje alól, és a szabad ég alatt álltak, a mozdony mellett.

A fűfavessző kosár ajtaja kinyílt. Kivillant a galamb fényes bronzbarna-szürke foltos feje. Piros karmok kapaszkodtak az ajtó szélébe. A kosár egyszer csak könnyebb lett, és Roger úgy érezte, mintha ő maga hajította volna fel a galambot a levegőbe. A madár felröppent a tető fölé, a mozdonyból szállongó fehér gőzpatatok fölé, már a háztetők fölött körözött, aztán a krikettpálya fölött, s a hordár, Titty meg Roger csak nézte. A masiniszta meg a fűtő kihajolt a mozdonyból: nézték ők is. Aztán, mikor a galambból már nem látszott más, csak egy pirinyó, köröző szürke pötty, mintha eltökélte volna magát, elszállt északnyugatnak, egyenesen a nap felé, a tóvidék kéklő dombjainak irányában.

- Még látom - mondta Titty.

- Én már nem - mondta Roger. - De, mégis... Nem. Már eltűnt.

- Jó lesz, ha sietnek vissza - dörmögte a hordár, és biccentett a mozdonyvezetőnek, az meg viszonzta a biccentést, mintha csak megígérné, hogy nem indul, amíg a két gyerek vissza nem ért a helyére. Az indító épp akkor fűjt bele a sípjába, amikor visszaértek a kocsiba.

- Figyelj - susogta Roger Tittynek. - Nem kéne adnunk valamit a hordárnak?

Titty addigra már a kézitáskájában kotorászott.

- Hagyják csak - legyintett a hordár. - Jól jön az még galambeledelre.

- De nem is a mi galambunk - mondta Titty.
 - Nem baj - mosolygott a hordár, becsukta a kocsiját, és barátságosan integetett, amíg a vonat ki nem gördült az állomásról.
 - Nagyon szépen köszönjük! - kiáltott a két gyerek az ablakból.
 - Mi volt ez a nagy hűhó? - tudakolta a néni a kocsiban. Már megszámlálta valamennyi csomagját, és kényelmesen elhelyezkedett egy sarokülésen. Ott üldögélt, ölbe tett kézzel. - Galamberegetés? Az én fiam odalent lakik, délen, az ám a nagy galambbarát. Még jóformán fiókák, már föleregeti őket, mind messzebb és messzebb, úgyhogy nyár végére már elszállnak egészen ide mihozzánk, mi meg reggel megint feleresztjük őket, s estére odahaza vannak, Anglia túlsó végében.
 - Levelet is tetszik velük küldeni? - tudakolta Titty.
 - Sok csókot hazulról - felelte a néni. - Bizony. Az apjuk felírja egy darabka papírra, s ráköti a galamb lábán a gyűrűre.
 - Aha - bólintott Roger. - Erre gondolt Peggy, mikor azt írta a levelében, hogy idén nyárra jobbat találtak ki, mint amilyen a szemaforjelzés volt.
 - Ugye, milyen jó, hogy eljöhettünk? - kérdezte Titty. - Hisz lehetett volna úgy is, hogy az iskolában maradunk.
- Roger kihajolt az ablakon, összehúzta szemét, úgy meredt a szélbe.
- Nyoma sincs a galambnak - jelentette.
 - Elszállt, mint a huzat - mondta Titty. - A vonat nem tudja utolérni.
 - Messzire száll? - kíváncsiskodott a néni.
 - Egészen egy Beckfoot nevű házig, a tó túlsó partján.
 - Blackettékhez?
 - Tetszik ismerni őket?
 - Bizony, Mrs. Blackettet is, meg a leánykáit is, meg a bátyját, Turner urat, aki mindig elkalandozik messze földre...
 - Mi is ismerjük - mondta Roger. - Csak mi úgy hívjuk, hogy... - Hirtelen elhallgatott. Kár volna elárulni Flint kapitány nevét a bennszülötteknek.
 - Úgy hát jártak mifelénk már máskor is - vélekedett a néni.
 - Igen - felelt Titty. - Holly Howe-ban szoktunk lakni... legalábbis anya... de Jackson néninek most két hétig vendégei lesznek... Addig Blackettéknél leszünk, mert anya nem akarja, hogy elkapjuk Bridgettől a számarköhögést.
 - Egyenesen az iskolából jövünk - magyarázta Roger.
 - Aha - bólintott a néni. - Sokat hallottam már magukról. Maguk azok, akik amott a tó szigetén táboroztak, két esztendeje, amikor Turner úrnak az úszóházába betörtek. Aztán az elmúlt télen megint itt voltak, amikor befagyott a tó. De én azt hittem, négyen vannak...
 - Sőt Bridgettrel együtt öten - tette hozzá Titty. - John és Susan már biztosan ott lesz. Az ő iskolájuk közelebb van.
 - Hát a Dicksonék két vendégével nem voltak barátságban?

- Dick és Dorothea Callummal? De igen - mondta Titty. - De ők még csak sokára jönnek meg, mert az édesapjuknak rengeteg vizsgadolgozatot kell kijavítania.

Hosszú volt az út délről, de a végén szinte repült az idő. Már a dombvidéken vitte őket a vonat; a földeket laza kőrakások választották el egymástól. Szürke szikladarabok ütköztek ki az aszott fűből. Vörösszürke sziklafalak emelkedtek az égig. Titty és Roger ide-oda szaladgált a kocsi egyik oldaláról a másikra, hol az egyik ablakon néztek ki, hol a másikon.

- Igen nagy a szárazság - magyarázta a néni. - Hetek óta egy csepp eső nem sok, annyi sem esett, nem is igen fog, s a patakok mind elapadtak. Néhol azt se tudják a népek, mivel itassák meg a jószágot, hogy szomjan ne vesszen.

- Nini! - kiáltott fel Roger. - Ott tűz volt!

- Nem is egy - mondta a paraszttasszony.

A vonat meredek partfalak között pöfögött, kétoldalt feketére égett a fű.

- Szikra pattant ki a mozdonyból? - tudakolta Roger.

- Az bizony - bólintott a néni. - Ahol meg nem jár vonat, ott a kirándulók az automobillal meg a gyufával meg a cigarettával, mintha ötig sem tudnának számolni. Elég egy árva szikra, már lángban áll minden, mintha csak száraz gyújtós volna. No, én meg is érkeztem. Amott áll a tanyánk...

Holly Howe-hoz hasonló tanyaház suhant el a szemük előtt. A néni felpattant, és szedegetni kezdte a csomagjait. A vonat kanyarodott egyet, és lassított.

- Ott a tó! - kiáltott fel egyszerre Titty és Roger.

Messze, lent, egy falu füstölő kéményein túl, csillogó tó nyújtózott a hegyek között. A vonat megérkezett az utolsó állomásra.

- A peron a túloldalon van - mondta Roger.

- Vajon ki lesz ott? - tűnődött Titty.

- Senki - vont a vállát Roger.

Hanem egy piros kötött sapka már ott billegett a peronon várakozók között. A következő percben Nancy Blackett bukkant fel az ajtóban, aztán a Walker gyerekek elköszöntek a nénitől, és nagy nehezen lerángatták poggyászukat a vonatról.

- Hát megjöttetek - mondta Nancy. - Jó napot kívánok, Mrs. Newby. No, Roger, rendben megkaptad a galambot? Feleresztetted? Anyával előbb indultunk el, mint ahogy odaérhetett. Anya mindjárt itt lesz. Bevásárol. Az áldóját, majdnem lekéstelek benneteket. Elhoztad a kosarat? Jól van. Remek! Árbocok és orrvitorlák, de örülök nektek! No, mozgás, szedjétek ki a cuccotokat a poggyászkocsiból, aztán indulás a csomagmegőrzőbe.

Mintha mindenki egyszerre beszélt volna. Hatalmas zűrzavar támadt körülöttük, de nemsokára előbukkant az őládájuk is a poggyászkocsiból, Nancy megkérte a hordárt, hogy figyeljen, mikor ér oda Mrs. Blackett, ő meg előretelre a Walker gyerekeket a peronon.

- Flint kapitány az Úszóházban van? - érdeklődött Roger.

- Még nem jött meg Dél-Amerikából, igaz? - kérdezte Titty.

- Már itt kéne lennie, de nincs itt - közölte Nancy. - A bányája nem sokat ért, de úgy kell neki, mért nem ért ide, mire megkezdődött a szünidő. Már hazafele tart. A cucca részben megérkezett, de a legfontosabb még nincs itt. Tegnap legalább még nem volt. Talán már megjött.

Nancy betelerelte a vendégeket a csomagmegőrzőbe.

- Nem jött valami ketrec vagy kalitka benne egy élőlényel? - tudakolta Nancy a pult mögött álló férfitől.

- Nyulak? - kérdezte amaz.

- Az a baj, hogy nem tudjuk pontosan.

- Blackett kisasszony, ugye? - kérdezte a férfi, és ujját végighúzta a könyvébe rótt sorokon. - Nem, kisasszony, a maga nevére nem érkezett semmi. Még nem. Hacsak ezzel a vonattal nem jött.

Nancy a fejét rázta.

- Már megnéztem a poggyászkocsiban. Tessék idefigyelni: holnap szörnyű sok dolgunk lesz, úgyhogy nem tudok átjönni. Nem tudna telefonálni, ha befut a csomag?

- De igen, Blackett kisasszony, szívesen.

- De hát mi az? - tudakolta Roger.

- Az az egy biztos, hogy Timothynak hívják - mondta Nancy.

- Még egy majom? - firtatta Roger.

- Vagy talán papagáj? - tűnődött Titty. - Azt mondta, talán hoz még egyet.

- Nem stimmel - rázta a fejét Nancy, miközben visszamentek a bőröndökhöz. - A táviratban azt írta, hogy a szobájában engedhetjük szabadon. Úgyhogy nem lehet se majom, se papagáj. Olyasmi lesz, ami nem tehet sok kárt, és nem tud felmászni. Dick... - kezdte Nancy, de aztán másképp folytatta. - Megnéztük a természetrajzkönyvben, és majdnem biztos, hogy örvösállat. De csak majdnem. És nem tudunk megbizonyosodni felőle, mert Jim bácsi már hazafelé tart, és még csak azt sem tudjuk, melyik hajón. De mindegy, akármilyen is, nyilván előreküldte, különben nem táviratozott volna... Hahó, ott van anya!

Ősöreg, aprócska autó kanyarodott be az állomás elé; a sárhányója csupa horpadás. A lányánál alig magasabb, gömbölyű kis Mrs. Blackett a hordárral beszélt. A gyerekek közeledtére hátrafordult.

- Hát megjöttetek. Ti vagytok a sereghajtók.

- Kivéve Timothyt - mondta Nancy. - Ő még nincs itt, de mihelyt megjön, telefonálnak.

- Ez a két bőrönd a tiétek? - nézett a poggyászra Mrs. Blackett. - Elférnek a csomagtartón. Más nincs, csak a bőröndök? Hát édesanyátok hogy van? És Bridget? Ó, el is felejtettem, hogy ti is egyenest az iskolából jöttök. Ti sem tudtok többet, mint John és Susan.

- Tegnap kaptunk levelet - mesélte Titty. - Bridgie már alig köhög. Nemsokára rendben lesz, és anya is jól van. Legalábbis nem írja az ellenkezőjét.

- Ugorjatok be - biztatta őket Mrs. Blackett, miután a poggyászt a csomagtartóra szíjazták. - Köszönöm, Robert. Te mellém ülsz, előre, Titty. Nehogy valaki a csomagjaimra telepedjen! A kosárban tojás van, a zacskóban paradicsom. Csapd be az ajtót, Roger. Nyomd meg belülről,

hogy be van-e csukva rendesen. Jól van, Nancy... Örülök, hogy a nagybátyátok nem hallotta, amint sebességbe tettem a kocsit... Igen, igen, kiengedtem a kéziféket...

Szörnyű csörömpölés, zörgés közepette gördült ki az útra a kis kocsi, és élesen balra kanyarodott.

- Nem kell megkerülnünk a tavat? - kérdezte Roger.

- De nem ám - felelte Nancy. - Már persze ha Szofoklész egyenesen repült.

Titty hátrafordult.

- Miért kereszteltétek a galambot Szofoklésznek?

- Jó kérdés - bólogatott Mrs. Blackett.

- Jaj, anya, figyelj a kormányra! - szólt Nancy. - Hogy miért? Kaptunk egyet Jim bácsitól, és ő Homérosznak nevezte el, mert azt mondta, hogy vakon is hazatalálna. Aztán szereztünk hozzá még kettőt, hogy ne unatkozzon, és megnéztük, milyen görög költő van még, úgyhogy azokat Szofoklésznek meg Szaffónak neveztük el. Na, itt vagyunk. Phú! Anya! Még jó, hogy idejében elkaptam a tojásokat...

Még el se kezdődött a kaland, már majdnem csúfos véget ért.

- Nem értem, egyesek miért száguldanak, mint az örültek - méltatlankodott Mrs. Blackett. Oly hirtelen fékezett, hogy Roger és Nancy lerepült a hátsó ülésről, Titty pedig beleverte az orrát a szélvédőbe. - Csupa megveszekedett rohangál az országúton! Egyáltalán nem biztonságos. Jó, jó, Nancy, csak ne vess. Az emberek igenis nagyon könnyelműek. No persze, ha nem titeket hallgatlak, idejében rádudáltam volna...

- Láttad, ki volt az? - kérdezte Nancy. - Jolys ezredes. Megemelte a kalapját... Nem, nem, ne nézz hátra. Tudja, hogy nem láttad meg, és én különben is megeresztettem egy bájvigyort.

- Miért szerelt az autójára trombitát? - kérdezte Roger.

- Nem trombita az, hanem vadászskürt - helyesbített Titty.

- Még az sem! - tromfolt le Nancy. - Hanem régimódi autóduda. Az ezredes szemlét tartott az önkéntes tűzoltóknál. Láttátok a kocsija hátuljából meredező seprüket?

- Nagy a szárazság - magyarázta Mrs. Blackett. - Hetek óta nem esett egy csepp eső, és szörnyű nagy baj lenne, ha a kitermelt fa tüzet fogna. Az öreg Jolys ezredes úgy megszervezte a környékbéli ifjúságot, hogy ha tűz támad, nyomban felugranak a fiúk a kocsijukra, és seprűvel elfojtják a tüzet.

- Fertelmes dudálás közepette - tette hozzá Nancy. - Csak el tudjanak indulni. Akinek csak autója van, mind tagja a brigádnak, és a férfiak... Jaj, anya, vigyázz!

Mrs. Blackett ugyanis valahogyan az út túlsó oldalára tévedt, és most igyekezett visszatalálni. Az utolsó ereszkedőhöz értek, a kis falu fölött, amelyet a Walker és a Blackett gyerekek Riónak kereszteltek el. A lejtő alján bekanyarodtak. Eléjük tárult az öböl csillogó vizeitűkre, a csónakkikötő-pallók, a lehorgonyozott vitorlás hajók. Roger és Titty a tavat télen látták utoljára, amikor a jegét korcsolyázók százai lepték el. Mrs. Blackett hatalmas fékcsikorgás közepette megállt. A kocsi jóformán még meg sem állt, Nancy már ki is ugrott.

- Nyomás, ti ketten! - kiáltott, Titty és Roger pedig kikászálódott, és a nyomába eredt. Vajon mi lehet az a palló, tűnődtek, amelyik sokkal magasabba emelkedik ki a vízből, mint régen?

- Mi történt a tóval? - kérdezte Roger. - Máskor majdnem az országútig felért.

- Aszály - válaszolt kurtán Nancy. Pillantása már a szigeteken túl járt. - Fél pillanat. Jól van. Minden rendben. Szofoklész hazaért. Maradjatok itt, várjátok meg őket...

És már futott is visszafelé a mólón.

- Hohó! - kiáltott fel Roger, és Nancy után bámult. - Nézd csak! Mrs. Blackett megfordult. Nancy beszáll. Már el is hajtanak! Hó! Nézd csak! Titty! Viszik a cuccunkat!

De Titty jóformán nem is hallotta. Messze, kint a víztükör fölött, az alkonyi nap fénye megcsillant egy kis fehérségen: azért száguldott vissza Nancy a kocsihoz. Mintha az eltelt két esztendő elfűjták volna, s most látná először a *Fruska* kalózainak pici fehér vitorláját...

Roger megragadta Titty karját.

- Titty - kiáltott rá -, elmentek!

Titty a kis hajóra mutatott.

- Nincs semmi baj - mondta. - John és Susan meg Peggy jönnek már értünk.

Második fejezet

A TERV

Titty és Roger a csónakkikötő végében állt. Átnéztek a tó túlsó partjára, a nagy hegyekre meg a Kangcsendzönga büszke ormára, amelyet az előző esztendőben meghódítottak. Ott a beckfooti hegyfok is, mögötte bújik meg Blackették háza, s a hegyfok meg a szigetek között villózik a *Fruska* kis fehér vitorlája. Ám amint figyelték, kétely lopózott a szívükbe. Ki kezeli a szélben csattogó kis vitorlát? Mert ha csak egyet lebben, nem volna semmi jelentősége. De a vitorla csattogott, lobogott, s nemcsak akkor, amikor a kis hajó irányt változtatott.

- Ez nem lehet John - vélte te Roger. - De még Susan sem. Az ő kezük alatt nem imbolyogna így. Peggy meg éppúgy ért a hajóhoz, mint John.

Szél ellen haladt a tavon a kis hajó. Egy pillanatra elrejtette szem elől egy nagy tavi gőzös. Aztán meg bebújt egy sziget mögé. Majd fordult megint, és az öböl torkolata felé suhant. És a hajó kikötőből figyelő két szakember szeme láttára a vitorla olykor-olykor botránnyosan lengedezett.

- Ott egy piros sapka! - kiáltott fel Titty. - Biztosan Peggy. De lehetetlen, hogy ő kormányozna. Te, Roger, a Dék azok! Peggy az evezőspadon ül. Dorothea kapaszkodik a fővitorla kivonókötelébe. A kormányonál Dick. Láttam, amint megvillant a szemüvegén a nap. Háromszor éljen! Biztosan ott vannak már Mrs. Blackettnél.

- De hiszen halvány fogalmuk se volt a vitorlázásról!

- Már nyáron is tanultak. Nem emlékszel? Megírták levelezőlapon. No, integessünk! - mondta Titty. - Most már látnak minket.

Peggy Blackett visszaintegetett. Dicknek és Dorotheának tele volt a keze munkával.

- Nem is csinálják rosszul - ismerte el Roger. - Kezdő létükre...

A kis hajó sebesen közeledett.

Látták, hogy Dorothea két kézzel kapaszkodik a fővitorla kivonókötelébe, úgy várja Peggy utasításait. Jól felismerték Dick komoly arcát is. Peggy jelzett valamit. A kis hajó kanyarodott, szélirányba került, aztán a lábuknál állt meg. Roger letérdelt a kikötőhídra, és megfogta a hajót.

- Derekas munka volt! - kiáltott. - Hahó! Hoztatok még egy galambot?

- Ugrás - szólt Peggy. - De el ne ereszd a mólót. Üzenetet kell küldenünk a galambbal. Hány óra?

- Lerobbant az órák - mondta Roger. - Mint mindig.

- Hét óra tizennégy perc - közölte Dick.

Peggy firkált valamit egy cédulára. Aztán összepödörte a papírt, kinyitott egy vesszőkosarat - szakasztott olyan volt, mint amelyet Rogernek adott át a hordár -, és kivett belőle egy galambot.

- Nosza - mondta Peggy. - Most becsúsztatjuk a sürgönyt a helyére... ide ni, a gumigyűrű alá.

A galamb egyik lábán fémkarika volt, a másikon gumigyűrű. Titty reszkető ujjakkal csúsztotta a pici papírtekercset a gumigyűrű alá - jaj, csak el ne vétse, jaj, csak meg ne sértse a galamb kényes lábát!

- Nyomás - mondta Peggy, és a galamb már a fejük fölött körözött, az öbölben horgonyzó hajók fölött, aztán akár a nyíl, suhant egyenesen a távoli hegyfok felé.

- Indulás! - kiáltott Peggy, és a következő pillanatban elhagyták a kikötőhidat, és a kedvező szélben gyorsan követték a tavon a galamb röptének irányát.

- Megvártuk, mit üzentek, csak azután indultunk - mondta Dorothea.

- Miféle üzenetet? - csodálkozott Roger.

- Hát amit Szofoklész hozott.

- Ezt hogy hívják? - kérdezte Titty.

- Szaffó - mondta Peggy. - Figyeld a zászlórudat a szirtfokunkon! Mihelyt Szaffó megérkezik, felhúzzák a zászlót.

Jóformán még ki sem értek a Riói-öbölből, amikor Roger elkurjantotta magát:

- Ott a zászló!

És valóban: a beckfooti szirtfokon, messze, a tó túlsó partján, a távolból egészen feketének látszó zászló lengett-lobogott a zászlórúdon!

- Jó gyorsan odaért - mondta Peggy,

- Éppolyan gyors, mint a távíró - vélekedett Roger.

- Majdnem - bólintott Dick. - Legalábbis ilyen rövid távon.

- Nézzétek, az ott Susan! Hova szalad?

- Vissza a táborba - magyarázta Peggy. - A sátrakkal van dolguk. Ugyanis a kertben táborozunk.

- A kertben?... - visszhangozta kissé csalódottan Titty.

- Csak amíg az édesanyátok meg nem érkezik Holly Howe-ba. Addig nincs *Fecskétek*, nyolcan pedig nem tudjuk belegyömöszölni magunkat a *Fruskába*. Úgyhogy addig nincs Vadmacska-sziget. Különben is, amíg anya az egyetlen szülő, azt akarja, hogy ott legyünk a keze ügyében. Azt mondja, elég dolga van a tapétázókkal meg a mázókkal, nem tud még bennünket is szemmel tartani, ha házon kívül ütünk tábor. Na, ne búsuljatok, lehetne rosszabb is. Magunk főzünk. Figyeljete: tudátok, hogy Susan a szülinapi ajándékpénzét beleolta egy húsdarálóba? Hogy jobb pemikánt tudjon csinálni?

Titty felvidult. Végtére is mindössze két hét az egész!

- Timothy megérkezett? - tudakolta Dorothea.

- Még nem - rázta a fejét Titty.

- Megkérdeztük a csomagmegőrzőben - fűzte hozzá Roger.

- Csak tudnám, mikor adták fel - borongott Peggy.

- Átvehetem egy kicsit a kormányt? - kérdezte Roger.

- Tessék - bólintott Dick. És egészen hazáig Titty és Roger kezelte a kormányt felváltva, hogy megbizonyosodjanak felőle: nem feledték-e még el hajdani tudományukat. Peggy közben el-

mesélte, hogyan idomítják a galambokat: mind hosszabb és hosszabb útra küldik őket. Dorothea pedig arról számolt be, hogyan tettek szert odahaza, Norfolkban, a vitorlázó-tudomány alapelemeire. Hamarosan annyira megközelítették a szirtfokot, hogy már jól láthatták a fehér koponyát meg a keresztbe tett lábszárcsontokat a fekete lobogón.

- Szerintem - szólalt meg Titty - amíg a kertben táborozunk, nem lehetünk kalózkod, de még hadat sem viselhetünk. Mi legyen? Északi-sark újra nem lehet...

- Ahhoz egy kicsit nagy a hőség - bólogatott Roger.

- Arany! - jelentette ki Peggy. - Dick geológus, és Nancy elolvastatta vele Flint kapitány valamennyi bányászati szakkönyvét. Holnap behatolunk a Kangcsendzönga mélyébe, és beszélünk Bobbal. Ő palafejtő; emberemlékezet óta bányászik, és anya azt mondja, Bob majd megmondja, hol keressünk aranyat.

- A Kangcsendzönga mélyén? - csodálkozott Titty.

- Bizony! - bólított Dorothea. - Viszünk gyertyát.

- Távolodni a szirtfoktól! - kiáltotta el magát Peggy. - Menten zátonyra futunk!

Széles ívben megkerülték a szirtfokot, és hamarosan az Amazon folyó torkolata felé vitorláztak. Behúzták a fenékszuonyt, bevonták a vitorlát. Peggy levetette a cipőjét, beugrott a vízbe, és átvontatta a kis hajót a sekélyesen. Aztán visszamászott. Nád között eveztek; magasabbra emelkedett a nád a víz fölé, mint máskor, mert a szárazságban ugyancsak leapadt a folyó.

- Ott a csónakház! - kurjantotta el magát Roger.

A csónakház mögött még ott volt a Fruskák megfakult címerpajzsa. Ráfért volna a friss festés. Az öreg, szürke beckfooti ház különös látványt nyújtott, ahogy a festők körülállványozták. A ház meg a folyó közti gyepszönyegen sátrak fehérlettek.

- Megjöttek! - hallatszott John hangja. Aztán már meg is pillantották Johnt meg Susant: elébük jöttek a partra, s a következő pillanatban felbukkant Nancy is - rohanást kanyarodott be a ház mögül.

- Hahó! - kiáltotta John és Susan.

- Hahó! - hangzott Titty és Roger válasza.

- Ügyesen csináltátok a galambokkal - lelkendezett John.

- Hol a bőrdöntők kulcsa? - tudakolta Susan. - Csak azt veszem elő, amire szükségetek lesz a táborban.

Az iskolát, a tanulást mintha a szellő fújta volna el. Végre kezdődik megint az igazi élet!

- Jó meglepetés, mi? - kérdezte Nancy. - Mondtam anyának, el ne árulja, hogy a Dék is jönnek. Kész tengerészek már mind a ketten. És most, hogy Roger előlépett, lesz két matrózunk mind a két hajóban, mihelyt édesanyátok megérkezik Holly Howe-ba, és megint itt lesz a *Fecske*. De addig még rengeteg a dolgunk. Peggy elmondta? Szerencse, hogy itt van Dick. Ő az expedíció geológusa...

- Miféle expedíció? - kérdezte Roger.

- Bányászati - felelte Nancy.

- Félóra múlva vacsora! - kiáltott ki a házból Mrs. Blackett. - Addigra készüljete el. Az én táborhelyemen vacsoráztok, nem a tiéteken. Majd máskor én megyek el hozzátok, már csak azért is, hogy megkóstoljam Susan darált pemikánját.

- Mozgás - szólt a társaságra Nancy.

Épp annyi idejük volt csak, hogy egy pillantást vessenek a sátrukra meg a tábortűzre, amelyet nem a gyepen raktak, hanem néhány lépésnyire, a bokrok közötti kis tisztáson.

- Most pedig futás a galambpadlásra - vezényelt Nancy.

Átrohantak a gyepen, megkerülték a házat, és kiértek az istállóudvarra.

- Nini - szólt Peggy. - Már megint itt a Tökfödő.

A kertkapu előtt magas, szikár férfi állt tétován, lötyögős szürke öltönyben, széles karimájú barna kalapban. Amikor megpillantotta a bekanyarodó, rohanó gyerekáradatot, sarkon fordult, és visszafelé indult az úton.

- Már másodszer - mondta Nancy. - Tegnap is itt volt. Kukucskált be a falon, mikor a Dék sátrát vertük fel.

- A járókelők azt hiszik, minden kapu meg kerítés csak arra való, hogy bebámuljanak fölötté - mondta Peggy. - Na, itt vagyunk. Óvatosan másszatok a létrán. Ezen az ajtón szállnak be a galambok.

Felmásztak a létrán a galambpadlásra. A galambok meszelt párkányra ereszkedhettek le, az aprócska ajtó drótpánttal záródott be a berepülő madarak mögött. Nancy kinyitotta a létra tetejénél az emberek számára szolgáló ajtót, s megmutatta a többieknek a belső, dróthálós ajtót meg a tágas padlást, ahol Homérosz, Szofoklész és Szaffó csipegette jól megérdemelt vacsoráját, itta a vizet, s láthatólag épp a délutáni járatok eseményeit vitatták.

- Ide figyeljete - szólt szigorúan Susan -, *muszáj* átöltöznotök! - És ellentmondást nem tűrően áthajszolta testvéreit az udvaron, be a felismerhetetlenségig feldúlt házba. Porhuzattal borított, egymásra halmozott bútorok között öltötték magukra nagy nehezen a táborozáshoz illő szerelést.

- Mozgás! - kiáltott be az előszobából Nancy. Aztán az egész társaság lerohant, Flint kapitány dolgozószobájába.

Flint kapitány dolgozószobája, a bejárat mellett, mintha a ház egyetlen helyisége lett volna, amelyik megmaradt eredeti állapotában. Ott magasodtak körös-körül a könyvespolcok, a tudományos felszerelés a helyén, üvegajtós szekrényekben a vegyszerek, a falon ott függött most is a sok fura holmi: dárdák, pajzsok, egy kaffer bunkósbot, valami óriáshal állkapocscsontja. De még itt is látszottak a munkálatok nyomai. Valaki szemmel láthatólag azon volt, hogy egy jókora csomagolóládát holmi nyúlketrecfélélé alakítson át. Az asztalon vaskos könyv hevert; Dél-Amerika természetrajzáról szólt, és az örvösállat színes képénél volt nyitva. A kép mellett cédula; rajta a gondos Dick kézírásával a szóban forgó négy lábú pontos méretei. A feljegyzés célja nyilvánvaló: ennek alapján akartak megfelelő méretű hálóhelyet készíteni Timothynak, majd ha végre megérkezik. A kandallópárkányra pedig - talán hogy maga a szoba is tudjon róla - kitűzték Flint kapitánynak egy héttel azelőtt Pernambucóban kelt táviratát, amelyben a kapitány - vagyis Nancy és Peggy Jim bácsija - közli, hogy elindult hazafelé:

TYUK NEM TOJIK ARANYTOJAAST UTBAN HAZAFELEE
GONDOSKODJATOK TIMOTHYROOL SZOBAAMBA ENGEDJEETEK

JIM

- Olvassátok csak - mondta Nancy. - Megint átverték szegényt. A „tyúk nem tojik aranytojást” annyit jelent, hogy Jim bácsi nem talált aranyat. Pedig azért ment oda.

- Tudjátok - mondta Peggy -, az a bizonyos aranytojást tojó tyúk. Csak hát úgy látszik, nem sikerült rátalálni.

- Okosabb lett volna, ha itthon marad - fűzte hozzá Nancy. - Ott lehetne az Úszóházban, mi meg végigsétáltathatnánk megint a korláton, vagy akármi. Az a baj, hogy nem bír veszteg maradni, és mindig nekivág a világnak. Pedig ha jól körülnéz, itt is található magának kalandot. Ha például mi csak egy szemernyi aranyat találnánk, akkor biztosan itthon maradna, és nem menne pocsékba a szünidőnk, mert ő közben a világ túlsó végén van, és nem vesszük semmi hasznát...

Megkondult a gong az üres előszobában.

A gyerekek berohantak a szőnyeg nélkül csupaszon ásító ebédlőbe, és a festőbakokon vacsoráztak. Mrs. Blackett nagykanállal mérte a zöldborsót, burgonyát, ürühúst, a társaság mohón nekilátott, és olyan jóízűen ettek, hogy beszélgetésre már nem maradt sem idejük, sem erejük. Mrs. Blackett tartotta szóval őket, mesélt a festésről a mázolásról, erről-arról-amarról, meg hogy mindennel el kell készülni, mire a bátyja hazaérkezik, hogy mennyire örül, amiért a Walker meg a Callum gyerekek eljöhetnek, hát még annak, hogy viszontláthatja Mrs. Walkert és Bridgetet, amikor Bridgetnek elmúlik a számárköhögése, no és Mr. és Mrs. Callumot is, mihelyt Mr. Callum kijavította valamennyi vizsgadolgozatot. Végére jártak már a vacsorának, mire valami komolyabb téma is szóba került.

- Most pedig - szólt nagy sokára Mrs. Blackett - hadd halljam, mikor kezdték az aranyásást.

- Holnap meglátogatjuk Bobot - felelte Nancy.

- Ha estére valamennyien itt vagytok a névsorolvasásnál, nincs baj - mondta Mrs. Blackett. - Bob bizonyára ad majd nektek elegendő tanácsot, úgyhogy kedvetekre kutathattok az egész völgyben.

- Igazán van ott arany? - kérdezte Roger.

- Bob szerint van - bólintott Mrs. Blackett. - Kislány korom óta mást se hallok tőle, mint arany itt, arany ott, arany mindenütt.

Sötétedett, mire kimentek a kerti táborba. A nap alászállt a Kangcsendzönga mögött, a bíborvörös ég elhalványult, hűvös halványzöldben villózott túl a hegyeken. Csillagfényes sötétség borult az Amazon völgyére, a néma kis folyóra meg a gyepen tömörülő kis fehér sátrakra. A bokrok között rakott tábortűz fényén túl még feketébbnek látszott az éjszaka. Körülülték a tüzet, beszélgettek, arcukat megvilágította a láng. Meg-megvillant a tábortűz fénye a bokrokon, a fákon, aztán kihunytt megint, és a környezet sötétségbe veszett. Mesevilág...

- Fecskék, Fruskák és Dék Bányászati Részvénytársaság lesz a neve - mondta Nancy, és Titty hirtelen összerezzent. Tudta, hogy Nancy már egy ideje beszél, de a szavai nem hatoltak el a tudatáig.

- Ha meglátja, mit találtunk, nem szökik el többé - folytatta Nancy.

Dorothea szemét elkerülte az álom. Ömögötte nem állott aznap hosszú utazás.

- Hát nem gyönyörű? - kérdezte Tittytől. - Képzeld csak el... Hazajön, csupa csalódottság, kudarc. Se arany, se semmi. Egyedül jön, magányosan. Még hű örvösállatát is előreküldte. És csak jön, jön a hajó a trópusi éjszakában. És Flint kapitány egymaga rója a néptelen fedélzetet. Fel-alá, fel-alá. És a szívében a fájó kudarc. Nem is sejti, hogy mire hazaér, aranybánya fogadja!

Titty pillantása elkalandozott a tűztől, a távoli hegyek körvonalát fürkészte a sötétségben. Azon kapta magát, hogy ásít. Holnap... A szemhéja leereszkedett.

Hirtelen fénycsóva villant a bokrok mögül. Mrs. Blackett hangja hallatszott.

- Ideje, hogy ágyba bújjatok! Titty és Roger már bizonyára félholt az álmoságtól.

- Jól van, anya! - kiáltott Nancy. - Holnap sok a dolgunk - tette hozzá -, és reggel ajánlatos felkelni, mielőtt még mindent ellepnének a tapétázók meg a mázolók.

- Mozgás! - szólt a többiekre Susan.

Már kotorta is össze a parazsat. Zseblámpák villantak. A nyolc aranyásó hátat fordított a tábortűznek, ki-ki elballagott a sátra felé. Mindegyik sátorban lámpás fénye gyulladt. Vadul kergetőztek a sátrak vásznán az árnyékok, míg valamennyi aranyásó bele nem mászott a hálósákjába.

Azután sorra kialudt a lámpások fénye.

Megint Mrs. Blackett hangja szállt a gyep fölött:

- Ágyban vagytok már? Jó éjszakát... Szép álmokat.

- Jó éjszakát! Jó éjszakát!

Titty a hálósákjában boldogan szimatolta a fű meg a sátorvászon tiszta illatát. Kidugta a kezét az éjszakába, hogy megtapintsa a harmatos gyepet.

- Rogie - susogta. - Hallasz?

- Mhm - felelte a szomszéd sátorból Roger.

- Tegnap ilyenkor még iskolában voltunk.

- De most már nem vagyunk - felelte Roger.

Harmadik fejezet

BOB, A PALAFEJTŐ

Walkerék, Blackették és Callumék - avagy a Fecskék, a Fruskák meg a Dék -, mind a nyolcan a Kangcsendzönga oldalán kapaszkodtak felfelé. A hegy derekán jártak már. Evezős csónakkal indultak útnak Beckfootból, de nemigen jutottak előre a sodrás ellenében, annyira leapadt a folyó vize. Kivontatták hát a csónakot a kavicsos partra, vontatókötelét egy mogyoróbokorhoz kötötték, és gyalogszerrel folytatták útjukat. Nancy kivételével valamennyien hátizsákot vittek, benne elemőzsiát meg a teás kulacsokat. Peggy hátizsákjába került Nancy elemőzsiája is, Nancy vállán ugyanis nem hátizsák függött, hanem a galambok kosara, benne pedig Homérosz, Szaffó és Szofoklész. Az expedíció az előző esztendei utat követte; elhaladtak az Alsó Tanya mellett, majd a kis hegyi patak mentén elkanyarodtak az Amazontól. A patak a folyóba ömlött; ezen a nyáron azonban csupán egy kis erecske csordogált a sziklás mederben. Az előző évi fele úti tábor helye mellett bukkantak ki a fák közül, s a szekérnyomon mentek tovább a kőfejtő felé.

- Mehetünk bátran a szekérnyomon - jelentette ki Nancy. - Semmi értelme úgy tenni, mintha soha emberi láb nem tapodta volna még itt a földet, hiszen azért megyünk, hogy Palafejtő Bobbal találkozzunk.

Balra előttük emelkedett a Kangcsendzönga nagy vízvázasztója, a Hangás Szirt. Amióta elhagyták a folyópartot, egyre meredekebben vitt az út.

- Ott van - szólalt meg végre Nancy, és előremutatott. A szirt oldalán laza kőrakás emelkedett ki a hanga meg a páfrány és a napégette fű közül. - Az a kő mind a hegy gyomrából került elő.

- Nyomás - mondta Peggy. - Szedjétek a tuskóitokat.

Susan azonban megállt.

- Hány óra, John? - kérdezte. - Rém sokkal elmúlhatott már dél. Bob biztos éppen ebédel, ha most megyünk be. Okosabb, ha előbb mi is eszünk.

- Nem rossz ötlet - bólogatott Roger.

- Hát jó - mondta Nancy. - Úgyis kifulladt eléggé a banda.

Leccatolták a hátizsákokat, s a felfedezők az ösvény menti hangásba heveredtek. Nancy kibújt a szíjból, amellyel a galambok kosarát a vállára erősítette.

- Gyerünk - mondta. - Semmi értelme még pár száz méteren át tartogatni őket. Rajta, Roger, lássuk, hogyan ereszted fel. Te is, Titty. Én feleresztem Szaffót, figyeljétek, hogyan csinálom.

Kinyitotta a kosarat, benyúlt, és kivette a begyes Szaffót. Egy pillanat múlva már fel is lendítette a levegőbe.

- Na, Roger. Óvatosan; össze ne nyomd.

- Melyik van a kezemben?

- Homérosz. Ereszd már fel. Jól van, Titty. Fogd csak meg Szofoklészt. Roger, mire vársz?

Homéroszt és Szofoklészt jóformán egyszerre lendítették fel. Néhány pillanat múlva csatlakozott hozzájuk Szaffó, és a három galamb fent körözött a magasban, a felfedezők feje fölött.

- Az enyém elszállt - jelentette Roger.

- Az Szaffó - bólított Nancy.

- Ott száll Szofoklész is - mondta Peggy. - Meg a derék Homérosz.

- Vajon melyik ér haza legelőször? - tűnődött Roger.

- Azt nem tudjuk megállapítani - mondta Nancy. - Legfeljebb ha valaki otthon kuksol, és figyel a galambpadlást.

- Nem hozhatnának működésbe a galambok valami jelzőrendszert? - kérdezte Dick.

- Úgy gondolod, idomítsuk be a galambokat, hogy ha hazaérnek, kopogjanak be az ablakon? - kérdezte gúnyosan Nancy.

- Nem, de valami csengőfélét esetleg! - villant fel izgatottan Dick szeme. - Ide figyelj, Peggy, hogy működik az a drótajtó, mikor a galamb hazaér, és megtaszítja, hogy bejusson?

Már elő is került a jegyzetfüzet meg a ceruza, és ha Dorothea nem figyelmezteti, bizony az elemóziáról is elfeledkezett volna.

- Ezt valahogyan meg kell oldani - mormogott Dick, és ugyancsak kedvetlenül pakolta el a jegyzetfüzetét, amikor Nancy megint talpra ugrott, s a kiürült kulacsokat visszacsomagolták a hátizsákokba.

- Most már biztosan megebédelt - vélte Nancy, és a nyolc reménybeli aranyásó megint felkerekedett.

Épp letértek az ösvényről, és nekivágtak a szürke kőrakás felé a kaptatónak, amikor egy férfit pillantattak meg: lefele botorkált a gerincen.

- Hahó - szólalt meg John. - Valaki megmászta a Kangcsendzöngát!

- Fura utat választott lefele, annyi szent - vélekedett Peggy.

De aztán csakhamar észrevették, hogy az idegen is a kőrakás felé igyekszik, akárcsak ők.

- Mi van, ha ő is Bobot keresi? - ötlött fel Nancyben a kérdés.

- Ki ér oda előbb? - kérdezte Roger.

Szoros volt a verseny. Ők ugyan távolabb voltak a kőrakástól, mint az idegen, csak hogy ők felfele kapaszkodtak, amaz meg nagy keservesen vergődött lefelé.

- Árbocok és orrvitorlák! - kiáltott fel egyszer csak Nancy. - Látjátok, ki az!

- Akármilyen legyek, ha nem a Tökfödő! - álmélkodott Peggy.

- Kicsoda?! - kérdezte Titty.

- Hát tudod. Az az ürge, aki a kapunknál bámészkodott.

- Gondoljátok, hogy kihallgatta a titkainkat? - aggodalmaskodott Dorothea.

- Képtelenség! - De azért Nancy kényelmetlenül bámult rá. - Persze, a múltkor, amikor rajta-kaptuk, már órák óta ott leskelődhetett és hallgatózhatott. Mit tudhatjuk, mit hallott meg?! Nyomás. Ha odaér, nem kérdezhetjük ki Bobot az arany felől!

Hanem az idegen szemmel láthatólag éppoly kevésbé óhajtott találkozni az expedícióval, mint amazok övele. Lassabbra fogta lépteit. Aztán megállt, nézte őket egy pillanatig, majd letelepedett a hegyoldalon.

- Rendben - mondta Nancy. - Mehetünk. Ha követ, meghalljuk úgylis.

A következő pillanatban már el is rejtette a szemük elől a meredek sziklafal. Két oldalán kifejtett hatalmas kődarabok. Keskeny vágány mentén kanyargó csatornában vízerecske csordogált. Egy négykerekű csille mellett épp csak át tudtak férközni. Egyenletes rakásba halmozva zöld pala magasodott - ilyennel fedik a vidék házait, ameddig a szem ellát. Nancy bekukkantott egy roskatag színbe.

- Bob nincs itt - jelentette. - Talán odabent lesz.

Kétoldalt magasodó falak között befordultak, és észrevették, hogy a keskeny vágányt a sziklába vágott fekete üreg nyeli el.

- Oszd ki a gyertyákat, John - szólt Nancy. - Mindenki kap egyet.

John kibújt a hátizsákjából, kinyitotta, és előszedte a nyolc vadonatúj gyertyát, amelyeket Nancy a szakács nénitől kunyerált el.

- Ide megyünk be? - nézett kételkedően Susanra Roger.

- Együtt valamennyien - biztatta Titty. - Szakasztott olyan lesz, mint Peter Duck barlangja Fecske völgyben, csak nagyobb.

- A ti barlangotok Fecske völgyben alighanem egy régi vágat volt - mondta Nancy. - Legalábbis Jim bácsi szerint.

- Meddig ér ez itt? - kémlelt Dick a bejáraton át az alagút feketeségébe.

- Mérföldekig - mondta Peggy. - A Hangás Szirt túlsó oldaláig. Csak a túlsó vége nem biztonságos. Fogd meg a gyertyádat.

- Nem így kell fogni - oktatta a többieket Nancy. - Így ni, ahogy a bányászok. Az ujjaitok között. Ez az. Tenyeret felfelé, ujjakat előre, úgyhogy a kezetek védi hátulról. Alacsonyan tartsátok, hogy ne fröccsenjen rátok a viasz. Így ni.

- Előbb menjünk be, ott gyűjtjük meg - tanácsolta John, mert már két szál gyufáját fújta el a szél.

- A cipőnket meg hagyjuk itt - tette hozzá Nancy. - Ez itt a Régi szint, de egyáltalán nem lapos, és egy helyen vízben kell gázolni.

- Piócák? - tudakolta Roger.

- Egy szál se.

Nyolc pár cipő sorakozott a vágat bejáratánál.

- No most - szólt Nancy. - Én megyek előre. Libasorban kell haladnunk, nincs több hely. Ide hallgass, Peg. Rajtam kívül csak te ismered a terepet. Gyere te utolsónak, ha netán történne valami.

- Micsoda? - érdeklődött suttogva Roger.

Senki sem felelt. Sorjában beléptek az alagútba. Ki-ki meggyújtotta a gyertyáját.

- Kész mindenki? - kiáltott Nancy. Vidám hangja idegenül kongott, noha még csak tíz méternyire hatolt a hegy mélyébe.

Lassan haladtak a keskeny alagútban, mindegyikük köré kicsiny fénykört rajzolt a gyertya.

- Huhú! Huhú! - huhogott Roger. Alig ismerte meg a tulajdon hangját.

- Figyeljete! - szólt Dick. - Nyilván puskaporral robbantottak. Itt a luk egyik oldala, amit a töltetnek fűrtak.

- Hol? - kérdezte Roger. - Aha, látom már - és ujját végighúzta a sziklába vájt sima, keskeny barázdán.

- Mozgás - szólt rájuk Peggy. - Lemaradunk.

- Vigyázat, nemsokára vízbe lépünk.

Elölről kiáltás harsant.

- Alig fél arasz mély.

Ez az utóbbi Susan hangja volt. Tovább siettek, s a következő pillanatban eltűnt a távolban előttük pislákoló fény. A sziklafalon megvillanó halvány visszfény tudatta, hogy az előőrs bekanyarodott.

- Fussunk - ajánlotta Roger.

- Nem - tiltotta Dick, de olyan gyorsan szedte a lábát, ahogy csak tudta az egyenetlen, vizes talajon, a keskeny csillevégányok között. - Ha az ember nem lát, nem ajánlatos futni. Még megbotlasz egy talpfában.

Dorothea, Titty és Peggy utánuk sietett; gyertyájukról meleg viasz csöpögött az ujjakra.

- Hisz alig van itt víz - mondta Roger, ahogy megmozgatta a lábujjait a sínek közötti pocsolyában.

- Aszályos a nyár - vélekedett Dick. - Máskor talán mélyebb.

- Utolsó adag napvilág - szólt Peggy. - Vége az egyenes szakasznak.

Hátranéztek. Az alagút falai sötétségbe veszttek, de messze mögöttük olyan volt a bejárat, mintha gombostűt szúrtak volna egy ív fekete papírba.

- A hegy kellős közepében vagyunk - suttogta Titty.

- Még nem - mondta Peggy. - Az még jóval odébb van.

Befordultak. A tűhegynyi fény eltűnt. Előttük villant valami, de a következő pillanatban teljes lett a sötétség. Újabb forduló következett, és John, Nancy és Susan eltűnt előlük. Titty egy fél pillanatra tévovázott. Hátranézett Peggyre. Peggy ott volt szorosan a sarkában, és semmi jelét nem adta, mintha meg akarna állni. No jó, ha Peggy nem bánja (éppen Peggy, aki pedig fél a zivatartól), akkor nem lehet semmi baj. Titty lepillantott gyertyájának reszkető lángjára. Talán a keze remeg? Mindegy; a többiek gyertyájának is reszket a fénye.

- Figyelj! - szólalt meg Dick.

Valahonnan messziről tompa dohogás hallatszott.

- Palafejtő Bob - mondta Peggy. - Nagyszerű. Odabent van. Kicsit féltem, hogy nem lesz a helyén, ha egyszer kint maradt a csille.

Siettek tovább. Mezítláb a sziklás, vizes talajon. Még egy kanyar, még egy és a vezetők sehol. A tompa dohogás hangosabb lett. Aztán elhallgatott, majd más ütemben újra kezdődött.

- Nem úgy hangzik, mintha kő volna - állapította meg Dick.

- Olvastátok az *Utazás a Föld belsejébe* című könyvet? - fordult hátra Dorothea.

- Hans Sterkről meg a sziklából fakadó hóforrásról? - kérdezte a Titty.

- Meg a masztodonokról - mondta Dorothea. - Ahogy száguld a csorda.

- Mozgás! - szólt rájuk Peggy.

Nagy sokára megpillantottak a messzeségben néhány árnyalakat meg az alacsonyan tartott gyertyák libegő fényét.

Mind hangosabb lett az ütemes dohogás. Az alagút kitágult: holmi keresztútféléhez érkeztek, ahol jobbról is, balról is alagút torkollott ahhoz, amelyikben ők haladtak.

- Mindjárt odaérünk - mondta Nancy. - Meg kellett várnunk titeket, ha netán Peggy elfelejti, merre kell jönni, és véletlenül egyenesen megy tovább.

- Csudákat felejtettem el - méltatlankodott Peggy.

- Örökké és örökké csak mehettünk volna előre... - ábrándozott Dorothea.

- Mi meg kereshettünk volna benneteket, amíg bele nem gebedünk - vágta rá Nancy. - Na jó, balra a kormányt és az orrát jobbra...

A társaság szorosan egymás nyomában besorjázott a jobbra vezető, kanyargós alagútba. Amikor vagy negyven-ötven méternyi utat megtettek, hirtelen szemkápáztató fény villant, a gyertyák lángja elhalványult tőle.

- Gyertyát olt! - adta ki a parancsot Nancy, és elfújta a magáét. - Kell még visszafelé is. Most semmi szükség rá. Hahó, Bob bácsi! Elhoztuk a barátainkat is...

A sziklába vágott magas kamra torkolatához értek. A vakító fénynek acetilénlámpa volt a forrása: egy sziklahasadékba vert vaskampón lógott, fényében pedig zömök, széles vállú öregembert pillantottak meg. Hatalmas gerendára támaszkodott, amit az imént még fejszével faragott. Feje fölött lajtorja indult a sötétségbe, mellette hatalmas, sima zöld palafal.

- Kerüljenek beljebb - invitálta őket Palafejtő Bob. - Hozta isten mindnyájukat. Épp gyámfát faragok, a régi már igencsak gyatra. Nem szívesen rekednék idebent. No, Nancy kisasszony, aligha jut hely, ha ennyien vannak. Szék, az meg nincs egy se...

- Nem is akarunk leülni - mondta Nancy. - Figyeljen csak, Bob bácsi, anya azt mondja, maga tud a dombvidéken aranyról. Szeretnénk tudni, hol keressük, ha valóban van valahol arany.

- Arany... - hümmögött az öregember; elernyőzte szemét, úgy nézett Nancyre a vakító fényben. - Már hogyan volna arany. Van ám minden a dombvidéken, csak tudni kell, hol keresse az ember. Van pala a háztetőkhöz meg az iskolákhoz meg ceruzákhoz is, habár manapság már nemigen használnak olyat, mint az én kölyökkoromban. Meg van réz is, üstre, lábosra, akármennyire divatozik is mostanában az az alamunium. No, elmosni könnyű ugyan az edényt, de az étel íze azért nem olyan, mint régen... Sose tudhatja az ember, mire bukkan. Itt se palát kerestek, mikor ezt a szintet vágták. Réz kellett volna nekik, leltek is szépen amoda, a lejtés túlsó végén, ahol maguk elkanyarodtak errefelé. Vagy hatvan esztendeje, kölyökkoromban még adott is rezet a bánya. Hanem aztán kimerült, a fejtést ott hagyták, én meg egymagam leltem rá itt a palára. Nem réz ugyan, de jó azért valamire, megvan belőle a kenyerelem, a tűzrevalóm, s meg is lesz, amíg a népek házat építenek, s palatetővel fedik, hogy be ne csurogjon az eső...

- De hiszen palával nem lehet tüzelni! - motyogta maga elé Roger.

- Kenyeret se lehet belőle sütni, te fafejű! - mordult rá Peggy.

Roger úgy tett, mintha nem hallotta volna. Mintha nem is értette volna. Különben is, nem akarta ő hangosan mondani, amit mondott. Csak épp úgy az eszébe jutott. Vicces. Eltávolodott a többiektől, és letelepedett a létra egyik fokára.

- Igen, de hol az arany? - firtatta Nancy.

Palafejtő Bobot azonban nem lehetett siettetni.

- Réz meg pala - bólogatott. - No, aztán ott a fekete ólom, vagy ahogy mondják, a grafit - az, ami ceruzába való. Azt gondolják, hogy kimerült már - pedig van belőle bőven, csak jó szem kell hozzá meg jó szimat. Ötszáz esztendeje bányásszák ezt a dombvidéket, de most már felhagyott vele jóformán mindenki, csak én nem. Úgy kell az ostobáknak - hisz tudhatja, aki ésszel él, hogy több kincs lapul még a dombvidék mélyén, mint amennyit valaha is kiadott magából... Már az Erzsébet királynő hollandusai is ástak itt, s még hányan öutánuk. Ástak, ástak. Hanem annak a sok népnek a porát is elfújta már a szél, a dombvidék meg áll ma is, a régi vágatoknak csak egy-két repedés a maradványa ma már, de a java, az még máiglan se került elő. S nemcsak én gondolom így, azt ne higgyék... - mondta Palafejtő Bob. - Csak tegnap is járt itt egy úriember, kérdezősködött erről-arról...

Hallgatóságán hirtelen moraj futott végig.

- Egy barna tökfödös ürge? - kérdezte Nancy. - Bob bácsi, ugye egy árva szót nem szólt neki az aranyról?!

- Nem néztem én a tökfödőjét. Csak olyan kalap volt az is, amelyet az urak rendesen hordanak.

- No de az arany... Csak nem szólt róla?!

- Nem kérdezte. Hanem abból, ahogy beszélt, úgy vettem ki, ért valamicskét a bányászathoz.

- Biztosan kihallgatta, mit tervezünk! - kiáltott fel Peggy.

- Nehogy szóljon neki! - mondta Nancy. - Egy huncut árva szót se!

Palafejtő Bob rápillantott.

- Azt mondta, benéz majd megint.

- Ott lappang kint - mondta Nancy. - Láttuk. Tartsa távol valahogyan. Ne mondjon neki semmit!

- Hát jól van, Nancy kisasszony, ha már annyira nem akarja... De sose gondoltam volna...

- Kémkedik! - lihegte Nancy. - Kétszer is rajtakaptuk.

- Hát annyi biztos, aranyról nem szóltam én neki semmit - mondta Bob. - S ha csakugyan rosszféle, énbőlőlem ugyan ki nem szed semmit, kérdezgethet akár ítéletnapig is.

- Most pedig halljunk az aranyról - kezdte újra Nancy.

Egy pillanatra tökéletes csönd támadt. A vén bányász különös tekintettel méregette látogatóit. Valahol, messze kint a vágatban, lehullott egy kis kődarab.

John Nancyre nézett.

- Fél pillanat - szólt Nancy. Hallgatózott. - Jól van; semmi baj. Folytassa, Bob bácsi, de ne beszéljen hangosan.

- Nincs énnekem semmi mondanivalóm, Nancy kisasszony - mondta az öreg -, csak annyi, amit mindenki tud.

- De mi nem - vágta rá Nancy.

- Többet én se mondhatok, mint amennyit tudok - mondta öreg Bob.

- Mondjon el mindent, amit tud - nógatta Nancy.

- Hát az úgy volt - kezdte az öreg; összecsapta szemét, és acetilénlámpa vakító, sziszegő lángjába bámult -; az úgy volt, hogy a kormánynak egy embere, amolyan pelyhes állú legény, az bukkant rá az aranyra. épp mielőtt elkezdődött volna a háború. Egy-két hete volt idefent, járta a dombvidéket kalapáccsal, iránytúvel, térképekkel, mindennel. S amikor esténként lejött, be-benézett az öreg Bobhoz, elterefereálni. Senki élő emberfia, azt mondta, nem tud annyit az öreg bányákról, mint az öreg Bob. Nem ám. Hisz bányász volt már az apám is, a nagyapám is, akkoriban, amikor még egész Angliát ellátta rézzel ez a dombvidék. Az a legényke itt csámborgott vagy két hétig, jelölgette a térképén a régi vágatokat, aztán egyszer késő este beállít hozzám. Besötétedett már, ő meg nem evett, nem ivott egész nap, csak kapargatott, kapargatott, hogy a végén már a tulajdon kezét se látta a sötétségben. Egészen ki volt kelve magából. „Bob, öregem - azt mondja. - Hadd mutatok magának valamit. Ide süssön.” S előhúzza a zsebéből a kezét, abban meg egy darabka papír - ott tartotta, hogy biztonságban legyen. A lámpásom fényénél aztán széthajtogatja a papírt. „Ezt nézze meg - azt mondja -, aztán hadd halljam, látott-e már ilyet.”

No, én meg is néztem. S ha hiszik, ha nem, a maguk édesanyjának az apja hajdanában elvitt engem Afrikába, ahol épp olyasmi után kutatott. Nem tévesztem én el, akármilyen fémet mutathatnak nekem. „Hogy láttam-e? - kértem a legénykét. - Láttam bizony, csak hogy annak az egyik oldalán az öreg királynő képe volt kiverve, a másikon meg a sárkányölő Szent György” - mondom. Ne gondolják, hogy sok volt, amit az a legényke mutatott, épp csak egy szemernyi, az is inkább csak por meg egy akkorka darab tán, mint a tű feje. De a színe, az bizony megvolt. „Gondoltam én - azt mondja -, gondoltam, hogy ismeri. Megvizsgáljuk ezt itt, s meglátja, vagyont szerzünk rajta. Aranyat ad a dombvidék - azt mondja -, no elbámulnak majd odahaza...” „Van azoknak bámulnivalójuk más is” - mondom erre én. Mivelhogy ő a dombvidékről egyenesen eljött hozzám, s reggel óta mással nem találkozott. Odaadom hát neki az újságot, ott az elején nagy betűkkel, hogy kitört a háború, s a tisztet visszahívják a szabadságukról, meg a többi. Nézi, nézi, aztán rámondja: „Elmúlik hamar - azt mondja -, csak hát most mehetek haza, Londonba. De se baj - azt mondja -, legalább megvizsgáltathatom ezt az aranyat.” Másnap ment is már a reggeli vonattal. Tartalékos tiszt volt. Azóta se jött vissza, s ennyiben maradt az egész. De ha engem kérdeznek, hogy van-e arany a dombvidéken, én csak annyit mondom: Van ám. A tulajdon két szememmel láttam.

- Igen, igen - bólogatott Nancy -, de hol találta az a fiatalember?

- Ha én azt tudnám - felelte rá Palafejtő Bob bácsi -, tán azóta megkerestem volna már magam is. Márpedig ő el akarta mondani mindenáron. Ott volt a térképe, amit a kormánynak csinált, mindenféle számok voltak rajta a régi vágatok helyén, meg a tárnák, az aknák... csupa-csupa szám, ahelyett hogy a becsületes nevüket írta volna ki, ahogy mi mondjuk, hogy Szürke Fok meg Pala, Orom meg Brown Kuttyája meg Jimson-akna meg Giftie-vájat és a többi. Mutatta ő a térképét, hogyne mutatta volna, de hát semmire se mentem vele, nem tudtam én kiolvasni azokat a számokat meg nyilakat. Azt mondta, majd ha visszajön, felvisz magával, megmutatja a helyet. De nem jött vissza azóta sem...

- Igen, de hát a völgynek melyik oldalán volt? - kérdezte Nancy. - Csak azt tudnánk, hol kezdjük kutatni, már az is volna valami.

- Nem - ingatta fejét az öreg. - Nem ebben a völgyben van az. Amarra messze, mögöttünk, a Szirt túlsó oldalán. Azt mondta nekem az a legényke, hogy egy sekély horpadásban lelte, ahol valamikor régen fejtést kezdtek, aztán felhagytak vele. Fent a Magashegyen...

- A Magashegyen?! - Nancy valósággal felnyögött. - De hisz az a Hangás Szirtnek épp a túlsó oldalán van!

- Ott bizony - bólogatott Palafejtő Bob bácsi. - Ott lelte, a Magashegyen. Egy hajdani rézbánya mellett, ahol hanga nő a sziklahasadékban. Könnyű rálelni, úgy mondta, s beleírta számmal a térképébe. Csakhogy a Magashegyen se szeri, se száma a régi fejtéseknek, s ahány sziklahasadék, hanga nő mindegyikben. Meg aztán az is megeshetik, hogy ott áll az ember szakasztott azon a helyen, ahol az a legényke, s mégsem látja meg, amit az látott.

- Messze van? - kérdezte John.

- Mérföldekre Beckfoottól - felelte Nancy. - Ennek a hegynek a túlsó oldalán. Messze ahhoz, hogy reggel odamenjünk aranyat kutatni és este haza. Anya azt hitte, valahol itt az arany, a közelben.

- Nem bizony, amoda van az a Magashegyen - mondta az öreg bányász. - Máshol hiába is keresnék azt az aranyat... Senki se tudja, nem is fogja tudni soha, mi minden rejtőzik még a dombvidéken...

- Csak egy kicsivel volna közelebb - sóhajtott Nancy. - Na mindegy, akárhogyan is, fordulhatunk vissza.

Mindenki hallotta, milyen csalódottan cseng a hangja.

- Ha rátalálnának - sóhajtott az öreg -, alighanem hátat fordítanék egy darabig a palafejtésnek. Hiába, a fém az fém, annak párja nincs.

- Most egyelőre nem tudjuk megkeresni - mondta Nancy. - De nagyon szépen köszönjük, hogy elmondott mindent róla.

- Köszönjük szépen - csatlakoztak a többiek is.

Gyertyát gyújtottak, elköszöntek, s nekivágtak az alagútnak. Ezúttal Peggy volt a vezető.

Dorothea esze egyre csak az öreg bányász meséjén járt.

- Az a fiatalember alighanem magával vitte a térképet a háborúba - morfondírozott. - Aztán elesett, és valaki megtalálta a térképet, és hosszú-hosszú esztendőket elteltével ráébredt, mi a jelentősége, aztán eljött ide, hogy utánanézzon... Figyeljete csak! - Dorothea megbotlott, és egyszer csak felcsattant a hangja. - Talán a Tökfödőnél van a térkép, és azért settenkedik errefelé!

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - kiáltott fel Nancy. - Akkor pedig nem vesztegethetjük az időt! Oda kell mennünk!

És már futott is vissza.

- Bob bácsi! - kiáltotta. - Egyetlen szót se szóljon erről senki emberfiának! Lehet, hogy egy illető már épp szaglászik is az arany után!

- Énbelőlem ugyan ki nem szed semmit - mondta az öreg, és visszatért megint a gerendafaragáshoz.

Nancy szedte a lábát; sietett a többiek után, ahogy csak a libegő gyertyaláng engedte.

- Nem megyünk semmire? - kérdezte Roger. Hangja kongó visszhangest vert az alagútban.

- Hallgass - szólt rá Nancy. - Lehet, hogy Tökfödő itt lapul valahol, és hallgatózik a sötétben.

Több szó nem esett, amíg ki nem értek. Némán, sietve folytatták útjukat. Amikor befordultak az utolsó kanyarban, és előttük már az egyenes alagút húzódott, végében a gombostűfejnyi fényponttal, egyszeriben nekiiramodtak. A gyertyák csonkig égtek. Az olvadó viasz még ki sem hűlt, mire az ujjakra cseppent. Az élen haladó Peggy elfújta gyertyáját. Példáját követték a többiek is. Nem volt már szükségük gyertyafényre. Mind tisztábban látták az alagút rögs oldalfalát. Aztán egyszer csak kiértek a napfényre, hatalmas kőér és palarakások között. A hegy gyomrában, a sötétségben töltött hosszú idő után most úgy pislogtak a napvilágnál, mintha először látnák egymást.

- A cipőnkhez nem nyúlt senki - állapította meg Roger.

- Várjatok! - szólt Susan. - Álljatok bele a pocsolába, hogy leázzon a mocsok nagyja a lábatokról. Ne lépjete sáros lábbal a cipőtökbe. Jaj, Roger, ne a zsebkendőddel!

- Semmi baj - könnyelműsködött Roger, és nyugodt lélekkel törölgette a lábát. - Nem vagyok náthás, úgyhogy nincs szükségem zsebkendőre.

- Mozgás! - szólt rájuk Nancy. - Tisztálkodni később is ráérünk. Most nézzük meg, ott lapul-e még az ürge.

- Ne bámuljatok rá, ha meglátjátok - figyelmeztette őket John. - Menjete tovább, mintha észre sem vennétek.

Két perc sem telt bele, már mögöttük maradt az öreg bánya, kiléptek a kőrakások közül, és aláereszkedtek a völgybe vezető ösvényen.

- Ott van! - susogta Roger.

Fent a hegyoldalon, a régi vágat bejárata fölött üldögélt a barna kalapos férfi - pontosan ott, ahol előzőleg látták.

- Térkép van nála - suttopta Titty.

- Talán éppen *az a térkép* - fűzte hozzá Dorothea.

- Észre ne vegye, hogy észrevettük... - mondta John.

Jó iramban haladtak tovább. Nancy végül nem állhatta, és megszólalt:

- Valaki tegyen úgy, mintha a cipőfűzőjét kötözné. Megnézzük, miben sántikál a Tökfödő.

Titty azon nyomban elkezdett botladozni, fél lábon ugrált, aztán megállt, kibogozta az egyik cipőfűzőjét, majd megint megkötötte. Közben hátrasandított.

- Elindult lefelé - jelentette.

A többiek hátrafordultak, mintha Tittyt sürgetnék. És akkor megpillantották mindannyian a magas, szikár férfit, sűrke öltönyben, amint épp lefele botorkált a páfrányosban.

- Lehet, hogy nem is a bányába igyekszik - vélte Susan.

De ebben a pillanatban a férfi elérte az ösvényt, és már el is tűnt a hatalmas kőrakások között.

- Bement - nyögte Dorothea.

- Most már nemigen szed ki Bobból semmit - bizakodott Nancy.

- Jól beveri a fejét, ha nincs gyertyája - vélekedett Roger.

- Valószínűleg a zsebében tartja - mondta Dick.

- Nem hiszem - ingatta a fejét Susan.

- Hallgassatok ide! - szólt Nancy. - Egyszerűen el kell mennünk a Magashegyre, táborozni.
- Anya úgyse engedi - legyintett Peggy. - Azt mondta, addig kell Beckfootban táboroznunk, amíg ő az egyetlen bennszülött. És mihelyt megérkezik a többi, mindenki vitorlázni akar majd, és elmenni a Vadmacska-szigetre.
- És akkor szépen lekésünk mindenről - jelentette ki Nancy. - Meg kell találnunk az aranyat, mire Flint kapitány hazaér. Vagy engedjük talán, hogy a Tökfödő megelőzzön?!
- Gondolod, hogy ismeri a történetet? - kérdezte Titty.
- Semmi kétség - szólt Nancy. - Mert honnan jön? A Szirt túlsó oldaláról. Lefogodom, hogy egyenesen a Magashegyről. Már neki is látott a kutatásnak. Mi meg itt lézengünk... Nyomás. Ha anya megtudja, milyen iszonyatosan sürgős... Különben is, részben az ő ötlete volt... Szedjétek a tuskóitokat. Nyomás, hazafelé!

Negyedik fejezet

MRS. BLACKETT FELTÉTELEI

Addig nem is próbálták megkönyékezni Mrs. Blackettet, amíg a tapétázók és a mázolók be nem fejezték aznapi munkájukat. Addig is megetették a galambokat, Susan és Peggy pedig felélesztette a tábortüzet a pázsiton túli erdő tisztásán. Mrs. Blackettet meghívták uzsonnavacsorára, s a szakácsok buzgón igyekeztek bizonyítani, milyen remek lakomát sikerítenek: készült a darált „pemikán” - melegen fogják tálalni, jó sok konzervzöldborsóval meg krumplival, amit maguk ástak ki a konyhakertben. Nancy és John közben az istállóudvarban javított egy öreg kézikocsit. Nem lett volna nagy baja, csak az egyik kereke akart minduntalan elgurulni, meg a rúdja volt törött. Dick javaslatára leszedték a jó kereket, s ebből megállapították, mi baja a másiknak. Hamarosan meg is javították, és a használható állapotban levő kocsi fel alá tologatták, meg akartak győződni felőle, hogy nem esik-e szét megint. Mrs. Blackett a zaj hallatára kijött megnézni, mi folyik a macskaköves udvaron.

- Holnap reggel nekivágunk - jelentette ki Nancy ellentmondást nem tűrő hangon. - Át kell költöztetnünk a tábort mindenestül a Magashegyre.

- De Ruth, akarom mondani Nancy, te szörnyeteg, mi a csudának? Tudtommal megbeszéltük, hogy itt vertek tábort, és innen jártok el aranyat ásni. Nem találtatok meg Palafejtő Bob bácsit?

- De igen - felelte Nancy. - De az arany egyáltalán nincs is ott. Hanem fent a Magashegyen. És már valaki más is keresi. Nincs veszteni való időnk. Ma este már nem tudunk áthurcolkodni, de holnap hajnalban nekivágunk.

- Nem - tiltakozott Mrs. Blackett. - Teljesen lehetetlen. Mrs. Walker talán nem haragudna érte, no de itt vannak Callumék is.

- Igen, de itt van Susan is - mondta Nancy. - Majd ő gondoskodik róluk. Ne mondd ki elsőre rögtön, hogy „nem”. Gyerünk, kérdezzük meg a többieket. Hahó! John! Légy szíves, szólj már Susannak, hogy anya jön, és minden legyen a legnagyobb rendben.

- Én ezt egy szóval se mondtam! - tiltakozott Mrs. Blackett. - Nehogy ilyet mondj neki.

De John már el is tűnt. Úgy vélte, ezt a dolgot Nancynek kell elintéznie az édesanyjával. Elvégre ő aligha mondhatja, hogy el akar költözni Mrs. Blackett kertjéből. Besurrant a házba; útközben bekukkantott Flint kapitány dolgozószobájának ajtaján. Dick buzgón tanulmányozta, mit ír a nagy Enciklopédia az aranyról. Dorothea az asztalnál ült; felhasználta néhány szabad percét, hogy papírra vessen néhány mondatot *A Dombvidék haramiája* című elbeszélésből, amelyet az iskolában már nem tudott befejezni. Titty az örvösállat képét nézegette.

- Gyertek - szólott John. - Lemegyünk a táborba. Nancy megkezdte a rábeszélő hadműveletet, és Mrs. Blackett két perc múlva ott lesz.

Mrs. Blackett meggyőzése bizony nehéznek ígérkezett. A gyepen álló táborból aggódó pillantások szálltak Nancy és édesanyja felé, akik láthatólag nem siettek lemenni az izgatott várakozókhoz. Megkerülték a házat, lementek a kertbe, de nem vágtak át a gyepen, a kis fehér sátrak felé, hanem fel-alá járkáltak a függöny nélkül, csupaszon ásító ablakok alatt. Szófoszlányok, mondatok, félmondatok, egyes szavak szálltak feléjük a kerten át. Mrs.

Blackett újra meg újra elmagyarázta, hogy egyáltalán nem bánja, ha hat gyerek, aki nem az övé, tökéletes biztonságban táborozik a kertjében, ám attól az ötlettől koránt sincs elragadtatva, hogy eleressze őket táborozni a hegyek közé, ahol bármi történhetik velük, és ő nincs a közelükben, hogy segíthessen. Eközben, ahányszor csak hozzájuthatott, Nancyből hangos, vidám rábeszélészuhatag tört elő.

- De biztonságos! Biztonságosabb már nem is lehetne! Például ha földrengés van vagy akármi... Különben is, már tudjuk, hogy ott van, hát mi volna benne a vicc máshol keresni? És magad is tudod, hogy úgyse tudnánk esténként hazajönni. A Magashegyről?!... Állatkínzás. Egész áldott nap talpalhatnánk, és semmi másra nem lenne időnk. Egyébként is jobb, ha nem vagyunk láb alatt, amíg be nem fejezik a tapétázást meg a mázolást. Szakács néni se bánna, hidd el. És nem te mondd mindig, hogy Susan mennyire józan, mennyire megbízható ?!

Amikor Nancy lélegzetvételnymi szünetet tartott, Mrs. Blackett ragadta megint magához a szót.

- Nem volna semmi baj, ha csupa Susan volna. De nyolcatok közt csak egy Susan van. Nekem a Dickek meg a Dotok meg a Rogerek okoznak fejtörést...

- Hogy én? - suttogta méltatlankodva Roger.

- Csönd! - szólt rá Titty. - Jönnék.

Mrs. Blackett hirtelen lekanyarodott az ösvényről, és átvágott a gyepen, a sátrak felé. Nancy a sarkában. Úgy csillogott a szeme, hogy látszott: már biztosra veszi a győzelmet.

- Hol van Susan? - kérdezte Mrs. Blackett. - Aha, látom. - A tábortűz felé fordult, amelyről Susan épp leemelte a forróvizes üstöt.

- Nincs értelme az én szeleburdi csemetéimmal vitatkozni - jelentette ki Mrs. Blackett. - Mondd csak, Susan, csakugyan el akarsz menni táborozni a Magashegyre, ahelyett hogy itt maradnál?

- Hát persze hogy akar! - vágott közbe Nancy.

- A kalóz hallgat, amíg Susan el nem mondja a magáét - szólt rá Mrs. Blackett.

- Itt persze nagyon kellemes... - kezdte Susan.

Mrs. Blackett elnevette magát.

- Szóval te is el akarsz menni?

- Csak az arany miatt - felelte Susan.

- Szerintem itt is van annyi arany, mint máshol - vélte Mrs. Blackett.

- Palafejtő Bob bácsi mondta a Magashegyet - mondta Susan -, és pontosan elmagyarázta, mit keressünk...

- Ez a beszéd, Susan! - lelkesedett Nancy.

- De persze akadhat más lelőhely is.

Nancy ajkát nyögéshez hasonló hang hagyta el.

- Csak volna itthon a bátyám! - sóhajtott Mrs. Blackett.

- De hát az egésznek épp az az értelme, ha megtaláljuk az aranyat, mire hazajön! - kiáltotta Nancy.

- Őt akarjuk meglepni - magyarázta Dorothea.

- Ha legalább megvárnátok, míg kinek-kinek ideér az édesanyja, fogy ők dönthessenek!
- Jim bácsi előbb lesz itt - mondta Nancy.
- És ha megjönnek anyáék, azonnal vízre szállunk - tette hozzá John.
- Valaki máris kutat az arany után! - szolt Titty.
- Alig hinném - csóválta a fejét Mrs. Blackett. - Nos, Susan. Tőled szeretném hallani, hogy mit szólna édesanyád.
- Nem volna ellene kifogása, feltéve, hogy Roger idejében lefekszik.
- Mesélne arról, hogyan ásnak aranyat Ausztráliában - füzte hozzá Titty. - Talán ő is szeretne eljönni velünk.
- Azt elhiszem - bólintott Mrs. Blackett. - Mennék én is, ha nem állna feje tetején a ház. Hát ti? - fordult Dickhez és Dorotheához. - A ti édesanyátok vajon mit szólna?
- Nem bánná, hogy elmegyünk, ha megígérnénk, hogy szót fogadunk Susannak - felelt Dorothea.
- Hallod, Susan? Rajtad áll vagy bukik az egész.
- Sokkal biztonságosabb hely, mint a sziget - mondta Susan, és a többiek hálatelt pillantást vetettek rá. - Nincs vitorlázás meg ilyesmi, még ha akarnánk se. Nem történhet semmi baj.
- Csak ne volna olyan messze - sóhajtott Mrs. Blackett.
- Itt van neked a tragacs - mondta Nancy.
- És honnan szerzitek a reggeli tejet? A szigetről csak át kellett evezni Dicksonékhoz.
- Atkinsonék tanyája közel van a Magashegyhez - mondta Nancy. - Meg lehet nézni a térképen Flint kapitány szobájában. Csak át kell vágni a dundale-i úton.
- Hát az ivóvíz?
- Ott a forrás, a Magashegyen. A patak partján ütünk tábort, ahol valamikor a szénégetők voltak. Csuda jó lesz.
- Hát jó - bólintott Mrs. Blackett. - De azt ne higgyétek, hogy minduntalan fel tudok menni látogatóba. Mindennap lejön majd egyikőtök, hogy tudjam, nem törtétek-e ki a nyakatokat, nem marjult-e ki a bokátok vagy ilyesmi.
- Mire jók a galambok? - tudakolta vígan Nancy.
- Nem tölthetem az egész napot az istállóudvaron, hogy figyeljem a galambokat, mikor ötezer tennivalóm van, a ház tele iparossal, és szakács néni meg én térdig koptatjuk a lábunkat!

Nancy számonkérő pillantást vetett Dickre, aki akaratlanul is elvörösödött.

- Azt hiszem, menni fog - nyögte. - A galamb megszólaltat egy csengőt, amikor hazaér.
- Na látod! - diadalmaskodott Nancy. - Itt a megoldás!
- Nem megoldás! - mondta Mrs. Blackett. - Úgy gondoljátok, hogy valaki az egész napját azzal töltse, hogy a csengőre figyel?
- De ez a csengő nem hallgat el - magyarázta Dick. - Úgy terveztem meg, hogy addig szóljon, amíg valaki el nem állítja.

Mrs. Blackett már-már kifogyott az ellenérvekből. Belekapaszkodott az utolsó szalmaszáliba:

- Ha megígéritek, hogy mindennap hazaküldtök egy galambot, levéllel, és a galamb addig csenget, amíg valaki meg nem hallja...

- Dick megcsinálja - biztatta édesanyját Nancy. - Három napig naponta egy galamb, a negyediken valamelyikünk hazajön, és elviszi a galambokat. Jól van, anya. Mindennapra egy tubi, otthon marad anyuci! Persze nem muszáj itthon maradnod, eljöhetsz nyugodtan. Csak a fáradságtól akarunk megkímélni.

- Hát ha Dick csakugyan meg tudja csinálni... - mondta kétkedő hangon Mrs. Blackett. - És ha Atkinsonéktól kaphattok tejet, és jó táborhelyet is találtok, rendes ivóvízzel...

- Megengedte! - kurjantott Nancy. - Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! Anya, már azt hittem, nem adod be a derekadat!

- Beléd vetem minden bizodalmamat, Susan - mondta Mrs. Blackett. - No és beléd, John - tette hozzá. John szélesen elmosolyodott. Kedves, hogy ezt mondja Mrs. Blackett, de jól tudta, hogy nem gondolja komolyan. Ha mindennapi tejről, ivóvízről, idejében való lefekvésről van szó, a bennszülöttek csakis Susanban bíznak.

- Holnap kora reggel nekivágunk! - jelentette ki Nancy.

- Nem, nem, nem - ingatta a fejét édesanyja. - Szó sem lehet róla. Küldjetelek előőrsöt, és kereszenek megfelelő helyet. Beszéljétek meg a tejjelátást Atkinsonékkal. Annyi a turista a környéken, lehet, hogy már egy deci felesleges tejük sincsen. És bizonyosodjatok meg róla, hogy van-e megfelelő ivóvíz. Tudjátok jól, milyen némelyik patak. A tej meg talán maguknak Atkinsonéknak sem elég. Nem eresztelek el benneteket, amíg meg nem szervezitek rendesen az egészséget. És amíg Dick nem tanítja be a galambokat a csöngőkezelésre, nincs expedíció!

- Na jó - adta meg magát Nancy. - Persze igazából nem is lesz időpocsékolás. John és Susan eljöhet, hogy megnézzék a terepet, a többiek meg közben itthon elkészítenek mindent. Valakinek le kell mennie Rióba, csákányokat vásárolni. Zseblámpa is kell, nem is egy és rengeteg élelmiszer.

A vacsorával meg a tervezgetéssel gyorsan eltelt az este.

- Kevés bányásztáborban akad ilyen remek szakács - állapította meg Mrs. Blackett, ahogy vacsora után a tábortűznél ültek.

- A pemikánnak nem ártott volna, ha belevagdlok egy kevés hagymát - mondta Susan -, de sajnos későn gondoltam rá.

- Remélem, nem cselekszem helytelenül - merengett Mrs. Blackett, amikor nagy sokára elbúcsúzott a felfedezőktől, akik lovagiasan elkísérték a félhomályban, át a gyepen, s a kertkapunál búcsúztak el éjszakára.

- A lehető leghelyesebben cselekszel - nyugtatta meg Nancy.

- Komolyan gondoltam, amit a galambokról mondtam! - jelentette ki az édesanyja. - Amíg meg nem tanulnak csengetni, nincs indulás!

- Megtanulják - biztosította Nancy.

- Ne maradjatok fent sokáig.

- Csak amíg ég a tábortűz.

Lassan visszabaktattak a bokrok között a pislákoló tűzhöz.

- Komolyan gondolod, hogy meg tudod csinálni, Dick? - kérdezte aggodalmasan Nancy.

Dick elővette és meggyújtotta zseblámpáját.

- Megyek, megnézem - mondta.

Szóttanul vonultak ki az istállóudvarra. Dick felmászott a lajtorján a galambpadlásra, közelebb hajolt, zseblámpáját lefektette a galambok leszállóhelyére, aztán megtapogatta a lengőajtó drótszárait. A galambpadlásról szárnyrebbenés hallatszott.

- Tubi... tubi... tubi... - nyugtatgatta a galambokat Peggy és Titty.

- Azt hiszem, rendben lesz - mondta Dick. - Ugye, a drótszálak mind külön vannak? Hármásával-négyesével össze kell őket erősíteni.

- Miben sántikáltok? - kiáltott át az egyik emeleti ablakból Mrs. Blackett.

- Csak ellenőrzünk valamit - kiáltott vissza Nancy. - Jó éjszakát, anya. Mindjárt megyünk lefeküdni.

Ötödik fejezet

AZ ELŐŐRS MEG A TÖBBIEK

Beckfoot még aludt, de a táborban már mozgolódás támadt. Nancy lábujjhegyen járta végig a sátrakat. Suttogva adta ki utasításait, mintha a jó öreg, szürke háznak füle volna. Susan teavizet forralt a bokrok között rakott tűzhelyen. Peggy az úton állt lesben: várta az Alsótanyáról feljáró fiút a reggeli tejjel. Mire Dick és Dorothea meg Titty és Roger felébredt, már a vígan pattogó tűz füstje tört át a reggeli párán, Susan, John és Nancy pedig neki is látott a korai reggelinek. Teát ittak, tojást és vajás kenyeret ettek. Jó csomó tojást keményre főztek, és Peggy buzgón szelte a kenyeret, kente a vaját, hogy az előørs bőséges elemózsiát vihessen magával.

- Ne lármázzatok - suttogta Nancy. - Fel ne verjétek a házat. Másnapra az ember rendszerint meggondolja magát. Nyilván a bennszülöttek is; anya se kivétel. Minél hamarabb elindulunk, annál jobb. Még mielőtt megbánná, hogy elengedett. Hé, Peggy, te értesz legjobban a galambokhoz. Eredj, fogd meg őket, amíg mi belapátoljuk az ellátmányt.

A többiek sietősen magukra kapkodták a ruhájukat.

- Ide hallgass, Dick - mondta Nancy. - Rajtad áll vagy bukik a vállalkozás. Anya csak akkor engedett, amikor meghallotta, mit mondtál a galambokról. Legszívesebben azt venné, ha itt kotlanánk minden este a kertben. Táborhelyet találni gyerekjáték, de ha nem oldod meg a galambcsengőt, nem jutunk semmire.

- Ti meg tudjátok, mit kell vásárolni Rióban - mondta John. - Csákányokat és zseblámpákat.

- És védőszemüveget - tette hozzá Susan. - Amilyet a motorosok hordanak. Kell valami a sziklákról lepattanó törmelék ellen.

- Ne küldjétek haza nagyon korán az első galambot - kérte Dick. - Lehetőleg csak tizenkettő után.

- Küldtök levelet? - kérdezte Titty.

- Hát persze - mondta Nancy. - Ilyen remek alkalmat nem hagyhatunk ki!

- Anya már kint járkal - jelentette Peggy, amint visszatért a galambkosárral. - Szakács néni pedig rakja a tüzet. Most már nem kell sokáig várnod, Roger.

- Árbocok és orrvitorlák! - kiáltott fel Nancy. - Szedjük a tuskóinkat. Tízezer mérföldet kell lenyomnunk.

Nem kockáztatták meg, hogy átmenjenek az istállóudvaron és ki a kapun: libasorban surrantak végig az erdei ösvényen, és a kerítésen másztak ki az országútra. A többiek hosszan néztek a távolodó előørs után.

Az előørs már messze járt, amikor a házban gong kondult. Peggy és Titty épp a tábort takarította; kiszellőztették a pokrócokat meg a hálósákokat. Roger is segédkezett: felhívta a figyelmüket mindarra, amit elmulasztottak. Azután besiettek a házba. Mrs. Blackett már rakta ki a gombás rántottával megpúpozott tányérokot a lecsupaszított ebédlőben felállított kecskelábú asztalra.

- Jó reggelt - üdvözölte vidáman a társaságot. - Hát a többiek hol maradnak?
- Dick kiment az istállóba - közölte Dorothea. - Az elektromos csengőszerkezettel van dolga.
- Nahát! - álmélkodott Mrs. Blackett. - Csak nem sikerül összeügyeskednie? De hol van John és Susan és Nancy?
- Már elindultak - mondta Titty.
- Az előőrs már útra kelt! - harsogta Dorothea.
- Csak nem éhgyomorra? - kérdezte Mrs. Blackett.
- Ők már megreggeliztek - mondta meglehetősen mohón Roger.
- Igazán elmentek? - ámult Mrs. Blackett. - Ejnye, pedig beszélni akartam Nancyvel. Gondolkodtam ezen a ti terveteken, hogy a hegyek között akartok táborozni. Ezzel kapcsolatban mondtam volna valamit Nancynek.
- Épp ettől tartott ő is - kottyantotta ki Roger.

Mrs. Blackett szóra nyitotta száját, de egy pillanatig nem talált szavakat. Roger épp akkor tüntetett el egy jó adag gombás rántottát meg egy falat pirítóst, és nem vette észre, milyen pillantást vet rá a Fruskák édesanyja. Aztán, mindannyiuk meglepetésére, Mrs. Blackett elnevette magát.

- Én vagyok az oka! - jelentette ki. - Az éjszaka kellős közepén kellett volna felkelnem, hogy elkapjam azt a szörnyeteg leányzót. Mindössze azt akartam kérdezni tőle, nem találhatnánk-e ki valami mást az aranyásás helyett, hogy ne kelljen olyan messzire mennetek.

Szótlanul néztek egymásra a felfedezők. Milyen igaza volt Nancynek!

- A te ötleted volt, anya - szólalt meg Peggy,
- Óriási hiba volt - mondta Mrs. Blackett. - Álmomban sem gondoltam volna, hogy Palafejtő Bob bácsi elküld benneteket a világ végére.
- Nem tehetett mást, ha egyszer ott van az arany - vélekedett Titty.
- Még az is lehetséges, hogy Atkinsonék az összes tejet beküldik a városba - morfondírozott Mrs. Blackett -, azonkívül ugye csak azzal a feltétellel engedlek el benneteket, ha a galambok megtanulják kezelni a csengőt, igaz?
- Megtanulják! - jelentette ki Peggy, épp amikor Dick belépett.
- Használhatom azt a csengőt, amelyik az istállóban van, a galambpadlás alatt? - kérdezte. - Meg az udvar fölött haladó drótokat?
- Nem volna tisztességes, ha nem engedném meg - sóhajtott Mrs. Blackett. - Csinálhatsz velem, amit akarsz. Csak éppen - tette hozzá, és szemében reménysugár csillant - évek óta nem működik.

Nyomban reggeli után Peggy, Titty, Dorothea és Roger vitorlát bontott a *Fruskán*: Rió felé hajóztak. Dick otthon maradt, hogy alaposan szemügyre vegye a csengőt. Már darabokra is szedte, és aági istálló lócájára terített újságpapírra rakosgatta ki. Peggy talált Flint kapitány szerszámoszekrényében egy jókora tekercs szigetelt huzalt - mintha csak szándékosan hagyták volna ott. Dick hosszú listát bízott Dorotheára, hogy mit vásároljon - szerepelt rajta négy méter villanyzsinór meg egy vékony vörösréz lemez is.

- Ha én is elmegyek veletek, sose készül el a csengő - mondta, Dorothea pedig megígérte, hogy igyekszik mindent beszerezni.

Dick végignézte az indulást, amikor Peggy lehúzta cipőjét, és belegázolt a sekélyesbe, hogy vízre húzza a *Fruskát*. De mire Peggy beugrott a hajóba, és a *Fruska* - Dorotheával a kormánynál - eltávolodott a parttól, Dick már nem volt ott. Titty hátranézett, és még látta, amint futólépésben megkerüli a házat. Nem Dick hibája lesz, ha nem készülnek el idejében.

Kikötöttek a riói mólónál, és a *Fruskát* egy barátságos hajós gondjára bízták. Peggy elfecsérelt két pennyt telefonra; megérdeklődte ugyanis az állomáson, megérkezett-e Timothy, de azt felelték, hogy nem érkezett semmiféle állatot tartalmazó küldemény. Dorothea és Roger elment megvásárolni mindazt, amit Dick kért, a többiek Mrs. Blackett bevásárlólistája szerint tevékenykedtek. Kitűnő lista volt, habár Mrs. Blackett még abban a tudatban állította össze, hogy a felfedezők a beckfooti kertben fognak táborozni. Roger még a hajón áttanulmányozta a jegyzéket. Sokan ugyanis efféle listák összeállításánál megfélekednek a legfontosabb dolgokról - például a csokoládéről. No de Mrs. Blackett nemhiába Flint kapitány édestestvére. Ott volt a listán a csokoládé, meg a narancs, meg banán, a marhahús- és veseputingkonzerv, szardínia és egy óriási doboz töltött keksz. Határozottan jó lista volt, még Roger sem hiányolt belőle semmit. Azután zseblámpákat kellett vásárolni meg egy kulacsot Rogernek, mert az övé eltörött. Megvették a csákányokat is - azaz nyolc kis kalapácsot - a vaskereskedésben, a gépkocsijavító műhelyben pedig nyolc, motorosoknak való védőszemüveget. Titty az utolsó pillanatban még visszaroht a papírüzletbe, és vett egy óriási gombolyag spárgát.

- Hát ez meg mire jó? - tudakolta Dorothea.

- Ha barlangászunk, úgy, mint tegnap - magyarázta Titty. - A madzag egyik végét rögzítjük, aztán a gombolyagot letekerjük útközben, hogy el ne tévedjünk. Ki tudunk tapogatózni még akkor is, ha egy denevér eloltaná a gyertyánkat, és nem volna több gyufánk.

Jutott csomag mind a négyöjüknek, nyomta a vállukat a konzervdobozokkal megtömött hátizsák. Fáradtan, izzadtan értek a csónakkikötőhöz, lezötyentették terhüket a mólóra, aztán berakodtak a *Fruskába*, és hazavitorláztak.

Dick lázasan dolgozott. Félelmetes gyorsasággal múlt a délelőtt. Amennyire megállapíthatta, a régi csengőszerkezetnek nem volt semmi baja, csak iszonyúan piszkos volt meg rozsdás. Csakhogy jó időbe telt, amíg minden egyes alkatrészét alaposan megtisztította, ledörzsölte a rozsdát a csengőről, a rézrozsdát a vörösréz csatlakozókról, megreszelte a huzallal érintkező felületet, és kirakosgatott néhány darabka új drótot, amelyeknek a végét megpödörte; ezekkel akarta pótolni a régieket, mert azokban nem bízott. Amikor mindezzel elkészült, nekilátott az összeszerelésnek. Kidolgozott ugyanis egy módszert, hogy a galambajtó lengő drótjai hogyan működtethetik a csengőszerkezetet - ehhez azonban csengőre is szükség volt. Helyére csavarta a csengő nyelvét, és úgy igazította, hogy a pirinyó kalapács ne érjen egészen a csengőhöz. De vajon rezgésbe hozható-e? Alaposan átvizsgálta, azután szétszedte a zseblámpáját, és kivette belőle az elemet. Egy darabka szigetelt drótot az elem két pólusa közé erősített, egy másikat az egyik csatlakozóvéghez. Lélegzetvisszafojtva létrehozta a csatlakozást. Rezeg-e vajon vagy sem?! Pirinyó szikra pattant ki az érintkező drótvégeken. A rezgőnyelv életre kelt...

Brrrrrrr...

Ebben a pillanatban kanyarodott be rohamléptekkel az udvarra az élelmezési osztag; szerencsésen partra tették rakományukat, és mindent elraktároztak a táborban.

Brrrrrrr...

- Jól van, Dick! Csönget! - kiabált Dorothea.

- Prima! - bólított Titty. - De gondolod, hogy elég hangos?

Senki sem vonhatta kétségbe, hogy a csengő működik; csakhogy ez a vékonyka cirpelés vajon elhatol-e a sürgő-forgó bennszülöttek füléhez?

- Sokkal hangosabb lesz - nyugtatta meg a többieket Dick.

- Istenesen csörömpölgjön - mondta Peggy.

- Hurrá! - sipította Roger, előhúzta zsebéből az új védőszemüveget, feltette, szörnyűséges vigyort vetett Tittyre, és berohant a házba, hogy a jó hírt Mrs. Blackett tudtára adja.

Kijózanodva tért vissza néhány perc elteltével.

- Mit mondott? - kérdezte Peggy.

- Azt, hogy klassz a szemüveg.

- Jó, jó - türelmetlenkedett Titty -, de a csengőhöz mit szólt?!

- Hogy milyen ügyes Dick, amiért megreparálta azt a kiszolgált csengőt, de az a kérdés, a galambokat is meg tudja-e tanítani csengetni.

- Ugye meg tudod, Dick, ugye? - unszolta Dorothea.

- Nem biztos - mondta Dick. - Előbb ki kell próbálnom. Kaptatok villanyzsinórt? És rézlemezt? Nagyon rugalmasnak kell lennie.

Dorothea átadta a csomagot. A többiek szorongó pillantásokkal kísérték Dicket, amint szemügyre vette a villanyzsinórtekercset, aztán óvatosan megtapogatta a vékony rézlemezt.

- Megfelel? - kérdezte Titty.

- Így tapintásra igen - felelt Dick.

- Most mindjárt kipróbálsz?

- Meg kell várni, amíg egy galamb hazaér. Minden attól függ, milyen magasra emeli fel a drótot.

Gong kondult a házban.

- Kaja! - kurjantotta el magát Roger.

- Az áldóját! - morgott Peggy. - Máris ebéd?

- Én nem eszem - mondta Dick.

- De muszáj! - jelentette ki Dorothea.

- Bármelyik pillanatban megérkezhet az első galamb. Egyszerűen látnom kell, hogyan repül be.

- Helyes - jelentette ki Peggy. - Kihozzuk a fejadagodat.

Mrs. Blackett szemmel láthatólag nem haragudott. Dorothea kivitt öccsének egy tányér hideg marhasültet krumplival, kelvirággal meg egy pohár kalózgrogot, amit a tudatlan bennszülöttek limonádénak neveznek.

- Kéri a vörös bányászati könyvet - mondta Dorothea, amikor visszatért.

- Hol van Dick? - kérdezte Mrs. Blackett.

- A galambpadlás mellett ül a létrán. Addig nem tud semmit sem csinálni, míg egy galamb meg nem jön. És azt mondja, Nancy megbízta, hogy mindent tudjon meg az aranyról.

- Hát jó - sóhajtott Mrs. Blackett. - Ha mindenáron agyon akarja dolgozni magát...

- Dick szereti az ilyet - mondta Dorothea. Bement Flint kapitány dolgozószobájába, megkereste a *Fémekek könyvét*, és kivitte az udvarra, a lajtorján kuporgó professzornak.

Amikor visszaért, Mrs. Blackett épp ezt mondta:

- Ez mind nagyon szép, Peggy, de valamiről elfeledkeztetek. Mi lesz Timothyval? Ki fog vele törődni? Mit csináljak, ha megérkezik a szerencsétlen, és ti túl vagytok hetedhét határon? Még csak be sem fejeztétek a házat, amibe bele lehet rakni éjszakára!

- Délután befejezzük - ígérte Peggy.

Hatodik fejezet

HÍREK A VADONBÓL

Titty kint várta a hazatérő galambot, Dick bebújt a padlásra. Dick roppant nehezen tudta gondolatait az aranyra összpontosítani. Sosem volt képes egyidejűleg kétfélével foglalkozni. Félretette a *Fémek könyvét*, és még egy pillantást vetett a galambok ajtajára. Hosszúkás nyílás volt, tolható lemezzel zárult. Ha a lemezt jobb felé tolták, a galambok szabadon közlekedhettek ki-be. Ha balra tolták, az így keletkezett nyílást rúdra függesztett drótsor fedte. A küszöbre fadarabot szögeztek, így a drótszálak kifelé nem lenghettek, a hazatérő galamb azonban könnyedén megtaszította a drótfüggőnyt, s mielőtt bent volt a padláson, a függöny visszahullott a helyére. Dick egy ujjal, óvatosan felemelt két-három vékony drótszálát. Nagyon könnyűek voltak. Az akció sikere a galambok erejétől és buzgalmától függ. Vajon berontanak-e, vagy félénken tapogatják ki az útjukat, s ha akármilyen pirinyó túlsúlyba ütköznek, már meghátrálnak? Titty az udvarról a padlásra vezető meredek lajtorján őrködött, hogy idejében figyelmeztethesse Dicket, ha felbukkan az első galamb. Őrhelyéről ellátott az alacsony gazdasági épületek fölött, a bozótoson, a fákon túl egészen a folyó túlsó partján magasodó hegyekig. A távolban a Kangcsendzönga óriási barna-kék-lila tömege emelkedett szinte a vakítóan fényes nyári égig. Valahol odafönt, a perzselő napfényben kutat az előörs, John, Susan és Nancy, a Részvénytársaság megbízásából. A házból mázolóknak, kőműveseknek munkálkodásának zöreje hallatszott; létrákat, bútorokat tologattak, füttyörésztek, nevettek. A kalapálás-fűrészelés azonban nem a házból hallatszott, hanem a kerti táborból: Peggy és Roger végezte az utolsó simításokat Timothy hálóján. Dorothea időnként beszaladt az udvarra; szögért, csavarokért küldözgették a galambpadlás alatti öreg istállóba, ahol Flint kapitány gyalupadja állt.

Homérosz már bent is volt az udvaron, mire Titty megpillantotta: szemét elvakította, hogy olyan sokáig bámult az égre, úgy fürkészte, vajon mikor vesz észre egy fekete pöttyöt, amely egyre közeledik, nőttön-nő, míg végül galamb nem lesz belőle. Aztán a végén mégsem látta megérkezni Homéroszt. Hirtelen szárnyrebbenést hallott, és Homérosz már ott szálldosott az udvaron, a háztetőtől az istállótetőig, tétován. Talán a lajtorján kuporgó Titty látványa zavarta meg.

- Dick! - szólt halkán Titty.

Semmi válasz.

A galamb megint a padlás felé szállt.

- Dick! - kiáltott kétségbeesetten Titty. - Megjött!

Suttogást hallott:

- Menj, szólj Peggynek.

A következő pillanatban Homérosz leereszkedett a keskeny polcra, kitárta, majd összecsukta szárnyát, aztán benyomakodott a közeledtére engedelmesen megemelkedő drótfüggönyön.

Titty lecsusszant a lajtorján, megkerülte a házat, és a táborba nyargalt.

- Peggy! - kiabált. - Megjött az egyik galamb!

Egy fűrész megállt a félig elfűrészelt deszkában, amelyből az örvösállat hálósobájának ajtaja készült. Roger ledobta a kalapácsot.

- Dick jól látta? - kérdezte Dorothea.

- Biztosan hozott levelet! - kiáltott Peggy.

- Talán azt akarják, hogy azonnal induljunk - reménykedett Roger.

Mind a négyen átfutottak az istállóudvarba.

Peggy ért fel elsőnek a lajtorján a galambpadlásra, a többiek a farkában.

- Csönd! - szólt rájuk Peggy. - Ne rontsunk be egyszerre. Néha rém nehéz elfogni őket. Hol van Dick?

- A padláson - felelt Titty.

Peggy óvatosan kinyitotta az ajtót, és besurrant. A többiek a lajtorján vártak.

Odabent Homérosz jól megérdemelt ebédjét fogyasztotta; vörös karimás szeme közben Dick mozdulatait kísérte. Dick még akkor is a lengő drótokat tanulmányozta, amelyeket a galamb befelé szálltában megtaszított.

- Azt hiszem, nem lesz nehéz - mondta Dick. - Az a lényeg, hogy az érintkezés jó legyen, amikor feltolják a drótot.

- Mi van? - kérdezte Peggy. - Megfogtad?

- Még nem - válaszolt Dick. - De van nála levél. A bal lábán.

- Gu-grruuu... - turbékolt Peggy. - Tubi, tubi,... - szólongatta halkán a galambot.

Homérosz ivott egy kortyot. Peggy elfogta, és a bal lábára erősített gumigyűrű alól kivett egy parányi papírtekercset. Azután eleresztette a galambot, és Homérosz letelepedett az itató mellé, Peggy pedig óvatosan kigöngyölte a levelet.

- Bemehetünk? - kérdezte az ajtóból Titty.

- Gyertek csak - felelt Peggy. - Most már lehet.

Az egész társaság betódult a padlásra. Peggy felolvasta az üzenetet a gyűrött kis papirosról, amely minduntalan vissza-visszapöndörödött:

NINCS HADTÁP ATKINSONÉKNÁL.
ALATTOMOS ELLENSÉG MEGSZÁLLTA.

Aláírás helyett egy különlegesen baljós vigyorú koponya.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - kiáltott fel Peggy, Nancy modorában. - Ez már baj. A legközelebbi tanya lent van a völgy mélyén. Kész kirándulás egy kanna tejért.

- Hijnye... - sóhajtott Roger.

- Feladjuk? - kérdezte aggodalmasan Dorothea.

- Nancy majd kitalál valamit - bizakodott Titty.

- Mozgás - szólalt meg Peggy. - Csináljuk a dolgunkat. Akár megyünk, akár nem, Timothynak kell a ketrec.

- Nos? - kukkantott ki a hátsó ajtón Mrs. Blackett, mert meghallotta a galambpadlás felől rohanva közeledő lábdobogást.

- Küldtek egy levelet - jelentette Titty.
- Atkinsonéknál nincs tej - tette hozzá Peggy.
- Tartottam tőle - bólintott Mrs. Blackett. De nem látszott különösebben szomorúnak. - Hát a galamb csengetett-e?
- A következő majd fog - mondta Dick.
- De lehet, hogy azzal se megyünk semmire - szólt szomorúan Dorothea.
- Örködjek? - kérdezte Titty.
- Nem kell. Most már rendben van - mondta Dick. - Megfigyeltem, hogyan mennek be. Most már csak csengőgombot kell csinálnom nekik.

Dicket nem érdekelte, akármilyen búbánatos leveleket hordoznak a galambok - neki csak az volt a fontos, hogy csengessenek. És most már pontosan tudta, mi a teendő. Homérosz igen reménykeltően vágott át a lazán függő drótszálak között. Ezzel nem lesz semmi baj. Most már csak egy kis lengő billentyűt kell fabrikálni, amely a drótszálakkal együtt mozog, amikor a galamb áthalad, és kapcsolatot létesít két vörösrézcsík között. Ezek kellően rugalmasak, hogy összekapaszkodjanak, és úgy is maradjanak, amíg valaki fel nem oldja a kapcsolatot. Kétszeri, háromszori kísérlet után végre sikerült. Felhasználta a szerkezethez egy darab vastag, merev drótot, egy dugót, egy ólomdarabkát meg a rézlemezt, amelyet Dorothea hozott Rióból. Dick a mit sem sejtő szakács nénitől kölcsönvett ollóval vágta el a lemezt. Fúrt-faragott, a lehető leggyorsabban, hogy a következő galamb megérkezéig elkészüljön, de mire megcsinálta a galambok csengőgombját, és összekapcsolta az istállóudvar fölött húzódó régi drótokkal, eltelt az egész délután, és az iparosok aznapra abbahagyták a munkát.

Fura, hogy a második galamb csak nem jön. Persze nem baj. Talán még lesz ideje a vezeték túlsó végére felerősíteni a csengőt. Az udvarról hirtelen kiáltás harsant:

- Hahó!
- Hogy haladsz?
- Nem jött még meg a második galamb?

A táborból munkájuk végeztével megtérő ifjú ácsok álltak a lajtorja tövében. Dick lenézett, de jóformán nem is látta az örvösállat kész hálósobáját, pedig nyíló-csukódó ajtaja is volt, amelyen Timothy neve díszelgett. Nem; Dicknek nem volt vesztegetni való ideje.

- Mindjárt kész - vetette oda, lefutott a lajtorján, felkapta a csengőt meg a villanyzsinórt, és bent termelt a házban. A ház csengőjét megszólaltató elem szerencsére közel volt a konyha-ajtóhoz. Nem volt valami sok villanyzsinórja. Dick reszkető ujjakkal kapcsolta rá a maga csengőjét, és egy székre rakta, a folyosón. Jobb a semminél. Ezzel megvolna; hanem az istállóban látott egy eldobott, rozsdás fémtálcát. Arra is szüksége lesz, hogy tökéletesíteni tudja a szerkezetet.

- Újabb hírek? - érdeklődött az udvarról Mrs. Blackett. - Biztosan elküldték már a második galambot. Nem isteni, hogy végre elmentek az iparosok, és tudunk mozogni a házban? Igazán, nagyon takaros ketrecet csináltak; azok a bőrpántok az ajtón első osztályúak! Peggy, te szörnyeteg, csak nem a kék övedből vágta le egy darabot?!

Dick nekiindult, hogy átvágjon az udvaron. Még lesz talán idő a tálcadologhoz.

- Az az öv legalább két méter hosszú - magyarázta Peggy.

Mrs. Blackett reménytelenül legyintett, azután Rogerhez fordult. Az időközben elfoglalta Titty őrhelyét a létrán, és úgy találta, a védőszemüveg felettébb hasznos segédeszköz, ha az ember az égboltot fürkészi: közeledik-e a galamb. Mrs. Blackett épp mondott volna valamit, amikor Roger elkurjantotta magát:

- Itt van!

És közben kis híján lepotyogott, ugyanis sürgősen lekapta a védőszemüveget, mert anélkül mégiscsak jobban látja az ember, amint a galamb az udvar fölé kanyarodik.

- El ne ijeszd! - szólt rá Peggy.

Szofoklész azonban csak egy pillanatig tétovázott. Aztán elszállt a padlásig, megállt a párkányon, lenézett az udvaron bámuló tömegre, majd úgy suhant be a helyére, mintha ott sem volna a libegő drótfüggöny.

Brrrrrrr...

Dick megtorpant, amikor a galamb leszállt, de most lassan, boldogan elmosolyodott. Sikerült! Szofoklész megnyomta a csengőt.

- Brrrrrrr...

- Hurrá, Dick!

- No, anya, ehhez mit szólsz?

- Megcsinálta!

Egymás szavába vágtak mindannyian.

- Ezt igazán ügyesen csináltad, Dick! - mondta Mrs. Blackett.

- Addig fog szólni a csengő, amíg valaki fel nem megy a padlásra, és ki nem kapcsolja, amikor leveszi a galamb lábáról az üzenetet - magyarázta Dick, és közben szemmel tartotta a széken heverő és szüntelenül reszkető-remegő csengőt.

- De gondolod, hogy meg is halljuk? - kérdezte Mrs. Blackett. - Amikor rohangálunk, zajt csapunk a házban, és ezer más dologgal vagyunk elfoglalva?

- Ennél sokkal hangosabban fog szólni - ígérte Dick.

- Vagyis elmehetünk! - szögezte le Roger.

- Ha nem szereznek tejet, akkor nemigen...

- Gyere, Dick - szólt Peggy. - Kapcsold ki a csengőt, én meg elfogom Szofoklészt.

A következő pillanatban Peggy már olvasta is a második üzenetet:

FÉLHOLTAN KÚSZUNK HAZAFELÉ; ÉHEZÜNK; SZOMJAZUNK.
RAKJATOK FEL TEAVIZET!

- Nem úgy nézem, mintha valami nagyszerű vízelőhelyre bukkantak volna - vélte Mrs. Blackett.

- Csak Nancy igyekszik izgalmasabbá tenni a dolgot - vigasztalta Peggy. - Gyerünk. Várjuk őket teával.

- Elvihetem a létrát? - kérdezte Dick, és felpillantott a folyosót igencsak kedvező helyen átszelő gerendára.

- Vidd csak, ami tetszik - felelte Mrs. Blackett, azután a többiek után sietett a kerti táborba. Csak Roger maradt ott: most, hogy működött már a csengő, mérhetetlen érdeklődéssel igyekezett segíteni Dicknek.

Az óriási, kiszolgált fémtálca zörgött már akkor is, ha csak ránéztek. Dick szöggel, kalapáccsal lyukat fűrt a közepébe, és odaerősítette a csengőt. Azután fűrt még két jó nagy lyukat, ezeken - Roger segítségével - csavarokat bújtatott át, s a folyosó fölötti gerendába erősítette. Vigyázott, hogy ne szoruljon oda a tálca - ha lazán marad, kiválóan fog zörögni. Azután megint rákötötte a csengőt a vezetékre, a létrát visszatette a hallba, ahol előzőleg a tapétázók dolgoztak, a szerszámokat pedig kivitte a helyükre, a gyalupadra.

- Kipróbálom - mondta Dick. - Mindenhol meghallják.

- Még ne! - kérlelte Roger. - Várjuk ki, amikor már nem számítanak rá. Különben is jön majd a másik galamb.

Leballagtak ők is a tábortűzhöz. Dorothea Dickre pillantott.

- Megvan?

- Csak várj! - vigyorgott Roger.

Ág zörrent az erdőben; léptek az avaron.

- Megjöttek! - kurjantotta el magát Titty, és a következő pillanatban bebaktatott a táborba a kimerült előőr.

- Milyen volt? - tudakolta Roger. - Csak nem találtatok máris aranyat?!

- Mi van a teával? - kérdezte Nancy. - Gégénket, nyelvünket vastagon lepi a por.

- Forr a víz - jelentette Peggy. - Susan, jobb lesz, ha inkább te teszed bele a teát.

- Gyorsan, mert elalélunk - lihegte Nancy.

- Na, igazán, meséljete már! - nógatta Dorothea.

- A Góbi-sivatag ehhez képest kismiska - mondta Nancy. - Ameddig a szem ellát, sehol egy csöpp víz. A szénégetők helyén, ahol tábort akartunk verni, csontszáraz a patakmeder. Láttunk benne egy döglött birkát... legalábbis a helyét. A magasban keselyűk...

- Egy vándorsólyom - helyesbített John, mert meglátta Dick mohón felcsillanó pillantását.

- És mi van Atkinsonékkal? - érdeklődött Mrs. Blackett.

- Lefogadom, hogy Tökfödő! - mondta Dorothea.

- Az bizony - bólintott Nancy. - Ez ám a grog, Peggy! Juj, nem számítottam rá, hogy ilyen forró! Nincs bennem elegendő szusz, hogy fújhatnám.

- Bizony Tökfödő - folytatta kis idő múltán Nancy. - Atkinsonéknál bérelt szobát, úgyhogy könnyűszerrel követheti minden mozdulatunkat. Őrizkednünk kell még attól is, hogy Atkinsonék közelébe menjünk. És most már semmi kétség sem fér hozzá, hogy Tökfödő is az aranyat célozta meg. Tudjátok, mit láttam Atkinsonék ablakpárkányán? A Bányászvilág egy számát!

- A múlt heti számot - tette hozzá John. - Megnéztem a dátumát.

- Zúdíts bele még egy kis tejet - mondta Nancy. - Akkor talán meg is tudom inni.

- Folytasd már! - rimázkodott Dorothea. - Mit csináltatok a sivatagban?

- Mentünk, és mentünk, és mentünk - mondta Susan.

- Meghúztuk a nadrágszíjunkat, és tovább botorkáltunk - közölte Nancy. - Nincs ott táborozás-hoz való víz. Sem a Magashegyen, de még a közelében sem. Sőt az Amazon felső folyásánál maga a folyó is csak egy kis hajszalér.

- Nem baj - szólalt meg Mrs. Blackett. - Érdemes volt felmenni, ha másért nem, hogy meggyőződjetek róla: nem lehet megvalósítani a terveteket.

- Hogy nem-e?! - kiáltotta el magát Nancy olyan hevesen, hogy még a teáját is kiöntötte. - Még hogy nem lehet megvalósítani! Nem hallod, hogy Tökfödő tényleg bányász, és bevette magát Atkinsonéhoz? Talán engedjük át neki lovagiasan az egész Magashegyet? Gondold csak el, mit szólna Jim bácsi, ha Tökkencs találná meg az aranyat!... De még mennyire hogy odamegyünk! Mi van a galambokkal?

- Két üzenetet megkaptunk - mondta Titty.

- Homérosz és Szofoklész hazajött - számolt be a helyzetről Dorothea. - És Dick megszerkesztette a csengőt. Amikor Homérosz hazaért, még nem volt kész, de Szofoklész úgy csilingelt, hogy csuda.

- No, nem valami hangosan - mondta Mrs. Blackett.

- De hova lett Szaffó? - kérdezte Nancy. - Őt küldtük haza másodsorra, órákkal Szofoklész előtt!

- Biztosan eltévedt - vélekedett Titty.

Ebben a szempillantásban a házból velőtrázó csengetés hallatszott, szünni nem akaró zenebona, és törött edények éktelen csörömpölése.

Brrrrrrr...

- Hát ehhez mit szóltok? - kérdezte Roger.

Mindenki felugrott.

- Mi volt ez a szörnyű robaj? - riadozott Mrs. Blackett.

Nancy Dickre pillantott.

- Szaffó hazaért - jelentette kurtán a fiú.

Br-r-r-r-r...

Fáradtságukat feledve iramodtak neki a gyepnek az előőrs tagjai, no meg a házörzők. A csengő egyre hangosabban szólt. A gyerekek befordultak az udvarra. Szakács néni a konyhaajtóban állt, és fülére tapasztotta a tenyerét.

Br-r-r-r-r-r...

- Hol van?! - kiáltott Nancy.

- A folyosón - tudatta Roger.

Odabent már fülsiketítő volt a zaj. Fejük fölött őrjöngött a csengő meg a hatalmas tálca. Lábuk előtt pedig nagy halom edénycserép tornyosult.

- Még szerencse, hogy nem a vasárnapi szervíz volt - mondta szakács néni. - Ilyen éktelen lárma, épp mikor jövök ki a tálalóból...

- Az áldóját! - mondta Nancy. - Árbocok és orrvitorlák!

Br-r-r-r-r-r...

- Na, ez már elég hangos? - kérdezte Peggy, és Dick után iramodott a lajtorján, fel a madárpadlásra.

A csengő egyszer csak elhallgatott. Dick a padláson kikapcsolta.

Peggy megfogta Szaffót, és már jött is lefelé, kezében a cédulával. Arcára borongás telepedett.

- Olvasd fel - kérte Titty.

- Ez igazából a második üzenet - magyarázta John, és bizonytan pillantást vetett Mrs. Blackettre.

Peggy felolvasta. Nancy csillogó szemmel figyelte.

KUTAK KIAPADTAK; SIVATAGBAN ELSZÓRT CSONTOK FFHÉRLÉNEK.
LÉTFELTÉTELEK HIÁNYOZNAK.

- Nos, ez el is dönti a kérdést - jelentette ki Mrs. Blackett.

- Dehogyan dönti el! - protestált Nancy. - Ezt még azelőtt küldtük, hogy lementünk volna Tysonékhoz. Mrs. Tyson azt mondja, remekül működik náluk a szivattyús kút. Tejet meg kaphatunk, amennyi belénk fér. Csak előbb veled akarja megbeszélni, hogy hol táborozzunk. Mert szörnyen odavan a tűz miatt. És mi megígértük, hogy holnap átmegy hozzá, és megbeszélisz vele mindent.

- De hiszen Tysonék itt laknak mindjárt a völgyben - mondta Mrs. Blackett. - Ezzel az erővel itt is maradhatnátok.

- Jaj, anya, hogy mondhatsz ilyet! Tysonék mérföldekekkel vannak közelebb, mint mi! Hisz épp a túlsó oldalán vannak a Hangás Szirtnek.

- Istenem, istenem... - sóhajtott Mrs. Blackett.

- Megvannak a csákányok? - kérdezte Nancy.

- Meg hát! - mondta Titty.

- És micsoda védőszemüvegek! - dicsekedett Roger. Mindjárt az orrára is biggyesztette a magáét.

- Ejha! - füttyentett Nancy. - Vettetek nekem is?

- Egy óriási élelmiszerkészletünk van - folytatta Roger.

- Derék öreg mama - mondta Nancy, és úgy ahogy volt, porosan-piszkosan úgy megölelte anyját, hogy annak a csontja is ropogott belé.

- Na és befejeztük Timothy hálósobáját! - jelentette ki Peggy.

- Háromszoros éljen! - mondta Nancy. - Kora reggel indulunk. Csak ne volna olyan száraz a torkom, hogy kiabálhatnék egy jó nagyot.

- Igen. Nancy, de...

- Gyerünk, anya - szakította félbe Nancy. - Most már biztosan kihűlt az a tea.

- Hát ez a rengeteg edény? - kérdezte Mrs. Blackett. - Ha így megrémítitek szakács nénit, valahányszor hazajön a galambotok, és mindig leejt nekem egy teli tálcát, egy hét múlva nem lesz ép edény a házban.

- Fogd le a zsebpénzünkből - legyintett Nancy.

- Mi is besegítünk! - ígérte Titty. - Ennél jobb ügyre úgysem költhetnénk!

Hetedik fejezet

KÖLTÖZIK A TÁBOR

Reggel megfürödtek a folyóban.

- Ez az utolsó alkalom - figyelmeztette őket John.
- Kivéve, ha valaki visszahozza a galambokat - helyesbített Nancy. - Negyednaponként valakinek haza kell őket hozni.
- Szerencsétlen flótás - ingatta a fejét Roger.
- Teveháton nem gond - legyintett Nancy. - És tevének kettő is van.
- Te-ve? - ámult Roger.
- Bringa - közölte Nancy. - Mozgás. Versenyúszás a túlsó partig és vissza.

Utolsó alkalom ide vagy oda, nemigen éltek vele. Nancynek, Johnnak, Susannak minduntalan eszébe jutott valami, és szüntelenül figyelmeztették egymást: ott ne felejtse senki semmit, amire később szükségük lehet. Dick búcsúpillantást akart vetni az Enciklopédia Arany címszavára. Peggy meg akart bizonyosodni afelől, Timothy nem érkezett-e meg az éjszaka folyamán, és letelefonált a vasútállomásra. Dorothea aggódott egy kicsit; vajon Dick meg ő össze tudják-e csomagolni olyan szakszerűen a sátrukat, mint a többiek, a tapasztalt felfedezők. Titty izgatott pillantással méregette a távoli hegyeket, és legszívesebben már útra is kelt volna. Roger épp az imént csikarta ki az ígéretet, hogy megolajozhatja a tevéket, ellenőrizheti, rendesen fel vannak-e fújva a kerekek. Lehetetlenség volt felelőtlenül úszkálni a napsütötte folyóban, mintha az embernek az égvilágon semmi gondja se volna.

Tíz perccel reggeli után romhalmaz volt az egész tábor. Feltekerték a sátrakat, zsákba dugták a karókat, könnyen szállítható tekercsbe csavarták a sátortartó köteleket. Susan sűrűn fordult a folyó meg a tábor között; a teáskannából locsolta a vizet a bokrok közt rakott tábortűzre.

- Az áldóját! - vakarta meg a füle tövét Nancy, amint végignézett a kitépett sátorkarók nyomától valósággal himlőhelyes gyepen. - Kész szerencse, hogy a dédnagynéni ezt nem látja!
- Ez bizony túltesz a százszorszépeken! - bólogatott Roger.
- Nem baj - mondta Mrs. Blackett. - Mire a házban megint rend lesz, a gyep kikúrálja önmagát. Azért persze nem olyan nagy baj, hogy Maria néni nem látja.

Szerettek volna már felkerekedni, de a táborbontással még korántsem értek a végére a teendőknek. Ez csak a kezdet. Az istállóudvaron útra készen állt a kézikocsi meg a két teve, csakhogy pillanatokon belül kiderült: az expedíció felszerelésének a felét sem bírják rajtuk elszállítani. És az elszállítandó holmik halma nőttön-nőtt. A rézsútos tetejű, drótháló falú, hatalmas galambkalitkát felrakták a kézikocsira, és egy nagy tekercs hegymászó kötél végével erősítették oda. A kocsi aljára kötözték a galambeledelt: zsákokban a lencsét, kukoricát, kölest. A dobozba csomagolt konzervek a galambkalitka mellé kerültek. A kézikocsira már aligha fért volna fel valami, de még ott állt jóformán érintetlenül majd az egész halom kézipoggyász. A házból kétpercenként bukkant elő egyik-másik iparos; mindegyikük Mrs. Blackett-től kért ezt vagy amazt. Mrs. Blackett ezenközben az átköltöztetendő holmik jegyzékét ellenőrizte Susannal, s egyidejűleg igyekezett az iparosok kérdéseire válaszolni, valamint eleget tenni az aranyások igényeinek.

- Mi lesz a hálósákokkal?
- Felférnek a sátrak a kocsira?
- Nem akaszthatnánk a főzőedényt a tevékre?
- Titty, hol a sátrad fenéklapja? És egyáltalán... hol van Titty?!
- Flint kapitány szobájában, Dickkel.
- Peggy, hova lett a párnád?
- Ide hallgassatok - szólalt meg szigorúan Mrs. Blackett. - Lehetőleg ne beszéljetek mind egyszerre. Olyasmit ne vigyetek el, amire semmi szükség. Úgyis fel kell mennem Mrs. Tysonhoz, mielőtt még kipakolnátok, és a tragacson sok mindent elvihettek.

Nancy rövid tétovázás után határozott.

- Rendben. Így könnyebb lesz - jelentette ki. - Végtére, igazán el tudnánk magunk is vinni az egész cuccot, de akkor kétszer kéne fordulnunk, márpedig minden perc drága. Ez nem holmi vacak Északi-sark expedíció vagy a Kangcsendzönga meghódítása. Ez most komoly, és nem játék. Mire Flint kapitány hazaér, meg kell találnunk azt az aranyat. Márpedig Flint kapitány már úton van hazafelé.

Kitolták a rozoga vén kocsit az udvarba, s mire telerakták eleséggel, ágyneművel, kissé reményteljesebbnek látszott a helyzet - bár azért akadt bőségesen cipelnivaló a tevék számára is. Csakhogy veszedelmesen közeledett a dél, és hamarosan belátták: lehetetlen ebéd előtt felkerekedni.

Nancy beszáguldott Flint kapitány szobájába; Dicket buzgó körmölés közepette lelte: az Enciklopédiából másolt át hosszú bekezdéseket a jegyzetfüzetébe.

- Ide hallgass, Dick - kezdte zordonul Nancy, de aztán elhallgatott.
- Derék dolog, Titty - mondta azután. - Ezt jól csináltad.

Titty úgy érezte, rútul cserbenhagyják Timothyt, hiszen nem várják meg, amíg megérkezik. Ezért gyorsan körömvirágfüzért fűzött, egy ócska cipősdoboz tetejére kék és piros ceruzával felrajzolta: Isten hozott!, a betűket kivágta, cernára fűzte, most pedig a körömvirágfüzérrel együtt az örvösállat hálósobájának ajtaja fölé aggatta.

- Figyelj, Dick - nézett körül Nancy nagybátyja dolgozószobájában. - Kell még valami a bányászathoz, kalapácson kívül?
- Gondoltam rá - mondta Dick. - Ha aranyat találunk, meg is kell törni és szitálni, ahhoz pedig zúzómalom kell. Flint kapitánynak van éppen, de szörnyen nehéz.

Bámulták az óriási vasmoszarat, a vaskos mozsártörőt, amelynek rongyot tekertek valaha a végére. Nancy megemelte a törőt, azután magát a moszarat.

- Fél mázsa - jelentette ki. - De persze nem mondhatunk le róla.

Kicipelték hát a moszarat töröstül az udvarra, és erőnek erejével préselték két doboz közé, a kézikocsira.

- Tyúha! - füttyentett Roger. - Hát a csákányok?
- Majd kölcsönkérjük - mondta Nancy. - De zúzómalma másnak nincs, azt lefogadom.

Mire szakács néni ebédelni hívta őket, már rózsásabb színben látták a helyzetet. Bevonultak a csupasz ebédlőbe, és letelepedtek hideg sültből és salátából álló ebédjükhöz.

- Gyakorlatilag elkészültünk - jelentette Peggy.

- Szívből örülök - mondta az édesanyja.

Beválták a hideg tejberizst, ki-ki kapott két banánt, aztán még egyszer utoljára végigjárták a házat, nem felejtettek-e mégis ott valamit. Dorothea elszaladt és közölte Mrs. Blackett-tel: az expedíció útra kész.

John állt elsőnek a kézikocsi rúdja mögé, és kigördítette az alaposan megrakott jószágot az útra. Titty és Dorothea a kocsi elején lógó két kötélvéget húzta. Nancy és Peggy a roskadásig felmálházott tevék fejénél állt. Susan még akkor is a rakományt kötözte. Dick visszanyargalt Flint kapitány dolgozószobájába, és előhúzta a vastag, piros *Fémelek könyvét*.

- Nagyon vigyázok rá - ígérte Mrs. Blackettnek.

- Jól van - bólintott a Fruskák édesanyja. - Csak vizes ne legyen... igaz, nem hinném, hogy idén még kapnánk esőt - tette hozzá, végigpillantott a poros úton, azután fel a tiszta égre.

- Fél pillanat - szólt Nancy. - Fogja valaki a tevémet. Bent hagytam a kék gyöngyöt.

Odaadta Susannak a biciklit, és bement. Hallották, amint felnyargal a csupasz lépcsőn. A következő pillanatban már meg is jelent: két kis kék üveggyöngysor volt a kezében; ezeket azután felaggatta a tevék lámpájára.

- Keleten ilyet hord minden tevé - magyarázta Nancy. - Szemmelverés ellen. A mi tevéinknek ugyancsak nagy szükségük van rá, nehogy kipukkadjon a gumijuk.

- Hogy fogjuk felvonszolni őket a hegyre? - tudakolta Roger, és aggodalmas pillantást vetett a kosarakkal, batyukkal teliaggatott tevékre.

- Majd te húzol - mondta Nancy. - A karavánok élén mindig egy kis csacsi halad.

A legislegutolsó pillanatban Peggy a falhoz támasztotta a tevéjét, és felszárguldott a galambpadlásra: még jókor jutott eszébe, hogy elhozza azt a kis doboz kendermagot, amiből a jó galamb kap jutalmul egy csipetnyit.

Indultak.

- Rád bízom őket, Susan - mondta Mrs. Blackett. - Vigyázz rájuk... Nancy, ugye tudod, hogy mihelyt elszabadulok itthonról, odamegyek. Ne siettesétek Mrs. Tysont. Addig ki se csomagoljatok, amíg én nem beszéltem vele. Lehet, hogy nem is hajlandó mindannyiőtököt befogadni...

- Jól van, anya... Megígérjük.

- Ami a csengőt illeti... - szólalt meg Dick. - El tetszik tudni állítani, ha már elfogták a galambot? Különböznél ugyanis addig szól, amíg ki nem merül az elem...

- ...minket pedig be nem visznek a diliházba - fejezte be a mondatot Mrs. Blackett. - Persze, tudom. Nem felejtettem el. Lehúzni a lengőajtót és rátolni a lemezt másnap délig. Aztán megint felhúzni, fülünkbe vattát dugni, és úgy várni, míg a következő galamb félre nem veri a harangot...

- Igazából nem kell ám vatta - vigasztalta Dick. - Persze ha túlságosan hangos a csengő, rá lehet tekerni egy rongyot vagy valamit...

- Semmi baj - nyugtatta meg Mrs. Blackett. - Csak tréfáltam. Örülni fogok, ha meghallom.

- Isten veled, anya. Viszontlátásra...

A karaván kivonult az útra. Elértek a fordulóhoz, ahol a fenyőfák elrejtették a beckfooti kaput, s még egyszer utoljára visszanéztek: ott állt Mrs. Blackett, és kiszaladt szakács néni is, hogy elköszönhessen. Ott álltak, és zsebkendővel integettek. Aztán már nem látszott belőlük semmi. A Fecskék, Fruskák és Dék Bányászati Részvénytársaság messze járt.

- El se tudom hinni, hogy útra keltünk - merengett Titty.

- Csak Susannak köszönhetjük - mondta Nancy. - Susannak és Dicknek... Na meg a galamboknak - tette hozzá, és a három madárra pillantott: Homérosz, Szofoklész és Szaffó a kalitka ülőrúdján hintázott a kocsi imbolygásának ütemére.

Az első néhány száz méteren még könnyűszerrel haladtak, hanem amikor megkerülték a tó végét, és az út a hídra kanyarodott, már nehezebb lett a dolguk. Keskeny kanyargós ösvényen kapaszkodtak felfele a völgyben, a kiszáradt patakmeder mentén. Az ösvény néha valósággal a patakparton haladt, aztán hirtelen fordult egyet, megkerült egy jókora sziklát, a túlsó oldalán meg szinte merőlegesen ereszkedett megint alá, le a patakhoz. John tolta, Susan támogatta, a kézikocsit, Dorothea és Titty meg húzta - sík terepen nem is volt vele baj. Bezzeg amint meredekebb lett az út: mintha csak egy gőzhengert vontatnának hegynek fel: mihelyt pedig lejtőhöz értek, egyszeriben meg akart szökni a kezük közül. Nem volt könnyebb dolguk a tevehajcsároknak sem. A két csacsi, Dick és Roger, azt sem tudta, húzzák-e, tolják-e a konok jószágokat.

Mindenki örült - kivéve Johnt és Nancyt, nekik kellett ugyanis megjavítaniuk -, amikor Peggy tevéjének a kék gyöngy üdvös hatása ellenére is kipukkadt az első gumija. Hisz megpihenhettek, kaptak egy kis csokifejadagot, és poros lábukat belelógathatták a patakmeder kövei között csillámló parányi pocsolyákba.

Mihelyt ép volt a gumi, folytatták útjukat. Elkeskenyedett a völgy. Meredek erdőhátak ereszkedtek az útra bal felől, elhaladtak az emlékezetes hely mellett, ahol Titty jött le előző esztendőben a szénégetővel, és a három hatalmas ló vontatta kivágott szálfán lovagolt haza.

- Gyerünk föl, nézzük meg, ott van-e még a vigvam - ajánlotta Roger.

- Nincs ott - mondta Nancy. - Legalábbis szénégetők már nincsenek. Elköltöztek hetedhét határon túlra, a tó alsó végébe.

Jobbjukon kanyargott a patak, túlsó partján az égre magasodott a páfrányborította sziklaszirt.

- Zöldhát - mondta Nancy. Tegnap voltunk odafent. Magashegy nagyjából ott ér véget.

- Nem kelhetnénk át a folyón, és mehetnénk fel egyenesen? - tudakolta Roger.

- Előbb el kell mennünk Tysonékhoz - sóhajtott Peggy. - Hé, húzzátok már vissza egy kicsit. El akar szabadulni a nyavalyás.

Zöldhát mögött kitarult valamelyest a völgy, balra mezők húzódtak, barna és rögös volt a föld, a tehének farkukkal csapkodták magukról a legyeket. Jobbra erdő borította a szirtfalat, a fák egyenesen a partig ereszkedtek.

- Meddig megyünk még? - Ismét Roger érdeklődött.

- Jó, hogy tegnap nem jöttetek el - mondta Susan. - Mi kétszer megtettük ezt az utat meg még ennél is többet, és még a Magashegyen is kutattunk víz után.

Most már folytonos emelkedőn kapaszkodtak; közeledtek a völgy végéhez. A mederbe itt vízések zuhantak... volna, ha lett volna bennük víz. Előttük végtelen erdő lepte a völgyet, mintha zöld függönyt húztak volna a két oldala közé.

- Mindjárt ott leszünk - mondta John. - Nyomás, Titty. Atkinsonék ott laknak fent, ahol az út átmegy az erdőn. Tysonék tanyája az erdőn innen van, lent a völgy mélyén.

- Húzd meg! - lihegte Roger.

- Énekeljünk valami jó kis vontató nótát - mondta John. És Titty, utolsó erejével, rákezdte, a többiek meg kontráztak, dobbantottak, és a kézikocsi is egyszeriben sokkal könnyebb lett meg a tevehajtás is.

Ezután új nótára gyűjtöttek, de a sokadik strófa után csak visszatértek az eredeti vontatódalhoz. Elénekeltek elejétől szinte végig, amikor Titty egyszer csak észrevette, hogy a kórus fokozatosan elhallgat. Nancy már nem énekel, John is abbahagyta. Susan is... Aztán elhallgatott ő is. Mit bámulnak vajon? Csakugyan kéményeket látnak meg egy háztetőt a fák mögött, a folyó túlsó partján?

Nyolcadik fejezet

MAGASHEGY

- Megérkeztünk - jelentette ki Nancy. - Azok ott Tysonék.

Keskeny csapás kanyarodott jobbra az útról, apró, bogárhátú híd szelte át a jóformán kiszáradt folyómedret, aztán az ösvény egy fehérre meszelt tanyaház macskaköves udvarába torkollott. Az udvar oldalán állott a lakóház, pici ablakai keretét, tornácát iszalag futotta be, a jókora tehénistálló emeletén szénapajta, az öreg kút előtt itatóvályú. A túlsó oldalon szárazon rakott kőfal húzódott, kapuja a gyümölcsösbe nyílt. A gyümölcsfák meg az épületek mögött sűrű erdő; a tölgyek, nyírfák, mogyoróbokrok közül imitt-amott sudár fenyő magasodott az égre. S valahol, még az erdön is túl, volt a Magashegy, hajdani bányászok munkálkodásának színhelye - s ott rejtőzött a nemesfém, amelynek a keresésére indult az expedíció.

A kézikocsi átzötyögött a hídon, végig az udvar macskakövein. A tevék már kisebb zajt csaptak, habár Roger úgy vélte, a vándorutat diadalmas rohammal illenék bevégezni, és a vezércsacsi dolga volna harsány győzelmi íá-val jelezni a karaván megérkezését.

Mrs. Tyson épp akkor lépett ki a tornácra, amikor Nancy a gyümölcsös kerítésének támasztotta tevéjét. Tysonné karja könyékig lisztes volt: sütés közben érték éppen, s mi tagadás, nem sugárzott róla az öröm, amikor egyszeriben tele lett aranyásokkal, kocsival, megrakott tevékkel az udvara.

- Hát megjöttek - mondta. - Mrs. Blackett hol marad? Uramfia, de sokan vannak. Tegnap még csak hárman voltak. Azt se tudom, hová rakjam mindőjüket.

- Anya is jön nemsokára.

- Aztán elmondták neki, mit mondtam a tűzről? - kérdezte Mrs. Tyson. - Meg hogy odafent az erdőben nincs víz, mivel a patak kiszáradt?

- Elmondtunk mindent - felelte Nancy. - Nincs semmi baj. Úgyszincs értelme tüzet rakni, ha nincs víz. A sátrakat meg a többi holmit ki se pakoljuk, amíg anya meg nem jön. Hahó, Robin! - A pajta mögül egy fiatalember került elő; hosszú rudat hozott, amelynek a végére rőzsét kötöztek, odatámasztotta a falhoz, ahol már vagy fél tucat hasonló szerszám sorakozott.

- Ez itt Robin Tyson, Mrs. Tyson fia - magyarázta Dorotheának Peggy.

- Mennyi tűz-söprű! - álmélkodott Roger

- Alighanem elkél majd - vélte Robin.

- Beálltál Jolys ezredes önkéntes tűzoltóbrigádjába? - kérdezte Nancy.

- Azzal mi nem megyünk semmire - ingatta a fejét Mrs. Tyson. - Hogy tudassuk velük, ha kiüt a tűz? Ha itt valami tüzet fog, magunk állunk neki oltani. Mire üzenénk az ezredesnek a tó túlsó végébe, por és hamu maradna csak a völgyünkéből.

- Segítünk valamennyien, ha tűz lesz - ígérte Nancy.

- Beérem én azzal is, ha maguk nem gyűjtanak - jelentette ki Mrs. Tyson.

- Dehogyan gyűjtünk, egy ilyen pirinyót se! - fogadkozott Roger.

- Ha úgy lesz, jó lesz - bólintott komoran Mrs. Tyson. Felpillantott a tanya mögött húzódó nagyerdő fölött a kék égre. - Egy csepp eső hetek óta - sóhajtott. - A föld már majd eleped utána. No mindegy - tette hozzá -, a kenyeremet csak meg kell sütnöm így is, úgy is... és Mrs. Blackett is jön.

- Még egyelőre nem - vigasztalta Nancy. - Legalábbis nem hinném... amíg ott vannak a mázolóok meg a tapétázók. Itt hagyhatnánk a holminkat, míg felmegyünk az erdőbe, és körülnézünk egy kicsit a Magashegyen?

- Nem jár ma errefelé szekér - mondta Mrs. Tyson. - Amott a pajta falánál elállhat a holmijuk, nem lesz útjában senkinek.

- Megárt a galamboknak az erős nap - mondta Robin Tyson. - Gurítsátok be azt a taligát a pajtába.

- Köszönjük szépen - mondta Titty. Árnyas zugot készített a galamboknak: az egyik sátorlap csücskét a kalitkájukra borította.

- Hajítsátok le a cuccot! - kiáltotta el magát Nancy. - Könnyű menetfelszerelés! Jó kis kaptató a tetőig.

A kézikocsit a galambkalitkával betolták a pajtába, a tevéket a gyümölcsös kerítésének támasztották. Egy csomóba kerültek a vállakról lekanyarított hátizsákok.

- Ne vigyünk semmit - javasolta Peggy. - Iramodjunk fel az erdőbe, és kuksizzuk meg az aranymezőket.

- Iránytű - vetette oda kurtán John, és már ki is halászott egyet a hátizsákja külső zsebéből.

- Vihetnénk a távcsövet is - mondta Titty.

- Az bizony elkelhet - bólintott Nancy. Már ment is kifelé az udvarról, nyitotta az erdőre nyíló kaput.

Nyomában kitódultak a többiek.

- Csukja be valaki a kaput - szólt hátra Nancy.

- Igenis, kapitány úr! - tisztelgett Roger.

A völgybéli tikkasztó vándorút után kellemes volt az árnyas erdőt járni. Itt nem volt poros a levegő, az imitt-amott magasodó fenyők tiszta gyantaillatot árasztottak, sudár, pikkelyes törzsük a sűrű mogyoróbokrok, madárberkenyék, törpe tölgyfák fölé tornyosult. A fák között ösvény kanyargott. Akárki láthatta: nemigen jár erre ember. Néhol köves volt a csapás; a köveket száraz moha borította. Helyenként meggyült az elmúlt évi avar. A nagy fenyők tövében puha, barna szőnyeget borítottak az útra a lehullt fenyőtűk. Szekér nem fért volna el a szűk ösvényen, itt alighanem csak szánkón húzzák le a fenti szirtekről a harasztot.

- El fog félni a kocsink? - kérdezte Susantól Peggy.

- Alig hinném.

- Oda úgyse visszük fel - válaszolt Susan.

- Hacsak el nem ered az eső, és meg nem telik a csermely - vetette oda a válla fölött Nancy.

- Hol az a csermely? - tudakolta Titty. Felrémlett előtte a kedves kis patak, amelynek mentén Rogerrel tettek felderítő utat előző nyáron, amikor felfedezték Fecskevölgyet, és a később Peter Duckról elkeresztelt barlangot. Csakhogy ebben az erdőben nem hallatszott patakcsobogás.

- Mindjárt átkelünk rajta - mondta John, és a következő pillanatban már át is vágott az ösvényen egy keskeny kavicsos csík, mellette meg egy mély barázda - ennyi vallott csak arra, hogy itt valaha csermely folydogált.

- Gázlókövek! - jelentette boldogan Roger, és vígan lépdelt a nagy köveken, amelyek arra szolgáltak, hogy az ember száraz lábbal gázolhasson át a megduzzadt csermelyen is.

- Víz meg egy csöpp se - tette hozzá Dorothea.

Az ösvény meredeken kapaszkodott a fák között, olykor eltért a patakmedertől, olykor megint mellette haladt, zezugos, széles kanyarjaiban könnyebben esett a haladás. Csakhogy ebben az augusztusi aszályban a patak nem volt már patak, csupán kiszáradt meder. Jó ideje kapaszkodtak már felfele az aranyásók, amíg végre egy cseppnyi vizet láttak: egy hajdani vízesés tövében pirinyó tócsa csillogott.

- Víz! Víz! - sipította Roger.

- Nem üthetnénk itt tábor? - kérdezte Peggy.

- Nem jó - rázta a fejét John. - Ez legfeljebb verébfürdőnek elegendő.

- Állóvíz - mondta Susan. - Vagy legalábbis majdnem. Se mosdásra, se főzésre nem elég.

Szajkó cserregett zajosan a fák közeiben, amikor Titty behatolt a mogyoróbokrok közé, hogy alaposabban körülnézzon.

Tovább kapaszkodtak.

- Mennyi van még? - tudakolta Roger. Most már korántsem volt olyan bőbeszédű, mint induláskor.

- Vagy száz mérföld - közölte Titty.

- Nyomás, Roger - biztatta Peggy. - Mindjárt fenn vagyunk a tetőn.

John és Nancy előresietett. Még Susan is sietősebbre vette lépteit. Dick a földre szegezte tekintetét, szorongatta a kalapácsot. és kitartóan kaptatott Susan nyomában.

- Mondjátok el, milyen az a Magashegy - kérte Dorothea.

- Két perc, és meglátod - biztatta Peggy. - Én évek óta nem jártam arra.

- Titty - vonta félre a kislányt Dorothea. - Mondd csak: Tökfödő tényleg aranyat kutat, vagy csak Nancy hiszi, hogy még izgalmasabb legyen?

- Ha Tökfödő tud az aranyról - pihegte Titty -, akkor holtbiztos, hogy ő is ki akarja bányászni. A helyében más is megtenné...

- De ha nem tud...? - kezdte Dorothea.

- Mozgás!

- Mozgunk, mozgunk - dörmögött Roger.

Az ösvény hirtelen elágazott. Az egyik csapás éles fordulattal a bozótba vezetett. A másik egyenesen folytatódott. Gyérültek a fák. Előttük túskebokor-rengeteg lepte el a széles szikla tövét; a meredek sziklafalon hangabokrok kapaszkodtak. A sziklacsúcsra füves hasadék vezetett; abban szerencsére nem termett meg a túskebokor. Nancy, John és Susan már kaptattak is felfelé. Dick, kalapácsostul, a nyomukban.

- Nyomás! - biztatott Peggy, és az expedíció maradéka pihegve követte. A szívük majd kiugrott a bordáik közül, mire felértek. Kerülgették a túskebozót, felcsörtettek a füves hasadékon, s a következő pillanatban a sziklacsúcsról elébük tárult a Magashegy ember-nemjárta vadona.

- Na, mit szóltok? - kérdezte diadalmasan Nancy, és széles mozdulattal meglendítette karját, mintha ő varázsolta volna elébük a lenyűgöző tájat.

Titty eleinte beszélni sem tudott. Előbb a hosszú kapaszkodó a völgyből, utána rohamtempóban fel a meredek sziklacsúcsra - nem csoda, ha az emberből kifogy a szusz. Karikák táncoltak a szeme előtt, de mindennek ellenére tudta, hogy most a klondyke-i aranymező tárul elébe, hamisítatlan Alaszka; meghaladja legmerészebb álmaikat is, amelyeket odalent, a beckfooti táborban szövögettek az aranymezőkről. A távolban emelkedik a Kangcsendzönga irdatlan tömege. Óriási nyúlványa aláereszkedik egészen a völgyig, ahonnan jönnek, elrejtí előlük Beckfoot környékét meg a tó végében a dombokat. Az előző esztendőben meghódított csúcstól hegylánc húzódik dél felé. A hegyek félkaréjában tág fennsík, imitt-amott hasadékok szabdalják, sziklagerincek emelkednek ki a sűrű hanga meg a napszíttá fű és páfrány tengeréből. Bal felé fehér út szeli át a lankásan ereszkedő fennsíkot. A felfedező háta mögött feketéllett Tysonék erdeje meg az Amazon folyó mély szurdoka, amelyből az imént másztak fel ide.

- Miféle út az? - kérdezte Titty, amikor végre szóra tudta nyitni a száját.

- Átmeny Dundale-be - vetette oda Nancy. - Annak a folytatása, amelyiken Tysonéig talpaltunk.

Roger lenézett a sima, meredek sziklafalon.

- Le lehetne csúszni nadrágféken - vélte.

- Egyenesen a túskebozótba! - mondta Titty.

- Idejében fékeznek - biztosította öccse.

- Inkább ne próbáld meg - avatkozott be sietősen Susan. - Ki foltozza meg a nadrágodat? Mrs. Tyson nem olyan, mint Mary Swainson!

- Hát ha már nem csúszhatok le, akkor legalább megkaphatom a távcsövet? - tudakolta Roger.

- Adjátok oda neki - támogatta öccse kérelmét Susan.

- Nesze - nyújtotta át John. - Két percig lehet mindenkinél. Valamennyien kíváncsiak vagyunk.

- Hol a régi fejtés? - kérdezte Dick.

- Mindenhol - felelte Nancy. - Látjátok a Hangás Szirtet? Ott az a nyúlvány, amelyik a Kangcsendzöngéről ereszkedik le. Annak a gyomrában kerestük meg Palafejtő Bob bácsit. Az a tárna, amelyikben jártunk, állítólag ezen az oldalon bukkan ki, de mostanában már nem biztonságos. A hegy alján, ahol a Magashegy kezdődik, van még egy sereg hasonló. És a Magashegy körül jóformán valamennyi völgyben és magaslaton vannak vágatok. Épp csak egy-egy gödör és körülötte egy rakás törmelék. Az egyik innen is látszik. Ott ni. Az a fekete pötty a sziklák alatt.

- Menjünk oda, kezdjük is el mindjárt a feltárást!

- Figyelj, Nancy kapitány - szólt Susan. - Lehetetlenség, most mindjárt nem kezdhetjük. Jön édesanyátok, fel kell vernünk a sátrakat, elkészíteni a kaját. Sőt legjobb lesz, ha mindjárt indulunk is vissza.

- Hát akkor holnap hajnalhasadáskor - adta meg magát Nancy.

- Hol az ellenség? - kérdezte Titty.

- Tököfödő? A másik tanyán. Tulajdonképpen onnan kellene tejet szereznünk. Az út túlsó oldalán, épp ott, ahol bekanyarodik az erdőbe. Innen nem látszik. Bárcsak látszana. Tökkencs nyilván ott van.

- Dehogysis! - kiáltott fel Roger. - Ő az, most vettem észre! Hallgassatok csak!

Roger hason feküdt, könyökét megtámasztotta a földön, két kézzel igyekezett mozdulatlanul tartani a kis látcsövet. Fél lába a levegőben kapált. A kapálás ennyit jelentett: „Pofa be, az egész!”, de sajnos senki sem értette, mert Roger abban a szempillantásban eszelte ki a titkos jelet.

Azt azonban jól látták valamennyien, merre irányul a látcső.

- Lapulj! - kurjantotta el magát John, és a másik három Fecskével együtt már hasalt is.

- Lapulj! - kiáltotta Nancy, és Peggyvel meg Dorotheával egyidőben hasra vágódott.

- Lapulj! Lapulj! - susogta Dorothea. - Jaj, Dick!

Dick hátranézett: már csak ő volt talpon. Megértette, mit várnak tőle, és Dorothea mellé hasalt.

- Biztos, hogy ő az? - suttopta John.

- Ide azt a távcsövet! - parancsolta Nancy. - Ő az, bizony.

Mérföldnyire tőlük szürke alak üldögélt egy sziklán.

- Még jó, hogy háttal van felénk... - lihegte Nancy. - Figyeljete! ha megfordul, meglát bennünket! Muszáj fedezékbe vonulnunk! Nyomás, Peggy. Kígyófarolás! Tudod! Gyorsan. Kúszás, hátramenetben! Sose féltsd a ruhádat, Dot. Úgyis piszkos lesz, ha aranyat ásunk! Különben is, csontszáraz minden. Majd leporolod. Príma, John!

John már ismerte a gyakorlatból a kígyófarolást, és abban a pillanatban, mihelyt meglátták a távolban üldögélő alakot, el is indult. Átcsúszott a sziklafal peremén, és nagy kényelmesen függeszkedett. Kiláthatott búvóhelyéről, de szükség esetén bármelyik pillanatban le is ugorhatott egy kicsit, hogy eltűnjön szem elől. Két perc alatt fedezékbe vonult az egész expedíció, némelyikük John mintájára függeszkedett, a meredek sziklafal peremén, a többi a keskeny hasadékban kuporgott, ahol a csapás a Magashegyről bekanyarodott az erdőbe.

- Mit csinál? - tudakolta Roger.

- Semmit. Ül - felelte Susan.

- Biztos, ami biztos: lapulunk! - jelentette ki Nancy. - De nem is igaz! Figyeljete! Térkép van nála!

- Lehet, hogy csak újság.

- Nem az! - mondta John.

Látcső nélkül is láthatták, hogy a Magashegyen a magányos férfialak valami fehér papírlapot tart. Most felállt, a fehér lapra nézett, aztán a hegyek felé pillantott.

- Iránytűt néz! - kiáltotta el magát Nancy. - Még most se hiszitek el? Gyerünk! Fogjátok meg a távcsövet, nézze meg mindenki! Az áldóját! Rajtacsíptük az aranyásáson!

Sorra bepillantottak a kis látcsőbe, és sorra megállapították, hogy a férfi valóban nem más, mint Tökfödő. Valamit letett egy sziklára; egyszer a térképet nézi, aztán a hegyeket, majd azt a valamit a sziklán, és végül megint a hegyeket.

- Na?! - kérdezte Nancy.

- Hát ez bizony igencsak úgy fest - bólintott John.

- Jaj nekem! - nyögött fel Titty. - Csak nem az a térkép van nála, amelyikről Bob bácsi mesélt?!

Nancy elgondolkodott.

- Nem - jelentette ki végül. - Akkor nem bámulna ennyire. Akkor már vígan meregetné az aranyat. Hisz legalább három napja idefent van. Aznap jött le a gerinc túlsó oldalán, amikor megláttuk, hogy bemegy Palafejtő Bobhoz.

- Megfordult! - suttogta Dorothea.

Tökfödő összehajtogatta a térképet, ha ugyan az volt. A sziklára helyezett valamit felemelte és zsebre vágta. Állt egy pillanatig, a Kangcsendzönga felé nézett, azután sarkon fordult és elindult az egyenetlen talajon.

- Errefelé jön! - suttogta Roger.

- Meglátott! - súgta vissza Dorothea.

- Néma csönd, az egész! - adta ki a parancsot Nancy.

A távoli alak sietős léptekkel haladt, pusztá sziklán, térdig érő harasztosban, aztán a hangán vágta át magát, a birkacsapáson.

- Nem látott semmit - vélte John.

- Lemegy a dundale-i országútra - így Nancy.

- Hazatér Atkinsonéhoz - tette hozzá Peggy.

Figyelték, amint a férfi kiér az útra, bal felé fordul, azután eltűnik, ahogy az út az erdőbe ér.

- Kövessük! - javasolta Titty,

- Nem lehet - rázta a fejét Susan. - Mrs. Blackett előbb ér Tysonéhoz, mint mi.

- Micsoda szerencséje van a nyomorultnak! - dühöngött Nancy. - Hogy pont itt van a tábora!... Csak volna egy csöpp víz abban a csermelyben! Látnátok csak, milyen prima táborhelynek valót találtam!

- Hol? - érdeklődött Titty.

- Itt mindjárt, a Magashegynél. Még Atkinsonéknál is jobb. Gyertek, megnézzük!

Sietősen lemászott a szikláról, kerülgette a tövében a túskebokrokat, és átvágta magát a bozóton.

Kilencedik fejezet

ILYEN TÁBOR IS VAN

Alig húsz-harminc méterrel a meredek sziklafal alatt, amelynek tetejéről az imént ellenfelüket figyelték, Nancy, nyomában a többiekkel, kerek kis tisztásra lépett ki a fák közül.

- Micsoda pompás hely! - lelkesedett Titty.

- Meghiszem azt - bólított Nancy. - Erre a helyre gondoltam; közel van a Magashegyhez, közel Atkinsonéhoz, nem kell sok időt vesztegetni, és ha nem volna szárazság, és nem pusztulnának a birkák, és víz folyna a patakmederben, az a kis pocsolya, amit láttatok, ahol valamikor vízesés volt, akkora úszómedence volna, hogy ellubickolhatna benne egy farka víziló...

- Egy farka talán mégsem... - tűnődött el Dick.

- Két-három vízcisikó mindenesetre - erősködött Nancy.

John és Susan már látta a helyet előző nap, Peggy pedig ismerte régről. Dick, Dorothea, Titty és Roger most látta először. Kerek, lapos kis fennsík volt. Láthatta bárki, hogy emberkéz egyengette. Egyik oldalát szép szabályosan feltöltötték. A másik oldalán meredeken magasodott a hegy; itt a sziklát vésték ki, a földet hordták el. Fa nem nőtt rajta egy sem, de olyan sűrű élőnövény szegélyezte, hogy akárki elhaladhatott volna mellette, jóformán csak néhány méternyire úgy, hogy észre sem veszi. A tisztás szélén imitt-amott kis bokrok nőttek, a gyűszűvirág levelei között néhol rég kivágott fák csonkja bukkant elő, de alapjában csupasz volt a tisztás, avar borította, moha lepte, itt-ott gyér fű nőtt. Egyik oldalán valami hevert; első pillantásra olyan volt, mint egy összevissza hányt rakás fenyőgerenda.

- Itt már táborozott valaki - állapította meg Dorothea. - Valószínűleg vademberek.

- A legkedvesebb fajta vademberek - csatlakozott buzgón Titty. - Talán ismerjük is őket.

Roger a viharvert, mohalepte fenyőgerendákat tanulmányozta.

- Fogadok, hogy valamikor ez is éppolyan vigvam volt, mint amelyikben egyszer aludtam. Mit gondoltok, volt ebben is vipera?

Dick és Dorothea értetlenül bámult rá.

- Szénégető boksa volt itt - magyarázta Nancy.

- Halomba rakták a fát - mesélte Peggy -, aztán betakarták, hogy lassan égjen, úgy lett belőle faszén. Ezek a gerendák maradtak meg a régi kunyhójukból.

- Mi a Billyket ismertük - tette hozzá Roger. - Ifjabb Billy körülbelül százesztendő, Öreg Billy, az apja, még annál is idősebb.

- Náluk barátságosabb vadembereket elképzelni se lehet - csatlakozott Titty. - Az is lehet, hogy egyenesen nekünk hagyták így az egészséget.

- Alig hinném - mondta Susan. - Évek óta nem égetnek már szenet. Nézd csak, hogy belepte a moha ezeket a gerendákat.

- Tudom, hogy igazából nem ők hagyták itt nekünk - mondta Titty. - De megtehették volna. Emlékezzetek csak, amikor Ifjabb Billy mankót csinált Rogernek! Olyan remek ez a hely, az ember szinte azt hihetné, ajándéknak szánták!

- Itt, ahol a madár se jár... - merengett Dorothea.

- Hahó! Nancy!

John hangja valahonnan a magasból kiáltott. Felpillantottak, és meglátták, amint a tisztás szélén, a többi fa fölé magasodó vénséges kőris egyik ágán lovagol.

- Látom innen Atkinsonék tanyáját - szólt le John a fáról. A kertet, a kaptárakat, az ajtót... Tökfödő épp most ment be... És ha az ellenkező irányba nézek, jó darabot látok a dundale-i országútból.

- Az áldóját! - kurjantotta el magát Nancy. - Micsoda hely! Még megfigyelőpont is van!

- És elfér valamennyi sátor - mondta Titty.

- És nem kell félni, hogy felgyújtunk valamit tűzrakásnál - tódította Peggy.

- Verjünk itt tábor! - javasolta Roger.

- Ennél jobb helyet úgyse találunk - vélekedett Titty.

- Nem lehet - ingatta a fejét Susan. - Nem volna semmi baj, ha csak a tejet kellene mindennap felhordani. De a vizet igazán nem hordhatjuk a völgyből.

- Meglennénk egész jól mosdás nélkül - mélázott Roger. - Már úgy értem, fölösleges mosdás nélkül - tette hozzá sietősen, amikor elkapta Susan pillantását.

- Különben is, ott kell táboroznunk, ahol Mrs. Tyson megengedi - jelentette ki Susan.

- Mikor itt voltak a szénégetők, nem lehetett ilyen idő, mint most - mondta Nancy. - Az ördög vinné ezt a szárazságot. Na, most legalább látjátok, miért akartam idejönni. Elég rázós lesz naponta felmászni Tysonéktól...

- Este meg vissza - egészítette ki Peggy.

- Tökkencs meg ott csücsül Atkinsonéknál, az aranymezőnk mellett...

John lemászott a fáról.

- Most én mászom fel - jelentette ki Nancy. - Egy perc...

- Hagyd el, Nancy - szólt Susan. - Le kell érnünk a tanyára. Ki kell rakni a poggyászkocsit, lepakolni a tevékről, aztán édesanyátok hozza azt a rengeteg cuccot. Majd keresünk más helyet, és pompás tábort verünk...

- Ilyet nem... - búslakodott Roger.

- Micsoda tábor lett volna! - sóhajtott Titty.

- Lett volna... - visszhangozta Dorothea.

- Lett volna Tábor - mondta Nancy. - Klassz név. Na mindegy, hagyjuk. Gyerünk le, verjük fel a sátrakat, aztán holnap korán reggelizünk, és hipp-hopp már itt is vagyunk fent, amikor Tökkencs még csak az álmat dörzsöli ki abból a szép szeméből.

- Merre megyünk? - tudakolta Roger.

- Erre - mutatta Nancy.

Bokrok között, alig láthatóan kanyargott az ösvény. Tartották egymásnak az ágakat, hogy ki-ki átbújhasson épségben a tövisek között. A tisztásról visszaérkeztek arra a csapásra, amelyiken felmáshztak a völgyből. Susan és John szapora ügetéssel tartott lefele a domboldalon.

- Szedjétek a tuskóitokat - szólt a többiekre Nancy, és nagy iramban nekivágott.

A régi ösvény ide-oda bujkált az erdőben. Már akkor hosszúnak tűnt az emelkedő, mikor megérkezve a tanyára, lepakoltak az udvaron, és poggyász nélkül folytatták útjukat, hegynek fel, hogy végre egy pillantást vethessenek a magashegyi aranymezőkre. Jóval hosszabbnak tetszett most az út, pedig javarészt lefele vezetett. Minden lépéssel távolodtak a felderítendő tájtól. Minden lépés elvesztegetett időt jelentett a következő napok kezdetén és végén. Amióta megpillantották vetélytársukat, egyszeriben mintha minden megváltozott volna. Ott állt, kezében térképpel, az aranymező közepén. Annak idején még Nancy elméjében is kétség támadt. Végére Tökfödő lehet éppenséggel alkalmi turista is. Lehetséges, hogy csak regényes kíváncsiság vezérelte Palafejtő Bobhoz. Atkinsonéknál olyasvalaki is megszállhat, akinek esze ágában sincs aranyat ásni. De most - most ki kételkedhetne? Valamennyien hallották, mit mondott Palafejtő Bob. Valamennyien látták, amint Tökfödő megvárja, míg eltisztulnak az útjából, azután bemegy a bányába, hogy szót értsd az öreggel. És most valamennyien látják, amint itt vacakol a térképpel, szakasztott azon a helyen, ahol ők akarnak kutatni!

- Versenyfutás lesz; ki ér oda hamarabb - vélte Dorothea.

- Épp ez az - mondta Titty. Szótlanul baktatott néhány lépést, csak azután folytatta: - És ő odafent lakik, hát rém nagy az előnye.

Jó darabig kocogtak a kanyargós csapáson, tripp-trapp, az egyenes darabokon, lassabban az éles kanyarokban; óvatosan lépkedtek, hogy meg ne csússzanak a száraz mohán. Ahányszor csak megközelítették a csermelyt, vagyis hát azt a helyet, ahol valamikor csillogva csordogált a kövek között a csermely, zúgótól páfrányos tavacskáig, tavacskától az újabb zúgóig, a száraz meder egyre csak arra emlékeztette valamennyiőjüket: micsoda tökéletes táborhely volna itt.

- Ördög vinné az aszályt - morgott Roger.

- Pedig itt sok víz lehetett - mondta Dick. - Nézzétek, milyen zöld a páfrány, pedig egy csepp nem sok, annyi sincs a mederben.

- Ilyen jó táborunk máshol úgyse lesz - szomorkodott Dorothea.

- Rémes kapaszkodó lesz reggelente - jósolta komoran Peggy.

Kocogtak, kocogtak.

- Na és fényes délben hazamenni a táborba ebédelni? - ötlött fel Rogerben a gondolat.

- A kaját magunkkal visszük - jelentette ki Peggy. - Susannal majd megfőzzük reggel azt is, amikor a reggelit csináljuk.

Messze, lent az erdőben éles sípszó harsant.

- A kormányos jelzősípja - állapította meg Titty.

- Megyünk! - kiabálták.

A többiek már odalent vártak. Összedugták a fejüket; úgy látott, vitatkoznak. John épp összefoglalta az elhangzottakat.

- Ide hallgass, Nancy, Susannak igaza van. Semmi értelme odafent táborozni, nincs egy csepp víz se. Még ha történetesen nem ígértük volna meg, akkor se lehet.
- És idelent valószínűleg nagyon jó helyünk lesz - tette hozzá Susan.

Alig értek vissza a tanya udvarára, látták, hogy Mrs. Blackett már ott járt. Valaki sátorlapot terített a földre. Nagy rakás ágynemű, matracok, felgöngyölt sátrak halmozódtak rajta.

Mrs. Tyson szemlélte a holmit. Ezúttal mintha sokkal szívesebben fogadta volna az expedíciót. Talán Mrs. Blackett megnyugtatta, hogy óvatos a társaság, nem fogják felgyújtani az erdőt.

- Hát megjöttek - fogadta őket. - Mrs. Blackett nem várta meg magukat. Várja a munka odahaza, mondta, és fordult is nyomban. De van ám jó táborhelyünk maguknak. Amott a gyümölcsösben, messze a háztól, kéznél lesz minden, amit csak akarnak. Az öreg cocát kitelepítettük, hogy fel ne túrja éjszaka a sátrukat. Odaát az udvar végében a kút, jó a vize, s ki sem apadt, akármekkora az aszály. Csakolyan jól meglesznek itt is, mint a saját házukban, ha ugyan nem jobban, hisz ott ki-be járkál az a sok mesterember, a tapétázás, a mázolás... Gondolom, mindjárt fel is vernék a sátrukat, igaz-e? Nemigen vagyok barátja a tűzrakásnak, de van ott egy hely a híd mentén, a salakoson, ott nem foghat tüzet semmi. Igen kiszáradt ám minden, tudják, nem lehet eléggé óvatos az ember. Éjszaka meg itt lesznek a ház mellett, hát ha kellene valami, szóljanak csak, meghallom...

És szaporázta a szót, nyájasan, barátságosan, úgyhogy csakhamar otthon érezték magukat mind. Csakhogy ettől egyáltalán nem lett jobb a kedvük.

Ott táborozni a ház meg a bennszülöttek mellett, ha mégolyan barátságosak is... Tanyasi kútból húzni a vizet, nem tiszta vizű tóból, forrásból meríteni... Nem erdőben, nem sziklaháton verni sátrat, még csak nem is a mezőn, hanem gyümölcsösben, takaros sorokban ültetett almafák, szilvafák között... Bizony Mrs. Tyson igazat szólt: lehetnének akár odahaza, a beckfooti kertben is.

Dick meg Dorothea talán nem érezte ezt annyira, hisz a szerencsétlenek jóformán nem is tudják milyen az igazi tábor. Hanem Roger meg Titty egymásra pillantott, aztán Johnra, Nancyre, Susanra, Peggyre: vajon a nagyobbak mit szólnak hozzá? Csak találnak valami ügyes kibúvót...!

De nem. A kapitányok meg a kormányosok összeszedték magukat. Aki nem ismerte őket közelebbről, azt hihette volna, hogy megelégedésükre szolgálnak az imént hallottak. Jámborul követték Mrs. Tysont a gyümölcsösbe, és úgy köszönték a szívességét, mintha komolyan is gondolnák, amikor megmutatta nekik a fal mentén húzódó széles sávot, ahol a sátrakat felferhetik.

- Alighanem elfáradtak a sok talpalásban - vélte Mrs. Tyson. - Mihelyt felverték a sátrat, tálalom is maguknak a vacsorát a nagyszobában. Reggeli nyolckor... vacsora meg fél hétkor.

- De mi jobb szeretnénk magunk főzni... - kezdte Susan, Mrs. Tyson azonban mintha meg se hallotta volna.

- Megterítettem már - mondta -, és a tevizet is feltettem. Mihelyt elkészülnek, vár a meleg étel, csak asztalhoz kell ülni.

Mit volt mit tenni? Mrs. Tyson csupa jóság volt, még Nancy tudott nemet mondani.

- S ahogy mondtam az édesanyjuknak, készíték majd mindennap szendvicset, kulacsba teát, hogy útközben bárhol falatozhassanak. No, nem is zavargok tovább - fűzte hozzá. - Verjék csak fel bátran a sátrukat, akárhol, itt a fal mentén.

És már ment is vissza a tanyaházba.

Az aranyásók némán néztek után, amíg el nem tűnt.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - szólalt meg Nancy kapitány. - Ezt jól kifogtuk!

Tizedik fejezet

ARANYÁSÁS

- Ezt jól kifogtuk - állapította meg az új táborról Nancy, ahogy végignéztek a gyümölcsös kerítése mentén sorakozó sátrakon, a közeli kúton, és felrémlt előttük a tanyaház konyháján készülő szabályos étkezések sora. De hát végtére is közelebb vannak a Magashegyhez, mint otthon, a kertben. Beckfootról lehetetlenség lett volna naponta elindulni aranyásó expedícióra. Mrs. Tyson gyümölcsöse akkor már mégiscsak elfogadhatóbb. Jól tudták valamennyien: egy hajszálon múlt csak, hogy Mrs. Blackett ott nem fogta őket. Fáradtak voltak, és mire felállították a sátrakat, szétosztották az ágyneműt, és megmártóztak a folyó sekély maradványában, utána pedig bekebelezték a tanyaházban a kiadós ucsorát (uzsonna-vacsorát), már-már hajlandók voltak bevallani, hogy rosszabbul is alakulhattak volna a dolgok. Hamar megszokták, hogy szabályos időközökben le-lepottyan egy-egy idő előtt megszáradt alma, és jól aludtak. Reggel még Nancy is örült, hogy idegen helyen ébred, habár Mrs. Tyson reggelire hívó szava nagyon is emlékeztetett rá, hogy a civilizáció itt lappang az expedíció sarkában. A civilizáció terméke volt persze a szivattyús kút is az udvaron, mindez azonban nem csökkentette az élvezetet, amellyel Dick és Roger matrózok locsolták egymás fejére a hideg vizet.

A baj akkor kezdődött, amikor elindultak az aranymezőre.

Mrs. Tyson zabpelyhet adott reggelire, utána szalonnás rántottát, de míg ették, a tanyaház nagyszobájának sarkában álló óra hangos ketyegése szüntelenül figyelmeztette őket a drága idő múlására.

- Mozgás, Roger! - szólt John.

- Kapd már be! - sürgette Nancy. - Az áldóját, a tulajdon szemünkkel láttuk az ipsét. Tudjuk jól, hogy ott van. Órákkal ezelőtt felkelt a nap, Tökkencs már rég megtalálhatta a helyet, leverhette a karókat, mi meg itt ülünk, és a fejünket tömjük.

De az egész expedíció útra készen várakozott már az udvaron, mire Mrs. Tyson odáig jutott, hogy kioszthatta az egész napi szendvics- és teaadagot.

- Ha legalább magunk főzhetnénk - busongott Susan. Csakhogy Mrs. Tyson ebben az egyben nem engedett: főzés nincs!

Kijelentette, hogy majd ő főz nekik - és ha jól meggondolták, igazán azt is mondhatta volna Mrs. Blackettnek, hogy a gyerekek maradjanak csak otthon. Ők meg aggodalmasan lézengtek az udvaron, és arra gondoltak, hogy szerencsés vetélytársuk jóformán csak egy kőhajításnyira lakik az aranymezőtől. Susan még egy utolsó pillantást vetett a Fecskék sátraira: rendesen összehajtotta-e mindenki az ágyneműt, ha netán idegen téved arrafelé. Dick a tanyaház tornácán ült az árnyékban, és még egyszer átfutotta a *Fémek könyvét*: mit mond az arany megjelenési formáiról. Nancy és Peggy a konyhában segített vajás kenyeret kenni Mrs. Tysonnak (aki egyébként nélkülük hamarabb boldogult volna). A többiek azzal szórakoztak, hogy kendermaggal etették Homéroszt, Szofoklész és Szaffót. A művelet a következőképpen történt: az ember megnyalagatta az ujját, aztán a nedves ujja hegyére biggyesztett egy szem kendermagot, aztán bedugta az ujját a dróthálón, és mozdulatlanul tartotta vagy legalábbis annyira mozdulatlanul, amennyire csak bírta, a galamb meg csiklandozósan lecsippentette róla a kendermagot.

- Ki viszi az első sürgönyt? - tudakolta Roger.
- Szaffó - felelte Titty.
- Miért nem tettétek még be a kosarába? - kérdezte John.
- A kosár készen áll - jelentette Dorothea.
- Majd én viszem - ajánlkozott Roger.
- Bent kell maradnia a többiekkel az utolsó pillanatig - mondta Titty. - Hahó! Jönnék!
- Mindenki kapjon föl egy kulacsot! - kiáltott oda Nancy. - Ott van mind a tornácon. Susan hozza a szendvicseket. Gyerünk. Hol az a galamb? Ki a postás?
- Én! - jelentkezett Roger.
- Nesze - nyújtott át egy szelet selyempapírt Nancy. - El ne veszítsd. Ha levél nélkül küldjük haza Szaffót, anya még azt hiszi, segítséget akarunk kérni. Na most. Titty. Nézzük, hogy fogod el... Nem, nem. Ma inkább ne. Már így is rémesen elkéstünk.

A következő pillanatban Szaffó, aki szemmel láthatólag nem vette zokon Nancy ujjainak határozott szorítását, bent is volt az utazókosárban.

- Gondolkoztatok már azon, mit írjunk a levélben? - kérdezte Dorothea.
- Azt, hogy találtunk egy tíztonnás aranyrögöt! - ajánlotta Roger.
- Jó is volna!

Végre-valahára szétosztották a szendvicseket, kulacsokat.

- Van mindenkinek kalapácsa? - kérdezte Nancy.
- Fél hétre vissza kell érnünk vacsorára - közölte Susan.
- Uramfia! - sóhajtott Nancy. - Rosszabb, mint a suliban!
- Nem segíthetünk rajta - vont vállat Susan.
- Indulás! - szólt a társaságra John.

Kitartóan kapaszkodtak felfele a fák között, az ösvényen. Még hosszabbnak látszott, mint előző nap, és olyan meredek volt, hogy egyáltalán nem tudtak beszélgetni. Az erdő legmagasabb pontján, nagy sziklafal tövében megálltak. Felderítők - Nancy és John - másztak fel a hasadéokban, és laposkúszásban eltűntek. A többiek a szikla tövében vártak, a túskebozót mellett. Dick átnézte jegyzeteit. Néhány percig nem történt semmi. Aztán kiáltás harsant. Egyszer csak megjelent Nancy a szikla tetején, amelyet közös megegyezéssel Nagy Falnak kereszteltek.

- Tiszta a levegő! - jelentette a felderítő. - Nyomás. Miénk Magashegy!

Furcsa: szinte úgy érezhette az ember, hogy Nancy hangjából csalódás csendül ki...

- Talán elbújt - reménykedett Dorothea.

Felsiettek a vízmosásban, és végignézték a Magashegy dimbes-dombos, sziklás oldalán: csupa hanga, páfrány, kő, száraz, gyér fű, fölötte pedig a Kangcsendzönga irdatlan tömege magasodott, azzal a nyúlvánnyal, amelynek a mélyén Palafejtő Bob bácsi munkálkodik. Az egyetlen látható élőlény John volt; átszáguldott vagy százméternyi nyílt terepen, és felmászott egy sűrű sziklatarjra. Integgett a többieknek: jöjjenek már.

- A nyomát se látni - jelentette, amikor együtt volt valamennyi aranyásó.
- Kezdjünk hozzá rögtön - mondta Nancy. - Mindenki tudja, mit keresünk?
- Aranyat! - jelentette ki Roger.
- Hólyag - intette le Peggy. - Ezt mindenki tudja.

Dick elővette jegyzetfüzetét.

- Olvassa, professzor úr!

Dick megtalálta a keresett helyet.

- Az arany olykor por alakban található. Olykor rögökben. Olykor más ásványokkal, kiváltképpen kvarckristállyal vegyesen.

- A vegyeskereskedésben! - kottyant közbe Roger.

- Pofa be! - szólt rá John.

- Utánanéztem a kvarckristálynak - mondta rendíthetetlen komolysággal Dick. - Fehér, áttetsző, kristályos anyag.

- Sziklakertekbe marhára jó - mondta Nancy. - Rengeteg hever belőle úton-útfélen.

- Legelőször is valami régi fejtést kell keresnünk - mondta John. - Palafejtő Bob bácsi szerint az aranyat egy régi fejtés mentén találták, egy horpadásban, és arról fogjuk megismerni, hogy a szikla hasadékában hanga nő.

- Annyi régi fejtés van, mint a szemét - legyintett Nancy. - Némelyik épp hogy csak barázda. Van, amelyik barlang. Vagy barlang volt, és beomlott. Némelyiket csak arról lehet megismerni, hogy egy nagy földhányás van kint, ahol a fű benőtte a meddőt, amit a bányászok valamikor régen kilapátoltak.

- Nagy valószínűséggel meg se találjuk az igazit - bólintott John. - A Magashegy irtó nagy.

Végignéztek a dombvidéken, a szürke sziklákon, kiszáradt fűvön, porlepte páfrányokon, amelyeket csak imitt-amott tarkított a hanga.

- Hosszú vonalba fejlődünk, úgy keresünk - mondta Nancy.

- De nem nagyon messzire egymástól - tette hozzá John.

- Át a dombtetőn, egészen a Szürke Görgeteg aljáig meg vissza. Beosztjuk a terepet sávokra.

- Mint a fűnyírás! - lelkesedett Titty.

Húsz-harminc méteres közökben álltak fel, úgyhogy a nyolc gyerek mintegy kétszáz méter széles földdarabot fogott át. Nem is lett volna nehéz a munka, ha a talaj lapos, egyenletes. Csakhogy egyáltalán nem volt sem lapos, sem egyenletes. Volt közöttük olyan aranyásó, aki lassan vergődött át a köveken meg a hangán, és minden pillanatban arra számított, hogy most bukkan rá a leletre. Mások nyargalvást haladtak a száraz szittyón, az augusztusi hőségben megrepedezett csupaszfölddarabokon. Két percig sem maradt egyenes a vonal. Senki sem örült volna, ha meghallja, amint odébb valaki követ kalapál, ő meg közben csak sétifikál a réten.

A vonal közepén Peggy talált elsőnek régi fejtést. Méghozzá igen-igen régit - talán még azoknak a hollandusoknak a keze munkája volt, akik Erzsébet királynő idejében jöttek el ide a tóvidéki hegyek közé, rezet bányászni. Nem volt nagyon mély, csak épp keskeny odú - egy

róka nagy örömét lelte volna benne. Egyszeriben valamennyi aranyásó odatódult, hogy szemügyre vegye.

- Hanga sehol - állapította meg John.

Megint szétszéledtek, de nemsokára Nancy kiáltotta el magát a vonal északi végén, és mindenki rohant. Ő is rábukkant egy hajdani fejtésre, ám ezúttal már jókora barlang volt az. Hanga ugyan itt se nőtt, de a barlang egymagában megért egy kis felderítést, úgyhogy valamennyien bevonultak, és zseblámpa fényénél tapogatták, morzsolgatták a durva, töredezett falat. Még Titty spárgagombolyagja is előkerült, holott semmi szükség nem volt rá, hiszen Palafejtő Bob azt mondta, az aranyat tartalmazó fejtés nem mély meg különben is, látták egész idő alatt a kijáratot. Folytatták a munkát. Egy kis idő elteltével hosszú, hosszú gerinchez értek, meredek szikláin egy szál fű sem nőtt, valósággal vonzották a kalapácsot. Mindenki feltette védőszemüvegét, és nekilátott a kőtörésnek. Sorra valamennyien hívták Dicket, az expedíció geológusát: határozza meg, vajon ez vagy amaz a kődarab tartalmaz-e nemesfémeket. Eleinte mindenki hajlamos volt megtartani egynéhány kőzetmintát, ki tudja, hátha értékesnek bizonyul... A nap előrehaladtával azonban mind nehezebbek lettek a hátizsákok, mind jobban dagadoztak a zsebek - aztán, a remények elszálltával, megint laposabbak, ahogy az értéktelennek minősített mintákat el-elpotyogtatták a csalódott aranyásók.

Susan néhány szót váltott Peggyvel, majd a kormányos háromszor, hosszan belefűjt sípjába.

Jól tudta mindenki, mit jelent ez; a rajvonal néhány pillanat múlva eltűnt, az aranyásók kibújtak hátizsájuk hevederéből, ledobták magukat a forró, száraz földre, kinyitották a kulacsokat, bontogatták Mrs. Tyson szendvicses csomagjait.

- Figyeljete! - szólalt meg Titty, ahogy óvatosan letette a galambkosarat. - Elfelejtettünk vizet hozni Szaffónak. Nem hiszem, hogy szereti a teát, és ő is csakolyan szomjas, mint bármelyikünk.

- Mindjárt feleresztjük - mondta Peggy. - Akkor legalább egyenesen hazarepül, hogy hamar vízhez jusson.

- Mit írjak? - tudakolta Roger, miközben előhalászott egy papírszeletkét.

- „Minden rendben” - diktálta Nancy. - „Felderítést megkezdtek. Gyűlölt vetélytárs sehol.” Anya rémesen fog örülni. Kicsit füstölgött ugyanis, mert félt, hogy verekedés lesz.

Roger óvatosan körmölt; igyekezett minél apróbb betűket róni a papírra.

- Nyomj oda egy koponyát meg a lábszárcsontokat - utasította Nancy. - Vagy inkább add ide, majd én. Nagy gyakorlatom van benne.

Odakerült hát a koponya meg a keresztbe fektetett két lábszárcsont. A papírszeletet olyan szorosán összecsavarták, hogy gyufaszálnál is vékonyabb lett.

Titty és Roger a galamb körül szorgoskodott.

- Vigyázz, nem lesz jó, ha fél kézzel fogod - szólt Rogerre Peggy.

- Megvan - jelentette Roger. - Gyorsan azt a levelet. Szaffó nem akar veszteg maradni.

A parányi levelet a gumigyűrű alá csúszttatták. Már csak fel kellett repíteni a galambot.

- Nagyot lendíts - mondta Peggy. - Rajta. Magasra, széles karmozdulattal.

- Felszállt...

- Hírek a sivatagból... - suttogta maga elé Dorothea.

- Miért nem száll már el? - kérdezte Roger.

- Dehogynem száll el! Odanézzetek!

A galamb körözött néhányat a fejük fölött, azután mind magasabbra szállt, míg a végén már sajgott a szemük, ahogy utána néztek, a vakító, napfényes égen. Hirtelen elkanyarodott, az Amazon folyó völgye felé, de olyan magasan, hogy két másodperc elteltével már Roger sem tudta elhíttetni magát, hogy még látja.

- Mit gondoltok, szakács néni leejti a tálcát?! - kuncogott Peggy.

- Kár, hogy nem látjuk, hogyan ér haza - ingatta a fejét Nancy. - Szeretném hallani azt a csengőt.

Megnyugodtak Szaffó sorsa felől, hiszen nemsokára csillapíthatja éhét-szomját a beekfooti galambpadláson, s most már ők is nekiültek az ebédjüknek.

- Aki nem tudja az igazat, azt hihetné, szünidei kiránduláson vagyunk! - méltatlankodott Peggy.

- Még szép - mondta mérgesen Nancy. - Mi mást gondolhatna? Se tábor, se tűz, se főzés, Susan húsdarálóját tisztára fölöslegesen hurcoltuk magunkkal. Takarosan becsomagolt szendvicsek, ráírva nagy betűkkel: „húsos” meg „lekváros”. Mi más, ha nem szünidei kirándulás?!

- Egyáltalán nem rossz szendvicsek! - jelentette ki Roger.

- Gondoljatok a fecskevölgyi pemikánra... - merengett Peggy.

- Meg a cápásültre, Vadmacska-szigeten! - tódította Titty.

- Ördög vinné a szárazságot! - morgott Nancy. - Ha letáborozhattunk volna a szénégetőknél, semmi dolgunk nem volna bennszülöttekkel!

- Egyet meg kell hagyni - szólalt meg Susan. - Tököfödőnek se híre, se hamva. És ha ő nem kutat az arany után, nem kell olyan szörnyen sietnünk.

Öt perc múlva azonban ő maga pillantotta meg elsőnek a gyűlölt vetélytársat.

Elfogyasztották a szendvicseket, megitták a forró teát - bizony forró, ami forrósága ellenére a legüdítőbb ital kánikulában. Peggy mindannyiukat meglepte: elővarázsolta és szétosztotta rejtett csokoládékészletét...

- A legjobbkor! - állapította meg Roger. A csokoládé ugyanis veszedelmesen olvadozott, és kis híján kifolyt az ezüstpapírból. Ideje volt folytatni a kutatást. Nancy leküzdötte lustaságát, és talpra ugrott. Roger alvást színlelt. Dick a Kangesendzöngát bámulta; sziklavetődések, geológiai rétegződésekre gondolt meg arra, hogy milyen terepen bukkan a kutató a legnagyobb valószínűséggel telérre. Titty és Dorothea a hátizsákok külső zsebébe rakták az összehajtogatott szendvicspapírokat. Susan már vállára lódította hátizsákját, s a Magashegyen túl a Nagy Fal meg Tysonék erdeje felé pillantott - amikor egyszer csak mozgást észlelt a harasztosban. Valaki az aranymezők felé közeledett a dundale-i úton!

Tizenegyedik fejezet

ELHÁRÍTÓ HADMOZDULATOK

- Hasra! - sziszegte Susan.

Nancy elvágódott, mint akit fejbe vágtak.

- Dick! - suttozta Dorothea. - Feküdj!

- Tökfödő! - susogta Titty.

- Jó, jó - morogta Dick, és lehasalt. Nancy már, akár a kígyó, kúszott egy füves bucka felé.

A többiek lapultak.

- Atkinsonéktól jön - mondta Peggy.

- Ő az bizony - mondta John.

- Most mit csinálunk? - kérdezte Dorothea, és le nem vette szemét a kúszó Nancyről.

- Elbújunk - vélekedett Titty.

- Lehet, hogy egész nap minket figyelt - mondta sötéten Roger.

Nancy, a bucka védelmében, arasznyira fölemelkedett, és kikukkantott.

- Nem engedhetjük, hogy feljöjjön - suttozta.

- Nem akadályozhatjuk meg - bosszankodott John.

- Dehogyan! - jelentette ki Nancy. - Ha a mi aranyunkat keresi, biztosan nem akarja, hogy meglássuk, amint megtalálja. Még csak azt se, hogy lássuk, hol keresi. Ha meglát minket, sarkon fordul, már persze ha tényleg az aranyra vadászik. Ha nem, akkor meg úgyse számít. Bújjunk csak szépen elő, majd mindjárt kiderül, aranyat keres-e Tökkencs vagy sem!

- Széthajtogatja a térképét - jelentette Susan. Ő volt az egyetlen, aki mindeddig meg se mozdult. - Leül.

- Háttal felénk - állapította meg Nancy. - Ezt a szerencsét! Szétszóródni, az egész! Ne maradjunk egy kupacban. Mozgás. Igyekezzetek minél jobban megközelíteni, de úgy, hogy ne vegye észre. Szóródjatok szét, és csináljatok valamit. Mindegy, hogy mit. Keressetek fehér hangát. Nincs ugyan, de nem baj. Figyeljétek a madarakat...

- Vagy a gyíkokat - javasolta Dick.

- Miért nem mindjárt hernyókat? - tudakolta Roger.

- Hernyó is pompásan megfelel! - vágta rá Nancy. - A hangában gyönyörű nagy bársonyos példányok mászkálnak!

- Én mit csináljak? - kérdezte Dorothea.

- Eridjetek sétálni Tittyvel - vágta rá Nancy. - De nem akármerre! És tőlünk lehetőleg minél messzebb induljatok!

- Nehogy azt higgye, hogy szándékosan csináljuk - mondta Susan. - Lehet, hogy egyáltalán nem is vetélytárs. És ha megszólít, Roger, el ne feledd, hogy szünidő van, ő pedig nem tanító.

- Ezt hogy érted? - kérdezte ártatlanul Roger.
- Tudod te azt nagyon jól - mondta szigorúan John. - Semmi rejtett pimaszság. Úgy érti Susan. Te meg ne tettesd magad, mintha nem értenéd.
- Kifogástalan udvariasság! - mondta Peggy.
- De azért lehetőleg csak akkor beszéljétek, ha muszáj - ajánlotta Susan.
- Ne vesztegessük az időt! - szólt Nancy. - Indulok. Mozogjatok, ahogy csak tudtok... Szétszóródni... Akármerre megy, mindenhol botoljon bele valamelyikünkbe.
- Gyere, Dot - mondta Titty.
- Mi lesz a hátizsákokkal?
- Az enyémben például van narancs, későbbre - mondta Roger.
- Jobb lesz, ha magunkkal visszük - vélte Susan. - Én majd viszem a galambkosarat.

John erre indult, Nancy arra, a nyomában Peggy és Susan; mind egészen kicsire összehúzták magukat, úgy lopóztak a sziklataráj felé, ahol Tökfödő üldögélt, háttal Nancynek, és a térképet tanulmányozta. Nancy terve kiváló, csak hát Tökfödő idegen ezen a vidéken, és ha beszélgetésbe akar elegyedni velük, jobb lesz, ha Nancy a szószólójuk. Titty és Roger még olyasmit mondana, amit nehéz lenne kimagyarázni. Dick és Roger egymás mellett futott egy jókora hangás felé, de szemüket le nem vették az ellenségről, s bármelyik pillanatban buzgó hernyókeresésbe fogtak volna, ha Tökfödő a legcsekélyebb jelét adja annak, hogy meg akar fordulni. Dorothea és Titty maguk maradtak.

- Ha bemászunk oda a sziklák mögé, nem lesz semmi baj - suttogta Dorothea. - Mihelyt bent vagyunk a harasztosban, olyan messzire elmászhatunk, amennyire csak akarunk.

Elindultak. John, Susan, Roger és Dick eltűnt a szemük elől. Olykor-olykor megpillantották Nancy és Peggy piros sapkáját.

- Mindig a fejükön felejtik azt a sapkát - bosszankodott Titty. - Bárki mérföldekről megláthatja.

De aztán már bent voltak a magas fűben, és nem láttak senkit az égvilágon. Behúzott fejjel, görnyedten tapogatóztak előre, hogy aki messziről nézte, azt hihette, birka mozog a hullámzó levelek között.

- Jó irányba megyünk? - kérdezte Dorothea.
- Biztos - mondta Titty. - Nézd csak a Kangcsendzöngát. Nem mehetünk rossz irányba, legalábbis nem nagyon, ha mindig ott van a jobb vállunk mögött.

Nem haladhattak nagyon gyorsan, és mind a ketten ugyancsak kimelegedtek, és kifogytak a szuszból, amikor Titty egyszer csak megállt.

- Most pedig felegyenesedem és kinézek - jelentette ki.
- Nézzek én is? - kérdezte Dorothea.
- Fél pillanat.

Titty óvatosan felemelte fejét. A harasztossal borított alacsony taráj tetejére értek. Vagy kétszáz méternyire megpillantotta Tökfödőt.

- Most! - suttogta Dorotheának Titty. - Nem néz erre.

A szikár, görnyedt vállú Tökfödő megint csak a térképét tanulmányozta. A hangából kiemelkedő kőrakáson állt. A kicsiny magaslatról átnézett a Magashegy fölött arrafelé, ahol az erdős dombhát az Amazon völgye felé lejtett. Titty és Dorothea követte a pillantása irányát, és azon törték a fejüket, vajon hova lett Dick, Roger, John és Susan.

Tökfödő lassan megfordult. A két kislány gyorsan letérdelt a magas harasztosban.

- Megint kinézek - szólalt meg nagy sokára Titty. - Muszáj felállnom. Rajta térdelek egy rémesen szúrós száron... Hahó! Elment! Mindjárt beleszalad valamelyikükbe!

Dorothea is felegyenesedett.

Tökfödő, kezében az összehajtogatott térképpel, hosszú léptekkel csörtetett át a hangán.

- Nézd, nézd! Ott van Susan!

Susan egyszer csak előbukkant a semmiből. Állt a hangásban, háttal Tökfödőnek, mintha nem is sejtene, hogy a férfi ott van mögötte.

- Meglátta Susant!

- Rossz a lelkiismerete - bólogatott Titty. - Gondoltam. Aranyat keres, és nem akarja, hogy megtudjuk.

Tökfödő megtorpant, irányt változtatott, és jobb felé indult. Látták, hogy vissza-visszapillant Susanra, aki vidáman nyargalt a hangásban, mintha semmi gondja nem volna az égvilágon.

- Meg akarja kerülni Susant - vélte Dorothea.

Percekig árgus szemekkel figyeltek. Úgy érezték, mintha órák teltek volna el.

Tökfödő hirtelen megtorpant megint.

- Meglátott valakit! - ujjongott Titty. - De jó! Már féltem, hogy nem érnek oda idejében. De nem látom, ki az.

- Ott, ott, a sziklán! - mondta Dorothea. - Valami mozog!

A messzeségben egy pillanatra feltűnt John egy távoli kőrakás tetején: látcsövén a Kangcsendzöngát nézte.

Tökfödő tétován megfordult, és visszafelé ballagott. Jobboldalt elmaradt mögötte Susan, aztán Tökfödő, mintegy véletlenül, megint irányt változtatott, és a Magashegy felé indult, a nagy léptekkel haladó Susan meg a között a magas harasztos között, amelynek mélyéről Titty és Dorothea leste.

- Menjünk arra, és ijesszük el? - kérdezte Dorothea.

- Talán jó lenne - vélte Titty. - Legalábbis egyikünk. Majd én megyek. Valakinek itt kell maradnia - hátha erre jön.

Egy pillanatig tétovázott, aztán már örült, hogy nem indult el.

A közvetlenül Tökfödő útjába eső hangásban egyszer csak megpillantottak egy kisfiút, aki harsányat kurjantott:

- Hahó! Dick! Idenézz, mit fogtam! - Ez Roger hangja volt.

- Pávaszemlárvét? - hallatszott Dick hangja. És látták, amint szemüvegén megvillan a napsugár.

Tökfödő megint irányt változtatott, és most majdnem egyenesen Titty és Dorothea felé lépkedett. Levette tökfödőjét, és zsebkendővel törölgette arcát, majd feltette a kalapját, és egyenletes léptekkel folytatta útját a jól kitaposott birkaúton. Összehajtogatott térképével legyezte magát, és látszott, hogy igencsak bosszús.

Amikor már ott volt a közelükben, meghallották, hogy magában motyog:

- Ezt a téasztát... Nem gondoltam volna... Hemzsegnek mindenütt a gyerekek... Ó, elnézést. - Ugyanis hirtelen megpillantotta Dorotheát és Tittyt, amint alig egy-két méternyire tőle átvágtak a harasztoson.

Tökfödő már messze járt, a Magashegy dombtetején túl, nem sokkal a dundale-i út fölött, amerről jött. Ott azonban láthatólag meggondolta magát, és megint jobbra kanyarodott, mintha be akarna hatolni a vadon mélyére. Csakhogy hirtelen ott termett előtte egy lány, vörös kötött sapkával, és felettébb hihetően alakította a buzgó lepkevadász szerepét: piros sapkáját lepkeháló módjára lengetve vett - sikertelenül - üzőbe egy fehér pillangót. És a tudós rovargyűjtő mögött, a messzeségben, feltűnt egy másik piros sapka. Azt már nem látták, Nancy miben mesterkedik. De ott volt, az biztos, mert néhány perc múlva látták, hogy Tökfödő megint csak irányt vált, s ez alkalommal úgy látszik végleg eldöntötte, nagyon is népes a vidék ahhoz, hogy békességben megegyezzen, ami eredetileg a szándéka volt (akármilyen volt is) - ugyanis végigment a dombháton, és csak akkor kanyarodott megint északra, amikor már a Szürke Görgeteg alja felé járt.

Az expedíció tagjai végre összegyűltek.

- Klasszul csináltátok! - jelentette ki Nancy. - Láthattátok, hogy visszariadt, ahányszor meglátott valakit. A vak is láthatja, hogy rosszban sántikál.

- Most mit csinál? - tudakolta Roger.

De bizony ezt már látcsővel sem tudták megállapítani. Tökfödő már a Szürke Görgeteg derekán járt, körülbelül a Magashegy fele tájával egy magasságban. A kövek között botorkált, meg-megállt, szemügyre vett valamit, és egyszer-kétszer úgy vélték, távoli kopácsolás neszt hallják abból az irányból.

- Fogadok, azért ment fel, hogy lássa, hol keressük az aranyat - mondta Nancy.

- Hát akkor semmi értelme megmutatni - mondta erre John.

- Örökké nem maradhat ott - vélekedett Nancy.

Tökfödő azonban szemmel láthatólag nem sietett. Elsuhant a délután, az aranyásók meg kénytelen-kelletlen ott heverték a hangásban, és figyelték vetélytársukat. Szemrevételeztek még két régi vágatot, de egyik sem ígért semmit, mert hanga még a közelükben sem nőtt. Követ is törtek jócskán, de megközelítőleg sem találtak olyan színűt, ami Dick szerint aranyra vallott volna. Most meg, jószerivel Tökfödő szeme láttára, igazán nem folytathatták a vidék módszeres átfésülését.

Végre látták, hogy visszafordul. De nem indult egyenesen a Magashegy felé, hanem ugyanazon az úton ereszkedett le, amerre felment - ékesen szóló bizonyosságként annak, hogy valóban őket, nyolcukat figyelte. Lement egészen a dundale-i útig, azután sietős léptekkel tovább.

- Atkinsonéhoz megy - mondta Nancy.

- Vacsorázni... - sóhajtott Roger.

Susan az órájára pillantott.

- Elkésünk! - állapította meg.

- Ne vacakolj - mondta Nancy. - Itt az idő a cselekvésre! Szóródjunk szét, és kutassunk át még egy sávot. Ne légy már olyan, mint a dédnagynéni!

- Máris elkéstünk - közölte Susan.

John egyetértett vele.

- Ma mindenesetre elintéztük Tökfödőt! - mondta Titty.

- De egyebet nemigen csináltunk - szólt kérlelhetetlenül Nancy. - És nem is fogunk, amíg ő Atkinsonéknál van, itt a Magashegy tőszomszédságában, mi meg a völgy fenekén kuksolunk. Csak legalább az a csermely ki ne száradt volna, és idefent táborozhatnánk, és elkezdhetnénk aranyat keresni, még mielőtt ő felkel, meg este is, amikor már eltakarodott a vályúhoz!

Roszkedvűen baktattak át a dombon a Nagy Falhoz, azután Tysonék erdejébe. Lemásztak a vízmosáson, elhaladtak a tüskés bozót mellett, és még Susannak sem volt ellenvetése, amikor nem mentek le egyenesen az ösvényen, hanem átvágtak a bokrokon, hogy még egy utolsó bús pillantást vessenek a szénégetők hajdani tanyájára. Ennél csodálatosabb táborhelyről nem is álmodhattak volna, mint ez a szép darab sík föld, ahol valamikor a szénégető boksa állt, körülötte az árnyas fák, kiváltképp a vén kőris, amit mintha egyenesen azért ültettek volna, hogy őrhelyül szolgáljon: magas tetejéről el lehetett látni a többi fa fölött, és szemmel kísérni az ellenség minden egyes hadmozdulatát a dundale-i út túlsó oldalán.

- Csak egy csöpp víz volna! - fohászkozott Peggy.

- De nincs - mondta John. - Még csak remény sincs rá.

- Na jó - sóhajtott nagy sokára Nancy. - Gyerünk. Nyomás Tysonékhoz. Vacsora a tisztaszobában! Ágyikó a hálóteremben! Mi másnak nevezhetnénk azt a nyamvadt gyümölcsöst?!

Mrs. Tyson már várta őket.

- Nem lesz ez jó, Nancy kisasszony - mondta komoran. - Egy óránál is többet késtek, és szénné égett a hús!

Tizenkettedik fejezet

EGY DOBOZ FESTÉK

Másnap még a reggelinél ültek, amikor hatalmas fékcsikorgás, keréknyikorgás közepette autó kanyarodott be a tanyaház udvarára.

- Anya! - ugrott fel Nancy. - Lefogadom, hogy Timothy befutott az állomásra!

Kirohantak az udvarra. Mrs. Blackett azonban nem az örvösállat érkezését jött jelenteni.

- Jó reggelt! - üdvözölte a társaságot. - Nem, nem. Semmi sem érkezett. De ide figyelj, Nancy, csinálj valamit a postahivatalotokkal. A kézbesítési idő... kissé szokatlan. Nem valami méltányos eljárás hajnalok hajnalán felverni a címzettet!

- Hajnalok hajnalán?!

- Ma hajnali öt órakor elszabadult a pokol. Dick ördögi találmánya működésbe lépett. Igyekeztünk átaludni a támadást, de nem sikerült. A végén kénytelen voltam felkelni és elzarándokolni a galambpadláshoz. Nem mondom, igen kellemes és üdítő a hajnali séta, de én már csak szívesebben fordulok olyankor a másik oldalamra.

- De hiszen idejében küldtük el a galambot! - csudálkozott Roger.

- Márpedig a csengő hajnali fél ötkor kezdte rá!

- Az az átok Szaffó! - morgott Nancy.

- Talán túletettük - vélekedett Peggy.

- Én adtam neki egy kis kölest - vallotta be Titty.

- Kölest! - méltatlankodott Nancy. - Repülés előtt sohase szabad nekik kölest adni! De gondolom, anélkül is elgatyázta volna az időt.

- Ejnye, Szaffó! - nézett szigorúan a kosárra Titty.

- Ejnye bizony - bólogatott Mrs. Blackett. - Ellógi az időt, aztán hajnali ötkor felver az igazak álmából!

- Az a fő, hogy vissza tetszett hozni - mondta Roger. - Így legalább együtt van a három galamb.

- Két és fél - helyesbített Mrs. Blackett. - Szaffóra, úgy látszik, nemigen számíhattok.

- Sosem volt valami megbízható - mondta Nancy.

- Hát legfeljebb csak végszükség esetén küldjétek őt. A másik kettő mindig jobb volt, nem igaz?... Ó, jó reggelt, Mrs. Tyson. Remélem, nem okoztak túlságosan sok gondot a gyerekek...

- Amíg tüzet nem raknak, nem panaszkodom. Én csak a tűztől félek, most, hogy egy csepp víz nem sok, annyi sincs a csermelyben, és száraz az egész környék, akár a gyújtós. No meg ha este egy kicsikét hamarabb hazajönnének... Itt van nekem az egész gazdaság, nem bírom én az ételt őrizgetni... - Ezzel Mrs. Tyson utat engedett Mrs. Blackettnek, azután bementek a házba, hogy nyugodtan elbeszélgethessenek, a méltatlankodó, bosszankodó aranyásók meg kint maradtak az udvaron.

- Hallottátok ezt? - kérdezte Nancy. - És még csak nem is raktunk tüzet! A két kormányos összesen egyetlen árva üst tevizet fel nem forralt! Pedig ha hagyná, hogy magunk főzzünk, tökmindegy volna neki, mikor érünk haza!

- Nem igazság! - csatlakozott a véleményéhez Roger.

- Figyelj, anya - szólalt meg Nancy, amikor Mrs. Blackett előbukkant a házból. - Nem beszél-
néd rá, hogy engedjen minket főzni? Egyszerűen kibírhatatlan, hogy ott kell hagynunk
mindent feliben-harmadában, és nyomás haza vacsorázni - fényes nappal!

Mrs. Blackett azonban nem állt kötélnek.

- Nem volna semmi akadály - mondta -, csak hogy sehol a környéken nincs egy csepp víz. És
mit szólnátok, ha Mrs. Tyson kijelentené, hogy nem hajlandó benneteket vendégül látni?
Őszintén szólva, nem csodálnám. Ami meg azt a korai hazatérést illeti: gondoljátok csak el,
mennyivel korábban indulhatnátok, ha Beckfootba kellene visszamennetek minden áldott este!
Nem, nem. Ha tetszik, ha nem - ez van. És nagyon kérlek, méltóztassatok idejében megjelenni
vacsorára.

- Ha elered az eső, és a Magashegyen megint lesz víz a patakban. akkor igazán táborozhatnánk
ott is.

- Gondolom, igen - mondta Mrs. Blackett. - De ahogy elnézem, aligha fog esni. No, hát jó
szerencsét. Örülök, hogy nem ütköztetek bele a vetélytársatokba...

- Dehogyanem! Alighogy elküldtük Szaffót. Ott mászkált a hegyen keresztül-kasul. De aztán
sikerült kiutálnunk...

- Nancy! - képedt el az édesanyja, azután Susanra nézett.

- Nem csináltunk semmit - szólt közbe sietősen Titty. - Teljesen magától ment el.

- Örülök - mondta Mrs. Blackett. - Nagyon kérlek, ne keveredjetez semmi zúrbe, kivált
idegenekkel. Okosabb, ha kitértetek az útból.

Mrs. Blackett már bent ült a kocsijában, és beindította a motort.

- No, most sietek a mázolóimhoz meg a tapétázóimhoz. Ma ne küldjetez galambot. De holnap
várom! Homéroszt vagy Szofoklész. Lehetőleg kíméljetez meg Szaffótól! - A tragacs
megugrott. Mrs. Blackett fél kézzel integetett, aztán jobbnak látta inkább két kézzel
megmarkolni a kormánykereket, mert a koci egy paraszthajszállal kerülte csak el a
kapufélfát. A tragacs hatalmas porfelleg közepette eltűnt az útkanyarban.

- Meg kéne kérni Homéroszt meg Szofoklész, hogy beszéljenek Szaffó fejével - vélekedett
Dorothea.

- Ma lesz rá módjuk - bólintott Titty, kinyitotta a kosár fedelét, és óvatosan beeresztette
Szaffót a nagy kalitkába, a többiekhez.

Talán két óra telhetett el, de Roger úgy érezte, legalább négy órája hasal az út menti
harasztosban, szemközt Atkinsonék kapujával. Az expedíció kettéoszlott.

- Hogy tudnánk kitérni az útból - mondotta volt Nancy -, ha azt se tudjuk, hol van?!

Jó sokáig vártak a szendvicsekre meg a kulacsokra, majd nagy sokára felkapaszkodtak az
erdőbe, kiértek a Nagy Fal fölött a Magashegyre, de sehol sem látták nyomát a vetélytársnak.
John úgy vélte, lehetséges, hogy az ellenkező irányba indult, mire úgy határoztak, hogy Peggy

felderítő expedícióra megy, John, Susan, Nancy és Dick pedig a Magashegyet fésüli át. Dick köztudottan szórakozott, nem alkalmas a felderítésre, geológusi minőségében azonban nagy szüksége van rá az aranyásóknak. Nancy szívesen indult volna magányos felderítő útra az Atkinson-tanyára, csak hogy Peggy volt az egyetlen a felderítésben jártasabb tagok közül, aki nem volt ott Atkinsonéknál, amikor a pionírok megtudták, hogy Tökfödő ott tanyázik. Semmi szükség rá, hogy Mrs. Atkinson felismerje őket, és elmondja Tökfödőnek, kicsodák. Úgyhogy Peggy elhelyezte Dorotheát, síppal felszerelve, egy megfelelő pontra, magasan a dundale-i út fölött. Tittyt ott, ahol az út lejtőnek indul az erdő alatt, Rogert meg szemközt Atkinsonék kapujával. Ő maga a fák között bekúszott Atkinsonék kertjébe, és kikémlelte, amint Tökfödő elszívja reggeli utáni pipáját. Peggy ezek után visszatért, és jeladás útján közölte az értesülést Rogerrel. Roger továbbadta Tittynek, Titty Dorotheának, Dorothea pedig előbb belefújt sípjába, hogy felhívja a többiek figyelmét, majd egyetlen betűt jelzett: B - ezzel tudatva mindenkivel, akit illet, hogy biztonságban dolgozhatnak, mert az ellenség nem mozdult ki támaszpontjáról.

Peggy ezután megint behatolt a fák között az ellenség területére, Roger pedig igazán borzasztó sokáig hasalt és lesett ki a haraszt közül az útra. A feje szerencsére árnyékban volt, hála a harasztosnak, de a nap perzselte a nyakát, és két légy, úgy látszik, felváltva teljesített őrszolgálatot az orrán. Kicsik voltak, feketék, de a méretükhöz képest feltűnően okosak. Ahányszor csak letelepedett valamelyikük, Roger felemelt kézzel, készenlétben várt. És ahányszor csak lecsapott, mindig az orrát találta el, amiről épp egy tizedmásodperccel hamarabb röppent fel a légy. Úgyis szörnyű meleg volt, és ettől az orrcsapdosástól csak még jobban kimelegedett. Meg aztán igazság szerint veszteg kéne maradnia; úgyhogy jobbnak látta megváltoztatni terveit. Hagyta, hogy a legyek üzzék kisdéd játékaikat, ő pedig bemutatta, hogyan viselkedik adott esetben egy indián: meg se moccan, míg a legyek a hideg, ragadós, pirinyó lábakkal felmásznak az orrán, aztán megint le, tiszteletkört írnak le a hegyén, majd lassan, komótosan felmásznak a túlsó oldalán. Ha kancsalít, majdnemhogy látja őket.

Mikor is tűnt el Peggy? Ördög vinné azt a legyet. Messze, lent a fák közt, az Atkinsonékhoz vezető szekérút végén állt egy vén tölgyfa. Roger jól látta vaskos törzsét, ott, ahol a szekérút kanyarodik és eltűnik. Meg mert volna esküdni rá, hogy az előbb még nem volt ott senki. És most... Meddig kancsalított arra a légyre?... Igen, most már tisztán látja Peggyt, háttal áll a fának, egyik karja kinyújtva, a másik a magasban; jelez... „Tökfödő”, mondja a jelzés. Aztán... Igen... Bal kar lent, a jobb fent... V. Azaz: Veszedelem. Tökkencs nyilván indul. Közeledik. Peggy hasra vetette magát a tölgyfa előtt, és hátrálva kúszik be a bokrok közé. Már el is tűnt.

Roger feledte a legyeket, megfordult, és kikúszott a harasztosból, egy fagyalbokorig, amely elég magas, hogy eltakarja akkor is, ha mögéje áll. Onnan aztán végignézett az erdő mentén, az úton. Vajon Titty figyel? Jól van. Tittyre lehet számítani. Jelzés... „Tökfödő”... V...

Roger látta, amint Titty megismétli a jelzést, aztán eltűnik, hogy továbbadja Dorotheának. A következő pillanatban, a távolból is félreismerhetetlenül, felhangzott Dorothea sípszava. Messze fent, a Magashegyen tudják az aranyásók, hogy Tökfödő elindult. Pedig, ha jól meggondolja az ember, igazából el sem indult még. Ki sem ért Atkinsonék erdejéből. Derék. Nagyon derék. Indiánok sem üzenhetnének gyorsabban. És Roger elégedetten visszakúszott a harasztosba, és figyelt.

Ott van bizony. Átkukucskált a száraz között, az út túlsó oldalára, és meglátta, amint Tökfödő közeledik Atkinsonék szekérútján. Nagy léptekkel jön hosszú lábán a nyurga Tökfödő a kerékvágásban. Már a kapuhoz ért. Már kint is van az úton. Ha a néma őr kinyúlna a harasztosból, akár meg is foghatná a lábát. Hogy kopog! Szöges bakancs, gondolta Roger. A

Fecskék is, a Fruskák is gumitalpú cipőt viseltek, hiszen - mint John mondta, amikor még kisebb volt, mint most Roger: „Az ember sose tudhatja, mikor van alkalma hajóra szállni.” No meg felderítéshez nincs jobb, mint a gumitalp. Kop, kop, kop, kopogott a szöges talp a kemény úton, és két „kop” között kippent egyet a vasvégű sétatbot. Úgy látszik, Tököfödőt nem érdekli, mekkora lármát csap. Roger egy kicsit odébb húzódott, hogy jobban lásson. Vajon a másik kezében mit visz? Tejeskannát? A vállán meg zsákot. Vajon a vállra vetett iszák jobb, mint az ember hátán ugráló hátizsák? Kalapácsa is van, karikán lóg, az iszák mellett. A vak is látja: aranyásó felszerelés! A fejében meg ott a tököfödő! Tököfödő tököfödője, hehe!

De hol marad Peggy? Roger megint végignézett a szekérnyomon, Atkinsonék erdeje felé. Mért nem jön már? Mire vár? Hisz az ellenség már kibújt a rejtekhelyéről! Roger arra számított, menten megpillantja Peggyt, amint előbukkan a fák közül. De Peggy sehol! Tököfödő meg mindjárt eltűnik! Hosszú, kényelmes léptekkel jár, nem siet, de szép egyenletesen halad. Méghozzá hegynek fel... gondolta Roger. Most mi lesz? És egyszer csak úgy elakadt a lélegzete, hogy kis híján elvakkantotta magát.

Valaki - vagy valami - megragadta a bokáját.

- Kuss! - sziszegte Peggy. - Menten elárulsz mindannyiunkat! Csak én vagyok, te idétlen.

- De hiszen nem is láttalak átmenni az úton - mondta Roger. - Hogy csináltad?

- Hát csak mentem - vont vállat Peggy. - Igaz, volt benne egy kis indiánlopózás is, a kapu közelében. Aztán szépen kivártam, míg meghallottam, hogy a derék Tökökencs caplat felfele a hegyoldalban. Akkor átlógtam az úton, itt meg újra lopóztam egy kicsit, hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból.

- Nem is ijedtem meg - jelentette ki Roger.

- Kész szerencse, hogy nem hallott meg - mondta Peggy. - Te, figyelj! Láttad, mit cipel?

- Tejeskannát.

- Csak annak látszik. Igazából rém fura. A falon át jól megkuksiztam, míg várta, hogy Mrs. Atkinson kihozza az ebédsomagját. Tudod, mi az? Egy csöbör fehér festék!

- Az meg minek?

- Tudja a csuda. Gyerünk, jelentsük Nancynek. A többieket majd összeszedjük útközben. Próbáljunk úgy odakúszni Tittyhez, hogy ne vegyen észre. Gyerünk. Az a lényeg, hogy semmi olyanhoz ne érjünk hozzá, ami zajt üthet. Megyek előre. Maradj a nyomomban, és ha megállok, állj meg te is.

A Magashegyen nagy munkában voltak az aranyásók, bár négyfogú fésűvel csak fele olyan széles darabot lehet átfésülni, mint nyolcfogúval. Behatoltak két-három régi vágatba, de egyik sem felelt meg annak a leírásnak, amit Palafejtő Bob bácsi adott. Jócskán bent jártak már a vadonban, amikor Dorothea sípszava végét szakasztotta a munkának. Visszanéztek Tysonék erdeje felé. Bizony Dorothea állt ott, és a sípszó jelentését nem lehetett félreérteni. A következő pillanatban Dorothea eltűnt.

- Derék - dicsérte meg magában Nancy; aztán intett a többieknek.

Mind a négyen felmászta egy sziklás dombocskára, és vártak. Végre-valahára megpillantották Tököfödőt, amint a dundale-i úton közeledett.

- Biztos, hogy ő az? - kérdezte John.

- Hát persze - mondta Nancy. - Más nem jár így. Tisztára mint a struccmadár.

- Nem látom Dotot - mondta Dick. - Se a többieket.

- Biztosan kúsznak - vélte Nancy.

- Az a jó - szólalt meg végül Susan -, hogy ha mi nem látjuk őket, akkor nyilván ő se látja.

Nancy Johnra pillantott. Mindketten elmosolyodtak, de csak egy egész picit. Susant nem az esetleges vetélytárs aggasztotta. Hanem az, hogy egy idegen felnőtt esetleg észreveszi, hogy Titty és Roger az ő rovására végez felderítő hadmozdulatokat. Peggy és Dorothea miatt nem aggódott Susan. Végére nekik ott a mamájuk. Csakhogy nagyon jól tudta, hogy az ő édesanyja, valahol messze délen, a szamárköhögős Bridgettel, nem venné jó néven, ha Titty és Roger elesne és összeverné magát, vagy ha megfáznának, vagy tetőtől talpig bemaszatolnák magukat - hát még ha azt gondolná róluk valaki, hogy nevetlenül viselkednek. John Nancyre nézett, Nancy meg Johnra. Jól ismerték Susant mind a ketten.

- Ott vannak - szólt Susan. - Most már az se baj, ha észreveszi őket.

A felderítők ügyesen kihasználták minden tenyérnyi fedezéket, és most már fent jártak a Magashegyen, messze a dundale-i úttól. Nancy intett nekik, ők meg szapora ügetéssel közeledtek. Tököfő meg sem kísérelt behatolni arra a tájra, ahonnan előző nap sikerült eltávolítani. Az úton maradt. Ha az út lejtett, a dombok eltakarták, de Tököfő ment, ment, amíg meg nem közelítette a Magashegy túlsó oldalát, s itt aztán látták, amint nekivág a Szürke Görgeteg meredélyének.

A kifulladt, felhevült felderítők ledobták magukat az aranyásók mellé.

- Egy csöbör festék van nála - pihegte Peggy.

- Nem látott minket - lihegte Roger.

- Fehér festék - mondta Titty. - Új doboz. Két méterre voltam az úttól, mikor arra ment.

- Szamárság - legyintett Nancy. - Biztosan valami innivaló.

- Először tejeskannának néztem - közölte Roger.

- Festék - tartott ki Peggy. - Láttam a címkéjét.

- Szörnyen gyanús dologban sántikálhat - csóválta a fejét Nancy.

- Talán nem is aranyat keres! - reménykedett Susan.

- Nála van a kalapács! - tudatta Roger.

- Mindegy - jelentette ki Nancy. - Amíg odafent van, láthatjuk. Nem üthet rajtunk. Okosabb, ha folytatjuk.

- Mi lesz a hátizsákokkal? - tudakolta Roger. - Nem volna könnyebb úgy cipelni a kaját, ha belül van?

- Belül van, légy nyugodt - mondta Susan. - Mindegyik hátizsákban vannak szendvicsek meg kulacs.

- Úgy értettem, hogy mibennünk - helyesbített Roger.

- Nem rossz ötlet - bólintott Nancy. - Akkor csomag nélkül mehetünk tovább, és hazafelé majd visszajövünk a hátizsákokért.

Az aranyásók délután végigkutatták a Magashegyet, oda-vissza; meg akartak győződni róla, hogy a kopár vidék egyetlen tenyérnyi darabkáját sem hagyták ki. Tökfödő pedig egész délután a Szürke Görgeteg meredek oldalán matatott. Már-már Nancynek is kételyei támadtak: vajon Tökfödő csakugyan aranyat keres-e. Az arany a Magashegyen van, akkor mit mászkál Tökkencs ott a sziklás meredélyen? Hanem késő délután meghallottak valamit. Átkutattak egy régi vágot, majd valamennyien összegyűltek, és egy-két pillanatig nem szólt senki - és akkor messziről halk, igen halk koppanást hallottak.

- Figyeljete!

- Csitt!

- Hallgass! Pszt!

Mindenki vadul csöndre intette a többieket. Aztán megint meghallották a koppanást. Szellő se rebbent; a mozdulatlan levegőben messzire szállt a hang.

Dick kezében ott volt a látcső.

- Látom, amint kopácsol! - jelentette. - Figyeljete. Amint meglátom, hogy koppant, leengedem a kezemet... Most... - Keze lehullott, és a következő pillanatban valamennyien meghallották a halk, fémes koppanást.

- Tiszta sor: aranyat keres! - kiáltott fel Nancy.

- Csak azt tudnám, mire kell neki a fehér festék? - tűnődött John.

Telt-múlt az idő. Susannak eszébe jutottak a reggeli intelmek, és eszébe juttatta a többieknek is, hogy ideje volna visszafelé indulni. Mérték a dombocskára, ahol a hátizsákokat hagyták, azután lassan a Nagy Fal és Tysonék erdeje felé tartottak.

- Ma idejében kell hazaérnünk - mondta Susan.

- Nem mehetünk, amíg Tökkencs kutat! - ellenkezett Nancy.

- Már jön is lefele - mondta John.

És ekkor Roger hirtelen elrikkantotta magát. Épp nála volt a látcső, és eleinte sehogy sem találta vele a látnivalót.

- Mondtuk, hogy fehér festék! Mondtuk, hogy fehér festék! Odanézzetek, mit csinált!

Kézről kézre járt a látcső. Tökfödő csakugyan gyors iramban jött lefelé a hegyoldalon, hanem feljebb, ahol a délutánt töltötte, ott hagyta a keze nyomát. Aki tudta, hol keresse, világosan láthatta: világító nagy fehér paca a szürke sziklák között!

- De mire jó ez?

- Lehet, hogy csak át akar ejteni - vélte Nancy. - Hogy azt higgyük, odafent keres valamit, pedig igazából egészen máshol van dolga.

Még Susan is megfélekedett Mrs. Tysonról meg az időről, míg nézték a fehér pacát: olyan volt, mint holmi céltábla. Micsoda lehetetlen hely! Aki pedig elkövette, maga Tökfödő, szaporán igyekezett az út felé.

- Talán azért jön le, mert látta, hogy indulunk - vélekedett Peggy

- Ne menjünk még - mondta Titty.

- Tegyük úgy, mintha mennénk - ajánlotta Nancy. - Valaki felmászik a régi akna mellett arra a fára, onnan megláthatja, hazamegy-e Tökkencs. Uramisten, rémes gondolat, hogy nekünk muszáj lemásznunk Tysonékhoz, neki meg itt hagyjuk az egész Magashegyet!

Lementek a vízmosásban, el a tövisbozót mellett, a szénégetők tisztására. Még vonzóbbnak látszott, mint előző nap. John felmászott a vén kőrisfa legmagasabb ágára, ahonnan jól láthatta Atkinsonék tanyáját, és jó darabot a dundale-i útból.

- Látod? - kérdezte Nancy.

- Ugyancsak szedi a lábát - felelt John.

- Gyertek! - sürgette a társaságot Susan. - Már így is elkéstünk!

- Meg kell győződnünk róla, hogy hazamegy-e - mondta Nancy.

- Menjetek csak - szólt le John a fáról. - Utolérlek.

Susan lassan elindult, de néhány lépés után megállt. Csak nem érhet haza egyedül?!

Ahányszor Tökfödő az út egy-egy mélyebben fekvő szakaszára ért, és eltakarta a domboldal, általános riadó tört ki: attól tartottak, most, hogy ők elhagyták a terepet, vetélytársuk még utóbb kapja magát, és usgyi! visszaszökik az elhagyott Magashegyre. Hanem az csak folytatta zavartalanul az útját, és John a magasletről végre jelentette, hogy Tökfödő betért Atkinsonékhoz. John kissé restelkedve kúszott le a fa törzsén, és Susan után sietett.

- Meg kellett győződnünk róla - mondta Nancy.

Kétségbeesett iramban vágtaztak az ösvényen.

Lent a völgy mélyén ingerülten szólt a harang.

- Hol van Dick? - kiáltott fel hirtelen Dorothea.

- Dick! - kurjantotta el magát John.

- Megyek! - Messze a magasból hallatszott Dick hangja. Lassították az iramot, hogy megvárják, holott odalent egyre mérgesebben kongott a kisharang.

- Siess! - kiabált öccsének Dorothea.

Az erdő alján érte utol őket Dick. Holmi fűszálfélét szorongatott, de el is dobta, amikor bevágtattak a kapun.

Mrs. Tyson kint állt a tanyaház tornáca előtt, kezében a harang.

- No, próbálhatom én melegen tartani az ételt maguknak - zsörtölődött.

- Igazán nagyon sajnáljuk - mondta Susan. - Mi megpróbáltuk...

- Hisz ha csak most az egyszer lett volna - sóhajtott Mrs. Tyson. - De ez így megy minden áldott nap...

Roger majdnem kikottyantotta, hogy hiszen csak két napja vannak itt - de aztán meggondolta magát.

Az aranyások komor csöndben fogyasztották vacsorájukat.

Tizenharmadik fejezet

KI TUD VIZET FAKASZTANI?

Kis híján elköltötték már a mélabús vacsora utolsó fogását, a szilvabefőttet, amikor Dick meglepő mondattal hozakodott elő:

- Tudjátok, szerintem igenis van odafönt víz.
- A csermelyben? - kérdezte Nancy. - Csontszáraz.
- Nem; ott, ahol a szénégetők tüzet raktak. Mindjárt mögötte - mondta Dick.

Mindenki rábámult.

- Nem gondolod komolyan - ingatta a fejét bánatosan Titty.
- Dehogyan! - mondta izgatottan Dorothea. - Ugye, Dick?
- Találtam ott ugyanis egy csomó ilyen zöld szittyót - magyarázta Dick. - Az a fajta, amit meg kell hámozni, és belül olyan, mint a szappanhab. És az az ember, aki tavaly nálunk az iskolában vizet kutatott, azt mondta, az ilyen szittyó a víz legbiztosabb jele...
- Vízet fakasztott?! - csillant fel Nancy szeme. - Nálunk is elkelve egy olyan varázslóféle! A faluban volt egy, valamikor régen ő találta meg a beckfooti kutat. Még amikor mi nem is voltunk a világon. De azóta elment.
- Az az ember, aki eljött az iskolába, vízkutatónak mondta magát - mesélte Dick. - A játszótéren elapadt a víz, és ő talált egy új forrást. De valószínűleg tudta, hogy hol kell keresni.

- Láttad, hogyan csinálja? - kérdezte John.

Nancy izgatottan előrehajolt. Tányérját türelmetlenül félretolta.

- Mit csinált? - tudakolta. - Láttad?!
- Volt nála egy villás ág - mondta Dick. - Mogyoróbokorról. Két kézzel fogta a két ágát, aztán előrement, egészen addig, amíg az ág el nem kezdett forogni. Ő legalábbis azt mondta. De vizet tényleg ott találtak. Ástak egy darabig, és egy méter mélyen már szökött is föl.

- Hogyan tartotta a vesszőt?

Nancy hangjának hallatára Titty kezében megállt a kiskanál az utolsó néhány csepp szilvalével. Világos: Nancynek megint támadt valami nagy ötlete.

- Így - mutatta Dick. - Két kézzel. Én is kipróbáltam, de nem történt semmi. Valamennyiünkkel kipróbáltatta.

- És senkinek sem sikerült?

- Az egyik srác kezében állítólag megmozdult. De fogalmam sincs, mi mozdíthatta volna meg.
- Gyerünk! - szólt Nancy. - Még egy óra hosszat világos van. Mogyoróvesszőt mondtál, igaz? Az erdő alján rengeteg mogyoróbokor nő. Az áldóját! Ha neki sikerült, közülünk is sikerülhet valakinek. Miért ne? Mozgás, Peggy. Szedjétek a tuskóitokat, Fecskék! Roger nem kér többet.

- Köszönöm, nem - sietett kijelenteni Roger, amikor Susan rápillantott.

Titty lenyelte az utolsó kanál szilvalevet.

Kitódultak a folyosóra, kirohantak a tanyaház ajtaján. Alig léptek ki a kertkapun, Nancy már meg is találta, amit akart.

- Ehhez mit szólsz? - emelt magasra egy villás mogyoróvesszőt, és már tördelte is róla az apró gallyakat.

- Nem volt ennyire hosszú az ág - mondta Dick.

- Hát vágjuk le - mondta Nancy, és buzgón faragta az ágat. - Így jó?

- Körülbelül.

- Nahát akkor. Jól tartom?

- Nem - rázta a fejét Dick. - Annak az embernek alul volt a keze feje, felül az ujjai, és a mogyoró vessző vége a mutató- meg a hüvelykujja között állt ki.

- Hol van egy kis víz? - nézett körül Nancy. - Olyan helyen kell kipróbálni, ahol tudjuk, hogy van víz.

- A csermelyben nincs egy csöpp se - mondta Peggy.

- A kút nem volna jó? - kérdezte John. - A közelében biztosan van forrás, máskülönben nem adna vizet.

- Mit csinálunk? - tudakolta Roger.

- Vízet fakasztunk - magyarázta Titty.

Nancy lassan végigment az udvaron, a csűr mellett álló szivattyús kútig. Óvatosan fogta a villás mogyoróvesszőt, két kézzel; fejét lehajtotta, szemét le nem vette az ágról, óvatosan lépkedett, jóformán fel sem emelte a talpát. Dick nem tágitott mellőle. John a másik oldalán haladt, éppolyan lassan. Peggy előtte, de hátrálva. Dorothea Dicket figyelte.

- Mit kéne csinálnia? - kérdezte Nancy.

- A vízkutató azt mondta, ha vízközelbe ér, a vessző magától megbillen.

- Billen már? - érdeklődött Peggy.

- Még nem, te idétlen. Messze még a kút.

Nancy szaporábbra fogta lépteit.

- Ha megkerülöm a kutat, biztosan átmegyek a forrás fölé.

Odaért a kúthoz. Átpréselte magát a kút meg a csűr között. Megkerülte a kutat.

- Talán csak folyó vízre érzékeny - mondta Nancy. - Szivattyúzzatok már egy kicsit, hadd mozogjon a víz.

John pumpált egy keveset. Víz szökött ki a köpőből, a vályúba csurgott.

Nancy megint került egyet.

- Meg se moccan - jelentette végül. - Nosza, John! Próbáld meg. Mind megpróbáljuk. Ha csak egyikünknek sikerül, már áshatjuk a kutat, és tábort verhetünk, ahol csak tetszik.

- Persze csak ha van a földben víz - helyesbített Dick.

Nancy nyelvet öltött a professzorra, aztán odaadta Johnnak a mogyoróvesszőt, ő maga meg nekiveselkedett a szivattyúnak.

- Ne olyan erősen - figyelmeztette Susan. - Mrs. Tyson azt mondta, takarékoskodjunk a vízzel, mert a kútban sincs nagyon sok.

- Nem jól fogod - mondta Nancy. - Hé, Titty, vedd át a szivattyút. Nézd csak, John. Felül legyenek az ujjaid.

Titty olyan gyengéden kezelte a nyikorgó szivattyút, hogy a köpőből épp csak egy hajszálvékony erecske csurgott a vályúba.

John most már megtanulta Dicktől és Nancytól, hogyan kell tartani a varázsvesszőt. Körüljárta a kutat, de a mogyoróvessző semmiféle varázshajlandóságot nem tanúsított.

- Te jössz, Susan - mondta Nancy.

- Minek az a lekvárosüveg? - kérdezte Titty, de Roger már iszkolt is az üveggel a gyümölcsös felé. Tittyn kívül más nem vette észre.

Megpróbálkozott a varázsvesszővel Susan, utána Peggy, aztán pedig Dick, habár ő kijelentette, hogy igazából nem hisz a dologban. Azután Dorotheára került sor, aki öccse hitetlenkedése ellenére hön reménykedett, hogy neki sikerül. De neki sem sikerült.

Roger izgatottan várt a sorára. Háromszor-négyszer is elmagyaráztatta Dickkel, hogyan tartotta a vízkutató a varázsvesszőt.

- Szerintem menni fog - jelentette ki. Rohamtempóban megkerülte a kutat.

- Na? - kérdezte Nancy.

Roger átlósan átvágott az udvaron.

- Hova méész? - tudakolta Nancy.

- Ahova a varázsvessző visz! - vetette oda Roger, és még sietősebbre fogta.

- Ne számárkodj, Roger! - szólt rá John.

- Igenis, kapitány úr! - felelte Roger, és szinte rohant a gyümölcsös felé.

- Hé! - kurjantott utána Nancy kapitány. - Hozod vissza rögtön! Ott nincs egy csöpp víz se...

- De igenis van! - kiabált vissza Roger. - Nézzétek csak! Úgy jár, mint a motolla!

Az ág fel-alá járt, mint a szivattyú karja, aztán ide-oda, mint a Bodri kutya farka, ahogy Roger a gyümölcsös kapujának tövében burjánzó sóskalevelek fölé tartotta.

Nancy nyakon csípte Rogert, de ő kiszökött a markából, eldobta a mogyoróvesszőt, és a levelek alól kiemelte a vízzel teli csorba lekváros üveget.

- Ki mondta, hogy itt nincs víz? - nevetett Roger, és futott, ahogy csak a lába bírta.

- Megállj, te fafejű, ezért még elhúzom a nótádat! - Nancy csalódottságában sem állta meg nevetés nélkül. - Hát mit csináljunk, nem működik, nem működik.

- Titty még nem próbálta - szólalt meg Peggy.

- Nesze - nyújtotta az ágat Nancy. - De ne marháskodj nekem, mint Roger. Ha csak egyikünknek sikerül, már az is elég.

Titty elvette a mogyoróvesszőt. Nancy eligazgatta rajta az ujjait. A többiek már nem nagyon figyeltek. Még Peggy sem várta meg, mi történik, hanem azzal a javaslattal állt elő Susannak, hogy mi lenne, ha tejeskannákban vinnének föl vizet a hegyre.

- Nem jó - hallotta Susan válaszát Titty. - Nagyon sok víz kell: mosáshoz, mosogatáshoz, főzéshez, fogmosáshoz, meg különben sem engednék...

- Rajta - biztatta Tittyt Nancy, aki még nem adta fel a reményt. - Ott a szivattyúnál...

És ebben a pillanatban Titty majdnem megbotlott... Lehetetlen, hogy a mogyoróvessző magától nyomta volna meg a tenyerét, a hüvelykujja tövénél! Titty összeszedte magát. Butaság így megijedni. Különben se történhetett semmi. Hiszen Dick is azt mondta, hogy nem hiszi az egészet...

- Fél pillanat! - szólalt meg izgatottan Nancy kapitány. - Nem rándult meg a kezében az a bot?!

Titty szerencsétlenül nézett körül.

- Ugye nem mozdulhatott meg...?!

- Na tessék! Már megint! - kiáltott Nancy. - Figyelj! Gyere vissza egy pár lépést, és indulj megint ugyanarra.

Most már mindenki lélegzet-visszafojtva figyelt.

- Mi történt? - tudakolta Roger. - Nem láttam semmit.

- Lassan... - mondta Nancy.

Tittynek mintha fátyol ereszkedett volna a szeme elé. A lábánál mintha pára gomolyogna az udvar fölött. Valami furcsa történik, és ő sem siettetni, sem megakadályozni nem tudja. A kezében már nemcsak egy kis faág az a mogyoróvessző. Megelevenedett. Bárcsak el tudná dobni, hogy megszabadulhatna tőle. De a fülében egyre ott cseng Nancy kapitány hangja, közel és mégis messze:

- Rajta, Titty. Rajta, matróz! Vagy csak a kezéd remeg?!

Aztán a kúttól vagy egyméternyire már nem lehetett semmi kétség: a villás ág két vége szabályszerűen megemelte a két hüvelykujját. Küzdött ellenük, ahogy csak telt tőle, igyekezett mozdulatlanul tartani a botot. Hanem az ág villás vége lefele mutatott, lefele. Nem akadályozhatta semmi. Titty keze az akaratától függetlenül fordult. - Titty! Titty! - szölongatták egyszerre valamennyien.

A következő pillanatban a mogyoróvesszőt mintha kicsavarták volna a kezéből. Ott hevert előtte a földön, egy egészen egyszerű villás faág, a kérgén átüt a zöld, ott, ahol Nancy kése lehántotta. Titty, a vízfakasztó, olyannyira megdöbbsent, hogy nem tudta elviselni. Rázta a zokogás; eliramodott, és beszaladt az erdőbe.

Lépéseket hallott.

- Nincs semmi baj, Titty - szólt Susan hangja. - Semmi baj. Már elmúlt.

- Ne haragudj... - hüppögött Titty. - Rémesen sajnálom... Én igazán nem akartam...

- Jól van, Titty... Jól van... Nyugodj meg.

Muszáj valahogy leküzdeni ezt az ostoba reszketést. Végére is ő matróz, meg felfedező, meg aranybányász. Állt, és keményen megmarkolt egy ágat, de jóformán nem is látta. Aztán egyszer csak észrevette, hogy mogyorófa ága. Úgy elkapta a kezét, mintha megégette volna.

- Térj magadhoz, Titty - veregette a hátát Susan.

- Mindjárt... - Titty nagyot nyelt. - Megyek már... Csak... Susan, én többet nem csinálom!

- Dehogyan - nyugtatta meg Susan. - Nem is fognak beszélni róla.

Igaza volt. Az első pillanatban valamennyien elrémültek Titty zokogása láttán, aztán sietősen másra terelték a szót. Sorra próbálták még egyszer a mogyorófaágot, de egyikük kezében se mozdult. Aztán John Titty után iramodott, de hirtelen megtorpant: okosabb lesz ezt Susanra hagyni. Ő inkább Nancyvel váltott néhány bizalmas szót.

- Az áldóját! - fohászzkodott Nancy kapitány. - Hogy miért nem inkább nekem sikerült...!

- Geológusunk már rég van - mondta éppen Peggy, amikor Titty és Susan kibukkant az erdőből -, most pedig van vízfakasztónk is. Illetve...

- Kuss! - hallotta Nancy hangját Titty.

Dick fogta a mogyoró vesszőt, és a villás végét bámulta.

- Nem értem, mi mozgathatta... - motyogta. - Egyszerűen semmi. Valójában nem mozdulhatott meg. Biztosan csak úgy gondolta.

- Figyeljete! - szólalt meg hangosan Nancy. - Mit szólnátok, ha megmártóznánk, amíg van egy kis víz a folyóban? Ne várjunk, míg ránk sötétedik, mert meg se találjuk.

Öt perc múlva Titty és Nancy egymás mellett hasalt a folyó egyik kis pocsolyájában. A víz annyira leapadt, hogy még így sem lepte el őket.

- Átkozottul sekély - mérgelődött Nancy, és igyekezett úgy csapkodni, mintha mély vízben úszna.

- Ebben még egy keszeg se tudna úszni - mondta hálásan Titty. A mogyoró vessző dolgát többet senki sem hozta szóba.

Tizennegyedik fejezet

REMÉNYTELENÜL

Senki sem említette Tittynek a vízfakasztást, másnap reggel azonban még rendbe sem rakták egészen a sátrukat, amikor észrevette, hogy Nancy eltűnt.

- Hol van Nancy kapitány? - kérdezte.

- Elment - felelte Peggy. És ebben a pillanatban mindannyian meghallották, amint igen hangos és igen gyatra bagolyhuhogás hallatszik az erdő magasából. Nancy ugyanis már ott kapaszkodott.

- Én kész vagyok - mondta Titty -, csak még a kaja nincs meg.

- Hasonlóképpen - csatlakozott Dick.

- Nancy itt felejtette a kalapácsát - állapította meg Peggy. - És egy falat kaja nélkül ment el.

- Majd én utána viszem - ajánlkozott Titty.

- Inkább induljon, aki kész - mondta Susan. - Majd utolérjük. Nyomás, Titty! Akkor később nem kell annyira sietni. Roger, úgy látom, száraz a fogkeféd...

- Épp most akartam használni! - méltatlankodott Roger.

- Be kell fejeznem a naplójegyzetemet - mondta Dorothea.

- Gyere, Dick! - szólt Titty.

- Hagyjátok itt a kulacsotokat. Mrs. Tyson még nem főzte meg a teát.

Dick és Titty besietett az erdőbe.

Először gyorsan kapaszkodtak; azt remélték, utolérhetik Nancyt. Egyszer-kétszer szólították, de válasz nem érkezett. Még a fák árnyékában is szörnyen meleg volt, és mind a ketten kifulladtak, mire a kanyargós ösvényen a Magashegy derekáig értek. Épp elhagyták azt a pontot, ahol az ösvény átvág a csermely kiszáradt medrén, amikor Titty megtorpant.

- Álljunk meg egy fél percre - mondta. - Úgyse érzük utol.

- Nézzük meg a tócsát - javasolta Dick.

Átvágtak a fák között az irinyó-pirinyó pocsétához, ami pedig máskor valóságos kis tengerszem volt a folyó közepén, amely lépcsőzetesen, zúgóról zúgóra ömlött a Magashegyről az alanti völgybe. Most szinte láthatatlanná zsugorodott a kis állóvíz, áporodott volt a szaga, de ilyen hőségben még pocsolyát látni is több a semminél, és különben is, a vízbe lógó páfrányok hűvösen zöldelltek.

- Azóta is apadt, hogy idejöttünk - mondta Titty. - Valaki ivott belőle. Talán bennszülöttek...

- Állat volt - jelentette ki Dick. - Méghozzá igen kicsike. Nézd a nyomokat.

Hasra vetette magát, és szemüvegén át a fehér köveken látható halvány sárfoltokra bámult. Aprócska állat hagyta vizes lába nyomát a köveken. A sár nyomban felszáradt. Elég lett volna egyetlen leheletnyi szellő, hogy örökre elsöpörje az apró, poros nyomokat.

- Mi lehetett? - kérdezte Titty. - Itt nem élnek Timothyk.

- Menyét vagy görény biztosan nem - mondta Dick. - Annál közelebb vannak a lábujjai. Van egy könyvem állati nyomokról; a menyété sokkal jobban szétterül. Nem úgy, mint ezek. Csak látnám, merre ment. De olyan száraz a talaj, hogy nem látni nyomokat.

- Még Nancy kapitányét sem - mondta Titty. Otthagyták a tavacskát, és siettek felfele az ösvényen, az expedíció vezetője után.

- De van - torpant meg Dick.

- Mi van? - kérdezte Titty.

- Nyom - felelt Dick. - Látni, hogy valaki járt erre. Botot vágott. - És néhány frissen levágott ágra mutatott a földön.

- Talán jelet hagyott... - vélte Titty -, hogy megmutassa, merre ment. Csakhogy a botok nincsenek keresztbe rakva.

- Itt is van - mondta Dick. - Csak úgy vaktában vagdosta, amíg elment erre.

- Kövessük - ajánlotta Titty. - Nem árt egy kis nyomolvasó gyakorlat.

Kapaszkodtak felfele; szemüket fel sem emelték.

- Hahó! Itt egy egész ágat szórt el!

Dick felemelt egy harminccentis botot. Titty is talált egy hasonlót: a végére faragás nyoma látszott.

Tovább mentek.

- Itt is levágott egyet - állapította meg Titty. Vékony kéregdarabkák, gallyak, letépett levelek borították az ösvényt.

- Nyilat készített volna? - tűnődött Dick. - Nancy egyszer csinált nyilakat, ugye?

- Igen, tavalý. Üzeneteket küldeni. De most együtt vagyunk valamennyien. Csak nem akar Tökkensre lódózni!

- Figyelj! - szólt Dick.

Már majdnem felértek az erdő legmagasabb pontjára. Még egy kanyar, és odaérnek, ahol a hajdani szénégetőcsapás bekanyarodik a bozótosba.

- Hallom Nancyt - mondta Titty.

- Kiáltsak? - kérdezte Dick.

- Mit képzelsz, hisz a nyomát követjük! Macska módra kell lopakodni.

Messze letről vidám kiáltozás hallatszott.

- Jönnek a többiek - suttogta Dick.

- Nancy fent van Lettvólnán - állapította meg Titty. - Valószínűleg a megfigyelő fán ül.

Átkúsztak a bozóton, míg a magas kőrifához nem értek. De nem csücsült őrszem a fejük fölött. Odaértek a szénégetők hajdani helyéhez. Nem volt ott senki. Aztán egyszer csak megpillantották Nancyt a tisztás meg a Nagy Fal közötti fák alatt. Halkan közelebb lopóztak, megkerülték a tisztást. Nancy lehajtott fejjel járkált fel-alá, és a földet nézte.

- Tudom már! - mondta hirtelen Dick. - Tudod, mit csinál...? - De aztán elharapta a mondatot. Valami baj van? - kérdezte, Titty arckifejezése láttán.

Most már mind a ketten látták Nancyt.

A kapitány lassan járkált, két kézzel fogott egy villás mogyoróágot. Előbb erre ment, azután amarra, kétrét görnyedve, s a villa hegyét maga előtt tartotta, a kurta szárú zöld szittyó fölé.

- De hiszen neki nem sikerült - mondta Dick. - Csak neked... Ha ugyan tényleg sikerült. Mondd csak, igazan megmozdult, vagy...

- Ne beszélj róla - mondta szerencsétlenül Titty.

Abban a pillanatban meglátták, hogy Nancy feladja a vízfakasztás reményét, felegyenesedik, és a bokorba vágja a mogyoróvesszőt. Szájához emelte kezét, és olyan vidám huhogást hallatott, amilyen valódi bagolytól sose telt volna. A következő pillanatban pedig már el is tűnt, és hallották, amint átkapaszkodik a Nagy Falon. Aztán megint felhangzott a bagolyhuhogás.

Dick válaszolni próbált.

- Hahó! - hallatszott Nancy hangja a fák közül. - Hol vagytok? Gyertek elő.

Újabb bagolyhuhogások válaszoltak - némelyik jobban sikerült, némelyik rosszabbul.

- Jönnek a többiek is - mondta Dick, ahogy előrelépett.

- Ne szólj arról, hogy mit csinált! - suttogta izgatottan Titty.

- Jó - bólintott Dick. Aztán átfutottak a fák között, végig a tövisbozót mentén, fel a vízmosásban, és végre megtalálták Nancyt. Állt, kezével ernyőzte szemét, és a Magashegy felé bámult.

- Na jó - szólalt meg. - Még nincs ott. Rémes kapaszkodó, mi?

Levetették magukat a sziklára; máris melegük volt a napsütésben, és a következő pillanatban Dick feledett vízfakasztást, aranyásást, mindent a világon, csak azt az apró, barna gyíkot látta, amelyik ügyesen kerülgette a szikla egy kis hasadékát.

De Titty nem felejtett. Még akkor is arra emlékezett, hogy minek volt az imént a tanúja, amikor a Részvénytársaság többi tagja kibukkant a szikla alatt a fák közül. John, Susan, Peggy, Dorothea...

- Mozgás, Roger! - szólt hátra Susan.

Roger jócskán elmaradt a többiektől. Most előbukkant; a galamboskosarat cipelte. Titty rosszabbul érezte magát, mint valaha.

- Ne haragudj, Rogie! - kiáltott öccsének. - Rajtam lett volna a sor. Egészen kiment a fejből. Mondd csak, jó galambot hoztál? Ma Szofoklész a soros.

- Két tonnával nehezebb, mint Homérosz.

- Add ide, majd viszem - mondta Titty, lefutott a vízmosásban, és elvette a kosarat. Jaj, Rogie, igazán irtóra sajnálom.

- Nem történt semmi - legyintett nagyvonalúan Roger.

Titty azonban vigasztalan volt. Sehogy sem tudta kiverni fejből a vízfakasztás emlékét. Mi lesz, ha nem sikerül, amit elterveztek? Ha vissza kell menni, és nem találnak semmit, és ahelyett hogy azzal a tudattal mennének el, hogy megtettek minden tőlük telhetőt, úgy kell elmenniük, hogy csak azt tudják: ha ő, Titty, egy kicsit más lett volna, az expedíció nem volna odaláncolva Tysonék kútjához... Jóformán rá sem mert nézni a többiekre. Senki sem tett neki

szemrehányást, de ettől még csak rosszabb volt minden. Bárcsak soha senkinek eszébe se jutott volna, hogy elkezdjenek kísérletezni a mogyorófaággal!

A kísérlet volt az oka mindennek, az rontotta el valamennyiük hangulatát. Mert jó: hajlandók ott aludni szép takaros sorban, a gyümölcsös fala mentén felállított sátrokban. Hajlandók előírt időben megjelenni a tanyán az étkezésekre - ha ez a legjobb megoldás. De most valahogy olyan volt, mintha valaki résnyire kinyitott volna egy ajtót, aztán becsapta volna az orruk előtt.

- Tökkencs nincs a láthatáron? - hallotta John hangját.

- Nincs - válaszolt Nancy. - De talán valahol lappang.

Már Nancy hangja sem csengett vidáman. Igaz, elég vidáman huhogott, de hát a huhogás más, mint a beszéd. A legvidámabb ember is tud bánatosan huhogni, és a legbánatosabb ember is kivikolhat olyan vígan, mintha minden a lehető legeslegnagyobb rendben volna.

Felderítőket küldtek le Atkinsonékhoz. Valahogy ma a felderítés sem ízlett igazán. Tessék-lássék folytatták a kutatást is. Dél tájban megpillantották Tököfödőt fent a Szürke Görgetegen; senki sem látta, hogy került oda, s még az sem lehetetlen, hogy ott volt egész délelőtt. Nancy hívójelet küldött a felderítőknél, Dorothea azonban nem értette meg, a végén John volt kénytelen átmenni a Magashegyre, hogy megmagyarázza, onnan meg lebaktathatott Atkinsonék erdejébe, megkereste Peggyt, aki büszkén közölte, hogy nagyszerű megfigyelőpontot talált a kert fala mentén - ugyanis meg volt róla győződve, hogy Tököfödő még javában bent lapul a házban.

- Biztosan jókor reggel indult, amikor még ki sem küldtük a felderítőket - mondta Nancy, Titty pedig tudta, mindenkinek az jár a fejében, hogy hiszen ha a szénégetők elhagyott helyén táborozhatnának, a Magashegy tetejéhez közel, bezzeg ilyen félreértésekre nem került volna sor.

Szofoklész unalmas üzenettel menesztették haza: Minden rendben. Sok csók. Nancynek még ahhoz sem volt kedve, hogy alája firkantsa a koponyát meg a lábszárcsontokat.

Egyetlenegy valami űzte el egy pillanatra az egész napi mélabút, és az is csak alkonyattájt.

- Megint festett egy fehér pacnit! - kiáltott fel hirtelen Roger, amikor az aranyások már épp felcihelődtek, hogy hazafelé induljanak.

Ott volt bizony a nagy fehér festéktolt a szürke sziklán, valamivel lejjebb, mint az előző napi.

- Hát ma már úgysem járhatunk utána - mondta Susan.

- Se holnap - tette hozzá Nancy -, főleg ha már akkor is odafent mászkál, mikor mi éppen a másik oldalunkra fordulunk.

- Rémes, hogy nem főzhetünk - sóhajtott Susan.

- Addig nem indulhatunk, amíg Mrs. Tyson meg nem reggeliztetett.

Szinte néma csendben baktattak hazafelé.

Ma este senkinek sem jutott eszébe kitérni néhány lépést, a szénégetők táboráig. Titty még a fejét is elfordította, amikor elhaladtak előtte. Lelki szemével még most is látta, amint Nancy kapitány kétségbeesetten rója az ösvényt, fel-alá, fel-alá, kezében a villás ággal, aztán dühösen a bokrok közé hajítja. Igen, Nancy azt remélte, hogy végül a varázsvessző az ő kezében is éppúgy megmozdul, mint a Tittyében... Ha ugyan megmozdult. Titty már maga sem volt biztos a dologban, habár most, hogy felidézte, szinte érezte, amint az ág megfordul a kezében. Mi lesz, ha az egész expedíció csődöt mond, mert olyan helyen kénytelenek táborozni, amit a

legnagyobb jóakarattal sem nevezhetnek tábornak... legalábbis nem olyanak, mint amilyen a Fecskeölgyben volt meg a Vadmacska-szigeten? Hiszen ennél még a beckfooti kert is különb. Mi lesz, ha megjön Flint kapitány? „No, mit végeztetek?” - kérdezi majd, ők meg kénytelenek azt felelni: „Semmit...” Se egy árva aranyrög, semmi... Aztán majd meghallja, hogy egy vadidegen megelőzte őket.

Titty alig bírta elviselni a gondolatot. És itt van Lettvolna, a tökéletes táborhely, a gyönyörű tisztás, amit az isten is sátorfelveréshez teremtett, egy kőhajításnyira a Nagy Fal, ahonnan belátni az egész Magashegyet meg az öreg kőris, ahonnan az őr kényelmesen szemmel tarthatja Atkinsonékat. Csak az a csermely ne száradt volna ki. És ha Dicknek igaza van azzal a szittyóval? És a víz ott van a lábuk alatt, csak meg kell találni? Ha mondjuk a kezében volna a mogyoróvessző, és megpróbálná, és sikerülne...? Ha mondjuk az expedíciónak volna saját külön vízfakasztó varázslója, csak éppen a szükség órájában cserbenhagyná társait...?!

Titty egy kicsit szaporábbra vette lépteit.

Az expedíció ezúttal pontosan ért haza vacsorára.

- Látják? - mondta Mrs. Tyson. - Jobb ez így mindnyájunknak. Tartsák is meg a jó szokásukat, Nancy kisasszony. Biztosan jó napjuk volt, s végezni is jól akarják.

Vacsora közben sok mindenről szó esett: régi vakációkról, vitorlázásról, tengeri és szárazföldi csatákról, egy norfolki öreg ladik kabinjában lámpásfénynél mesélt történetekről, pisztráng-halászatról egy hajdani nyáron, amikor még volt víz a patakokban. Csak bányászatról nem esett egy árva szó sem. Senki meg nem mondta volna, hogy itt aranyásó expedíció fogyasztja a vacsoráját.

- Mi baj, Titty? - kérdezte Susan, amikor senki sem figyelt oda. Észrevette ugyanis, hogy Titty egy szót sem szólt, amióta hazaértek.

- Semmi - vágta rá Titty.

Vacsora után kiosont.

- Hova lett Titty? - kérdezte nemsokára valaki.

- Biztosan vizet ad a galamboknak - válaszolta egy másik.

De Titty nem a galambokhoz sietett. Összeszorította száját, és határozott léptekkel nekivágott a Tysonék erdejében emelkedő ösvénynek.

Tizenötödik fejezet

TITTY NEKIDURÁLJA MAGÁT

Az ég világos volt még, de az erdő már árnyékba borult, és félhomály borongott a fák között. Titty mind feljebb és feljebb hágott a meredek ösvényen, fejét leszegte; sietett. Ajkát összeszorította, olyan halkán és olyan gyorsan lépkedett, ahogyan csak telt tőle, és közben folyton fülelt: nem hívják-e odalent. Tudta, mit akar, de nem szerette volna, ha a többiek is kitalálják. Meg kell még egyszer próbálnia... De úgy, hogy ne lássa senki. Iszonyú lenne, ha a többiek bámulnák közben, és az utolsó pillanatban mégsem tudná rászánni magát, hogy megint kézbe vegye azt az ágat. Az első tíz percben tehát úgy sietett, ahogy csak bírt, de óvatosan rakta a lábát, és közben szüntelenül hallgatózott - szakasztott, mint a börtönből szökő rab.

Szívesen magával menekítette volna Dorotheát vagy Rogert vagy Dicket - de már az elvégzendő munkához nem. Ahhoz nincs szüksége senki másra. Mert ha tettekre kerül a sor, sokkal könnyebb lesz egyedül elvégeznie.

Tízpernyi kapaszkodás után megállt, hogy kifújja magát. Jó, hogy aznap nemigen törték magukat a kutatással. Meg hogy ilyen hűvös az este. Hallgatózott. Messze lent, a völgyben tehén bögött. Juhászcutya ugatott. Tyúkok káráltak Tysonék udvarán. Jól látszott a tanyaház szürke palateteje. Ha akarná, rápottyanthatna egy kavicsot. De senki sem kiáltott: „Titty!”

Megnyugodva indult tovább.

Most már rohamosan sötétedett. Fecskevölgy meg a túloldali szirtek fölött magasabbra hágott az égen a vörös izzás, és a keleti dombok felől mind feljebb kúszott a nyomában az esthomály. Egy pillanatra fura érzés fogta el: sötétedéskor, egyedül az erdőben... És akkor egyszer csak megzizzentek a levelek, és a közelben megszólalt egy hang:

- Kuvik!

Csakhogy ez valódi bagoly, gondolta Titty, nemcsak amolyan műhuhogás. Eszébe jutott az az éjszaka, amikor egyedül volt Vadmacska-szigeten, és szakasztott így huhogott a bagoly, de aztán épp amikor minden a legrosszabbnak látszott, hirtelen minden jóra fordult. Úgy érezte, kedvező előjel most ez a huhogás.

Elhaladt amellett a hely mellett, ahol délelőtt Dickkel a parányi lábnyomokat látták a kiszáradt patak megmaradt kis pocsétája körül. Most már túlságosan sötét volt ahhoz, hogy Nancyt az elhullatott gallyacskák nyomán megtalálhatták volna. Titty ujjai szétváltak, aztán megint összecsucódtak. Arra gondolt, vajon rá tudná-e venni magát, hogy megfogja Nancy villás mogyoróágát.

Meg kell tennie.

- Nyugalom - mondta magában. - Ne légy már idétlen. Csak nyugalom. - Mert Nancy villás mogyoróágának pusztá gondolatára majdhogya futásnak nem iramodott. Lassabbra fogta lépteit.

Elérte az erdő legmagasabb pontját, azután a bokrok között kikanyarodott a szénégetők hajdani tisztására. És ekkor hirtelen levélzizegést, ágropogást hallott. Valami picike közeledett. Titty elővette zseblámpáját, de nem gyújtotta meg. A pici valami ott volt közvetlenül előtte az ösvényen. Titty mozdulatlanul állt. Itt van. Mi lehet? Nyuszi? Nem.

Most már tudta, miféle állatka sáros nyomát látták a pocsolya mellett, a domboldalon. Az ösvényen, egyenletes iramban, időnként bele-beleszimulva a levegőbe, egy sündiszó közeledett. Mintha tudta volna, hogy valami szokatlan jár az erdőben. Csakhogy a tulajdon magasságában kereste, és nem vette észre a fölébe tornyosuló Tittyt. Ott surrant el Titty lába mellett, a legnagyobb lelki nyugalommal, zajosan, minthogyha övé volna az egész erdő.

- Neki is víz kell - mondta magában Titty. - És le kell mennie érte a völgybe. Akárcsak nekünk. Hogy örülne pedig, ha találna idefent is!

Megvárta, míg a süni jó messzire elhagyja, hogy meg ne ijessze, csak azután folytatta útját Lettvolna Tábor felé. A szénégetők tisztásán világosabb volt, mint az erdőben. Titty pontosan tudta, hol hajította el délelőtt Nancy a villás ágat. És Nancy egész biztosan éppolyan mogyoróvesszőt vágott, amilyet kell. Jobb, ha azzal próbálkozik, mintha másikat keresne.

Nyomban meg is találta az ágat, a végénél megfogta, de a villa két ágát sehogy sem akarózott megmarkolnia. Különb is, lehet, hogy nem is lesz az egészből semmi.

Titty nagyot nyelt. Itt igazán nem láthatja senki. És ha mégsem tudná nekidurálni magát, meg se tudják soha.

- Na mi lesz - biztatta magát fennhangon. - Micsoda gyávaság ez?! Mozgás! Essünk túl rajta!

Megfordította az ágat, két kezébe fogta a két végét - szakasztott ahogyan Nancy mutatta, Tysonék kútjánál. Azon kapta magát, hogy sebesen szedi a levegőt.

- Ütődött! - mondta eltökélten. - Ha akarod, el is dobhatod.

Nekiindult a szénégetők régi, lapos tisztásán. Nem történt semmi.

- Fafejú - mondta magának Titty. - Itt úgyszincs víz.

Otthagya a tisztást, bement a fák közé, a homályban keresgélte Dick szittyóit. Talált is egy bokorral. De az ág meg se rezdült.

- Nem baj - mondta magának Titty. - Ha nem sikerül, nem sikerül. A múltkor csak véletlen volt. Félni meg nem kell semmitől. Megpróbáltad; rendben van. Nem te tehetsz róla...

És ekkor kis híján elejtette az ágat. Mert egyszer csak megbizsergette a kezét. Épp csak egy picit. Nem úgy, mint a múltkor Tysonéknál. De azért félreismerhetetlenül. Az ág mozdulni akar.

Titty jó darabig csak állt, mint akit odaszögeztek. Moccanni sem mert. Aztán félve lépett egyet, lépett kettőt - és az ág élettelenül hevert a markában.

- Micsoda butaság - mondta Titty, és visszalépett oda, ahol az előbb állt. És íme: a mogyoróvessző megint csak megnyomta egy picit a hüvelykujja tövét, éppúgy, mint az imént.

- Ne félj, nem harap - biztatta magát Titty. Elindult: fel-alá járt, be a bozótba, ki a bozótból, be a fák közé - éppúgy, mint az előbb Lettvolna Tábor nyitott tisztásán.

És az ág megmozdult. Aztán megállt. Aztán megint megrezdült Titty ujjai közt.

- Itt igenis van víz! - mondta magának határozottan Titty. - Muszáj, hogy legyen. Hacsak nem mese az egész, ahogy Dick mondta. Lassan ment tovább. Az ág egyre erősebben húzott. Legszívesebben eldobta volna, de valahogy most, egymagában, nem félt annyira, mint amikor legelőször, váratlanul érezte ezt a furcsa rángatást. Különb is, most nem nézi senki. Abban a pillanatban csatát nyert, amikor rászánta magát, hogy megint kézbe vegye az ágat. Most már valósággal élvezte, hogy mennyire húzza a kezét. Amikor alábbhagyott a húzás, Titty

visszatért az előző helyre, hogy megint erősödjön. Aztán ismét továbbment. Tisztára mint amikor hideg-meleget játszanak.

Ahogy a Nagy Falhoz közeledett, egyszerre csak vad rángatózásba kezdett a mogyoróvessző. A földön itt két szikla között egy kis horpadás látszott, és - igen! - az alján ott a szittyó! Titty bement a két szikla közé - és lássanak csudát! A mogyoróvessző szakasztott úgy viselkedett, mint Tysonék udvarán! Valósággal fickándozott a kezében. Két vége a hüvelykujjához préselődött, a villa szára a föld felé billent, húzta az ágat, valósággal kitekerte Titty kezét, s majdhogy ki nem ugrott az ujjai közül.

- Itt van! - mondta Titty. - Megtaláltam. - Már nem volt egy szikra kételye sem. Dick tévedett. Ez igaz; nemcsak képzelet. Akárhogy képzelődik valaki, attól nem facsarja ki a kezét egy mogyorófaág, hogy majd kitörik belé. Titty már nem félt. Ez most a kettejük titka, az övé meg a mogyoróvesszőé. Nem tudja, hogy mi az oka - de sikerült. Egészen biztos benne, hogy itt, ahol áll, szakasztott ezen a helyen - víz fakadna. Éppolyan biztos benne, mint abban, hogy késő van, sötétedik, és Susan éktelenül dühös lesz ha lefekvésre nem ér haza Tysonékhoz. Titty letette a mogyoróvesszőt pontosan oda, ahol az imént állt, azután visszafele indult a fák között. Kiért a szénégetők tisztására.

- Lettvolna Tábor? - mondta magában. - Lehet Tábor!

Most már majdnem egészen besötétedett, és Titty minduntalan letévedt az ösvényről. Hallgatózott, nem hallja-e a süni neszezését - de nem hallott semmit. Hiába kereste azt a helyet, ahol Dickkel a pocsétát látták - sötét volt, és visszafordulni nem mert. No nem baj, gondolta Titty. Holnap talán már nem kell ilyen messzire vándorolnia szegény süninek az esti italáért. Titty felkattintotta zseblámpáját, és lesietett az ösvényen.

- Titty! Hahó!

Nancy hangja szállt felé az erdőn.

- Megyek! - kiabált Titty. - Hahó!

Susan a hídon állt Johnnal, és megbeszélték a dolgokat. Roger is velük volt; kavicsokkal, száraz mohadarabkákkal bombázta a kő mellvéden át a száraz folyómeder köveit. Nagy ritkán hangzott csak csobbanás, amikor egy kavics történetesen olyan helyre pottyant, ahol volt még egy kevés víz. Roger újfajta játékot talált ki; a „fej vagy írás” módosított változatát. Egy csobbanás - „fej”. Egy se - „írás”. Rogernek az volt a szíve vágya, hogy sikerüljön egymás után hármat csobbantani. Egy kevéssel a híd alatt, abban a sekély kis tócsában, amiben nagy keservesen megmártózhattak, Peggy, Dick és Dorothea gázolt a vízben, illetve inkább csak rugdalták a pocsolyát. Nincs is annál kellemesebb, mint ha a fáradt aranyásó egész napi keserves robot után megmárthatja tagjait a hús folyóban...

Fent az erdőben Nancy kiáltott:

- Titty... Hahó!

Titty valahogyan eltűnt. Nancynek úgy rémlett, mintha látta volna kisurranni a kapun az erdőbe, és most utána ment, hogy megkeresse.

John és Susan fülelt.

- Nancy rendes, hogy úgy tesz, mintha nem bánná - mondta John. - Pedig ha Peggy tudna vizet fakasztani, és mégsem csinálná, mi bizony nem örülnénk. Bár inkább neked vagy nekem sikerült volna, nem szegény Tittynek.

- Hiába - mondta Susan. - Tudod, milyen Titty. Mindenem izgul. Az este már azt hittem, beteg lesz.

- Tudom - bólintott John. - De akkor is cikis, hogy épp közülünk sikerülne valakinek, és az egész expedíció kátyúba jut, mert nem tudunk fent táborozni a Magashegyen.

- Pedig akkor minden más lenne - sóhajtott Susan. - De mégse kérhetjük meg Tittyt, hogy próbálja újra.

- Hármat csobbant! - rikkantotta el magát Roger.

De nem figyelt rá sem a kapitány, sem a kormányos.

- A Fruskák biztosan azt gondolják, cserbenhagytuk őket - mondta John.

- Nem tehetünk róla - vont vállat Susan. - És különben sem biztos, hogy találna vizet, még ha megpróbálná is.

- Az a rémes, hogy meg se próbálja - vélte John.

- Hármat csobbant egyvégtében! - ismételte Roger. - Nem halljátok? Csobb, csobb, csobb! Ez jót jelent!

- Ott van Titty - mondta Susan.

Messze fent az erdőben „hahó!” válaszolt Nancy „hahó!”-jára. Aztán megint Nancy hangját hallották a sötétségből:

- Hahó... hó!

- Mit csinálhatott odafent? - tűnődött Susan.

- El akart egy kicsit szabadulni tőlünk - mondta John. - Fogadni mernék, hogy őt is bántja a dolog.

- Nahát akkor gyűjtsunk lámpást a sátrakban - szedelőzködött Susan. - Ideje lefeküdni.

Öt perc múlva pislá fény égett a sátrak sorában. Az erdőben pedig meg-megvillanó zseblámpafény jelezte Nancy és Titty közeledését.

- Hahó! - kiabált Peggy, aki nem szeretett egymagában nyugovóra térni a Nancyvel megosztott sátorban. - Gyertek már!

És akkor egyszer csak futó lábak dobogása hallatszott, és Nancy vágatott be az udvarra, berobbant a gyümölcsös kapuján, egyenesen az aranyásók közé, akik épp elszánták magukat rá, hogy lehámozzák magukról a ruhájukat, és belebújjanak a hálósákba.

- Éljenek a Fecskék! - süvítette Nancy. - Tittynek sikerült! Egészen egyedül! Mégiscsak megcsinálta...

- Mit?... De hát mit, az istenért!

- Hogy mit? - kiabált Nancy. - A legfontosabbat! Vizet fakasztott! Felment az erdőbe, egészen Lettvolnáig. És forrást talált, Dick szittyójánál! Épp a legeslegjobb helyen!

Titty egyszerre szörnyen fáradtnak érezte magát, ahogy bebaktatott a gyümölcsösbe.

John fél kézzel megragadta, a másikkal a hátát paskolta. Sötét volt már, az arca nem látszott, de Titty érezte, hogy a bátyja büszke rá.

- Derék dolog, Titty! - hallatszott John hangja. - Nagyon derék! Jól csináltad, matróz!

- De hogyan csináltad? - firtatta Peggy.

- Láttál vizet? - érdeklődött Dorothea.

- Már hogy látott volna! - fortyant fel Nancy.

- Talán hozzá se tudunk férni - mondta John.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - kurjantotta el magát Nancy. - Ha ott az a víz, hozzá is férünk, ha le kell ásnunk egészen Ausztráliáig, akkor is!

Apránként kiderült az egész história: hogyan vágott Nancy villás ágat délelőtt, hogyan próbálkozott hasztalanul, hogyan látta meg Dick és Titty, hogyan ment fel Titty vacsora után az erdőbe, aztán odafent, az aknalejárat mögött, hogyan próbálkozott a Nancy vágta ággal, s végezetül pedig hogy a Dick által felfedezett szittyó mellett hogyan tekerte ki a kezét a varázsvessző.

- Nagyon rémes volt? - tudakolta Dorothea.

- Nem is - felelte őszintén Titty. - Csak az első pillanatban.

- Igazán magától mozgott? - kérdezte Dick.

- Hát persze! - vágta rá Nancy. - Jól van, öreg tengerész! Háromszoros éljen Titty matrónak. Megmentetted az expedíciót! Közelebb leszünk a Magashegyhez, mint maga Tökfödő! Mindennap lejön valaki tejért, különben pedig egész idő alatt valamennyien úgy kutatjuk az aranyat, mint a veszekedett...

A völgyre boruló sötétségben egyre fényesebben világított a gyümölcsös falánál sorakozó sátrakban a lámpás.

Nancy, Peggy és John lázasan vitatták, milyen csákány meg ásó kell a kútásáshoz. Az egyik sátorban egy árnyék összegömbölyödött, aztán elnyúlt. Egy lámpást elfűjtak.

- Csendesen - szólt Susan. - Titty már alszik.

Nem is alszom - mondta volna Titty, de sehogy sem jött a szájára a szó, és ha kimondja, a következő pillanatban már úgysem lett volna igaz.

A többiek is elvackolódtak éjszakára. Elhalt a beszélgetés. Sorra kialudtak a lámpások. Sötétségbe burkolózott a gyümölcsös. A tanyaház földszintjén is sötét volt. Csak fent, az egyik hálószobában pislákolgt gyertyafény. Aztán elfűjták azt is, mint a táborban a lámpásokat.

- Jó éjszakát! - szállt a köszöntés az aranyásósátrak között, halkán, nehogy felébresszék az elszenderült vízfakasztót - de sokkal vidámabban, mint bármelyik éjszaka azóta, hogy Beckfootból ide költöztek.

Rogernek hirtelen eszébe jutott valami.

- Nem megmondtam? - szólt ki a sátrából. - Nem megmondtam, hogy a három csobbanás egyvégtében jót jelent?!

Senki sem válaszolt.

- Nyavalyások! - morogta Roger, és ő is elvackolódott.

Tizenhatodik fejezet

KÚTÁSÁS

Reggelre kételyek támadtak.

Titty arra ébredt, hogy a sátra előtt beszélgetnek.

- Lehet, hogy csak Titty képzelem - mondta Susan hangja -, és nem fog örülni, ha odavonulunk ásókkal, és kiderül, hogy kacsa az egész.

- Hm. - Ez Nancy volt. - Lefogodom mindenbe, hogy tegnap este megpróbálta. Nem láttátok, hogy ki volt borulva?

Később pedig, reggeli után, amikor útra készen álltak már az aranyásók, John lépett Tittyhez, és négy szemközt megkérdezte:

- Te, mondd csak. Tényleg elhurcoljuk az ásókat? Nincs értelme hiába odacipelni.

- Én viszek egyet.

- Annyi biztos: ő maga hisz benne - mondta John Nancynek, amikor elvonultak Mrs. Tysonhoz, hogy megtudják, miféle szerszámot kaphatnának kölcsön.

- Ásót?! - csudálkozott Mrs. Tyson. - Csak nem a gyümölcsöst akarják nekem fölászni?

- Ó, dehogyis! - tiltakozott Nancy.

- Az erdőben kell - magyarázta John.

- Majd Robin segít maguknak - mondta Mrs. Tyson.

Robin Tyson, Mrs. Tyson felnőtt fia, aki a gazdaságot vezette, kerített nekik két ásót. Ő is kifejezte abbéli reményét, hogy nem a gyümölcsöst akarják felászni, és jót nevetett, amikor kiderült, hogy az ásókra az erdőben lesz szükség.

- Nem sokra mentek az ásóval - ingatta a fejét. - Feszítővas kell oda alighanem. Több ott a kő, mint a föld.

- Elvihatunk egy feszítővasat? - kérdezte John.

- Azt ugyan el nem bírjátok - mondta Robin Tyson. - Majd én felviszem.

- Dehogyis - mondta Nancy. - Ketten elbírjuk. De azért köszönjük szépen. - Még mit nem! Hogy bennszülöttek üssék bele az orrukat merő segítőkészségből a dologba, kivált ha kútásásról van szó, és még csak nem is biztos, hogy vizet találnak!

Végül elvittek két rendes ásót, Mrs. Tyson kis kerti ásóját, amit a kaptárok mögötti színben találtak meg egy irdatlan nagy feszítővasat - az utóbbit John és Nancy együtt cipelték.

- Melyik galambot visszük? - kérdezte Roger.

- Amelyikre lehet számítani - mondta Nancy. - Lehet, hogy nagy újságot visz.

- Homéroszt viszem - határozott Titty. Hátán a hátizsákkal, vállán a kis ásóval, szabad kezében Homérosz útikosarával indult útnak. Vajon lesz-e csakugyan nagy újság? Egyszerűen képtelen lett volna még egy pillanatig várni.

Dorothea utána iramodon és utolérte. Együtt vágtak neki a meredek, kanyargós ösvénynek.

- De gyönyörű lenne, ha forrást találnál! - ábrándozott Dorothea.

- És mi lesz, ha nem találok? Csak akkor derül ki, ha megpróbáljuk.

- Írok rólad egy elbeszélést - jelentette ki Dorothea. - Persze nem leszel egészen olyan, mint az életben. Inkább fiút csinállok belőled, és ezt a varázsvesszős dolgot egészen egyedül csinálod, és van ásó is nálad, és mindjárt nekifogsz a kútásásnak. Éjszaka van, a felhők mögül előbújik a hold, és egyszerre csak vízre bukkansz, és a holdfényben ezüstösen szökik fel a forrás...

- Meséld csak - biztatta Titty. - Aztán mi történik?

- Még nem tudom egész biztosan - válaszolt Dorothea.

A fáradt, felhevült aranyásók nagy sokára elértek oda, ahol az ősvény kettévált. A burjánzó aljnövényzetten átvergődve a hatalmas kőrisfa alá értek, és hamarosan kiléptek a szénégetők tisztására.

- Hol az ág? - kérdezte Nancy.

Titty, sarkában a többiekkel, átsietett a tisztáson, be a Magashegy szélét jelző meredek sziklafal meg a tisztás közt nőtt bokrok és fácskák közé.

- Itt van valahol bent - mondta Titty. - Két szikla volt, és köztük egy horpadásban szittyó.

- Itt a szittyó - mutatta Dick.

- Nem az az - rázta a fejét Titty. - Először ott próbáltam, és nem történt semmi.

Titty ma valahogy egészen másképp látta a dolgot a mogyoróvesszővel. Amikor első ízben vette a kezébe, iszonyúan megijedt. Másodszorra, egyedül az alkonyatban, nagy harcot vívott magával, hogy megpróbálja. De most már megpróbálta, és sikerült. És most kész volt újra megpróbálni. Meg akarta győzni a kétkedőket. És maga is meg akart róla győződni, hogy nem hiába vívta meg a harcot. Most már muszáj vizet találni. Egyszerűen muszáj.

- Ott az ág! - kiáltott fel Titty. - Ott. ahol hagytam. Legalábbis azt hiszem.

Nancy felemelte, és vízfakasztó helyzetben tartotta.

- Rajta, Titty - mondta. - Próbáld meg. Az én kezemben meg se moccan.

John és Susan ugyancsak elcsodálkozott, amikor Titty valósággal kikapta az ágot Nancy kezéből. Dick árgus szemmel figyelte, vajon hogyan veszi kézbe. Dorothea le nem vette a szemét Titty arcáról. Peggy és Roger a földet bámulták, mintha azt várnák, hogy nyomban felszökik a forrás.

- Egy kicsit arrébb kezdem - mondta Titty. - Az este, amikor itt voltam, nem történt semmi... Csak amikor közelebb kerültem a szittyóhoz... Már kezdi is... Húz!

- Ide figyelj, Titty, úgyis tudom, te mozgatód.

- Dehogyan - mondta Titty.

- Csönd legyen - szólt John.

- Egészen lehajlik... Odanézzetek - mondta Peggy.

- Nem fáj? - kérdezte Dorothea.

- Maradjatok már! - förmedt a társaságra Nancy.

- Itt van - mondta Titty. - Egyszerűen nem marad meg a kezemben. - És valóban: a villás ág már ki is ugrott a kezéből, és a lába elé hullott.

- Jelöljétek meg körös-körül a helyet - rendelkezett Nancy. - A feszítővassal. Rajta, John. Jó lesz az ásó is. Nyomás. - Ledobta hátizsákját, megragadta az egyik nagy ásót, és teljes erejéből belenyomta a földbe, amikor John és Peggy jóformán még meg sem húzta a kört Titty meg a mogyoróvessző körül. Az ásó vagy öt centi mélyre hatolt, aztán kőbe ütközött.

- Jó, hogy elhoztuk a feszítővasat - mondta John. - Vigyázzatok a lábatokra!

A feszítővas hegyes végével döfködte John a földet, lazította a talajt meg az apróbb köveket.

- Kinél van a kis ásó? - kérdezte Nancy. - Tisztítsuk ki ezt a darabot, amíg John egy kicsit megdolgozza a talajt.

- Majd én - mondta Roger, és kiemelte az első lapát törmeléket. Csontszáraz volt a talaj, nehezen engedett, meg aztán tele is volt kővel. John itt-ott belebökösött a feszítővassal, hogy megkönnyítse az ásók munkáját. Azután Nancy vette át a vasat, és Peggy iszkolt, hogy mentse a lába ujját.

- Bocs' - mondta Nancy. - Nem akartam olyan közel menni.

A feszítővas egyszer csak megpendült valamin - kemény szikla lehetett.

- Fuccs - mondta Nancy.

- Sziklához bizony fúró kell - állapította meg Dick.

- Hadd bökdössem még egy kicsit - mondta John.

Előbb itt döfött egyet a vas hegyes végével, aztán amott. Végre sikerült mélyebbre hatolnia, és a pendülés is elmaradt.

- Elértem a szélét - jelentette John.

Becsavargatta a feszítővasat a kifúrt lyukba.

- Ez itt nem tömör szikla - mondta. - Érzem, hogy elmozdul.

Néhány perc szorgos ásás és még szorgosabb kézi kotrás után sikerült eltisztítani a földet egy hatalmas kőről. John egyik oldalon nagy keservesen alája fúrt a vassal, azután teljes erejével nekifeküdt. Nancy is segített.

- Mozdul! Mozdul!

- Dugjátok alája az ásókat! - lihegett John.

Betaszították az ásókat. John máshova illesztette a feszítővasat, és megint nekiveselkedett.

- Rajta! - vezényelt Nancy.

- Hurrá! - sipította Roger.

A kő kimozdult a helyéből. Még egy hatalmas erőfeszítés egészen meglazította. Most már a csúcsán állt, fél tucat kéz megragadta, és a következő pillanatban kiszabadították mély, sima falú gödréből, ahol oly sokáig nyugodott.

- Nedves a föld! - állapította meg Dick.

- Víz! Vízet találtunk! - kiáltott fel Dorothea.

Vízet ugyan nem láttak, de azt igen, hogy a mély gödör földje sötét és nedves. Nancy letérdelt és megtapogatta.

- Rátalált! - kiáltotta. - Éljen a vízfakasztó! Derék, Titty! Na most: nyomás. Csak épp le kell ásnunk. Más nem számít! Ma nincs aranyásás!

És ekkor, a nap folyamán először, eszükbe jutott Tökfödő. Rogert és Peggyt felküldték a vízmosásban a sziklatetőre. Messze, a Szürke Görgetegen, látták a sziklák között a fehér festékfoltot. De vetélytársuknak nyoma sem volt. John átadta Nancynek a feszítővasat, és felkészült a vén körisfára, annak is a legmagasabb ágára, majd csakhamar jelentette, hogy Tökfödő fel-alá járkal Atkinsonék kertjében, és buzgón pipázik.

- Jobb lesz, ha lemegy valaki örködni - mondta Nancy. - Akire nincs szükség az ásásnál.

- Dorothea - mondta Peggy.

- Megyek én is - ajánlkozott Titty. Látva Nancy szemében a meglepett pillantást, hozzátette: - Igazán szívesen megyek. Majd később visszajövök.

- Na jó - mondta Nancy. - Úgyszincs elég ásó. Ott hasznosabban tölthetitek az időt.

Titty és Dorothea hátizsákostul végigment az erdő szélén, egészen Roger búvóhelyéig a harasztosban, szemközt a kapuval, ahol Atkinsonék szekérútja elkanyarodott a dundale-i úttól.

- Mondok valamit - szólalt meg Dorothea. - Itt van a hátizsákomban *A Dombvidék haramiája*, felolvasok neked belőle, hogy ne gondolj mindig a kútásásra.

Titty hevert a harasztosban, nézte az utat, figyelte a fák között kanyargó szekérnyomot, vajon nem bukkan-e fel Tökfödő; Dorothea pedig mellette könyökölt, és kockás füzetéből suttogásnál alig hangosabban olvasta, hogy hogyan rejtőzött el a Dombvidék haramiája a nádasban, és hogyan menekült el a víz alatt, ellenségének jóformán a szeme láttára.

„Megremegett és szétvált a nád... A haramia csónakja lopva siklott a holdfényes folyón... Szépen kirajzolódott a part vonala, ámde...”

Titty néha félig figyelt oda, néha még annyira sem, néha meg egészen, amikor Dorothea hangjának remegése arra utalt, hogy izgalmas rész következik. De sehogy sem tudta feledni a Tysonék erdejének legmagasabb pontján, a fák alatt folyó dühödő kútásást. Vajon hol tartanak? Milyen mélyre sikerült leásni? Talán megint sziklába ütköztek? De hiszen látta a tulajdon két szemével a nedves földet. Az volna az egész? Talán mindenhol nedves, ha az ember egy kicsit lejjebb ás. Vagy igazán sikerül vizet találni? Mit is mesélt a legeslegbarátságosabb bennszülött az ausztráliai bozótlakókról, akik varázslat segítségével bukkantak vízre a nagy aszály esztendejében, amikor ezrével pusztultak a birkák a juhtenyésztő állomásokon? Itt is volt egy döglött birka, a sündisznónak meg a tövisbozótból le kellett másznia a domboldalon fele úton, hogy a kiszáradt csermely maradék pocsétájából olthassa a szomját.

Vége felé járt a délelőtt, mire az olvasásnak hirtelen vége szakadt: megpillantották a szekérúton közeledő Tökfödőt. De nem aranyásásra indult. Ahelyett hogy Magashegy felé vette volna útját, lekanyarodott az országútra. Szemmel követték, amíg el nem tűnt.

- Tudatnunk kellene a többiekkel - mondta Titty. Egyikünk pedig jobb, ha itt marad, hátha Tökkencs visszajön. Figyelj, Dot, nem baj, ha én megyek? Egyszerűen muszáj megnéznem, mennyire jutottak.

Dorothea egyáltalán nem bánta.

- Jó - mondta. - Épp most érnék egy részhez, aminek nem ártana, ha egy kicsit átírnám. Gyorsan megcsinálom, és mire visszajössz, már fel is olvashatom. Semmi értelme a felolvasásnak, ha az ember menet közben állandóan kénytelen változtatni.

Titty visszaért a Magashegy peremére. A kútásók közt különös csönd uralkodott. Titty fülelt: nem hallja-e a feszítővas pendülését sziklán. De egyetlen hang nem sok, annyi se hallott. Még csak nem is beszélgettek. Egyetlen rémült pillanatra azt hitte, mégis kudarcba fulladt a víz-fakasztás. Lement a vízmosásban, átvágott a szikla alján, a fák között. Mit csinálnak azok ott, egy csomóban? Hatalmas kőrakás, földhányás vallott rá, hogy jó darabig eljutottak, mielőtt feladták volna. És mindezt - semmiért?...

- Hahó, Titty! - kiáltott Nancy. - Gyere, nézd meg! Beletrafáltál a közepébe!

- Itt az első bögre víz! - mondta Peggy. - Jó sűrű, de majd leülepszik. Dick beledobott egy fehér kavicsot, és már látszik is az alján.

- Forrás - magyarázta John. - És te találtad. Gyerünk, Nancy. Ássunk tovább. Dobjuk külön a köveket. Még szükség lesz rájuk. - Engedjétek Tittyt, hadd nézze meg! - mondta Nancy.

Utat engedtek, és Titty belebámult a bögrébe. Meglátta a barna folyadékot, de ahogy közelebb hajolt, észrevette, hogy a tején vagy egy ujjnyi már kitisztult.

Legnagyobb meglepetésére azon kapta magát, hogy az ajkába harap, és valami furcsa forróságot érez a szemében.

Jelentést tett a látottakról.

- Helyes - jelentette ki Nancy. - Tökkencs elpazarolja az utolsó esélyét. Holnap már itt táborozunk. Árbocok és orrvitorlák! Azt az ábrázatot szeretném látni, amit Tökkencs vág, ha meglátja, hogy előtte értünk fel a Magashegyre, és le se megyünk soha!

- Gondolod, hogy Mrs. Tyson elenged? - kérdezte Susan.

Nancy tétovázott, de csak egy pillanatig.

- Hol az a galamb? - kérdezte. - Mindjárt elküldjük.

- Mit akarsz írni? - tudakolta Roger. Előszedett egy parányi ceruzacsonkot meg egy megfelelő méretre vágott papírszeletet.

Nancy egy köre tette a papírt, szájába vette a ceruza végét, aztán végre nekikezdett:

MINDEN RENDBEN. TITTY VIZET TALÁLT MAGASHEGYEN. HOLNAP
KÖLTÖZÜNK. KÉRLEK GYERE, BESZÉLJ MRS. TYSONNAL. ÉS HOZD A
GALAMBOKAT.

SZERETETTEL FECSKÉK, FRUSKÁK, DÉK.

- Na, milyen? - kérdezte Nancy, és körbeadta a cédulát. Valamennyien jóváhagyták, és mire Titty visszafelé indult, Dorotheához, Homéroszt már föl is röppentették a sziklatetőről, és vitte Beckfootba a nagy újságot.

- De jó - mondta Dorothea, amikor Titty leheveredett melle a harasztosban, és elmesélte, hogy sikerült vizet, illetve egyelőre inkább iszapot találni. - Tudtam, hogy sikerül! Az utolsó fejezetet meg egészen átírtam. Egy kicsit előbből kell kezdenem a felolvasást, mint ahol abbahagytam. Nem baj?

- Susan azt mondja, ideje ennünk - közölte Titty.

- Jó - bólintott Dorothea. - Essünk túl rajta. Minden elbeszélésnek csak árt, ha folyton megáll az ember.

Irodalombírálattal telt a délután. Soha még regényírónak nem volt elégedettebb közönsége.

- Egyszerűen zseniális! - lelkesedett Titty, amikor Dorothea a füzet végére ért, elmondta, mi jön még, és visszatért az első fejezethez, hogy bizonyos részletekre figyelmeztesse Tittyt, amelyeknek a későbbiekben még fontos szerepük lesz.

Mire Tökfödő hazatért, lassú léptekkel ballagva az úton, mint akinek fáj a lába, s befordult a kapun Atkinsonékhoz, már ugyancsak későre járt, és a felderítők visszatértek a többiekhez.

- Már éppen értetek akartam küldeni Rogert - mondta Susan.

- Mit szóltok hozzá? - kérdezte John. - Tiszta szikla az alja. Mélyebbre nem tudunk ásni.

A törmelék eltűnt. A nagy keservesen kiásott kövekből alacsony falat raktak, a kút három oldalán. A negyedikén három nagy kő szolgált lépcsőül, hogy kényelmesen le lehessen menni a vízhez, megmeríteni az üstöt vagy a vödröt.

- Jaj, Titty! - sóhajtott fel Dorothea. - Nézd a vizet!

- Becsszavamra sokkal szebb, mint ahogy gondoltam! - mondta Titty.

- A te kutad - jelentette ki Nancy. - Már be is rajzoljuk a térképre. Ha volt valaki, aki megérdemli, hogy rákerüljön a térképre, hát te igazán megérdemled. Titty kútja. És az emberiség örökre hálás lesz neked. Legalábbis úgy illenék. Na meg nekünk, hogy megástuk. Marhára megizzadtunk.

Dick késsel bevéselt egy botot, hogy lemérje a sziklás üregben levő víz mélységét.

- Éppolyan mély, mint volt - közölte. - Pedig jó sokat ellocsoltunk belőle, amikor kitisztítottuk az iszapot.

- Folyton jön föl a friss víz! - örvendezett Roger.

- És milyen finom! - tette hozzá Nancy. Belekortyolt a vízbe, ami a délután folyamán már kristálytisza lett a bögében. - Jobb, mint otthon. Érdemes inni belőle.

A többiek azonban, Susan ösztönzésére, elhalasztották másnapra a kóstolót.

- Mi volna, ha lassan indulnánk? - kérdezte Susan. - Míg le nem ülepszik a víz, nem tudunk mit csinálni.

- Ma már nem is akarunk - mondta Nancy. - Az áldóját, alig bírom a kezem-lábam!

- Én is - csatlakozott John.

- Dick - szólalt meg Titty -, mit gondolsz, idejön inni a sündisznó?

Dorothea szeme felcsillant.

- Várjuk meg! - ajánlotta.

- Most már bármelyik pillanatban kibújhat! - vélte Dick.

Ez egyszer azonban Nancy Susan pártjára állt.

- Mozgás! - szólt ellentmondást nem tűrő hangon. - Jobb, ha szedjük a tuskóinkat. Ma aztán igazán nem haragíthatjuk magunkra Mrs. Tysont!

Lenyargaltak a tanyára, sorra megmosakodtak a kútnál, és még idejében értek be vacsorára. Mrs. Tyson épp kiadagolta a sajtos makarónit, amikor Nancy úgy érezte, itt a kellő pillanat, hogy előálljon az újsággal.

- Holnap elköltözünk - jelentette be. - Vízet találtunk fent az erdőben. Tyson néninek nem kell többet vesződnie velünk.

Mrs. Tyson nem hitt a fülének.

- Hisz ott nincs más víz, csak a csermely, az meg kiszáradt!

- Van saját forrásunk! - mondta büszkén Nancy.

- Ej, de tréfás kedvében van, Nancy kisasszony - csóválta a fejét Mrs. Tyson.

- Nem tréfálok! - mondta Nancy. - Igazi kút. Anya reggel átjön, csakis és kizárólag azért, hogy megnézzze!

- No, annak örülök, ha az édesanyjuk idejön. Ő majd észre téríti magukat. De mondhatom, igazán nem szép maguktól, hogy felhajkurásszák szegényt az erdőbe, mikor odahaza feje tetején áll minden, ott a festő, a tapétázó, a szerelő, és szegény jó édesanyjuk azt sem tudja, hol áll a feje. Még a bácsikájuk is bármelyik percben betoppanhat. A napnak meg csak huszonnégy órája van.

Vidám kedvvel költötték el vacsorájukat, és mindnyájan örültek, hogy korán lefekhetnek.

- Utolsó éjszaka az intézetben! - kiáltott vidáman Nancy „jó éjszakát!” helyett.

- Mi lesz, ha Mrs. Blackett nem egyezik bele? - kérdezte John.

- Már hogyan egyezne bele! Ilyen kútat még ő se látott!

Titty már bebújt a hálózsákjába, s összekulcsolta kezét, mintha megint a mogyoróvesszőt markolná. Érdemes volt megvívni a harcot? De mennyire! Most már csak az nem fért a fejébe, mitől is félt tulajdonképpen.

Tizenhetedik fejezet

KÖLTÖZIK A TÁBOR

Mire Mrs. Tyson reggelizni hívta a társaságot, már egyetlen sátor sem állt a gyümölcsöskert falánál. Csak egy sor világosabb folt mutatta a helyüket. A sátrak közül néhányat már takarosan összehajtogattak, kézikocsira pakoltak. A többin épp most térdelt a gazdája, hogy egy kicsit laposabbra csomagolhassa. John a hegymászó kötelet ellenőrizte. Susan leltárt készített a fel nem használt készletekről. Pukkadásig megtömték a hátzszakokat.

- Mi bújt magába, Nancy kisasszony? - tudakolta Mrs. Tyson. - Felhurcolnák ezt a sok holmit az erdőbe, csak azért, hogy megint le kelljen hurcolni? Mert le fogják hurcolni, annyi szent. Én ugyan meg nem engedem, hogy odafent legyenek, víz nélkül, s úgy főzőcskéznek. Hisz egy perc se kell, és úgy lángra kap az a száraz erdő, mint a szalma! S hogy mi keresnivalójuk van odafent ebben a kutya hőségben, én ugyan fel nem foghatom. Játsszanak inkább szépen idelent... A mi gyümölcsösünknel hűvösebbet messze földön nem találnak, meg a tejért se kell messzire menni!

- Van már odafent víz bőségesen - felelte Nancy.

- Velem ugyan el nem hitetik - ingatta a fejét Mrs. Tyson. - S nekivágnának az erdőnek, még mielőtt az édesanyjuk ideér?

Nancynek bizony éppen ez járt a fejében.

Abban a szempillantásban, hogy eltűntették a reggelit, már fel is pakolták a kézikocsira valamennyi sátrat. A tetejébe rakták, gondosan leszíjazva, a hatalmas galambkalitkát, s benne a magányosan utazó megbízhatatlan Szaffót. Amelyik hátzszak már nem fért el a rakomány tetején, azt a kocsi aljára akasztották. Susan és Peggy tolt a kocsit, John meg Nancy, kötéllel a vállán, húzta. Megkezdődött a tábor átköltöztetése.

- Igyekszünk visszaérni, mire anya megjön - mondta Nancy a négy matrónak, aki ott maradt Mrs. Blackett fogadására. - De muszáj felállítanunk néhány sátrat, hogy legalább valamennyire táborképe legyen a dolognak. Ne hagyjátok, hogy Mrs. Tyson lebeszélje. S akármi történik, el ne eresszék, mielőtt mi visszaérnénk. Lyukasszátok ki a tragacs gumiját... csináljatok akármit: de tartsátok itt anyát. Könnyen lehetséges, hogy megmakacsolja magát, amíg nem látja a kutat, és nem tapasztalja a tulajdon két szemével, milyen csudálatos lesz az a tábor.

A kézikocsi veszedelmesen imbolyogva kidöcögött a kapun. A matrónok követték, és nézték, amíg feljebbvalóik eltűnnek az erdőbe vezető meredek ösvény első kanyarulatában.

- Alig fér el az ösvényen - mondta Dick.

- Derék igavonó szamarak - bólogatott Roger.

- Szamár, aki mondja - vetette oda Peggy a válla fölött. - Várjatok csak, míg ti is elindultok a tevékkel!

A matrónok visszaballagtak a gyümölcsösbe, rendbe rakták, ami ott maradt, felkészültek az előttük álló útra. Kivezették a tevéket a pajtából, mindet a falhoz támasztották, és a hálószakokat átvetették a nyergen, a csomagtartón.

- Már csak a hátzszakok vannak hátra - állapította meg Dick.

- Menjünk Mrs. Blackett elé - javasolta Dorothea.

Kimentek a gyümölcsösből, átvágtak az udvaron, át a kis hídon s lassan ballagtak az úton, a kiszáradt Amazon folyó mentén. Ahol csak bokáig érő vizet találtak, menten lehúzták a cipőjüket, és belegázoltak. Hanem a gondolataik messze jártak. Nancy ugyancsak magabiztosnak látszott, de mi lesz, ha Mrs. Blackett bennszülött szemmel nézi a dolgot? Mi lesz, ha elapadt a kút? És ha Mrs. Tyson nem hagyja meggyőzni magát?

- Figyelj! - szólalt meg nagy sokára Titty, és felhúzta a cipőjét.

Messze, lentről, a völgyből meghallották a jó öreg tragacs hörgését-zörgését.

- Jön Mrs. Blackett! - állapította meg Dorothea.

Még épp volt idejük felhúzni a cipőjüket, és felmászni az útra.

- Itt van! - sipította Roger, és a kanyarban már fel is bukkant az öreg autó. Mrs. Blackett keményen beletaposott a fékbe, és az öreg tragacs éktelen csikorgás közepette megállt.

- Hahó - szólt a Fruskák édesanyja. - Hát a többiek hol maradnak? Ugorjatok föl, ha van elég hely. Vegyétek ölbe a galambok kosarát. A lábatokat fölraakhatjátok azokra a ládákra. Hoztam nektek harminchat üveg gyömbérszódát. Hova lett Nancy?

- Felmentek az új táborba - mondta Dorothea.

- Hát igazán találtak vizet?

- Lehet, hogy azóta kiszáradt - bizonytalankodott Titty.

- Tegnap még rengeteg volt - közölte Dorothea.

- Timothy megjött? - tudakolta Roger.

- Nem - rázta a fejét Mrs. Blackett. - Tegnap érdeklődtem az állomáson. És a bátyám sem ír. Különös. Lehet, hogy már egészen közel van, és még csak azt sem tudjuk, milyen hajóval jön. Fogódkodjatok! Bocsánat. Szegény tragacs igen makrancos kedvében van.

Mindenki hátraesett, ahogy a vén masina hirtelen megugrott.

- Tessék talán kicsit lassabban sebességet váltani - ajánlotta Dick.

- Akkor leáll. Amíg élek, nem tanulom ki minden fortélyát ennek a vén jószágnak.

Továbbdöcögtek. Mrs. Blackett éles kanyarral fordult rá a keskeny hídra, azután megállt az udvaron.

- Jobb lesz, ha mindjárt meg is fordulok - mondta, amikor a gyerekek kimásztak. Dick és Roger, Titty és Dorothea örködött, és heves kiáltozással irányították a kocsit, miközben Mrs. Blackett nyaktörő mutatványok sorozatával végre sikeresen megfordult a hepehupás udvaron.

- Ezzel megvolnánk... - sóhajtott, leállította a motort, kikászálódott a kocsiból, azután alaposan szemügyre vette a derék tragacsot. - Az első lökhárító már eddig is többször behorpadt. A hátsó is mindig útban van. De komoly baj nem történt.

- Ne tessék addig bemenni Mrs. Tysonhoz, amíg a többiek meg nem jönnek! - kérlelte Mrs. Blackettet Titty.

- Nancy mindjárt itt lesz - fűzte hozzá Dorothea.

Mrs. Tyson azonban kint állt a tornácon, Mrs. Blackett megpillantotta. és mindjárt be is mentek mind a ketten a házba.

- Épp jönnek - jelentette Roger. - Hallom, ahogy billeg a kézikocsi.

Elkéstek. A bennszülöttek nagytanácsa már elkezdődött. Amikor a két kapitány meg a két kormányos bevágatott az udvarra az üres kézikocsival, már csak a tragacsot találták ott meg a négy matrózt.

- Az áldóját! - mérgelődött Nancy. - Csak nem engedtétek bemenni?!

- Mindent megtettünk, hogy megakadályozzuk - rebegte búsan Dorothea.

Hanem ekkor már jött is kifelé Mrs. Blackett, bentről pedig meghallották Mrs. Tyson hangját:

- Hát persze maga dönti el, Mrs. Blackett...

Hurrá! Nincs még veszve semmi!

- Micsoda dolog ez, ti vademberek?! - harsogta Mrs. Blackett, és megcsókolta Nancyt meg Peggyt. - Felhurcoltátok a tábort a Magashegyre?! Pedig Mrs. Tyson azt mondja, olyan kényelmesen megvoltatok idelent.

- Igen... igen... - mondta Nancy, és igyekezett édesanyja meg a tornác közé kerülni. - Túl kényelmesen! - suttogta, és jelentőségteljes pillantást vetett édesanyjára. - De nemcsak erről van szó. Közelebb kell lennünk a munkahelyhez. Hiszen magad mondtad, hogy ha volna víz, ott is táborozhatnánk. Várj csak, míg meglátod Titty kútját! És különben is, akkor nem leszünk Mrs. Tyson terhére. Susan már alig bírja ki főzés nélkül. Ugye, Susan? És... Na mindegy... gyere fel, és nézd meg!

- Hol van?

- A szénégetők tisztásánál. Épp a legjobb helyen. A Magashegy peremén.

- Hogy oda felmászunk?! - méltatlankodott Mrs. Blackett. - Feleúton kidőlök...

- Ugyan, dehogy - legyintett Nancy. - Itt a kézikocsi, szívesen felhúzzunk, ha nekiállunk valamennyien.

- Hát ha muszáj, muszáj - adta be derekát az édesanyjuk. - De a kézikocsiból köszönöm, nem kérek. Csak engedjétek, hogy szép lassan felporoszáljak.

- Nem megyünk gyorsan - vigasztalta Peggy. - Úgyis viszünk még egy rakományt.

- Anyukátok rengeteg grogot hozott! - jelentette Roger.

- Derék dolog, anya! - kiáltott fel Nancy.

- Fel akarjátok hurcolni azt a rengeteg üveget, csak azért, hogy megint lehurcoljátok?! - Mrs. Blackett már-már úgy beszélt, mint Mrs. Tyson.

- Nem kell lehurcolnunk - biztosította Nancy. - Majd csak üresen. Várj csak, míg meglátod a tábort.

Titty maga is meglepődött, mennyit fejlődött a tábor, amikor Mrs. Blackett, a megrakott tevék - mindegyiket egy csacsi húzta kötéllal - meg a kézikocsi, a rengeteg gyömbérszóda, meg a maradék poggyász, meg az élelmiszer, meg a tetejére kötözve az utazókosár s benne Homérosz és Szofoklész kibukkant a bokrok közül a szénégetők tisztására. Mikor utoljára látta, puszta fennsík volt a fák között, a hegy tetején. Most pedig - szabályos tábor. Susan megépítette középen a szokásos kő tűzhelyet, állt az öt sátor, bejárattal a tűzhely felé, a fák árnyékában.

- Meg kell vallanom, igazán szép - bólintott Mrs. Blackett, habár alig jutott lélegzethez a hosszú kapaszkodó után. - És milyen jó hűvös helyük van a galamboknak - tette hozzá.

- Nem lehet egy napon említeni a gyümölcsössel! - jelentette ki Nancy. - Odalent egyáltalán nem is éreztük magunkat táborban. Ennél jobb táborunk még nem is volt, legfeljebb Vadmacska-szigeten.

- Igen, igen, de hol az a híres víz? - érdeklődött az édesanyjuk.

- Gyere, nézd meg - mondta Nancy, és mutatta az utat a fák között, a tábor mögött, ahol Titty újabb meglepetés érte.

A kút kőfala már ösöregnek látszott. Valaki mohát tömködött a kövek közé, és jól meglocsolta. Ebben a hőségben már a nedves moha látványától is felüdült az ember, ami meg a kutat illeti... az iszap leülepedett, és a pici medencében kristálytisztán csillogott a víz.

- Csak nem akarjátok azt mondani, hogy ezt ti csináltátok? - hitetlenkedett Mrs. Blackett.

- Rá is ment a tegnapi nap - mondta Susan.

- És azelőtt nem volt itt semmi?

- Csak a föld meg a sziklák - mondta Roger.

- És Titty varázsvesszővel bukkant a vízre?

Mrs. Blackett nem kérte Tittyt, hogy mutassa meg, hogyan csinálta. Lehetséges, hogy kapaszkodás közben hallott valamit Nancytól az első kísérletről, Tysonék kútjánál...

- Nos, Titty - mondta Mrs. Blackett -, te még vagyont szerezhetsz, ha vizet fakasztasz mindenütt a száraz talajból!

- Ez itt a Nagy Fal - mutatta Nancy, ahogy elhaladtak a szikla tövében a tövisbozót mellett. - Ez meg itt a mi magánvízmosásunk... de azért neked szabad benne felmászni, ha akarsz. És innen látunk ki a Magashegyre.

- Különös - nézett körül a vad tájon Mrs. Blackett. Amott túl emelkedett a Kangcsendzönga hatalmas tömege, észak felől kanyargós hegygerinc zárta le a látóhatárt, dél felől szelíd lankák. - Különös. Száz éve nem jártam erre felé...

Dick kételkedő pillantást vetett rá.

- Bizony - bólintott Mrs. Blackett. - Mikor utoljára itt jártam, sok minden nem volt még. Az autóbilt még épp hogy csak feltalálták...

Dél felé pillantott, ahol kibukkant a poros, fehér dundale-i országút egy darabja, amint felfele tartott a dombokon. Az út mentén leállt egy autó, és parányi színfoltok jelezték, hogy az autó utasai leheveredtek a száraz, szürke fűre. Azután eltűntek a foltok. Az utasok beszálltak a kocsiba, ami csakhamar el is tűnt szem elől.

- Atkinsonék földje ott van a kanyaron túl, ugye? - kérdezte Mrs. Blackett. - Sokkal közelebb lesz, ha odamentek tejjért.

- Nem mehetünk - mondta Nancy. - Van ott valaki...

- Hát persze! - nevetett Mrs. Blackett. - A gyűlölt vetélytárs! Biztosan valami ártalmatlan vendég. Nem is sejti szegény, milyen szerepet osztottatok ki rá.

- Nem beszélne így, ha látnád, amint a Magashegyen matat - mondta Nancy. - És telimázozza fehér pacnikkal a Görgeteget!

- Az sem baj - mondta édesanyjuk. - Ha ott fent van dolga, legalább nem lesztek egymás útjában. De nehogy aztán megkeserítsétek az életét! Ne feledjétek, hogy ő nem a ti szerencsétlen, türelmes bácsikátok!

Alig tíz perce lehettek a Nagy Fal tetején, kényelmes ülést találtak Mrs. Blackettnek a hangában, amikor Dick - aki gyíkot keresett, de azután úgy vélte, nemigen fog mutatkozni gyík koma, ha ennyien nyüzsögnek a környéken - a távolságot kezdte kémlelni, hátha megpillant egy héját vagy ölyvet, aztán hirtelen megkérdezte:

- Mondd csak, Titty, nincs nálad a látcsó?

- Nálam van - mondta John.

- Ott, ahol az autó állt, a dundale-i út mentén - kezdte Dick. - Nem füst az ott?

- Ha szemüveges vagy is, jó a szemed - mondta Mrs. Blackett -, ha ellátsz odáig.

- Szemüveggel nagyon jól látok. Csak ha nincs rajtam, akkor nem. Vagy ha párás.

- Igaza van - mondta John. - Nézd csak, Nancy. - Valami fafejű turista gyufát dobott el.

- Fussunk versenyt!

Nancy anyja ölébe dobta a látcsövet, és már ott sem volt. John utána száguldott.

- Megnézhetem? - nyúlt Roger a látcsó után.

- John utoléri - mondta Titty.

- Nancy még előnyben van - mondta Dorothea.

- Tisztán látom a füstöt! - jelentette Roger.

Mrs. Blackett felugrott.

- Nem csodálom, ha a gazdák mind idegesek - mondta. - Mrs. Tyson igazából ezért akarta, hogy szem előtt legyetek. Ilyen szárazságban mind rettegnék attól, hogy tűz üt ki. Márpedig ha kigyullad, egykettőre elharapózik. Ha Dick történetesen nem néz éppen arra...

- Odaértek - állapította meg Roger. - Most tapossák...

- Megnézhetem? - kérdezte Dorothea.

Kézzel kézzel járt a látcsó. Nem látszott már füst, csak John és Nancy, amint vad táncot járnak. Aztán végre visszafelé indultak, de hátra-hátrapillantottak: nem lappang-e holmi veszedelmes szikra a száraz fű között.

- Derék dolog, hogy észrevetted! - mondta Dicknek John, amikor visszaértek a sziklához.

- Ti is derekasan dolgoztatok - dicsérte meg őket Mrs. Blackett. - El is mesélem majd Mrs. Tysonnak. Ki tudja, mi lett volna belőle. Azt is elmondom, hogy nyugodtabban alhat, ha itt vagytok fent, és szemmel tartjátok a környéket. Csak az istenért, arra vigyázzatok, hogy ti magatok fel ne gyújtjátok az erdőt.

- De anya! - méltatlankodott Nancy. - Utoljára mikor gyújtogattunk?

- Igaz, ami igaz, eddig még soha. És ez a tisztás igazán jó táborhely. Ha mindenki olyan remek tűzhelyet készítene, mint Susan, úgy átvészelnénk az aszályt, hogy a jó öreg Jolys ezredes egyetlenegyszer se vonulhatna ki a tűzoltóival.

- És szörnyen csalódott volna - mondta Peggy.

- Bizonyára - bólított édesanyjuk -, de mások annál jobban örülnének. Nem is képzelitek, mire képes a tűz. Emlékszem, gyerekkorunkban egyszer láttuk, amint a tó túlsó partja valóságos tüztengerré változik. Tudjátok, ott, ahol a télen az iglutok állt. Afölött kezdődött, és hét mérföldes körzetben kipusztított minden fát, és három tanya leégett. Nem csodálom, ha Mrs. Tyson ideges. Szerencsés volt, aki az életét megmenthette.

- Tessék mesélni a tüzről! - kérlelte Dorothea.

Feleúton visszakísérték Mrs. Blackettet az erdőben. Tovább azonban nem engedte menni őket.

- Meg kell indítanotok a tábori életet. És már kétszer megtettétek az utat. Nem, nem. Fussatok csak vissza. Majd szólok egy jó szót az érdeketekben Mrs. Tysonnál.

- Igazából egy percre se hittem, hogy bele fog egyezni - mondta Susan, amikor visszaértek a tisztásra.

- Hát nem is, ha nincs Titty kútja - állapította meg Nancy.

- No meg a tűzoltás - vágta rá Titty.

- Az is segített - bólított Nancy. - Arra mindenestre jó lesz, hogy Mrs. Tyson megnyugodjon.

- Mi volna, ha felszerelnénk magunkat tűzsöprűkkel? - kérdezte John.

- Nem rossz ötlet - hagyta rá Nancy. - Ettől aztán el lesz ragadtatva Mrs. Tyson.

Aznap szóba sem került az aranyásás. John nyomban nekilátott a tűzsöprűkötésnek, és ahogy Nancy megállapította, tábort verni nem két percre telik. Az agyoncivilizált gyümölcsösbeli hálóterem után istenigazából jó tábort akartak teremteni. Felállították Roger és Titty sátrát is a tisztás szélén, a raktársátrát pedig két fiatal fenyő közé akasztották. Egy bodzabokor tövében hűvös pincét készítettek a gyömbérszódának. Talapzatot építettek a galambkalitkának. Susan és Peggy boldogan ragadta meg újra a főzőkanalat, és tűzifát követelt. Ahány kéz, mind szorgosan gyűjtötte a rőzsét, hordta a táborba, ott darabokra tördelték, és szép rendesen felrakták. John és Nancy jókora vesszőseprűket készítettek, és spárgával erős fiatal kőriságakhoz kötözték. Susan élete legjobb tűzhelyét építette meg a tisztás közepén, biztos távolságban a fák lombjától, és a tűzsöprűknek mindjárt hasznát is vették, a tűzhely körül elsöpörték a száraz leveleket, amelyek könnyen lángra lobbanhatnának egy eltévedt szikrától.

- Sokkal jobb tűzsöprűk, mint a Tysoné - vélte Titty.

- Gyűjtsunk tüzet valahol a fűben... csak épp egy picikét... hogy lássuk, mennyi idő alatt tudjuk eloltani! - javasolta Roger. - Majd ha esik - mondta John, aki pedig maga is eljátszódott titokban ugyanezzel a gondolattal. - Ebben a szárazságban egyetlen szikra elég, hogy felgyújtsa az egész hegyet.

- Állítsuk kazalba a söprűket, mint Tysoné - javasolta Nancy, és már rakták is a nyolc tűzsöprűt: nyelük a földön, a nyolc vesszőnyaláb pedig gúlában találkozik.

- Olyan, mint a gólyafészek - állapította meg Dorothea.

- Nyolc lábon - egészítette ki Dick.

Délben ugyancsak megörültek Mrs. Tyson szendvicseinek, de estefelé Susan már megrakta az új tűzhelyet. John és Nancy épp sorsot akartak vetni, ki menjen le Tysonékhoz a tejért, amikor súlyos léptek dobbantak az ösvényen, és egyszer csak Robin Tyson jelent meg a tisztáson. Mrs. Tyson meghallgatta Mrs. Blackett elbeszélését Titty kútjáról, és beleegyezett, hogy

odafent táborozzanak, de azért felküldte Robint, tartson terepszemlét az erdőben. Robin hozott egy kanna tejet is.

- Anyám izenteti, ha kell valami, csak szóljatok.

- Nagyon szépen köszönjük - mondta Susan.

Robin Tyson körülhordozta kíváncsi tekintetét.

- Hát az a híres kút hol van?

- Ott ni - mutatta Nancy. - Gyere, nézd meg.

Előrement, Robin meg utána, ki a táborból, át a fák között, a régi szénégetőtisztás meg a Nagy Fal felé. És ott Nancy megmutatta Titty kútját, ahol Peggy éppen vizet mert a nagy üstbe.

Robin beledugta ujját a vízbe, azután megnyalta.

- Ej, ez már fura - jegyezte meg. - Jó víz; s ennyi esztendeje nem is tudtuk, hogy itt van.

- De nem is volt itt - mondta Nancy.

Robin ránézett, aztán a többiekre. Roger, Peggy, Dorothea és John mind odagyültek köréje: vajon mit szól a kútjukhoz.

- Márpedig alighanem itt volt - mondta Robin.

- Hát persze - bólított Nancy. - Csak épp ki kellett ásni. Titty varázsvesszővel fakasztotta.

Robin tekintetéből világosan kiolvashatták, hogy úgy véli, Nancyvel nem érdemes vitatkozni.

- No, jó víz, annyi szent - mondta végül. - Anyám attól tartott, még utóbb a csermelyből lefetyeltek. Az pedig igencsak állott víz, amíg istenigazából el nem ered az eső.

Megint belenyúlt a vízbe, megint lenyalta az ujját.

- Hát isten áldjon benneteket; jó éjszakát - köszönt el, és távozott. Jó ideig hallották még nehéz bakancsának csattogását lefelé a köves ösvényen.

Vidáman pattogott a tábortűz. A tűzhely egyik oldalán serpenyő sercegett. Susan és Peggy fölakasztotta a nagy fekete üstöt a keresztrúdra, és óvatosan a lángok fölé eresztették.

- Első este sima pemikán - jelentette Susan.

- Mikor?! - tudakolta Roger.

- Mihelyt felforr a víz.

- Aha - mondta búsan Roger.

- Jobb szeretnél Tysonéknál vacsorázni? - kérdezte Nancy.

- Azt már nem! - jelentette ki Roger. - Figyeljete! Rég nem láttuk Tökfödő barátunkat!

- Bizony - mondta Nancy. - Mikor legutóbb néztem, nem volt ott.

Felderítő csapat indult a Magashegy peremére. Roger ért fel elsőnek a vízmosásban. Átkémlelt a Szürke Görgetegre.

- De mennyire hogy ott volt! - rikkantotta.

- Honnan tudod? - kérdezte Nancy. - Az áldóját! Mi a csudában sántikálhat?!

Alkonyodott, de még a félhomályban is láthatták, hogy Tökfödő nem pihent babérain. Az előző napi két fehér folt helyett már hármat észleltek a Szürke Görgetegen.

- Ördög vigye a vacsorát! - mondta Roger. - Induljunk most mindjárt!

- Késő van - rázta a fejét John. - Lámpást kéne vinnünk, azt meg mérföldekről észreveszik.

- Most legalább láthatjátok, mit ér, hogy idefent táborozunk! - diadalmaskodott Nancy. - Nem kell holnap reggel kivárnunk Mrs. Tysont. Hajnalban fölkerekedünk, irány a Szürke Görgeteg, felderítjük, mit csinált, és mire visszaérünk, Tökkencs még csak akkor fordul a másik oldalára!

Visszamentek az új táborba, ahol mind vidámabban lángolt az esthomályban a tűz.

- Mindjárt kész a vacsora - jelentette Susan.

- Kormányos úr - kezdte Nancy. - Tökkencs még egy pacnit festett. Meg kell néznünk, mi ez az egész. John meg én hajnalban indulunk. Dicket is vinnünk kell, hogy megállapítsa, mit kalapál Tökkencs. Nem hinném, hogy talált volna valamit, de mindenesetre meg kell győződnünk róla.

- Dicknek korán kell lefeküdnie - mondta erre Susan.

- Mindannyiunknak - válaszolta Nancy.

Csakhogy ezen az estén, amióta csak elkezdődött a szünidő, először táboroztak a vadonban, a saját táborukban, távol még a legeslegbarátságosabb bennszülöttől is. Sima pemikán, lekváros kenyér meg alma - talán nem volt olyan finom, mint Mrs. Tyson tanyai vacsorái, de valahogy mégis jobban ízlett, hát még hogy olyan teával öblítették le, amit Susan az ő saját külön kútjuknak a vizéből főzött!

- Nóta nem lesz? - tudakolta Nancy, mikor az utolsó almacsutkát is a tűzbe hajította. És rázendítettek a régi kedvencekre: „Tűz-tűz-tábortűz”, „Jár a rokka” és még sok-sok egyéb dalra, a tábortűz fénye pedig villózott a fákon meg a sátrak halvány félkörén. Elhangzott az utolsó dal is, de ők csak ültek a tűznél, hallgatták a völgyből hangzó bagolyhuhogást, a tűz pattogását, nézték, hogyan száll fel a csillagos ég felé a füst. Fehér pacni ide, fehér pacni oda, a szent elhatározásból nem lett semmi. Ugyancsak későre járt, mire valamennyien belemásztak a hálósájkjukba, és elfűjták éjszakára a lámpást.

Tizennyolcadik fejezet

A FEHÉR PACNIK

Bizony, későre járt már, s a sátrakra csak úgy zúdult a napsugár, mire felébredtek. Arra már nem is gondolhattak, hogy reggeli előtt felkerekedjenek. John leszáguldott Tysonékhöz a tejért, mert ő gyorsabban megjárta az utat, mint bármelyikük. Percek alatt eltűntették a reggelit. Tökfödő most már minden pillanatban felbukkanhat, és amikor John, Nancy meg a professzor átnyargalt a Magashegyre, Atkinsonék tanyájára is felderítő rohamosztag indult, hogy jelezzen abban a pillanatban, mihelyt az ellenség mozgolódik.

- De mi a csudára való ez? - kérdezte Nancy.

A szürke Görgeteg meredek oldalának magasában bámulták a sziklafalra festett jókora fehér foltot. Az égadta világon semmi okát nem tudták kisűtni, miért kerülhetett oda. Hisz nincs itt más, csak sziklás hegyoldal, nehezen megmászható, és holmi régi fejtésnek, vágatnak semmi nyoma. Magasan voltak a hegy fölött. Térkép módjára terült el alattuk a táj. Még a távoli tavon is meg-megvillant, a napsugár, látták a messzi hegyeket és messze Grönlandot, ahol a karácsonyi szünetben Dick megmentette a szirten rekedt bárányt. Csakhogy most nem azért másztak fel ide, hogy a kilátásban gyönyörködjenek. John óvatosan megkapargatta a fehér pacnit.

- Közönséges olajfesték - állapította meg.

- Gyerünk - mondta Nancy. - Nézzük meg a többit is.

Tovább kapaszkodtak - olykor négykézláb - a görgetegen, egy-egy meredekebb sziklát megkerültek. Ugyancsak kifulladtak, mire a második pacnihoz értek. Ahogy megpihentek előtte, feljebb láthatták a harmadikat is.

- Megáll az ész - mondta Nancy.

- Észlelt valamit, professzor úr? - kérdezte John.

Dick kiásott valamit a zsebkésével, és gondterhelten bámulta.

- Kalapált ezen a kövön - magyarázta -, csak azt nem tudom, miért.

Valamivel a nagy kerek festékfolt fölött széles hasadék látszott a sziklában, tele rozsdá- meg hamuféleséggel - barnászörös volt, másutt fekete. Csakis itt látszottak a kalapácsnyomok. A furesa anyag imitt-amott szétporlott. Szakasztott olyan képet nyújtott, mintha valaki ki akarta volna tisztítani a hasadékot.

- Mi ez? - kérdezte John.

- Azt hiszem, vas - mondta Dick. - Ez a rozsdá itt olyan. De nem tudom biztosan. - Elővette hátizsákjából az ásványtani szakkönyvet, de az sem segített.

John és Nancy kalapáccsal esett neki az anyagnak.

- Hisz ez csak föld - mondta Nancy.

- Nem lehet - vélte John. - Menjünk föl, a legfelsőhöz.

Megint másztak egy darabot, és fölértek a felső és legmagasabb fehér pacnihoz. De itt se lettek okosabbak. Mindössze annyit észleltek, hogy ennek a földnek a közelében is repedésféle látható, mintegy tizennyolc-húsz centi széles, és ez is tele van azzal a vörösesbarna földdel vagy mivel.

- Itt is szorgalmasan kalapált - állapította meg John.

- Talán kutat ásott - nevetett Nancy, és kalapácsa nyelével mélyen beletúrt a földbe. Körülötte szürke kődarabkák heverték, mintha valaki kalapáccsal, vésővel dolgozott volna. Szanaszét vöröses földtörmelék.

- Menjünk le megint a legalsóhoz, vajon ott is találunk-e ilyet - javasolta John.

- Helyes - bólintott Nancy. - Akkor legalább biztosan tudjuk. Mellesleg, professzor, biztos, hogy jól határozta meg az anyagot?

- Nem - rázta a fejét Dick. - De mindenesetre rozsdának látszik. Egy biztos: nem arany.

Versenyt száguldottak hegynek le, szökdécseltek, futottak, csúsztak, megtorpantak, óvatosan kerülgették a meredekebb részeket, míg végre megérkeztek a legalsó fehér festékfolthoz.

- Itt van - mondta John. - Éppolyan, mint a fölsők.

Megint csak hasadékot láttak, ez is tele volt vöröses földdel, mint a fölsők. Itt is meglátszott Tökfödő kalapácsának, vésőjének a nyoma. Dick felszedett, elmorzsolgatott néhány földdarabkát.

- Nem hiszem, hogy ér valamit - mondta.

- Hahó! - kiáltott fel Nancy. - Ott a festékesdoboz!

Köréje sereglettek, alaposan szemügyre vették, mintha a festékesdoboz válaszolhatna a kérdéseikre. De nem szólt egy árva szót sem. Közönséges festékes fémdoboz volt, drótfüllel, szorosan illeszkedő fémtetővel. Rajta címke: Háztartási festék. Fehér. Vízálló.

- Azt szeretném tudni, vajon ugyanez a repedés megy-e fel egészen a hegy tetejéig - tűnődött Dick. - Mindegyik hasadék azonos irányba tart, és sok a fű meg a lazán heverő kő. Talán ha eltisztítanánk, rájönnénk, hogy csakugyan egyazon repedés megy-e végig.

Dick ebben a pillanatban nagyon közel járt az igazsághoz, de ezt egyikük sem tudta, és maga Dick is elvetette az ötletet. Nézte, nézte a repedésből kifeszegedett vöröses rögöket.

- Nem hiszem, hogy valóban ez a maszat érdekelte - ingatta a fejét.

- Megvan! - kiáltott fel Nancy. - Fafejúek vagyunk! Bunkók! Vadszamarak! Hát persze hogy nem ez érdeklí! Csak úgy tesz. Rájött, hogy Palafejtő Bob többet mondott nekünk, mint neki. Csak azért mászkál fel ide, hogy jobban szemmel tarthasson bennünket. Mert innen primán látja a Magashegyet. Ez az. Emlékeztek: csak akkor kezdett ide járni, mikor mi már javában benne voltunk a kutatásban!

Nancy hirtelen elhallgatott. Észrevette, hogy John céklaszínűre pirult.

- Mi baj?!

Hátrafordult, hogy megnézzze, mit látott John.

Ötven lépésnyire a domboldalon maga Tökfödő állt, háttal feléjük, s úgy bámult a messzeségbe, mintha nem is sejtene, hogy ők ott vannak a háta mögött.

Nancynek leesett az álla. Még akkor is a kezében volt az idegen festékesdoboz. Gyorsan letette oda, ahol találta.

- Errefelé nézett, amikor megláttam - suttogta John. Körülbelül úgy érezte magát, mintha a szomszéd kapta volna rajta a kertjében, amint az almáit dézsmálja.

- Egész biztos, hogy csak vas - szólalt meg Dick, aki eközben zavartalanul kapirgált a zsebkésével.

- Pszt! - sziszegte Nancy. - Odasüss!

- Kérdezzük meg tőle, mi ez az anyag - javasolta Dick.

- Nem lehet - suttogta Nancy. - Pucolnunk kell. Mozgás. Ne nézzetek arra.

Dick Johnra pillantott, de szemmel láthatólag ő is azon a véleményen volt, hogy minél előbb elhagyják a terepet, annál jobb. Futni persze nem akartak, de hát végtére is nem ismerik Tököfödőt. És még ha vetélytársuk is, és arra az aranyra pályázik is, amit ők akarnak megtalálni, azért nem valami kellemes, ha rajtakapja őket, amint a festékesdobozát nézegetik, és végigszimatozzák valamennyi helyet, ahol a kalapácsával szorgoskodott. Anya a világ legbarátságosabb és legmegértőbb bennszülöttje, de ezt még ő sem helyeselné.

Nem éppen futva, de nem is feltűnő lassúsággal, némán levonultak a Szürke Görgetegen, át a Magashegyen, egészen a táborig. Útközben egyetlenegyszer sem pillantottak hátra. Lehet, hogy Tököfödő utánuk nézett, lehet, hogy nem - Nancy és John mindenesetre úgy érezte, mintha a pillantása égetné a hátukat. Dicknek egyre az a barnásvörös anyag járt az eszében, szüntelenül azon tépelődött. Útközben azért jobb kedve támadt.

- Talán ő maga sem tudja, hogy mi az - mondta végül reménykedve.

- Higgyétek el, ürügy az egész, arra jó, hogy utánunk kémkedjen - mondta Nancy. - A fehér pacnik csak az aljas cselszövéshez tartoznak. Egyszerűen szemmel akar tartani minket, és abban a pillanatban, amint megtaláljuk az aranyat, elvitatni a követelésünket. Igenis jól tettük, hogy utána jártunk, mit csinál. Ezt még Susan sem vonná kétségbe. Csak arra vagyok kíváncsi, mit csináltak a kedves felderítőink, miért nem figyelmeztettek.

Félúton a Magashegy felé Roger, Peggy, Titty és Dorothea sietett eléjük.

- Mondott valamit? - kérdezte Dorothea.

- Mi történt? - tudakolta Titty.

- Finom kis felderítők vagytok! - mondta keserűen Nancy. - Hagyjátok, hogy csapdába sétáljunk. Miért nem jeleztetek?!

- Hisz mást se csináltunk! - méltatlankodott Peggy.

- Úgy járt a karunk, akár a szélmalom! - tódította Roger.

- Hosszú, hosszú órákig! De hiába, mert ti oda se bagóztatok.

- Hát az bizony lehetséges... - ismerte el Nancy tőle szokatlan jámborsággal.

A táborban Susan világméretű rántottával fogadta őket: tizenhat tojást ütött bele sorra a nagy serpenyőbe. Evés után haditanácsot tartottak. Akármilyen történik, mindenki tartsa magát távol Tököfödőtől. Susan ehhez ragaszkodott, és a reggeli élmény hatásaira John és Nancy kis híján maga is olyan bennszülöttes álláspontot foglalt el, mint Susan.

- De hiszen nem is mondott semmit - mondta Dorothea.

- Mindegy, majdnem olyan volt, mintha mondott volna - felelte John.
- Sőt rosszabb - vélekedett Susan.
- Mit gondoltok: mi lenne, ha csak akkor folytatnánk a kutatást, amikor Tökkencs nincs a láthatáron?
- Akkor rögtön rájönne - magyarázta Nancy -, hogy tudjuk, a kapirgálása meg a fehér pacnijai csak azt leplezik, hogy minket figyel, mert ki akarja kémlelni, hol keressük Palafejtő Bob útmutatása alapján az aranyat.
- Nancynek igaza van - mondta John kapitány. - Úgy kell folytatnunk, mintha nem is sejtjenénk, mit csinál.
- Mint ahogy nem is sejtjük - bólintott rá Dick.

Szofoklésztr rövidebb ebéd után felröppentették. Az üzenetben Tökfödőről nem esett említés.

ÚJ TÁBOR OSZTÁLYON FELÜLI. KÓSTOLNÁD CSAK A FŐZTÜNKET.
MÁRMINT SUSANÉT.

Az aláírásul szolgáló koponya olyan szélesen vigyorgott, hogy senki sem gondolhatta volna, mennyire meleg helyzetbe kerültek nemrégiben a felfedezők.

Aznap délután az aranyásók hosszú sora olyan elmélyült buzgalommal fésülte a terepet, mintha nem is munkálkodnék felettük a hegyoldalban Tökfödő. Az meg úgy folytatta tevékenységét, mintha észre sem venné, hogy odalentről időnként aggodalmas pillantások követik a mozdulatait. Valamivel a harmadik alatt újabb pacnival szaporította a sort. A felfedezők még kint voltak a Magashegyen, amikor ő már hazament a Szürke Görgetegről. Mintha nem is érdekelné, amazok miben sántikálnak.

Mivel nem kellett sietni Tysonékhöz, vacsorára, egészen sötétedésig dolgoztak. Peggyt azután leszalajtották még egy kis tejért. Hamarosan Susan is követte, hogy tüzet rakjon és megfőztesse a vacsorát. A többiek meg dolgoztak, amíg tökéletesen rájuk nem sötétedett.

Vacsora után Nancy és John megjelölte a maguk készített térképet; fekete pontokkal jelezték a megtalált régi fejtéseket, és bevonalkázták a már átfésült terepet. Az eltelt napok számához viszonyítva ugyancsak kicsiny területet foglaltak el a vonalkák.

- Első nap többet végeztünk, mint azóta összesen - állapította meg Nancy.
- De azóta Tökkencset is szemmel kellett tartanunk - mondta John.
- No meg a kútásás, a költözködés - hagyta rá Nancy.
- Hány napunk van még? - kérdezte Titty.
- Azt senki se tudja - mondta Nancy. - Akárhogyan is, holnap jókor kell fölkelnünk, és átfésülni vagy kétszáz négyzetkilométert.
- Fésűvel? - kérdezte gunyorosan Roger. - Nem valami jó módszer. Szerintem ha csak haladunk csatárláncban, sose találjuk meg. Talán el se érünk odáig, és már indulhatunk is haza. Ha ugyan egyáltalán van valahol arany.
- Igenis tudjuk, hogy van - mondta Nancy. - És ha keressük, előbb-utóbb meg is találjuk. Ha vaktában rohangászunk, akkor persze nem.

Tizenkilencedik fejezet

ROGER AKCIÓBA LÉP

- Tökkencs elment.

- Igazán? - Titty a kőrisfa tövéből bámult fel a magas ágak közül kémlelő Nancy kapitányra.

- Bizony! - kiáltott le Nancy. - Elballagott az országúton. Miénk lesz a Magashegy.

Titty visszafutott a táborba.

- Nancy azt mondja, elment az országúton...

- Gyorsan bekapni a reggelit - rendelkezett John, aki az imént érkezett vissza Tysonéktól a tejjel.

Nancy már siklott is le a megfigyelőpontról, és ledörzsölte térdéről a moha zöld nyomait. Húsz perc elteltével a nyolc felfedező már rajvonalba fejlődve kezdte a Magashegy aznapra kijelölt részének átfésülését. Mivel Tökfödő az ellenkező irányba távozott - talán éppenséggel megkerüli a tavat, és Rióba megy -, ők élni akartak az alkalommal és a lehető legtöbbet elvégezni a rájuk váró munkából.

Ki tudja, miért, valahogy mégis nehezebben ment a munka, mint máskor. Találtak ugyan két öreg fejtést, de egyik sem hasonlított ahhoz, amiről Palafejtő Bob bácsi mesélt. Mindkét akna bejárata beomlott, és John meg Nancy nem engedték meg az expedíció ifjabb tagjainak, hogy beljebb merészkedjenek. Titty spárgagombolyagjának sem vették hasznát. Roger egyre jobban elunta a dolgot. Már Titty is arra gondolt: milyen kár, hogy nem akad egy kis felderítenivaló. Dorothea olykor-olykor bánatos pillantásokat vetett a Görgeteg szikláin fehérlő foltok felé. Micsoda elbeszélés, amiben nincs cselszövő? Csak Dick kalapált buzgón és elégedetten; őt nem érdekelt semmi más, csak a kövek.

Délre visszaértek a Magashegy közelebbi oldalára. Terv szerint a fák árnyékában haladtak, majd elköltötték ebédjüket, hideg pemikánt, almát, fánkot lekvárral és fejenként egy üveg gyömbérszódát (pardon: grogot). Korán elröpítették Szaffót, hogy bőségesen legyen ideje hazaérni. Vidám üzenetet vitt: „Minden remekül megy.” Roger szerint túlságosan is vidám volt, ahhoz képest, hogy a Magashegynek még a felét sem kutatták át.

Délután újabb sávot kezdtek, és eljutottak a Görgeteg aljáig. Ez már egy kicsit érdekesebb volt, mert több köves gerincen kellett átkelniük, s a Magashegy kis völgyeiben, szakadékaiban hanga nőtt a kövek között. Ez ugyan reményteljes jel volt, régi fejtést azonban nem találtak sehol, és amikor estefelé északnak tartva kerestek új területet, megint az Amazon völgye felé tartva, Roger már-már lázadó lelkiállapotba került.

Feleúton sem voltak még a Magashegy tetején, amikor egy kis magánjátékot eszelt ki. Jobbra nézett, azután balra a felfedezők hosszú során. Már mindnyájukban kialudt a reggeli remény, és a vonal egyenessége bizony hagyott némi kívánnivalót. Volt, aki lemaradt, volt, aki nagyon is sietősre vette, s ahogy lassan hazafelé tartottak, bizony erre-arra görbült a vonal a hanga, a haraszt meg a kövek között. De azért tagadhatatlanul vonal volt, és Roger úgy vélte, felettébb hasznos felderítőlecke volna, ha megpróbálna észrevétlenül eljutni az egyik végéről a másikra. Szerencsére Nancy, akinek a legélesebb a szeme, a bal szélen dolgozott. A többiek mind jobbra tőle. Roger vizsla szemmel végigfűrkészte a tájat. Ott van John, Titty, Dorothea, Peggy, Dick és Susan. Megfigyelt néhány hasznosnak ígérkező pontot: egy rakás kő, egy kis

vízmosás, és mind közt a legjobb: egy jókora harasztos, alig húszméternyire, elnyúlik az egész hegyen, egészen a sziklás gerincig, amelyen Dorothea épp négykézláb igyekszik átvergődni.

Roger lesben állt a harasztos szélén. Senki sem nézett feléje. Itt az alkalom. Remek. Régi birkacsapás vezetett át a harasztoson. Roger még egyszer körülnézett, aztán a következő pillanatban - ha történetesen valaki épp arra nézne, nem látott volna mást, csak azt, hogy a haraszt egy icipicit megrezdül.

Elsurrant John és Titty mögött, megbújta a harasztos szélén, figyelte, mit művel Dorothea. Igen, ott van, egészen közel. Roger mozdulatlanul lapult. Majdnem Dorothea elé került, akkor pedig még ő is biztosan észrevenné. Dorothea már maga mögött hagyta a sziklákat, lassan szelte át a nyílt teret, és magában beszélt. Lehetséges volna, hogy ő is elunta már egy kicsit a felfedezősdit? „A haramia úgy érezte: itt az alkalom. Az éj leple alatt egy kőhajításnyira haladt el észrevétlenül... nem, inkább egy nyíllövésnyire... nem, szóval olyan közel haladt el ellenségeihez, hogy akár meg is érinthették volna...” Roger egy pillanatig szentül meg volt róla győződve, hogy Dorothea észrevette őt, és azért mondja ezeket, hogy így adja a tudtára: leleplezte. De aztán eszébe jutott *A Dombvidék haramiája*, és már tudta, hogy Dorotheának aranykeresés közben min jár az esze.

Búvóhelyéről senki mást nem látott. Várt, amíg Dorothea eltávolodik egy kicsit, azután laposkúszásban a sziklák mögé igyekezett, amelyeket Dorothea épp az imént hagyott el. Itt keresett egy jó kis helyet, ahonnan kiláthatott a többiekre. Még el kell haladnia Peggy, Dick és Susan mögött. Ez nem lesz nagyon nehéz, gondolta Roger, mihelyt átvergődik ezen a sziklás részen, és bejut a hangásba. Mind a hárman szorgosan kutattak. Egy darabig nézte őket. Egyikük sem pillantott hátra. Egyenletes iramban haladtak.

Roger pillantása a többieket kereste: Dorotheát, Tittyt, John és Nancyt. Jóformán el tud jutni egészen a hangásig úgy, hogy nem bújik elő a sziklák mögül. Nekiindult, átszáguldott egy darabka nyílt területen, egy pillanatra meglapult, hogy kiszuszogja magát és hallgatózzék egy kicsit. Peggy nem vette észre. Egy harasztos terepszakaszon dolgozott, gyorsan, hogy minél előbb a következő köves részhez érjen, ahol nagyobb a remény, hogy talál valamit. Roger megint talpon volt, átsurrant vagy húszméternyi terepen, aztán megint lehasalt egy szikla mögé. Itt már nehezebb lett a dolga, egy jó darabon még a fejét se nagyon emelhetette fel. Laposkúszás a kiszáradt fűben... Ez igen. Ez már valódi indiánfeladat. Sokkal mulatságosabb, mint az aranyásás. Kár, hogy Titty nincs itt. Hahó! Mit csinál Dick és Susan? Csak nem találtak valamit? Megálltak, összedugták a fejüket valami kövek fölött. Ördög vinné a dolgukat! Hogy lopózzék el mögöttük egy tisztességes indián, ha nem mozdulnak, mintha odaragadtak volna?! Roger várt. Dick és Susan csak nem mozdult. Roger kifogyott a béketúrésból. Tudta, hogy iszonyú kockázatot vállal, de ha sikerül eljutnia a hangásig, talán úgy surranhat el jóformán az orruk előtt, hogy nem veszik észre.

Már bent is volt a hangásban, a régi birkacsapáson araszolt előre. A hanga lilás virágát bontogatta, s szinte teljesen elborította a csapást, úgyhogy Rogernek, amúgy hason kúszva, bajosan kellett utat törnie. A nyíló virágokat körülöngték a méhek. Egy göcsörtös gyökér láttán Rogernek eszébe jutott a feledésbe merült vipera. Persze hiába is gondol arra, hogy csapkodni kéne a bottal, mert először is nincs bot a keze ügyében, másodszor pedig, de nem utoljára, lopózkodó indián ne gondoljon csapkodásra.

Roger tehát elhatározta, hogy mielőtt letenyerezne, mindenesetre meggyőződik róla, hogy közel s távol nem akad alvó kígyóra.

Kígyóval nem találkozott, de olyan nagyon vizsga szemmel fürkészt, hogy elfeledte a lopózást, feledett minden egyebet, és rémületében kis híján felkiáltott, amikor épp az orra

előtt, alig méternyire, felrebbent egy vén fajdkakas, szörnyű szárnycsapkodással - szakasztott úgy hangzott, mint amikor felberreg az ébresztőóra -, és felszáryalt a hanga fölé. Robbanásra hasonlított inkább, nem madárra. Roger már-már felugrott volna, ijedtében beleharapott a nyelvébe - fájt is cudarul -, de aztán még épp idejében lekuporodott. Meghallotta Dick hangját.

- Valami felriasztotta azt a fajdot. Nem láttad, mi volt? Kutya nem lehetett.

Dick hangja jobbról és egy kicsit előbből hallatszott. A nyugodt, szélcsendes tiszta levegőben szabadon szállt a hang. Roger szemrebbenés nélkül adott volna érte egy fél tábla csokit, ha tudja, mennyire van tőle Dick. De nem merete felemelni a fejét a hanga fölé. Dick észrevette a fajdot, és valószínűleg épp erre néz. Még képes idejönni, hogy megnézzé, mi rebbentette föl a madarat. Nem tehet mást: tovább kell sietni, de úgy, hogy meg ne mozduljon a fű, és közben reménykedni, hogy nem lapul a közelben több madár.

A birkacsapás kanyargott; Roger szívből kívánta, bárcsak volna nála iránytű. „Illetve nem is iránytű - gondolta -, inkább periszkóp, hogy kidughatnám a fű közül, és megfigyelést végezhetnék, de engem nem látna meg senki.”

És akkor egyszer csak vége volt a hangásnak, és Roger, amúgy négykézláb, azon kapta magát, hogy egy horpadásra bámul. Egyszerre vége volt a szikláknak is, füves mélyedés tátongott alatta. A túlsó oldalán megint sziklák magasodtak. A horpadáson túl ellátott egészen a Magas-hegy pereméig, a Nagy Falig, sőt még a nagy kőrisfa legfelső ágait is látta az innen láthatatlan tábor fölött.

Lépteket hallott. Alig húszméternyire valaki - sőt: valakik közeledtek a magas hangában. Nincs értelme megvárni, amíg rálépnek, ahogy itt lapul. Kúszva elinalt a horpadás mélye felé, a szikla réseiben nőző hangába kapaszkodva. Fönről bármelyik pillanatban észrevehetik az aranyásók. Feleúton megcsúszott. Elesett, oldalára fordult, belekapaszkodott egy hangabokorba, aztán ott maradt lógva, harminc centire a földtől. Kavicsok záporoztak mellette. Eleresztette a hangát, lepottyant, és mit látott: a sziklában sötét, háromszögletű nyílás tátongott. Pompás! Ilyesmire legmerészebb álmaiban sem számított. Lekuporodott a nyílás bejáratában, és felnézett. Nem látott mást, csak sziklát meg a hangabokrot, amibe az imént belekapaszkodott. A bokor rugalmasan visszalendült. Fentről senki sem láthatta...

Épp idejében ért le.

- Hallottad? - kérdezte Dick. - Hahó, itt is egy szakadék!

- Ezt láttuk délelőtt - mondta Susan. - Már jártunk itt. Túlságosan jobbra kerültünk. Én vagyok az oka, mert elhívtalak, hogy nézd meg azokat a köveket. Figyelj! Túlságosan eltávolodtunk Peggytől. Kerüljünk balra. Nincs értelme még egyszer átfésülni ugyanazt a részt...

- Igenis, uram. - Ez megint Dick hangja volt, közvetlenül a feje fölött. Roger elvigyorodott, amint meghallotta, hogy Dick hajósinas és matróz módra válaszol.

Eltávolodtak balra a hangásban, és ő hamarosan megláthatja egész hosszában a vízmosást. Roger előhúzta zseblámpáját a farzsebéből. Miféle nyílásra bukkanhatott az imént? Jókora történt, annyi biztos. Zseblámpájával bevilágított a sötétbe. Mindjárt látta, hogy ez is egy régi fejtés, méghozzá nagyon régi. A nyíláson belül alagút, néhány méter után kis barlanggá szélesedik, olyasmi, mint Peter Duck barlangja a Fecskevölgyben. Nem folytatódott. Ezért nem vette észre senki délelőtt. A régi vágatokat általában könnyen megtalálták, ott tornyosult előttük rendszerint a kifejtett kő, gyakran tözeggel borítva, de azért észrevehetően; a hajdani meddőhányó, amit az egykori bányászok felhalmoztak. Ezt a fejtést nyomban otthagyhatták, a kifejtett kis halom kő szétszóródott a vízmosás alján, vagy talán elvitték és karámot építettek

belőle. Kint nem maradt semmi, ami arra vallott volna, hogy a bejárat nem csupán sötét árnyék a kitüremlő sziklák alatt.

Roger az égő zseblámpát maga előtt tartva lábujjhegyen lépkedett beljebb, a barlangba. Itt biztonságban van. Susan és Dick elmeheit közvetlenül előtte, és nem is gyanítanak semmit. Senki sem sejt, hogy ő tulajdonképpen nyomtalanul eltűnt. Visszamaszott a barlang bejáratához, és fűlelt.

Valahonnan bal felől halk hahó hallatszott.

- Hahó! Hahó! - hangzott Susan és Dick válasza. Bizony, elhaladtak a vízmosás végében. Az a hahó egyáltalán nem volt érdekes. Egyik sem. Észre sem vették, hogy ő eltűnt; különben Susan egészen más hangon hahózott volna. És nem is találtak semmit, mert akkor meg a Dick és Peggy hahója szólt volna egész másképpen. Ez csak egyszerűen három kedvetlen felfedező kissé csüggedt hahója volt; csak épp a rend kedvéért kurjongattak egymásnak a vadonban. Egyelőre nincs értelme mutatkozni, mert még idő előtt rájönnek, micsoda óriási indiánmanővert hajtott végre. Különben sem hiányzik senkinek, miért fedné hát fel magát?

Visszament a barlangba, hogy kigondolja, mire is lehetne használni. Kár, hogy Titty nincs itt, de persze ha itt volna, akkor az egész már nem volna egyes-egyedül az ő felfedezése. És igazán itt az ideje, gondolta Roger, hogy végre valamit ő is felfedezzen. Zseblámpája fényét végigjártatta a barlang sziklás mennyezetén, faragott oldalán. Száz meg száz esztendeje bányászok dolgoztak itt. Eszébe jutott Palafejtő Bob, amint egymagában munkálkodik a Hangás Szirt mélyén. Mi sem könnyebb, mint elképzelni, hogy nemcsak néhány lépésnyire van a barlang nyílásától, hanem fél mérföldnyire vagy még mélyebben. Egy picinyke fény szüremlett be kintről. Hiába.

- Na mindegy - mondta magában Roger. - Ez éppenséggel jöhet valamelyik nagy lámpásból is, ott mindjárt a sarkon túl.

Voltaképpen örült, hogy mert így legalább takarékoskodhatott a zseblámpájával. Különben is, a szeme már hozzászokott a sötétséghez. S ha már itt van, mi lenne, ha bányászgatna egy kicsit? Palafejtő Bob sem üldögélt ölbe tett kézzel a hegy mélyén.

Roger előhúzta motoroszemüvegét, feltette, azután jó nagyot vágott kalapácsával a barlang falára. Sokkal nagyobb zajt ütött, mint amekkorára számított, de a kőről egy morzsa nem sok, annyi sem pattant le. Vajon kint is meghallották? Várt egy percet vagy kettőt; hallgatózott. Azután megpróbálta megint. Majd fogta a zseblámpát, és körbejártatta a fényt a falakon: hova is üssön, ahol megvan a reménye, hogy sikerül egy kis darabot letörnie. Nem valami szórakoztató csak kalapálni, kalapálni a sziklát, miközben nem történik semmi. A barlang legeslegbelsejében talált egy kicsit görbén haladó repedést. Illetve nagyon kicsit görbén, tulajdonképpen ha jobban megnézi, szinte egyenes. Bal kézre fogta a zseblámpát, jobbával pedig jókorát csapott a kalapáccsal a sziklára. Le is pattant egy csinos darab.

- Itt nem is olyan kemény - mondta magában Roger, és még egyszer-kétszer jól odavágott, a repedés mentén. Pattogzott is rendesen a kő. - Palafejtő Bob jó erős - mondta Roger, és megint nekiveselkedett. Keze körül most már csak úgy záporoztak a kődarabkák. Az első repedés mellett még egyet pillantott meg. Vajon itt volt már az előbb is, vagy pedig az ő munkálkodásának az eredménye? Bizony, ez már valódi kőfejtés. Ráütött a sziklára a két hasadás között, aztán visított egyet és hátraugrott. Akkora szikladarab vált le, mint a latin szótár. Roger elugrott a lezuhanó kő útjából, de egy kisebb darab bizony a bokájához csapódott.

- Au! - visított Roger, és jól megdörzsölte a fájós helyet.

Köszöni szépen, ebből elég. Legjobb lesz, ha a fejtést Bobra hagyja. És ekkor, ahogy lehajolt és megdörzsölte a bokáját, és a zseblámpája fényét is odavillantotta: vajon nem sértette-e meg a bőrét (megnyugodva észlelte, hogy nem), a lába körül heverő törmeléken egyszerre csak megcsillant a fény.

Roger letépte szemüvegét, hogy meggyőződjék a dolgról. Lehetetlen... De talán... Felemelt egy darab követ, és kivitte a barlang bejáratához, a napvilágra. Aztán visszatért, és belekémlelt a hasadékba, ahonnan a nagy kődarab levált. Még a zseblámpáját is benyomta az üregbe, hogy jobban lássa. Aztán sarkon fordult, és már iramodott volna nagy kurjongatással át a Magashegyen, a többiekhez. De mégsem. Arra még lesz elég idő. Az a hosszas és tüzetes fésülgetés... Csak várjanak egy kicsit... A zseblámpája még győzi elemmel. Feledve volt immár Palafejtő Bob; Roger fél kezében a zseblámpával, kalapáccsal a másikban, istenigazában nekilátott. Arcára záporoztak a lepattanó kövek. Feltette a szemüvegét; legalább a szeme legyen biztonságban. A többi nem számít. Odabent, abban az üregben, amit az imént fűrt, van valami, és az a valami kijön onnan, arról Roger Walker aranybányász gondoskodik!

Huszdik fejezet

HOVÁ LETT ROGER?

Ha a nap folyamán korábban támad rés a sorban, menten észrevette volna valaki, hogy az egyik aranyásó hiányzik. Csakhogy egész nap dolgoztak, nagyon kimelegedtek, és alkonyattájban már Nancy sem volt olyan kérlelhetetlen, mint rendszeren. A sor minduntalan meg-megtört, amikor valaki talált valamit, a többiek meg mind köréje verődtek, és szemügyre vették a leletet. Sosem bizonyult figyelemreméltónak - már természetesen bányász szemszögből -, és az aranyásók ismét szétszóródtak, hogy folytassák a Magashegy átfésülését. Egyre kevesebb lelkesedéssel. Nem is ügyeltek rá, hogy betartsák az eredeti sorrendet, és mindenkinek minden egyes alkalommal más volt a szomszédja. Amikor Roger fedezékbe vonult, Nancy mellől surrant el, ám amikor Nancy legközelebb arra nézett, és Johnt pillantotta meg, zavartalanul kiáltott át neki, és nem is gondolt rá, hogy valaki hiányzik kettejük közül.

Későre járt; visszaértek már a Magashegynek az Amazon völgye fölötti oldalára. Nancy nagy nehezen ráállt, hogy aznapra abbahagyják a munkát - s csak ekkor vették észre, hogy valaki hiányzik. Odaértek, ahol ebéd után egy csomóba hajigálták a hátizsákjukat. A munkába fáradt karok nagy nehezen belebújtak a szíjakra, s ki-ki lelkészült a mocsár menti rövid gyalogútra, hazafelé. Egyre apadt a hátizsákhalom, míg a végén egy maradt a nyolcból.

- Hahó! Hová lett Roger? - kiáltott fel Titty.

- Roger!

- Hahó! Roger!

- Bújjj elő! Mozgás! Hazamegyünk - mondta Peggy.

- Kaja! - kiabált John. - Nyomás!

Roger borzas feje azonban csak nem bukkant elő, sem a hanga, sem a harasztos közül. Mintha elnyelte volna a föld.

- Meglépett - mondta John.

- Kicsit belefáradt az aranyásásba - vélte Susan.

- Szegény jó Rogie - mondta John, kissé mintegy mentegetőzésképpen Nancynek. - Mert ő mindig rohan... mihelyt elül a szél, már veszi is az evezőt.

- Tudom én, mit csinál - mondta Peggy. - Lefogodom, hogy a harasztosban lopakodik Atkinsonék kapuja felé, hogy lássa, amint Tökkencs hazakocog.

A Magashegyen egész nap nyomát se látták Tökfödőnek. Az aranyásók minduntalan felfélpillantottak a Szürke Görgeteg szikláin világító fehér foltokra; arra számítottak, hogy meglátják vetélytársukat, és füleltek, nem hallják-e kalapácsának a kopácsolását. De a messze magasban suhogva szálló vadhattyúcsalád neszén meg egy-egy felriasztott fajd tiltakozó kiáltásán kívül mintha elhagyatott volna körülöttük az egész vadon. Aranyásó szemmel nézve ez felettébb hasznos, csakhogy az aranyásás nem járt sikerrel, unalmasabb is volt, mint máskor, mert semmi újat nem találtak, s akármennyire igyekezett Nancy tartani bennük a lelket, bizony egyre apadt a remény - mindent egybevetve hát valósággal sajnálták, hogy Tökfödő távol maradt. Nem Roger volt az egyetlen, aki úgy érezte, kellemes változatosságot jelentene egy kis indiánosdi. Senki sem hibáztatta érte.

Kórusban kiáltották:

- Ro-ger! Hahó-hó-hó-hóóó!

Semmi válasz.

- Köztünk az erdő; nem hallja - vélte John.

- Kivált ha lent hasal a rejtkehelyen - mondta Peggy. - Megyek, kiásom.

- Gyerünk, John - javasolta Nancy. - Menjünk mi is. Talán rajtakapta Tökkencset, amint rosszban sántikál. Gyerünk, Susan. Menjünk valamennyien.

Csakhogy valamennyien talpon voltak az egész napi hőségben, és Susan, akármennyire elfáradt is, tudta, hogy megint kifogytak a tejből, és hogy most ő a soros, hogy lemenjen Tysonékhoz az utánpótlásért.

John meg a két Fruska elfutott, szapora ügetéssel gyorsan maguk mögött hagyták a Magashegyet, s az erdő csakhamar elrejtette őket szem elől, amint lejutottak a dundale-i útra.

A többi felfedező épp elérte a Nagy Falat, és a vízmosásban az erdőbe akartak bekanyarodni, amikor meglátták, hogy Nancy, John és Peggy visszafelé tart...

- Nem találták meg - mondta Dorothea.

- Biztosan lemaradt mögöttük - mondta Susan; de abban a pillanatban amazok hármam megálltak, és megint belekiáltották a nyári estébe:

- Roger! Hahó!

Susan visszanézett a Magahegy domborulatára.

- Ördög és pokol! Micsoda dolog ez, ilyenkor este kezd mindenféle buta játékot.

Vártak.

- Nincs ott - jelentette John. - Hacsak nem marhászkodik.

- Lementünk egészen Atkinsonékhoz - közölte Peggy.

- Láttuk Tökkencset - újságolta Nancy. - Hazaért, láttuk, amint pipára gyújt, és csak ül a kertben, a padon.

- De mi van Rogerrel? - kérdezte Susan.

- Biztosan a táborban lapul.

Titty, Dorothea és Dick versenyt futott le a vízmosásban, el a túskebozót mellett, be a bokrok közé, el Titty kútja mentén, s végül be a táborba.

- Hahó! Roger!

- Talán a galambokat eteti.

- Ott néztem meg először - rázta a fejét Dick. - Nincs a sátrában - jelentette Titty.

- Én tudom, mit csinált! - mondta diadalmasan Dorothea, épp amikor Susan meg a többiek odaértek. - Leszaladt tejért Tysonékhoz!

- Igen, mondta is, hogy egyszer majd lemegy - bólintott Titty.

- Akkor jó - sóhajtott fel Susan. Aztán, egy perc múlva: - Nem vitte el a tejeskannát.

- Jellemző Rogerre - mondta Nancy. - Majd kap egyet kölcsön Mrs. Tysontól.

- Eléje megyek - határozta el Susan. - Figyelj, Peggy! Kezdd el a vacsorát! Már nagyon késő van.

- Sült ágyúgolyó lesz - jelentette be Peggy. Arra van idő, még ha lemegy is Rogerért.

- John, segíts megdarálni a húst - mondta Susan, azzal fogta a tejeskannát, és elsietett a fák között.

A sült ágyúgolyó a pemikán javított kiadása volt. John kinyitott egy marhahúskonzervet, Nancy felélesztette a tüzet, Peggy pedig áhítatosan összeszerelte Susan húsdarálóját. A darálóba bekerült először a hús, azután két hagyma, végezetül pedig a takarékos szakácsok által félretett kenyérdarabkák. A megdarált masszát pudingostálban összekeverték egy nyers tojással meg a reggeli tej maradékával. A keverékből ezután Titty és Dorothea, mert az ő kezük volt a legtisztább, golyóbisokat formált. Vajat olvasztottak a serpenyőben, majd úgy mozgatták a láng fölött ügyesen, hogy az ágyúgolyók egyenletesen megsüljenek. Ugyancsak kimelegedtek a munkában, sűrűn váltogatták is egymást a felfedezők: aki pihent, aggodalmasan szemlélte a súlyos serpenyő ügyeletes kezelőjét, mert elég lett volna egy rossz mozdulat, és a nyolc ágyúgolyót máris elnyelik a lángok.

Jóformán elkészült a vacsora, amikor meghallották letről Susan kiáltását:

- Roger!

Döbbenet meredtek egymásra.

- De hát hol a csudában lehet?! - kérdezte szinte dühösen Nancy.

A következő pillanatban Susan lihegve beállított a táborba, kezében a tejeskannával. Olyan gyorsan kapaszkodott fel a meredek ösvényen, ahogy csak a lába bírta. Mindjárt látták, hogy nagyon aggódik.

- Mrs. Tyson nem is látta - mondta Susan. Kis híja volt csak, hogy sírva nem fakadt. - Biztos fent van még most is a hegyen... vagy valahol... Talán megint kificamította a bokáját, mint tavaly... Vagy betévedt egy régi fejtésbe... Roger! - kiáltott kétségbeesetten. - Gyere elő! Vacsora! Nem haragszik senki!

- Talán bennrekedt a bányában - suttogta Dorothea. A szeme tágra nyílt. - Kiabál, kiabál, és nem válaszol senki... - Szánta Rogert, de kéjes borzongással töltötte el a gondolat, hogy micsoda regényes szerencsétlenség érhetne.

- Éhezik! - mondta könnyes szemmel Titty. Ezúttal senki sem nevetett, pedig Roger feneketlen étvágya állandó tréfa tárgya volt a felfedezők körében.

- És néhány perc múlva szuroksötét lesz! - tódította Susan.

- Gyerünk, John - szedte össze magát Nancy. - Nincs veszteni való időnk. Nincs mit tenni. Felmegyünk, és megkeressük. Dick, Titty és Dorothea itt marad a táborban. Mi négyen felmegyünk. Lámpást hozzatok. Hol az a hegyászó kötél?

És ebben a pillanatban kihunyófélben levő zseblámpa villant a fák között, és a táborba besétált Roger.

Szánalom, aggodalom egy pillanat alatt szertefoszlott.

- Te ostoba kis számár! - szólt John.

- Hahó! - szólalt meg Roger, amint meglátta, miben serénykedik Peggy a tűznél. - Ágyúgolyó! De örülök, hogy nem késtem el!

Roger lassan közeledett feléjük; fél kezét a háta mögé dugta.

- Mi történt a kezeddél? - tudakolta Susan.

- Semmi.

- Akkor miért dugod el?

- Mert van benne valami.

Roger farkasszemet nézett a felháborodott társasággal, és lassan előhúzott egy jókora darab fehér kvarckristályt.

- Arany - mondta. - Nézzétek meg.

Nancy kikapta a kezéből a követ.

- A másik oldalán - magyarázta Roger.

- Az áldóját! - kurjantotta el magát Nancy. - Nézd csak, John! Hol van Dick? Mozgás, professzor! Arany vagy nem arany?

Valamennyien köréje gyűltek. Fejek, vállak egy kupacban. Nancy odaadta Johnnak a követ.

- Nézd csak, Dick! - fordult meg John.

Dick helyre billentette szemüvegét. Egy kicsit remegett a keze, amikor John a markába nyomta a kvarcot.

Most már mindenki látta a csillogó fehér kövön a repedést, a barna földet a repedésben, a földben pedig, meg mellette, a csillámló sárga szemcséket.

- Nem lehet más! - kiáltott fel Dorothea.

- Hát persze hogy az! - csatlakozott Titty.

- A színe egyezik - mondta óvatosan a professzor.

- Hurrá! - kiabált Peggy. - Mégis megtaláltuk!

- Igen, de hol?! kérdezte Nancy. - Nyomás. Mégiscsak elő azokkal a lámpásokkal. Ki kell tűznünk a foglalkozókat, mielőtt Tökkencs megtalálná.

- Sötétben nem találok oda - nyögte Roger, és sóvár pillantást vetett az ágyúgolyókra.

Nancynek megnyúlt a képe.

- Semmi baj - mondta John. - Nincs holdfény. Tökkencs se találhatja meg.

- Vacsoráznunk kell - jelentette ki Susan.

- Na jó - adta meg magát kelleetlenül Nancy. De még ő is kénytelen volt belátni, hogy hiába is botorkálnának a sötétben a Magashegyen. Feladta hát a gondolatot. - Bizonyára Tökkencs is vacsorázik... - Csak épp nem ünnepi lakomát! Nyomás! Kész az ágyúgolyó. Forr a teavíz. Rajta. Emeljük poharunkat... Derék dolog, Roger!

Roger vigyorgott, de azért kételkedő pillantást vetett Susanra. Két perc múlva nekiláttak a vacsorának. Szuroksötét volt körülöttük az este, csak a tábortűz világított. Rágták az ágyúgolyót, de közben is kérdezősködtek. Roger is rágott, és felelgetett, de nem árult el sokat.

- Mégis, úgy nagyjából merre van? - tudakolta Nancy.

Roger előbb lenyelte a falatot; hirtelen eszébe jutott, hogy az ember nem beszél tele szájjal, és ez a jólneveltség persze mindenkit kihozott a sodrából. Roger időt akart nyerni. Végére ő talált rá a lelőhelyre, holnap meg is mutatja nekik, de azt ugyan el nem mondja, hol van, hogy aztán hanyatt-homlok odarohanjanak.

- Egy kicsit kell menni - kezdte -, aztán jobbra fordulni. Aztán van ott egy kiszáradt fűcsomó, annál balra egy kicsikét, aztán egy darabig egyenesen, aztán megint jobbra, akkor egy kicsit lefelé, aztán mindjárt utána megint felfelé, akkor jobbról elmegy az ember a harasztos mellett, aztán bal kéz felől van egy olyan barnás szikla...

- Ej, fogd már be! - szólt rá John. - Ne számárkodj itt nekünk.

- Ő kérdezte - vont vállat Roger, és megint eltüntetett egy jókora falat ágyúgolyót.

- Sok van belőle vagy épp csak egy kicsi? - érdeklődött Susan.

- Régi fejtés?

- Nő mellette hanga?

Amikor Roger megint lenyelte a falatot, elmondta, hogy szakasztott olyan régi fejtés, amilyenről Palafejtő Bob mesélt, hogy nő mellette hanga, és hogy van még bőven arany ott, ahol ezt a darabot találta.

Titty áhítatosan hallgatta.

- Remek! - szólalt meg végül. - Tényleg megtalálta! Derék, öreg Rogie!

Többet nem tudtak kihúzni Rogerből, de ennyivel is beérték. Ahogy megteltek az éhes gyomrok, mind határozottabban rajzolódott ki előttük, hogy mi is történt voltaképpen. Valahol odafent, az éjszaka sötétjében... kint a vadonban, ahol oly sokáig keresték... valahol ott vár rájuk az arany. És Roger, aki itt ül, és tömi magába az ételt, látta és megérintette és hozott belőle és tudja, hogy hol van. Minduntalan felállt valaki a tűz mellett, aztán megint leült. Kézről kézre járt a kvarcdarab. Dick eltüntetette az ágyúgolyó utolsó morzsáját, aztán bemászott a sátrába, a fémekről szóló könyvért. Dorothea ezúttal feledte *A Dombvidék haramiáját*, és maga elé suttogott:

- Fel-alá jár a fedélzeten... Fel és alá... Fel és alá...

- Szörnyű kár - mondta Titty. - Csak legalább a hajója nevét tudnánk: táviratozhatnánk... vagy gondold csak el, menesztenénk egy galambot, és megülne az árbocon, vinné a nagy hírt...

Még John sem tudta megőrizni a nyugalmát.

Nancy fel-alá járkált a sötétben, kiömlött a teája a bögréből, s magában beszélt:

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó!... Mégis megtaláltuk!... Árbocok és orrvitorlák!... Az áldóját!... Hatalmas egek!... Negyvenezer aranytallér!

- Tüzet fog a hajad, ha nem vigyázol - szólt Susan. - Dick! Figyelj!

Dick először nem is hallotta, hogy hozzá beszélnek: most néhány centiméternyire eltávolodott a tüztől, de fel sem nézett a *Fémek könyvéből*. A tűz libegő fényénél olvasta az aranyról szóló fejezetet, míg a betűk táncra nem keltek a szeme előtt; akkor aztán a fehér kvarckristályban csillogó pöttyökre vándorolt a tekintete.

- Ágyba, az egész! - rikkantott Nancy hirtelen. - Most. Azonnal. Mihelyt felkel a nap, ki kell tüznünk a foglalókarókat!

Huszonegyedik fejezet

A KARÓK KITŰZÉSE

- Minden ember a fedélzetre!

Nancy vidám kurjantására ébredt a tábor. Egyszeriben mindenkinek kiment az álom a szeméből. Nancy még feleúton sem járt Tysonék felé a tejeskannával, a táborban már mindenki sürgött-forgott. Nancy ugyancsak meglepte Mrs. Tysont: mire a reggeli fejésből behozták a tejet, ő már ott várt a kamra ajtajában. Mire pedig visszaért a táborba, őrajta volt a csodálkozás sora: ki-ki megmosakodott, fogat mosott, beágyazott, rendbe rakta a sátrát. Lobogva forrt a teavíz. Soha még reggelit ilyen iramban el nem tüntettek, mint aznap az aranyásók. A teájukba nem álltak hideg vizet tölteni, hogy hamarabb felhőrpinthessék. Peggy magával vitte almáját a kőrisfa tetejére, s onnan jelentette, hogy Tökfödő épp most fordult a másik oldalára. John, két falás között, vaskos botokat hegyezett. Nem árt idejében felkészülni a karók kitűzésére. Magashegyen már késő volna botokat keresgélni. Nancy elnézte egy pillanatig, azután megszólalt:

- Kell egy jókora papírlap is.

Dorothea visszamászott a sátrába, és előhozott egy jegyzetfüzetet.

- Ez jó lesz?

Nancy ránézett, és meglátta a füzet fedelén a nyomtatott betűkkel írt címet: *A Dombvidék haramiája*.

- Nem baj - mondta Dorothea. - Ebben a kötetben még nincs semmi.

- Figyelj, Dot - mondta Nancy. - Rióban majd veszünk neked másikat... - azután elhallgatott. Végtére is: Roger csak Roger. - Egyelőre nem tépek ki belőle - határozott Nancy. - De azért hozd el, hátha szükség lesz rá.

Ezúttal még Susan is hajlandó volt későbbre halasztani a mosogatást, és csakhamar felkerekedett az expedíció a Magashegy felé.

Roger, kivételesen mint vezető, igyekezett a legkevésbé. A többiek mind köréje csődültek, mintha így hamarabb pillanthatnák meg a szent helyet.

- Látod már? - tudakolta Nancy.

- Ott van a sziklákon túl.

- Milyen sziklákon?

- Amazokon.

- De hiszen amerre nézünk, mindenhol csupa szikla!

- Azokra gondolk, ott, az orrom előtt.

- Jaj, igazán, Rogie... - méltatlankodott Titty. - Mondd már meg, mit kell keresnünk!

- Nincs semmi keresnivalónk, csak majd ha odaérünk - jelentette ki Roger, és ballagott tovább, szép tempósan.

Hamarosan még lassabbra fogta lépteit, aztán megállt, és körülnézett.

- Csak azt ne mondd, hogy elfelejtetted, hol van! - kiáltott fel Peggy.

Roger vigyorgott.

- Ne számárokodj! - szólt rá öccsére John. Ő is, Titty is látták Roger vigyorát, és tudták, hogy örül, mert sikerült beugratnia Peggyt.

- Miért, igazán elfelejthettem volna - mondta Roger. - Egész sötét volt, mire hazaértem.

Kaptattak a sziklás hegyoldalon; éjszaka múltával mindannyiuk számára mintegy varázsütésre megváltozott a táj. Már nem kellett lassú, fárasztó munkával apróra átfésülni, sorban, egymáshoz fűzve, mint a gályarabok. Roger már jóformán meggyűlölte a munkát, elhatározta, hogy ő, mint magányos fog, kihullik a fésüből, és egy kis önkéntes felderítő munkát végez. Mára pedig ő is egészen más színben látta. Aranyat találtak - illetve ő találta, egyedül! Vége a fésülésnek! Most már csak fel kell szedni az aranyrögöket. Vagy akad netán egyéb teendő is?

A többiek keresztkérdéseknek vetették alá Dicket útközben, és ő megmutatott Nancynek egy bekezdést a fémekről szóló könyvből.

- Összeüzni és átszítani - mondta Nancy. - Hát ezt muszáj lesz megcsinálnunk, hogy hozzájussunk a tiszta aranyhoz. Még szerencse, hogy elhoztuk Flint kapitány mozsarát.

- De még akkor sem lesz aranyrúd.

- Csak rög - mondta Titty.

- Az sem - rázta a fejét Nancy. - Csak aranypor.

- És azzal mit csinálunk?

- Palafejtő Bob majd megmutatja, hogyan gyúrjunk belőle aranyrudat. Legalább egyfel feltétlenül el kell készülnünk, mire Flint kapitány hazaér.

- Csinálhatnánk neki arany fülöngőt - mondta Titty.

- Nem hiszem, hogy ő viselné... - vélte Peggy.

- Akkor egy szép nagy fényes medált az óraláncára! - javasolta Nancy.

- Timothynek pedig arany nyakörvet - tette hozzá Dorothea.

Egy percre mélabús csönd támadt.

- Ha ugyan még él - mondta végül Peggy.

- Hetek teltek el, amióta az a távirat megjött - mondta komoran Nancy. Aztán lerázta magáról a pillanatnyi sötét hangulatot. - Hát mindegy, ha meghalt, már jó régen meghalt, és azóta a tenger mélyén nyugszik.

- Brit lobogóba burkolva... - suttogta Dorothea.

- Ötölnyi mélyben pihen... - révedezett Titty - korall lett csontjaiból... mi is termett szemeiben? Azt hiszem, igazgyöngy...

- Mindegy, nem tudunk segíteni rajta - szögezte le Nancy. - Az arany majd talán egy kicsit megvigasztalja Jim bácsit, legalábbis szívből remélem... Habár az örvösállatokat alighanem nagyon meg lehet szeretni... Az áldóját! Hát mit tegyünk? No, Roger, ide figyelj: messze van még?

- Mindjárt ott leszünk - biztatta Roger.

- De hiszen itt minden talpalatnyi helyet átkutattunk!

- Tudom - bólogatott Roger.

Egy-két perc múltán megállt, és lepillantott a keskeny kis völgybe.

- De hiszen itt már voltunk - mondta John.

- Mondtam! - válaszolt Roger. - Pedig mégis itt van.

- Ez az a hely, amiről azt mondtad, szakasztott olyan, mint Fecske-völgy - fordult Tittyhez Dorothea.

- Olyan is - bólintott Titty. - Csak itt nincs patak, és nincs barlang.

- De igenis hogy van barlang! - jelentette ki Roger.

Első pillantásra maga is szinte kételkedett benne, hogy jó helyen járnak-e. Rémület fogta el: csak nem másik völgybe hurcolta el a többieket? Lehetséges, hogy csak azért bukkant rá a barlangra, hogy örökre elveszítse?! Aztán meglátta azt a helyet, ahol lecsúszott a túlsó oldalra, a hangát, amely megállította a potyogásban, és alatta a sötét árnyékot.

- Itt van!

- De hol? - türelmetlenkedett Nancy.

- Ugyan, Roger, ne számárkodj! Hol van?

Roger már mászott is lefele a szakadékba. Először azzal a gondolattal foglalkozott, hagyja őket bolyongani: vajon mennyi idő alatt bukkannak rá a lyukra - de azután úgy döntött, jobb nem kockáztatni. Nancy már amúgy is eléggé türelmetlen. Úgyhogy egyenesen átvágott a szakadékon, és még feleúton sem járt, a többiek már megpillantották a nyílást. Általános roham indult; John és Nancy ért elsőnek a lyukhoz.

- Ott bent? - lihegett Peggy.

- Roger! Csak nem mentél be? - kérdezte Susan.

- Kész szerencse, hogy bementem! - vágott vissza Roger.

- Oda nézzetek! Dick talált egy darabot - mondta Dorothea.

- Biztosan elejtettem, kifelé jövet - mondta Roger.

- Siess, Susan! - biztatta Peggy.

- Nana!... - méltatlankodott Roger. - Ne felejtsetek el, hogy én találtam meg! - és már vágtatott is be a nyíláson, Susan nyomában. A hajdani bányászok vágta nyílás ma sokkal szűkebbnek tetszett, mint tegnap: nyolc aranyásó taszigálódott odabent, hét zseblámpa fényköre villózott a durván faragott falakon, mennyezetten. Előző nap Roger igen tágnak érezte, amikor csak maga volt a barlangban, s a maga egy szál zseblámpájával egyszerre csak egy darabkáját világította meg.

- Ez a legkisebb barlang, amit valaha is találtunk - állapította meg Peggy.

- Nem baj; az a lényeg, hogy ez az igazi - mondta Nancy. - Mármost ha tényleg az. Hol az a kvarc, Roger?

- Talán csak az az egy darab volt - vélekedett John.

- Kalapálni kell - közölte Roger. - Én is csak úgy találtam rá. Sorra villant a zseblámpák fénye a sziklafalon, Roger útmutatása nyomán. Aztán általános diadalordítás harsant. A fal tövében kvarctörmelék hevert, egy-két szürke kő, és a törmelék fölött mindnyájan jól látták, hogy két összepréselődő szikla között vékony kvarcérteg bújik meg, mint rakott kenyérben a

húspástétom. A kvarcéréteg jóformán függőleges volt, és a zseblámpa fényében nemcsak a kvarc fehérlett, hanem sárgásan, fémesen csillogott valami.

- Az áldóját! - kurjantott Nancy. - Tényleg megtalálta! Óvatosan azzal a kalapáccsal, John. Meg ne sértsd!

Olyan kalapálás támadt, hogy csak az a csoda: senkinek nem esett baja! Szanaszét röpködtek a kődarabkák, a kvarctörmelék.

- Vigyázzatok! - intette a társaságot Susan. - Tegyétek fel a védőszemüveget... Nehogy valakinek a szemébe pattanjon valami!

- Az orrom sem sétatér! - horkant fel Roger.

- Ezer bocs! - mentegetőzött Peggy.

- Tele van arannyal az egész! - kiáltott fel Dorothea.

- Jó kemény ez a kvarc... - fohászkodott Titty.

- Peggy könyöke se puha! - simogatta szenvedő ábrázattal az orrát Roger. - Nem tört el - ismerte be -, de könnyen el is törhetett volna!

- Figyeljete! - szólalt meg néhány percnyi kalapálás után John. - Ennek így semmi értelme. Dinamittal kéne dolgozni.

- Pompás! - lelkesedett Roger.

- Flint kapitánynak van puskapora - közölte Peggy.

Ezúttal azonban Nancy hallani sem akart efféle szélsőséges módszerekről.

- A dinamitot Flint kapitánynak hagyjuk - jelentette ki. - Egyszerűen meg fog örülni boldogságában. Majd mi segítünk. De semmi értelme addig nekiállni robbantani, amíg ő nincs itt. Ezzel fogjuk majd itthon tartani. Annak nem örült, amikor az Úszóház tetején rendeztünk tűzijátékot, de ha ő robbanthat, az már más...

Susan ugyancsak megkönnyebbült.

- A tűzijáték rendben van - mondta -, de a dinamit...

John kissé csalódott volt.

- Nincs is rá szükség - magyarázta Nancy. - Mennél többet robbanthat Jim bácsi, annál jobban fog örülni. Nekünk csak az a dolgunk, hogy bebizonyítsuk: igenis van mit robbantani...

- Kötéllal se lehet majd visszatartani - bizakodott Peggy. - Csak lássa meg ezt itt!...

- Márpedig ezzel a kopácsolással nem sokra megyünk - jelentette ki John. - Tiszta időpocsékolás. Ide véső kell. És mi lesz a kötőrészel meg a mosással?

- Kell egy vizesvödör - mondta Dick. - A mosáshoz meg egy lapos edény.

- Mire való a serpenyő? - tudakolta Nancy.

- Lemegyek Tysonékhoz vésőért - ajánlkozott John.

- Vödör... mozsár... serpenyő... - sorolta Nancy. - Nincs veszteni való időnk!

Kirohantak a szakadékba, letépték a védőszemüveget, és csak pislogtak a vakító napfényben. Aztán szemügyre vették a kvarcdarabkákban villózó, csillámló aranyzemcséket.

- Valaki lógjon ki egy kis felderítésre - mondta Nancy.

Roger már mászott is felfele. A fejük fölött megállt. Fél lába a levegőben kaszált.

- Meglátta Tökkencset! - horkantott fel Titty.

- Épp most mászik fel a Görgetegen! - suttogta Roger.

- Minket akar átejtteni - vélte Titty. - Aztán abban a percben, hogy kitesszük a lábunkat, elfoglalja a lelőhelyünket!

- Az áldóját! - mondta Nancy. - És még csak ki se tűztük a karókat! Dot, mégiscsak kell az a papír. - Elővette kék ceruzáját.

Dorothea kitépelt egy lapot a jegyzetfüzetből.

- Nem akarsz alátenni a füzetet és úgy írni? - kérdezte.

Roger már csúszott is lefele, hogy ki ne maradjon semmiből. Nancy a sziklafalra tette a lapot, és nagy nyomtatott betűkkel írt rá.

F. F. D. B. R. T.

- Hát ez meg mi a szösz? - tudakolta Roger. - Fejfedők Barátja?

- Ugyan, te fafejű! - szólt rá Nancy. - Ezt minden elemista megérti! Fecskék, Fruskák és Dék Bányászati Részvénytársaság. És utána mi legyen? - állt meg a kezében a kék ceruza.

- Belépni szigorúan tilos! - javasolta Roger.

- Nem a belépés az érdekes - magyarázta Titty. - Hanem a törvényellenes fejtés. Ha Tökkencs megpróbál betörni a mi vágatunkba és kitermelni az aranyunkat...

- Akkor kinyírjuk! - jelentette ki Nancy.

- Hát legalábbis azt mondjuk - tette hozzá Roger.

John és Susan azonban ellenezte a javaslatot.

- Az üres fenyegetőzésnek semmi értelme - jelentette ki John.

- Ne mondjuk meg, hogy mit csinálunk - ajánlotta Susan.

- Mi lenne, ha azt írnánk: „Minden jog fenntartva!”? - kérdezte Dorothea.

De Nancy már szorgosan körmölte a kék ceruzával.

- Ehhez mit szóltok? - kérdezte nagy sokára, és felmutatta az elkészült hirdetményt.

F. F. D. B. R. T.

Ez a vágat fenntartva

ILLETÉKTELENEK TARTÓZKODJANAK

F. F. D. B. R. T.

- Marha jó - állapította meg Roger. - Rendes mindennapi járókelőket nem akarunk megijeszteni. csak az illetékteleneket. Más nem is fogja megérteni, csak az, aki rosszban sántikál. És nem is sejt, hogy mi történik velem, ha illetéktelenül be mer hatolni. Ez így sokkal jobb, mint ha kivégzéssel fenyegetőznénk...

- Vagy még rosszabbal... - mondta nagy élvezettel Dorothea.

- Elég, ha csak valami nagyon kellemetlenre gondol - mondta Titty.

John a karó hegyes végét próbálta beszúrni a földbe.

- Ne ott - mondta Nancy. - Nagyon közel van. Mi az egész vágatra igényt tartunk. Ha mondjuk itt szimatol valahol, kár volna a leletünk nyomára vezetni. Talán észre sem veszi. Hiszen tudjátok, hogy előszörre a mi figyelmünket is elkerülte.

John egy kővel ütögette helyre a karót a kis völgy közepén. A tetejét azután késsel behasította, és beleillesztette a hirdetményt.

- Háromszoros éljen az aranybányának! - mondta Nancy. - De ne hangosan! Most gyerünk, hozzuk a cuccot. Nem kell mindenkinek lejönni. A matrózok őrködjenek. Mi majd fuvarozunk.

A két kapitány meg a két kormányos felmászott a vágat tetejére, és eltűnt szem elől.

- Még megnézem, hogyan is van pontosan az a zúzás - mondta Dick, és letelepedett, hogy elmélyedjen a *Fémek könyvének* megfelelő fejezetébe.

- Fejtsünk még egy kis aranyat - javasolta Dorothea.

Titty és Roger társaságában visszament a bányába.

- Az áldóját! - mondta Titty. - De jó, hogy megtaláltad!

- Vége a fészülésnek! - tapsolt boldogan Roger.

Huszonkettedik fejezet

MUNKÁBAN AZ ARANYÁSÓK

Alaposan megrakodva tért vissza a különítmény a táborból. John tele vödör vizet cipelt, és ugyancsak vigyáznia kellett, hogy ki ne loccsantsa a Magashegy egyenetlen talaján. Szabad kezével rudat egyensúlyozott a vállán. A rúd másik végét Nancy fogta, neki meg a nagy viharlímpás volt a másik kezében. A rúdon Flint kapitány súlyos mozsara himbálózott, mozsártöröstül. Peggy a tükörfényesre súrolt serpenyő meg a nyolc üveg gyömbérszódát tartalmazó hátizsák súlya alatt roskadozott. John lent volt a tanyán, és jókora hidegvágót kért kölcsön Robin Tysontól. Susan az üstöt cipelte meg a napi elemőzsiával telerakott hátizsákot. Tömérdek húsos szendvicsből és rengeteg almából állt az ellátmány.

- Láttátok volna, amint Nancy kapitány súrolta a serpenyőt - mondta Peggy az elébük siető matrózoknak.

- Nancy?! - bámult Titty.

- Tisztába kellett hozni - mondta Nancy, és Titty egyszer csak megértette, miért támadt Nancyben érdeklődés a mosogatás iránt. Mert ég és föld, hogy az ember aranymosáshoz használ-e egy serpenyőt avagy rántottasütéshez.

- Szereztünk még egy kis aranyat - mondta Roger. - De csak kalapáccsal nem sokra megyünk.

- Próbáljuk meg a vésővel - javasolta John.

A viharlímpás ősóreg vaskampón lógott: még a hajdani bányászok verték a sziklafalba, s a rozsdá úgy elmarta, hogy szög vékonyságúra kopott. John védőszemüvegben, kalapáccsal-vésővel dolgozott a sziklafalban futó éren. Nancy is feltette a szemüveget, a barlang bejárata előtt ült egy sziklán, és mozsárban törte a kvarcot. Jókora darabot rakott bele, próbálta törni így is, úgy is, aztán rájött, hogy a legegyszerűbb mód a legcélszerűbb. Két kézzel emelte a mozsártörőt, és alig négy-öt centi magasból sújtott le a mozsár alján heverő kvarcdarabra. A mozsarat meg a térde közé szorította. Emelte a törőt, lesújtott vele. Emel, sújt. Emel, sújt. Bumm... Bumm... Bumm... Bumm...

- Töredezik - állapította meg Dick.

- Egyre kisebb - örvendezeti Titty.

- Hadd próbáljam meg én is - kérte Roger.

Bumm... Bumm... Bumm... Nem amolyan igazi félelmetes robaj, ahogy Nancy kapitány szíve kívánta volna. Tompa, csikorduló puffanás. Megint, megint, megint.

- Talán valaki itt ült épp ezen a sziklán - merengett Dorothea -, és éppígy törte a követ száz esztendővel ezelőtt...

- Ide figyeljete - szólalt meg Roger. - Ki találta meg az aranyat? Igazán hagyhatnátok már engem is érvényesülni.

Nancy keményen összeszorította száját. Úgy érezte, egyre melegebb van.

- Hát tessék - szólalt meg végül. - Próbáld meg. Két és fél perc... Nem hiszem, hogy akár egy másodperccel is tovább bírnod.

- Addig csinálom, amíg ízzé-porrá nem zúzom! - jelentette ki büszkén Roger.

- Nagyon finom porrá kell törni - mondta Dick. - Hogy a szellő is elfújja...

- Na gyere, próbáld - biztatta Roger Nancy.

- Mérd az időt, Dick - mondta Roger. Orrára biggyesztette a védőszemüveget, és elfoglalta Nancy helyét.

A második-harmadik ütésnél kissé meglepett arcot vágott.

- Nem is nehéz - hetykélkedett, de nem sok meggyőződés csengett a hangjában.

- Fél perc - nézett az órájára Dick.

- Na ne viccelj! - mondta Roger. - Biztosan több.

- A kezed is járjon, ne csak a szád! - szólt rá Nancy.

- De hiszen azt mondta, hogy még csak fél perc... - Roger összeszorította fogát, és dolgozott... Fel a súlyos mozsártörőt, aztán le. Fel, le. Fel, le. Bumm. Bumm. Bumm.

- Egy perc - jelezte Dick.

- Még másfél perced van - tette hozzá Nancy.

- Tarts ki, Rogie! - biztatta Titty. - Legyúrtél már majdnem egy újabb fél percet.

Roger igyekezett kissé lassúbbra fogni a döngetést.

- Másfél perc - mondta Dick.

- Még egy perc - helyesbített Titty.

Roger pulykavörös képpel döngetett. Bumm. Bumm. Bumm.

- Derék dolog, Roger - szólt Nancy. - Nem is hittem volna, hogy ilyen sokáig kihúzod.

- Két perc - jelentette Dick.

Roger szeme kidülledt a szemüveg mögött, de az arcán vigyorféle tűnt föl. Megcsinálja! Bumm... Bumm... Bumm... Gyorsította az iramot. Bumm. Bumm. Bumm. Dickre pillantott. Bumm. Bumm. Bumm. Bumm...

- Két és fél perc! - kiáltotta Dick. Roger kezéből kiesett a mozsártörő, az ifjú aranyásó lehengeredett a szikláról, és lihegve nyúlt el a földön.

- Most más jön... - pihegte maradék erejével.

- Szépen dolgoztál - mondta Nancy.

Roger után Dick, majd Titty, utána pedig Dorothea veselkedett neki a kötőzésnek. Azután John bukkant elő a bányából, jókora darab kvarckristályokat hozott, amelyekben tekintélyes foltok verték vissza csillámlón a nap aranyfényét.

- Még ne tegyétek be a mozsárba - mondta Dick. - Törjünk meg egy adagot egészen finomra, hogy aztán moshassuk.

- Jó sokáig fog tartani - mondta Nancy.

John egy időre átvette a mozsártörőt; eleinte még beszélt munka közben, de csakhamar némán dolgozott tovább.

- Már olyan, mint a hintőpor - állapította meg néhány perc elteltével Roger.

- Vigyázz, Roger! - figyelmeztette Susan.

- Ez a darab épp homlokodra trafált! - panaszkodott Roger.

- Mehetett volna a szemedbe is. Miért nem tartod magadon a védőszemüveget?

- Ne dugd bele az orrod! - intette öccsét John. - Tessék, Susan. Rajtad a sor. Tulajdonképpen milyen finomra kell törni, professzor?

- Az nincs a könyvben - felelt Dick. - De szerintem nem lehet elég finom. Minden a súlytól függ. Az arany nehezebb, mint a kő. Részecskékre kell törnünk, és akkor mosásnál az aranyrészecskék alámerülnek. Ha nem elég finomak a részecskék, mind egyszerre alámerül, ahelyett hogy a könnyebbek a vízben lebegnének.

- Ez az adag jóformán kész - jelentette Nancy, amikor a súlyos mozsártörő már körbejárt. A mozsár alján nem volt több kvarcdarab, és a finom por, amelynek egyre világosabb volt a színe, kis szürke fellegekben szálldosott a mozsártörő körül.

- Kezdjük el a mosást - javasolta John. - Legalább megtudjuk, sikerül-e.

- A vizet öntjük a porra vagy fordítva? - kérdezte Nancy.

- Előbb a vizet - mondta Dick -, és igazából kellene hozzá egy gép is, hogy állandóan kavarja.

- Majd mi kavarjuk - mondta John. - Figyelj, Nancy, ne töltsd színig a serpenyőt.

Titty, Dorothea és Peggy épp idejében bukkant elő: kezdődött a mosás. John tartotta a vízzel félig telt serpenyőt. Nancy kivett egy csipetnyi finom port a mozsárból, és a vízre szórta. A por szétterjedt a víz színén.

- Jól van. Remek - mondta Dick. - Elég finomra törtük. No, most kavard.

John körkörös mozgattá a serpenyőt, hogy a víz fodrozódott benne.

- Elnézést, irtó nehéz nem kiloccsantani.

- Egyáltalán lesüllyed valami a fenekére? - Nancy roppantul szerette volna látni, mi történik, de hiába: John ténykedése folytán valóságos örvénylett a víz.

- Nem kéne az aranyak már leülepedni? - érdeklődött John. Dick lázasan böngészte a könyvet. Végre rátalált a megfelelő bekezdésre.

- Arról egy szót sem ír, hogy meddig tart - mondta. - Mindenesetre patakban szokták mosni, a könnyebb anyagot elmossa, az arany ott marad. Azt hiszem, a tetejét ki kellene önteni.

- Akkor rettenetesen sok víz kell - mondta Susan.

- Ha volna egy üres pemikános dobozunk, abba önthetnénk, és az arany leülepedne, és a vizet megint felhasználhatnánk - mondta Dick.

- Mindegy, ezt az adagot megkockáztathatjuk - mondta Nancy. - Löttyentsd ki, és lássuk az aranyat.

- Óvatosan - figyelmeztette Peggy. - Ki ne löttyintsétek az aranyat is!

John óvatosan kifolyatta a piszkos vizet meg a felszínén lebegő habot a serpenyő szélén. Az aranyásók összedugták a fejüket az üledék fölött.

- De hiszen semmi sem maradt! - mondta csalódottan Roger, és a földön búslakodó szürke pocsolyára pillantott.

- Dehogyan - monda Nancy. - Nem látod, hogy csillog?

Meg kell hagyni: csakugyan látszott valami halvány nyom a serpenyő alján.

- Önts rá egy kis vizet - mondta John.

Susan már öntötte is. John körbe-körbe jártatta a serpenyőt, úgyhogy a maradék por leülepedett. Aztán megint felkavarta, megrázta.

- Most próbáld - mondta Nancy.

John leöntötte a vizet. A serpenyő oldalán bizony láthatóan maradt valami.

- Lehet, hogy csak azért csillog, mert vizes. - Tittynek eszébe jutott ugyanis a hajdani gyöngyhalászat Vadmacska-szigetnél, amikor a tompa fénnel csillogó gyöngyöket szürke kavicsá szárította a nap.

- Valódi! - állapította meg Nancy kapitány. - A napon egy perc alatt megszárad.

- Teregessük szét papírra - ajánlotta Susan.

- Van valakinél papír? - kérdezte Nancy.

Megint csak áldozatul esett *A Dombvidék haramiája* eljövendő kötetének egy oldala. A sárgán villózó üledéket késheggyel teregették szét rajta.

- Nem ártana még egyszer átmosni - vélte Dick.

- Az áldóját! - kiáltott fel Nancy. - Hisz akkor egy szemernyi se marad!

Jóval keményebb munkának bizonyult az aranyosás, mint ahogyan várták. Megrövidültek a mozsártörővel végzett munka szakaszai. Roger, Dick, Titty és Dorothea egy-egy percig dolgozott, de egy perc is jólesett a többieknek fáradt izmaik pihentetésére. Dick azt ajánlotta. vigyék el az első csipetnyi aranyport Palafejtő Bobnak, megmutatni, csakhogy maga a kvarcbányászat már olyan jól ment, hála Robin Tyson vésőjének meg a kalapácsoknak, hogy kár lett volna abbahagyni a hosszadalmas folyamatot, míg össze nem gyűlik legalább egy zacskóra való aranypor.

Ebédszünetet tartottak, aztán felmásztak a vágat oldalában, és a látcsövön megpillantották magasan felettük a domboldalon Tökfödöt: egy sziklán ült, és láthatólag ő is pihent. Ebéd és grog után (Csak az a baj - mondta Roger -, hogy ezek az üvegek belülről olyan kicsik) eszükbe jutott, hogy galambot kell küldeni Beckfootba.

- Kíváncsi vagyok, mit szól anya, ha megtudja, hogy megtaláltuk! - mondta Peggy.

- Bárcsak megállapodtunk volna a kódban - sóhajtott Nancy. - De hát hiába is váránk tőle, hogy szemaforüzenetet fejtegessen, mikor teli a ház tapétázókkal meg mázolókkal. Különben is nagyon soká tartana megrajzolni.

Dorothea értetlenül nézett.

- Kód: titkos jel - magyarázta Titty. Hogy illetéktelenek el ne olvashassák.

- Valaki esetleg lelövi a galambot - mondta Roger.

- Tökkencsnek holmi sötét cinkosa - tódította Titty.

- Majd úgy fogalmazzuk meg az üzenetet, hogy más ne érthesse - döntött Nancy. Óvatosan letépett egy szeletkét abból a papírlapból, amelyen az irinyó-pirinyó aranyporhalom hevert.

Egy pillanattig rágt a Dicktól kölcsönzött ceruzát. Azután írásnak látott. - Na, mit szóltok ehhez? - kérdezte. - Roger megtalálta. Tonnaszám.

- Igazából nincs olyan sok - mondta Dick.

- Csak még nincs kimosva - helyesbített Nancy. - De majd lesz. Nézd csak, mennyi kifejtett kristály várja már, hogy összeúzzuk, azt pedig a vak is látja, hogy maga a bánya kimeríthetetlen. - Tovább körmölt: Sok csók F. F. D. B. R. T. - majd alája rajzolta az elmaradhatatlan lábszárcsontokat és a szélesen vigyorgó koponyát.

- Ki röppenti föl? - kérdezte.

- Én - jelentkezett Roger. - És viszem az üstöt is, hozok még vizet.

- Nem akarnál inkább egy kicsit a mozsárral foglalkozni?

- Majd később - legyintett fensőbbsegesen Roger. - Először úgy gondolom, inkább a galambot röppentem fel. Gyere, Dick. Menjünk mind a ketten.

Dick gondolatait azonban tökéletesen elfoglalták az aranymosás módszerei. Titty, Dorothea és Roger ment vissza a táborba, ahol Homérosz egymaga várta a nagy kalitkában, hogy mikor repülhet már haza.

Titty megfogta és óvatosan tartotta, Roger pedig becsúszta a levélkét a galamb lábán levő gumigyűrű alá. Berakták Homéroszt az egyik kis galambkosárba, és kivitték a Magashegyre, hogy szabadon felszárnalhasson. Roger két kezébe fogta a galambot.

- Ilyen jó hírt még sose vittél - szólt Homéroszhoz Dorothea.

- Rajta! - szólt Titty, és Roger felröppentette a madarat.

A galamb elrepült a Magashegy fölött, azután nagy kört írt le, visszatért a fejük fölé, s csak akkor emelkedett mind magasabbra és magasabbra.

- Hahó! - szólalt meg Roger. - Ott van még egy galamb... még magasabban!

- Rogie! - kiáltott fel Titty. - Az héja!

Messze fent, magasan a szárnyaló Homérosz fölött, mindannyian látták már a pirinyó pontot a vakítóan fényes égen. Pirinyó fekete pötty, zuhan, zuhan, közeledik... lebeg... zuhan megint, és Homérosz egyre magasabbra emelkedik, egyenesen elébe!

- Homérosz! Homérosz! Héja! - sipította Roger.

- Elkapja! - sikoltott Titty.

- Nem is héja, hanem sólyom... - borongott Dorothea, és máris tovább fantáziált. - Eddig ott ült Tökfödő öklén, kicsi csuklya fedte a fejét, Tökfödő kezén meg solymászkesztyű... és most felröppentette, hogy elfogja Homéroszt!

- De hát nem csinálhatunk semmit?! - kiáltotta Titty. - Hé! Hahó! Homérosz! - kiabált vadul, és karját lengette, hogy elijessze a héját.

Most már a galamb is észrevette a fenyegető veszedelmet. Nem emelkedett tovább; megint lecsapott, különös, zezugos repüléssel. A héja pedig hirtelen lezuhant, akár a kő.

- Elkapta! - zokogott Titty.

- Elvétette! - kiabált Roger. - Jól van, Homérosz!

A héja ismét a magasba emelkedett, a galamb fölött repült, az meg már szinte a földet súrolta. Igen közel volt egymáshoz a két madár. A héja bukórepülésben lecsapott. Homérosz kanyarodott egyet, és a következő pillanatban eltűnt a fák zöld lombkoronája között.

- Kicselezte! - üvöltött Roger.

- De a héja követi! - izgult Titty.

- Nem kapta el! Odanézz!

És a héja csakugyan a fák fölé szállt, ott lebegett egy darabig, azután tovaszállt, míg végül nyoma veszett a tündöklő égen.

- Tökfödő ugyancsak nekikeseredett, ha ilyen szörnyű fogáshoz folyamodik... - vélte Dorothea.

- Mi lesz, ha Homérosz nem mer előjönni az erdőből? - kérdezte Titty. - Nincs másik galambunk.

- Kérdezzük meg Nancyt és Peggyt - ajánlotta Dorothea. - Menjünk vissza a vágathoz. Dicknek biztos kell már a víz.

Visszaballagtak a táborba. Első útjuk a galambkalitkához vezetett; szinte azt várták, hogy Homérosz már türelmetlenül csattogtatja szárnyát a kalitka ajtajánál. De Homérosz nem volt sehol.

- A fák között lopózik - vélekedett Roger. - Jó öreg Homérosz.

Titty kútjánál megtöltötték az üstöt, azután felváltva vitték egészen a vágatig. Már messziről hallották az őrlőmalom „bumm, bumm, bumm”-ját.

- Ezt pedig Tökfödő is hallja - jelentette ki Dorothea.

- Hé - szólalt meg Titty, amikor leereszkedtek a vágat meredek oldalán. - Hé! - kiáltott, hogy a mozsártörő dörgése fölött is meghallja mindenki. - Tökkencs nem süket! Mindjárt idejön, s megnézi, mit csináltok! Iszonyú a zaj!

Nancy leeresztette a mozsártörőt, s ekkor a bánya mélyéből meghallották a kalapács kopogását, a véső pengését: John és Peggy buzgón fejtette a kvarcot. Dick meg Susan pedig a serpenyőt rázta-kavargatta.

- Nem megy másképp - vont vállat Nancy. - Van elég felderítőnk. Egy perc alatt eldugunk mindent a bányában, ha kell. Különben is, míg itt vagyunk, úgysem próbálja meg elbitorolni. Csak azután lesz nagy a veszedelem. Mondjuk, erre jön szimatolni, amikor még senki sincs itt.

- Épp most próbálta elkapni Homéroszt! - mesélte Dorothea. - Ökléről felelesztette idomított sólymát...

- Tulajdonképpen azt nem láttuk - magyarázta Titty. - De Homéroszra igenis lecsapott egy héja, épp amikor felszállt...

- Elkapta?!

- Nem - rázta a fejét Roger. - Homérosz ügyes madár, szépen kicselezte a fák között. A héja szégyenszemre eltakarodott.

- Mit gondoltok, odaér Homérosz Beckfootba? - kérdezte Titty.

- Persze - bólintott Nancy. - Legfeljebb késik egy kicsit. Egyszer már történt ilyen. Talán ugyanaz a héja volt...

- Nem Tökkencsé?... - Dorothea arcán csalódottság tükröződött.

- Dehogyanem - mondta Nancy. - Nagyon is könnyen lehet. Nem csodálkoznék rajta. Most vajon miben sántikál?

Még Nancy is örült, hogy abbahagyhatja az őrlést egy percre. Felmásztak a vágat oldalán, és felpillantottak a domboldalra.

Ott volt Tökfödő, fölötte meg a fehér foltok a sziklákon.

- Hívjátok Johnt! - rendelkezett hirtelen Nancy. - Az áldóját... Ez már nem tréfadolog.

Roger már repült. Csúszkálva, bukdácsolva vágta lefelé a vágat oldalában, és bekurjantott a bányába.

- John! Gyorsan! Gyorsan! Nancy hívat...

John előrohant. Peggy a sarkában. Susan és Dick már mászott is felfele.

- Mi van? - kérdezte John.

- A fehér foltok - magyarázta Nancy. - Mi fafejűek, hogy eddig nem vettük észre. Egyenes vonalban vannak...

- Akárcsak az irányfények - mondta John. - Úgy bizony.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - kiáltott fel Nancy. - Hát nem látjátok?! Egyenesen *ide* mutatnak!

Úgy is volt. A fehér foltok mind egy vonalban voltak, és ha ezt a vonalat meghosszabbítják lefele a domboldalon és át a Magashegyen, egyenesen az aranybányába torkollik.

- Ahány újat fest, mindig egy kicsivel közelebb kerül - mondta John.

- Máris sokkal közelebb van, mint a legelső fehér folt - állapította meg Titty.

- És mind pontosan egy vonalban - szögezte le Dick.

- Most is fest egyet! - kiáltott fel Dorothea.

Szemük láttára növekedett a fehér folt. Tökfödő azután felegyenesedett. De mindjárt újra lehajolt.

- Most dugja el a festékesdobozt - mondta Nancy. Látták, amint felnéz a domboldalra, a többi foltra, majd megfordul, és lassan, gondosan megszemléli a Magashegyet.

Azután, mint aki dolgát jól végezte, felemelte kabátját, vállára vetette, és nagy léptekkel elindult, lefele a domboldalon, majd a dundale-i országút felé kanyarodott. És ott, ahonnan elindult, újabb világító fehér folt hosszabbította meg a vonalat, amely most már csak vagy három-négyszáz méternyire volt az aranybányától.

- Ez eldönti a dolgot - mondta John. - Itt alszom az éjjel.

- Maradjunk itt valamennyien - mondta Roger.

- Váltuk egymást! - javasolta Titty.

- Hát a tábor? - kérdezte Susan. - És a víz? Meg a tej meg minden?

- Valakinek pedig itt kell maradni - jelentette ki John.

- Majd én - mondta Nancy.
- Jaj, ne - kérte Peggy, aki tudvalevőleg nem szeretett egyedül aludni a sátorban.
- Nincs zivatar - vetette ellene Nancy.
- De még lehet.
- Akárhogy is, én itt maradok - mondta Roger. - Ki találta meg az aranyat?!
- Csak két éjszakáról van szó - mondta John. - Ha holnap estig sikerül jó adagot kimosnunk, holnapután elvihetjük Palafejtő Bobhoz, és mihelyt őt is beavattuk, Tökfödő megnézheti magát.
- Sátor? - kérdezte Susan. És Roger már tudta, hogy Susan beadta a derekát.
- Fölösleges - mondta John. - Hálósák.

Aznap éjjel egy percig sem maradt őrizetlenül az aranybánya. Amikor visszamentek a táborba vacsorázni, Nancy és John felváltva őrködött a nagy kőrifán. Vacsora után John és Roger összegöngyölt egy-egy hálóságot, hátizsájjukba gyömöszölték, és nekivágtak az esti homálynak. A többiek addig néztek utánuk, amíg el nem tűntek szem elől, de még akkor is ott maradtak a Nagy Fal tetején, és bámultak át a Magashegyen.

Amikor végre besötétedett, és Susan kezdte ágyba terelni a társaságot, a távolból zseblámpa fénye villant.

- Valami történt... - rebegte Dorothea.
- Jeleznek a marslakók - mondta Dick. - Emlékeztek?
- Kuss - mondta velősen Nancy. - Üzenet. Kinek a zseblámpájában van még élet? Visszajelzünk... Három villanás, hogy tudják: vesszük az üzenetet.

Peggy háromszor felvillantotta zseblámpáját.

Kint a sötétségben új jelzés villant válaszul. Hosszúk, rövidek. Rövidek és hosszúk. Morzejelek. Nancy leolvasta a jeleket, és hangosan sorolta a megfelelő betűket.

- J... ó... szó vége... é... j... t...

- Rajta, Peggy. Válaszolj.

Szünet. Aztán újabb fényjelek a mocsár felől.

- H... a... h... ó... szó vége.

- Ez Roger. - Mindenki nevetett. Több fényjel nem villant.

- John ágyba küldte - vélte Susan.

- Mozgás - mondta Nancy. - Johnnak igaza van. Én is már félholt vagyok attól az őrléstől. És holnap is nap lesz.

Huszonharmadik fejezet

BÚJÓCSKA

Roger korán ébredt. Este már késő volt ahhoz, hogy tisztességes hangágyat készítsen, és a sátorban alvást most már megszokta ugyan, de azért a szabad ég alatt aludni mégiscsak más, s az arcára tűző nap meg a sajgó csípőcsontja minden ébresztőóránál hatékonyabbnak bizonyult. Johnra pillantott, hanem a bátyja édesdeden aludt, fejét a karjára fektetve. Roger megpróbált újra elaludni, de nem sikerült, hát feküdt csak csöndesen, és a napját tervezgette. Megint csak kötörés, megint csak aranymosás. Hát ez már így van, de azért jó volna mást is találni. Nagy sokára kimászott a hálósákból, és tekintetét körüljártatta a tájon. Éjszaka nem vetődött arra látogató. Most, reggel sem látott senkit. Csak a Görgeteg hosszú lankáján vallottak arra a fehér foltok, hogy Tökfödő vészesen közeledik. Átpillantott Tysonék erdejére. Nem. De igen. Egy leheletnyi fakó füst, utána pedig gőzsugár lövell a levegőbe, a fák fölé.

- Hahó! John! Ébresztő! - sipította Roger. - Susan már főzi a reggelit!

John ásított, nyújtózkodott, felült, kivackolódott a hálósákjából, aztán kifordította, és kitergette szellőzni. Roger is követte a példáját. Aztán ásítózva, álmosan nekivágtak a Magashegynek.

- Nem jött senki - állapította meg Roger.

- Lehet, hogy csak azért nem, mert itt voltunk - felelte John.

- Mit csinálunk ma?

- Órlünk, mosunk.

- Valamennyien?

- Nancy lemegy Beckfootba a galambokért. És persze felderítőkre is szükség lesz.

- Majd én - ajánlkozott Roger.

- Hahó! Fecskék! - üdvözölte őket Nancy a Nagy Fal tetejéről.

- Hahó!

- Újság! - süvöltötte Nancy.

Elébük ment; levél volt a kezében.

- Anya küldte. Susan hozta, mikor feljött a tejjel. Anya visszaküldte a galambokat, úgyhogy nem kell lemenni Beckfootba.

- Pompás! - örvendezett Roger. - Szóval Homérosz kicselezte a héját, és hazaért?

- Jó későn, azt írja anya. De nem ez az újság. Jim bácsi küldött egy haláli nagy láda holmit. Timothy nem jött meg... De ha őt is ugyanakkor adta fel, még megérkezhet bármelyik nap. És anya szerint Jim bácsi most már igen hamar hazaér. Nincs vesztenivaló időnk.

- Ha egész nap dolgozunk, estére lesz arany elég - mondta John. - Holnap levisszük Palafejtő Bob bácsinak, hogy csináljon belőle aranyrudat.

Sietősen kapták be a reggelit. John és Nancy felváltva őrködött a fán, de Tökfödő ezúttal, úgy látszik, nem kelt korán. Reggeli után valamennyien átmentek a bányába. Előző napi munkájuk gyümölcse még félig sem töltött meg egy kakaósdobozt.

- Nem elég még? - kérdezte Dick. Beledugta ujját az aranyporba, nézte, hogyan csillog a napfényben. - Mi lenne, ha most vinnénk el Palafejtő Bob bácsihoz, hogy végezzen vele próbát, és akkor legalább biztosak lehetünk a dologban?!

John és Nancy azonban nem tágitott. Szentül eltökélték: annyi aranyport visznek le az öreghez, hogy tekintélyes aranyrudat gyúrhatson belőle. Színültig akarják tölteni a kakaósdobozt.

Kezdődött hát a napi munka. John, Nancy, Susan és Peggy fejtette, örölte, mosta a követ. Dick, Dorothea, Roger és Titty jó búvóhelyeken őrködött, és figyelte, nem közeledik-e Tökfödő. Még utóbb felsettenkedik a vágathoz, és tetten éri a bányászokat aranyásás közben! Egy darabig szép egyenletes ütemben dolgoztak, aztán a felderítők megpillantották Tökfödőt, amint jött felfele a dundale-i út felől. Jeladás röppent a bányához. Biztos, ami biztos: félbemaradt a munka, és mindent sürgősen elrejtettek a bánya mélyén. A harasztosban hasaló felderítők figyelték az elhaladó ellenséget. Ma nem ment fel a Görgetegre, a fehér pacnijaihoz, hanem egyenesen átvágott a Magashegyen a Hangás Szirtig, a Kangcsendzöngáról az Amazon völgyébe vezető hosszú gerincig. A felderítők szemmel tartották, ahogy mind feljebb, feljebb kapaszkodik, míg el nem rejtette a szemük elől a hegyhát. Ment a jeladás: „Tiszta a levegő!” A bánya menti hangásból egy kéz intett. A következő percben már hallották a mozsártörő súlyos dübörgését.

- Egy darabig biztonságban vannak - mondta Roger, aki a maga titkos terveit dédelgette. - Mi lenne, ha nekiállnánk gyémántot keresni? Valamelyik régi fejtésben.

- Előbb mindenesetre tegyünk jelentést a főhadiszálláson - javasolta Dorothea. A négy felderítő kötelességtudóan vissza is baktatott a bányához.

- Helyes - bólintott Nancy kapitány, aki egy pillanatra megpihent őrlés közben, és meghallgatta a felderítő osztag jelentését. - Sétált? Tartott valahova, vagy csak lödörgött?

- Egyenesen előre ment - mondta Dick.

- Méghozzá jó gyorsan - egészítette ki Roger.

- Mintha találkára igyekezne - fűzte hozzá Dorothea.

- Na mindegy - mondta Nancy. - Palafejtő Bob bácsiból úgysem szed ki semmit.

A felderítők vártak egy pillanatig. Vajon kapnak-e még utasítást? Nancy megint nekilátott a munkának a mozsártörővel. Susan újabb rakomány kvarcot hozott a bányából.

- Gyerünk! - szólalt meg Roger.

- Hova igyekeztek? - tudakolta Susan.

- Gyémántot bányászni - jelentette ki Roger.

- Ki megy még?

- Nekem levelet kell írnom - mondta Titty.

- Dick és Dot velem tart.

- Rendben - bólintott Nancy. - De azért a fél szemetekkel figyeljetelek, mikor jön vissza. Lehet, hogy megint elterelő hadmozdulatokat kell végeznünk.

- Igenis, uram - tisztelettel vígan Roger.
- Titty madzagját minek vizitek? - kérdezte Susan.
- Hogy visszataláljunk - mondta Roger.
- Nehogy nekem be merjetez tenni a lábatokat a régi vágatokba! - mondta Susan.
- Na, igazán... - méltatlankodott Roger. - Mégis, hogyan találjunk gyémántot?!
- Rendben van: akkor csak olyan vágatba mehettek, ahol John meg én már voltunk. Még Nancy szerint is rengeteg van, ahol nem biztonságos a járás.
- Ott az a két barlang, amelyekben a múltkor jártunk - mondta John, aki akkor jött ki a bányából. - Azok biztonságosak. Ott kutathattok, amennyit tetszik. Mondd csak, Nancy, ehhez a darabhoz mit szólsz? Pompás, igaz?
- A legjobb, amit eddig láttam - hagyta rá Nancy.
- Akkor elvihetem a spárgát, ugye? - kérdezte Roger. - Titty, figyelj! Add kölcsön a zseb-lámpádat, jó? Az enyém alig pislákol, úgy kimerült, amikor megtaláltam az aranyat.

Gyorsan telt a délelőtt. Susan és Peggy feldobtak egy pénzdarabot, hogy eldöntsék: ki főzi az ebédet.

- Fej! - mondta Susan; ő nyert, és már fordult is sarkon. A többiek tovább dolgoztak, ő meg visszatért a táborba. Tittyt találta ott: egy levelet már megírt, apának, Kínába; most szorgosan körmölte a másodikat, anyának és a számarköhögős Bridgetnek. Susan feltette az üstöt. Reggel, amikor lent járt tejért, titokban kölcsönkért egy lábost Mrs. Tysontól. A többiek azt hitték, hogy mivel a főzőedényeket mind befogták aranymosásra, aznap igen silány ebédet kapnak, és Susan meg akarta lepni őket. Felmelegített két bélszín- és veseputingkonzervet, és megfőzött egy nagy halom újkrumplit meg zöldbabot. Titty keservesen írt tovább. Már beszámolt minden bennszülötnek legjobbjának arról, hogy valamennyien jól vannak, hogy aranyat találtak, és hogy Flint kapitány biztosan nagyon fog örülni... „De az örvösállat nem érkezett meg, és Dorothea azt hiszi, hogy a tengeren temették el. Az aranyat Roger találta meg. Én vizet találtam egy villás ággal. Először rémes volt, de másodszor már egész jó. Próbáltad már te is? Hogy van Bridget? Gyertek hamar. Az aranyból, amit találtunk, egy igazi bányász aranyrudat fog gyúrni. Mihelyt megjön Flint kapitány, megyünk át a Vadmacska-szigetre. De addig nem lehet, mert muszáj a bányát őrizni. Sok csók, szerető Tittytek. Roger is csókoltat, csak most elment gyémántot bányászni. Sok csók. Rengeteg. Titty.”

- Mindjárt kész az ebéd - szólt végre Susan. - Eredj, jelezz Rogernek meg a Déknek, és majd együtt kivisszük a bányához...

A gyémántbányászat nem járt valami falrengető sikerrel.

Roger, Dick és Dorothea elunta egy kicsit, hogy már alaposan átkutatott barlangokat kutasson át újból, megpihentek hát a hangásban, a Magashegy északi oldalán, ahol a Hangás Szirt, a Kangcsendzöngya meredek nyúlványa falként magasodott fölélük.

Roger feltekerte a madzagot a gombolyagra, ami az imént kicsúszott a kezéből, és magától letekeredett róla néhány méternyi. Végül nem vették hasznát. A régi barlangok átkutatásához nem volt szükség vezérfonalra. Egyik-egyik alig néhány méter mély volt.

- Ez igazán nem járja - méltatlankodott Roger. - Soha meg nem találtam volna az aranyat, ha nem várva senkire, be nem megyek egyedül a vágatba.

Dick nem szólt. Hanyatt feküdt, kezével ernyőzte szemét, és az ujjai között bámulta a vakítóan fényes eget. Felpróbálta a védőszemüveget, de a saját szemüvege fölött sehogy sem tudta viselni. Fent a magasban héja szállt, talán ugyanaz, amelyik Homéroszra lecsapott... fekete pötty... ott van megint... vagy eltűnt?... Az ég olyan fényes, hogy könny szökött a szemébe. Lehunyta, és olyan volt, mintha meleg vörös függöny ereszkedett volna eléje. Dick a vérkeringésre gondolt, és azon törte a fejét, vajon az embernek minden egyes csepp vére megteszi-e az egész körutat a testben, és ha igen, mennyi idő alatt...

Dorothea egyetértett Rogerrel. Eljöttek a Magashegy peremére, egészen a Hangás Szirt alá, sorra megpillantották a gerinc oldalában valamennyi üreget, egyik ígéretesebbnek látszott, mint a másik, és kénytelenek feltáratlanul hagyni mindet! Pedig itt a gombolyag, csak le kell tekerni, és biztosabban kivezeti őket, mint Jancsit meg Juliskát az elhullajtott kenyérmorzsa. Talán lelnének is valamit, ők hárman. Ha arany van, miért ne lehetne gyémánt is a hegy gyomrában? Mindenesetre halálos vétek nem megpróbálkozni. Persze azért, ha jól belegondol, megéri Susan aggályait is.

- Főz is, meg még minket is tartson szemmel... És tudja, hogy a többieknek mennyi a dolga.

- Ha nem találtam volna meg az aranyat, akkor legalább most is kereshetnénk - mondta Roger.

- Rémes volna! - kiáltott fel Dorothea. - Nem hallottad, hogy Nancy azt mondta, nincs veszteni való időnk? Nincs is! Flint kapitány bármelyik nap megérkezhet...

- És anya is meg Bridget is. - Rogernek felcsillant a szeme. - És akkor jön a robbantás... aztán megyünk a szigetre... és csatát vívunk az Úszóházzal. Kihívlak úszóversenyre a sziget körül. Vagy a szigetről a partra. Az még hosszabb. Tudsz úszni?

- Hogyne tudna! - mondta Dorothea. - Tavaly, a szünidőben, mikor kiesett a csónakból...

Torkán akadt a szó.

- Dick - suttogta Dorothea.

Most már Roger is meglátta, amit Dorothea látott, és lapult, akár kígyó a sziklán. Dick kinyitotta fél szemét, és megpillantotta Dorothea arcát az ő arca fölött. Olyan pillantást vetett rá, hogy Dickben is benne rekedt a szó. És a következő pillanatban meglátta ő is.

Alig harmincméternyire tőlük, ahol a Magashegy száraz mohatengere megtört a hegygerincen, Tökfödő állt néhány szikla mellett, és pislogott a napfényben. Levetette tökfödőjét, és az inge ujjával porolta. Azután levetette a kabátját is, megnézegette, és azt is leporolta. Nyilvánvalóan még csak nem is sejtette, hogy nincs egyedül. De hogy került ide? Az előbb még nem volt itt egy lélek sem rajtuk kívül! És korábban a tulajdon szemükkel látták, amint Tökfödő eltűnt a gerinc mögött. Még a gyémántkeresés közben sem feledkeztek meg róla, hogy ők valójában felderítők.

Márpedig ha akár Tökfödő, akár más járkal a Magashegyen, azt nyomban észrevették volna. És most itt van, szinte az orruk előtt. Ha a gerincen jön le, meglátták volna ugyanúgy, ahogy ők is szemet szúrtak volna neki, márpedig azt a vak is látta, hogy fogalma sincs az ő ottlétükről. Kuporogtak a szikla mögött, és nézték.

Tökfödő a Magashegy felé pillantott, mint aki azt latolgatja, merre induljon, azután szokásos hosszú lépteivel neki is eredt.

- Nem kellene elterelő hadmozdulatokat végeznünk? - suttogta Dorothea.

- Nem megy a bánya felé... - súgta vissza Roger.

- De hogy került ide? - kérdezte Dick.

Nézték, amint a magas, szikár alak nagy léptekkel rója a mohos talajt, aztán indián módra ellopóztak oda, ahol az imént megpillantották.

És a sziklák között találtak egy üreget, amibe éppen csak hogy befértek. Alig volt magasabb náluk. Bebámultak a sötétségbe, de a ragyogó napfényben nem láttak tovább az orruknál.

- Bánya... - suttogott Roger.

- Itt bujkált - vélekedett Dorothea.

- De hiszen láttuk, amint átment a gerincen! - mondta Roger.

- És megláttuk volna, ha ide bemegy - mondta Dick. - Kell lennie még egy bejáratnak.

- Klassz kis kúszás - mondta Roger. - Ha ide bejutott úgy, hogy nem vettük észre... Figyeljete! Egész rendes alagút van odabent.

Elővette Titty zseblámpáját, és bevilágított az üregbe. Dick és Dorothea is bekandikált.

- Valamikor nagyobb lehetett a nyílás - mondta Dick.

- Fél pillanat. - Roger sietősen hátrált. - Jobb lesz, ha megerősítem valahol a madzagot.

- Jaj, Roger, inkább ne! - mondta Dorothea. - Tudod, hogy Susan mit mondott...

- Tökkencs sokkal öregebb, mint John vagy Susan - torkolta le Roger. - Susan azt mondta, csak olyan üregbe mehetünk be, ahol ő meg John már volt, hogy biztonságban legyünk. Hát Tökkencs pedig öregebb, mint ők ketten együtt véve, azonkívül bennszülött. Teljesen és tökéletesen biztos, hogy ezzel az üreggel nem lehet semmi baj... És itt van is egy bokor, ami épp megfelel...

Leguggolt, és a madzag végét a bokor erős, barna száraira kötötte. Azután lassan legombolyította menet közben a madzagot, és belépett az alagútba.

- Gyere, Dick - szólt hátra. - Valakinek kell tartani a zseblámpát. Ehhez a madzaghoz két kéz kell.

- Nem lehet baj - mondta Dick. - Hisz magunk láttuk, amint kijött.

- De csak egy darabig menjünk - óvatoskodott Dorothea.

A következő pillanatban mind a hármukat elnyelte a hegy. Mihelyt odabent voltak, megálltak, és kinéztek a sötét alagútból a napsütötte Magashegyre. Tökfödő egyenletes iramban távolodott.

- Nem kéne valakinek szemmel tartani? - kérdezte Dorothea.

- Nem megy a bánya felé - nyugtatta meg Roger. - Gyertek. Ez a barlang nagyobb, mint a miénk. Még találhatunk valamit.

- Hogy találtad meg a miénkben az aranyat?

- Hát csak kopácsoltam itt-ott a kalapáccsal. Gyertek. Menjünk egy kicsit beljebb. Vigyázzatok, ne lépjete a madzagra.

- Ez nem olyan száraz, mint a mi barlangunk - mondta Dick. Figyelmesen tanulmányozott a falon egy nedvesen fénylő foltot. - Valószínűleg azért, mert a miénk nem nagyon mély, ez pedig bemegy egészen a hegy gyomrába.

- Semmi esetre se menjünk nagyon messzire - kezdte újra Dorothea. - Azért még találhatunk valamit. - Már látta is lelki szemeivel, amint diadalmasan visszatérnek, két kezük tele csillogó kinccsel... Nem, nem arany... valami más... Ezüstért nem érdemes fáradozni... Gyémánt? Miért is ne? Ilyen föld alatti aknában igazán bármire bukkanhat az ember.

- Vigyázzatok a madzagra - szólt Roger. - Ha rálép valaki, és elszakad, nem találunk vissza.

- De hiszen látjuk a fényt a nyílásban - mondta Dick.

- Én már nem látom - mondta Roger. - Kanyarodott egy kicsit az alagút... Hol a zseblámpa? Tudjátok-e, ez már igazi felfedezőút!

- Ne nagyon messze... - kérlelte Dorothea.

- Hohó! - szólalt meg Dick, aki valamit kopogtatott a kalapácsával. - Ez itt fa. Úgy látszik, aládúcolták egy kicsit...

- Vagy talán rejtekhely - mondta Dorothea. - Akármit elrejtettek a fa mögé.

- Gerenda - állapította meg Dick. - Omlott a fal. Láthatjátok. Itt alig tudunk átnyomakodni...

- Talán már itt a vége - reménykedett Dorothea.

- Szó sincs róla - mondta Dick. - Épp hogy kiszélesedik, és folytatódik.

- Csússz csak át, Dot - mondta Roger. - Vagy majd inkább én, te meg tartsd egy pillanatig a madzagot. De vigyázz, rá ne lépj.

Átmásztak a folyosót félig eltorlaszoló törmeléken, zseblámpájuk fényét körbejártatták a tömör kőfalon.

- Huhuuuu - huhogott Roger. Igyekezett kellően elmélyíteni a hangját, már ahogy föld alatti alagúthoz illik. - Halljátok-e, nemsokára elfogy a madzag.

- Akkor pedig vissza kell fordulnunk - jelentette ki Dorothea.

Körülbelül ekkor történt, hogy Titty - aki látta őket messze a hangásban lappangani, s maga is fedezékbe vonult, hogy megfigyelje Tökfödöt - megint követni akarta őket a pillantásával: de hiába. Nem látta őket sehol. Pedig Susan üzent nekik, és meg kell őket keresnie. Amazok pedig nyomtalanul eltűntek. Jó felderítőteljesítmény persze, de azért most meglehetősen bosszantó.

Huszonnegyedik fejezet

ELEVENEN ELTEMETVE

Titty egészen bizonyos volt benne, hogy látta őket amott, a Hangás Szirt, a Kangcsendzönga hosszú nyúlványa alatt, amely olyan volt, mintha egy kar ölelné át a Magashegy északi oldalát. Először Tökfödőt pillantotta meg, aki nagy lépteivel épp feléje tartott az egyenetlen talajon. Bizonyára fél, hogy elkésik Atkinsonék ebédjéről - gondolta Titty. Le nem vette a szemét az ellenségről: nehogy véletlenül az aranybánya felé tartson. Akkor ugyanis neki épp Tökfödő orra előtt kell majd elrohannia, hogy figyelmeztethesse az aranyásókat. Ezek után megint Dicket, Rogert és Dorotheát kereste a pillantása, de hiába. Biztosan a sziklák mögött lapulnak, hogy Tökfödő észre ne vegye őket. Ezt megérti. De hát Tökfödő most már jócskán eltávolodott tőlük. Arrafelé nincs jótékony harasztos, amelyben észrevétlenül megbújhatnának. Arra pedig nem volt idejük, hogy messzire jussanak. Titty mindenesetre végigjártatta a látcsövet sorra valamennyi sziklán, sapkát, kezet, lábat keresett - mindegy, csak valami áruló jelet, hogy ráakadjon a bűvőhelyükre.

- Klassz indiánlopózás - mondta magában Titty, aztán, mivel üzenetet vitt, és láthatatlan embereknek hiába is próbálna jeleket adni, nekiiramodott a száraz mohán.

Igen, körülbelül itt látta őket legutóbb. Azt a sziklafalat nézték. De hiszen itt van a kalapácsuk nyoma is! Titty alaposan körülnézett. Három narancs héja, szépen eltakarítva a hangagyökerek közé. „Vissza kellett volna hozniuk a héjakat a táborba, és elégetni - gondolta Titty. - De lehet, hogy hirtelenében kénytelenek voltak ide dugni. De hát hol vannak?” Visszanézett a Magashegy felé. Tökfödő már a dundale-i úthoz közeledett; öles léptekkel sietett ebédelni. Titty elkiáltotta magát, nem nagyon hangosan:

- Hahó!

Fülelt.

- Hahó, vadszamarak! - kiáltott újra. - Kaja! Susan üzeni, hogy gyertek már.

Mi volt ez? Válaszolt valaki? De honnan?

Titty sorra a Szirt tövében tátongó üregekre pillantott. Azok után, amiket Susan mondott, csak nem bújtak be a régi vágatokba, még ha éppenséggel el akartak is bújni Tökkencs elől?! Aztán hirtelen észrevette, hogy egy hangabokor megrezdült. Márpedig tökéletes szélcsend volt. Talán menyét lapul a hanga között. Titty nesztelen léptekkel megközelítette. Megint megrezdült a bokor, és ezúttal már megpillantotta a bokorra kötött madzagot, amelynek a vége eltűnt az alagútban.

- Roger! - kiáltotta Titty.

Dick és Dorothea - az más, talán nekik szabad. De hogy Susan mit fog szólani, ha megtudja, hogy Roger behatolt egy felderítetlen vágatba... hát arra jobb nem is gondolni.

- Roger! - kiáltott újra Titty.

A madzag megrándult; de más válasz nem érkezett. Ha bent vannak mind a hárman, és beszélgetnek, talán meg sem hallják, ha kiabál. Micsoda balszerencse, hogy kölcsönadta Rogernek a zseblámpáját! Rogert azonnal ki kell hozni onnan. Titty megfogta a madzagot, és

megrántotta. Halvány rezdülés érkezett válaszul a túlsó végéről. Nem rántotta meg még egyszer. Mi lesz, ha egy kiálló szikla elszakítja, és a többiek vezérfonal nélkül maradnak? Titty körülnézett az üreg bejáratából. Nem látott mást, csak Tökkencset, aki épp eltűnt a lejtőn, a dundale-i út irányában. Susannak nyoma sincs. Se az aranybányászoknak. Nem adhat jelzést senkinek. És különben is, jobb lesz előbb kihozni Rogert, mielőtt még John vagy Susan - kiváltképp Susan! - megtudná, hogy bement a vágatba.

Titty óvatosan megfogta a madzagot, és bátran nekivágott a sötétségnek.

Az első néhány méteren még egész jól látott. Furcsa volt a kinti szárazságból jövet itt sarat érezni a talpa alatt vagy legalábbis ragadós földet. Emlékezett rá, amikor bementek meglátogatni Palafejtő Bobot: micsoda tócsák voltak az alagútban, és hogy csöpögött a víz a keskeny csillevégat oldalán. Nagyon hirtelen sötétedett, és egyáltalán nem volt kellemes az érdes sziklafalon tapogatózni, és közben még arra is vigyázni, hogy ujjai óvatosan csússzanak végig a madzag mentén.

- Hahó! Megállni! Roger! - kiáltotta Titty.

- Hahó!

Ez válasz volt. Még hozzá közelebről. De miért nem lát fényt? Biztosra tudja, hogy Dick és Dot magukkal vitték a zseblámpájukat, amikor elindultak, Rogernek meg ő adta oda a magáét.

- Hahó! - kiáltott Titty. - Hol vagytok?

- Hahó! - hangzott ismét a válasz. Ez inkább Dorothea hangja, nem Rogeré.

- Au! - Titty belebotlott valamibe. Gyalulatlan, vizes fa. Kavics, laza föld hullott.

Titty megállt. Gyufája legalább van. Elővette a skatulyát, meggyújtott egy szálát. Látta, hogy kanyarféléhez érkezett; élesen jobbra fordul az alagút, aztán balra. A kanyart gerendákkal aládúcolták, sok-sok évvel ezelőtt, feje fölött görbe deszkák, egyenes dúcokkal megtámasztva. A fönti deszkák résein föld és kavics hullott alá, a dúcok közül pedig jó néhány megcsúszhatott, mert az alagút igencsak elkeskenyedett, s a kanyarban Titty kénytelen volt átmászni egy kavics- és földhányáson. Épp az efféle alagutaktól félt Susan. Épp az ilyenre mondta még Nancy kapitány is, hogy nem biztonságos. Azonnal ki kell hoznia Rogert.

- Roger! - kiáltott Titty. - Várjál! Ne menjetek tovább!

- Hahó!

Ott voltak, egészen közel. Titty látta, amint a madzag eltűnik a kanyarban; aztán kialudt a kezében a gyufaszál, meg is égette az ujját. A következő pillanatban fény villant a falon, s ahogy óvatosan tovább tapogatózott, közvetlenül maga előtt megpillantotta a három felfedező imbolygó árnyékát a zseblámpák pisla fényében.

Megint gerendába ütközött az alagút oldalán. És megint omlás zaja hallatszott, valósággal záporoztak rá a kavicsok, a földtörmelék az ócska deszkák közén, amelyekkel hajdanvolt bányászok fedték be valamikor régen-régen a keskeny járatot.

- Roger! - kiáltott Titty. - Állj meg! Azonnal kijössz! Susan megmondta, hogy csak olyan vágatba mehetünk be, ahol már ő vagy John járt, és meggyőződtek róla, hogy biztonságos!

- Nincs ezzel semmi baj - kiáltott vissza Roger. - Tökfödő személyesen bújt ki az üregből, pedig ő nagyobb, mint akár Susan, akár John.

- De hiszen omladozik az egész! - válaszolt Titty. - Figyelj! Még most is hallani, ahol potyog, mikor az előbb beleütköztem az oldalfalba. Hallgasd csak. Azonnal tessék visszajönni!

Mozgás. Matrózok vagytok, vagy nem? A kapitányok szörnyen dühösek lesznek. Nem is beszélve Susanról...

- A föld mélyéből lép elő... - susogta maga elé Dorothea.

- Egyszerűen kibújít, mint a giliszta - magyarázta Roger -, leporolta az ócska tökfödőjét, aztán elpárolgott.

- Figyelj csak! - mondta Titty.

Dick végigjártatta zseblámpája fényét az alagút oldalán: itt tömör sziklafal volt, gerendák nélkül. Igazán szilárdnak látszott. Mögöttük azonban, az alagút kanyarulatában, ahol alá-dúcolták a tetőt, és fent meggörbültek a deszkák, megint hulló törmelék zaja hallatszott.

- Mikor bejöttünk, még nem volt semmi baja - mondta Roger.

- Figyeljete csak - mondta Titty. - Gyerünk. Azonnal ki kell mennünk.

Ezúttal már nagyobb kövek hullottak mögöttük az alagútban, fa hasadt csikorogva, megint törmelék zuhogott, még hozzá egyre nagyobb zajjal. Aztán még egy nyikordulás, majd tompa dübörgés, zuhanás, utána kövön csikorduló kő, majd lassan elült a zaj, és mélységes csönd támadt.

Roger és Dorothea egymás arcára világítottak. Dick már igyekezett is visszafelé - oda, ahonnan a robaj hallatszott. Titty megragadta Roger karját, és maga is megindult visszafelé.

- Vigyázz! - szólt Roger. - A madzag! Bele ne gabalyodjon a lábad.

- Errefelé nem jutunk ki - mondta csöndesen Dick. - Azok az öreg gerendák megcsúsztak, és az alagút beomlott.

- Bennrekedtünk - mondta Dorothea.

- Ki kell jutnunk! - szólt Titty.

- Nem mászhatnánk át? - kérdezte Roger.

- Elevenen eltemetve... - suttogta Dorothea.

Zseblámpájuk fényénél jókora földhányást pillantottak meg, benne kődarabok, s imitt-amott törött, korhadt fadarabok meredeztek belőle. Az alagút el volt torlaszolva. Az ősrégi tető beomlott, és irdatlan súlyú föld és kő zuhant a tetejébe.

- Ha megpróbálunk átmászni, még többet is kaphatunk a nyakunk közé - mondta Titty.

- Majd jönnek, és kiásnak - biztatta a többieket Dorothea. - Megtalálják a madzago, és meglátják, hogy elvész a földkupacban. - A madzagra pillantott, a lába előtt; a vége beleveszett az alagutat eltorlaszoló törmelékbe,

- Még csak az kéne! - csapott föl Titty hangja. - Isten őrizz! Susan azt fogja hinni, hogy Roger meghalt. Ki kell ásnunk magunkat... gyorsan... gyorsan, mielőtt rájönne, hogy mi történt!

- Vigyázz! - szólalt meg Dick. - Ez a gerenda is mind korhadt. Gyerünk innen. Vissza a sziklatető alá.

Iszkoltak visszafelé az alagútban.

- Ide hallgass, Titty, irtóra sajnálom - mondta Roger.

- Okosabb lesz, ha továbbmegyünk - mondta higgadtan Dick. - Ki fogunk jutni ott, ahol Tökfödő bejött. Mert ő nem erről az oldalról jött...

Dick szavaitól valamennyien meglepődtek. Amikor az alagút hirtelen bezárult mögöttük, elfelejtették, hogy ha vissza nem is, de előre mehetnek.

- Gyerünk - vágta rá Titty. - Szaporán! Susan nemsokára keresni fog. Azért küldött utánatok, hogy enni hívjalak.

Roger megrántotta a madzagot. Hiába. Teljes erejéből nekiveselkedett - minek eredményeképpen a madzag elszakadt. Titty pontosan tudta, mit talál majd a kutatóosztag: a kis hangabokrot, a tövére kötött madzagot, amely a hegy gyomrába vezet, aztán olyan irdatlan tömegű föld- meg kőrakás alatt tűnik el. amit napok munkájával lehet csak eltakarítani. Ha pedig ezt meglátják, mi mást gondolhatnak, mint hogy Roger meg a Dék meg ő is, Titty, ott hevernek alatta.

- Jaj, gyorsan! - kiáltott fel. - Gyerünk. Sose vacakoljatok azzal a madzaggal.

- Még szükség lehet rá - mondta Dick. Már nem volt a szórakozott professzor. Éppúgy, mint amikor a téli szünetben megmentette a szirten rekedt bárányt - most is mindenre gondolt, és pontosan tudta, mi a teendő: - Takarékoskodjunk az elemmel! Még szükség lehet a lámpákra. Oltsd el, Dot. Te is, Roger. Előbb az enyémet használjuk, míg van benne élet. Mindenképpen kell egy lámpa, ha a lábnyomokat akarjuk látni.

- Lábnyomokat?!

- Tökfödőt - mondta Dick. - Eddig jutottunk mi. Azok ott már Tökfödő bakancsának nyomai.

Titty lenézett Dick zseblámpájának fényénél a földre. Hatalmas nyomokat hagyott Tökfödő bakancsának szöges talpa.

- Ennél jobb patkónyomokat kívánni se lehetne! - mondta Titty.

- És mennyi! - mondta Dick. - Nézzétek: mind egy irányba mutat. Többször is kimehetett errefelé. Követnünk kell a nyomokat, és valahol majd csak kijutunk mi is.

Huszonötödik fejezet

MUNKÁBAN A VAKONDOKOK

Nem volt könnyű libasorban haladni az alagútban egyetlen zseblámpa fényénél, de valamennyien tudták, hogy Dicknek igaza van. Ha az ember csak fel-felvillantja a zseblámpáját, jó darabig kitart az elem, de ha folyamatosan égeti, mondjuk olvasáshoz vagy valami hasonló okból, akkor ugyancsak hamar kileheli lelkét. Mindössze három zseblámpa birtokában nem pazarolhatták a fényerőt. Ki tudja, milyen hosszú az alagút?

Dick ment lefelé, meggörnyedve; lámpája fényét az alagút nedves talaján tisztán kirajzolódó hatalmas lábnyomokra irányította. Hosszú-hosszú esztendőig nem járt erre senki. Por lepte be az alagutat, a porból sár lett, most pedig itt sorjáznak ezek a jókora nyomok, Tökfödő nyomai. Könnyebb volt ezeket a nyomokat követni, mint amikor Dick és Titty az erdőben vezető száraz ösvényen igyekeztek Nancy lépteinek nyomán haladni.

Dick után Roger és Dorothea következett; igyekeztek az előregörnyedő Dick válla fölött belekandikálni a sötétségbe, de az alagút sziklafalát, tetejét csak imitt-amott világította meg egy darabon a zseblámpa, amelyet Dick alig harminc centiméternyire tartott a talaj fölött, úgy követte a nyomokat. Titty zárta a sort, de mind a hárman olyan közel voltak Dickhez meg a fényhez, amennyire csak lehetett, és Titty egyre biztatta, menjen gyorsabban.

- Egész biztos, hogy keresnek már! Igazán, Dick, siess! Sose vesződj azokkal a lábnyomokkal. Amíg el nem ágazik az alagút, biztosan jó irányba haladunk.

- A lábnyomok eddig mindenesetre errefelé tartanak - ismerte el Dick.

- Akkor nyomás.

Dick sietősebbre fogta. Legalábbis nem vett szemügyre minden egyes lábnyomot, hanem ment, ment egyenletesen, és beérte annyival, hogy a lábnyomok ott vannak. Mentek, mentek a keskeny alagútban, a sziklafalak között, sziklatető alatt.

- Addig nincs baj, amíg újabb ácsolásra nem bukkanunk - mondta csöndesen Dick. - Amíg nem omlik a fal meg a tető, senkinek se jut eszébe aládúcolni.

Pislákoló zseblámpáját a falakra meg a tetőre villantotta.

- Tökfödőnek be kellett jutnia valahol.

Egyszer csak megtorpant. Titty is érezte, hogy valami megváltozott. Most már sziklás volt a talaj is, amin jártak. Dick lehajolt.

- Nincs több lábnyom - állapította meg.

- Siess már! - biztatta Titty.

- Vegyünk egy jobb zseblámpát. Roger, a tied még nem merült ki ennyire. Gyere előre, a mienket pedig pihentessük egy darabig. Már alig van benne élet.

Roger helyet cserélt Dickkel, és buzgón előrenyargalt. De hirtelen megtorpant ő is.

- Most mit csinálunk? - kérdezte.

Az alagút boltozatos barlanggá szélesedett, ahol több irányból még négy-öt alagút találkozott. Mind nagyjából ugyanakkorának látszott, és egyik sem volt pontosan szemközt azzal, amelyikben idáig jöttek.

Roger körbejártatta zseblámpája fénykévét.

- Stop! - szólalt meg Dick. - Melyiken jöttünk? Addig ne mozduljunk, amíg meg nem állapítjuk.

- Ezen - mutatta Titty.

- Figyeljete - mondta Dick. - Maradjatok ott, ahol vagytok, hogy el ne tévesszük.

- Rémes lenne, ha ugyanarra kellene visszamennünk - mondta Dorothea.

- Megpróbálom sorra valamennyi alagutat, amíg nem találok megint lábnyomokat - mondta Dick.

- Vidd a madzagot - ajánlotta Roger.

- Jó ötlet - helyeselt Dick.

- Nem mehetnénk mind a ketten? - kérdezte Roger.

- Nem - jelentette ki Titty. - Te nem vagy olyan jó nyomolvasó, mint Dick.

- Te vigyázz a madzag végére - mondta Dick. - A zseblámpádat pedig add ide. Addig itt van az enyém.

És már lépdelt is óvatosan, Roger zseblámpájával vizslatva az egyik alagút talaját. Titty ott állt annak az alagútnak a torkolatában, amelyikből kibukkantak, és látta Dick árnyékát a zseblámpa halvány fényében. Azután kanyarodott az alagút, és ők hárman szuroksötétségben maradtak.

Roger bekapcsolta Dick zseblámpáját: hiába. Kimerült az elem. Épp csak egy pirinyó vörös fény szem villózott, de még az is több volt a semminél.

- El ne ereszd a madzag végét, Rogie - intette Titty.

- Ha akarnám, se tudnám - válaszolt Roger. - Rácsavartam az ujjamra.

- Már jön is - mondta Dorothea.

Előbb halványan, majd mind fényesebben világított a zseblámpa fénye, és Dick már elő is bukkant a kanyarból. Ahogy feléjük tartott, egyenletes iramban gombolyította a madzagot.

- Semmi nyom - rázta a fejét. - Próbálom a következőt.

- Tököfődő valamelyiken csak átment - mondta Dorothea. Igen halkán beszélt; közben folyton Dick távolodó lépteinek neszét hallgatta.

- Nem lesz semmi baj - biztatta Roger saját magát legalább annyira, mint Dorotheát.

- Csak az a baj, hogy az idő múlik - mondta Titty. - Már megint jön! Ez se jó?

- Addig mentem, amíg a madzag tartott - mondta Dick. - Beljebb már eléggé sáros volt a talaj, meglátszott volna, ha járt arra valaki. Valószínűleg ez lesz a jó. A kettő közül valamelyik a fő alagút. Mind a kettő nagyjából szemben van a miénkkel. Nem mozdultatok, ugye?

- Egy tapodtat sem - mondta Titty.

A következő pillanatban valamennyien összerezzenek: Dick vidám kurjantását visszhangozta a sziklabarlang, mintha valamennyi alagútban egyszerre harsant volna kiáltás.

- Gyertek! - kiabált Dick. - Megtaláltam!

- Mehetek elől? - érdeklődött Roger.

- Hagyd inkább Dicket.

- Na jó - adta meg magát Roger. - Mindegy, a madzagot én viszem.

Továbbstietett a kis menet. Egy darabig senki sem szólt.

- Biztos egyenesen átmegy a dombon - mondta végül Dorothea.

- Ott bukkan ki a túloldalon, ahol a kőfejtő van - mondta Roger.

- De hát az irdatlanul messze van! - kiáltott fel Titty. - Nekünk pedig vissza kell érnünk!

- Kitartanak vajon a zseblámpák? - kérdezte Roger. Már a második lámpa is ugyancsak halvány fénnel égett.

- Az enyém még itt van - jelentkezett Dorothea.

- Figyeljete! - szólalt meg Titty. - Talán ez a Régi szint. Nancy azt mondta, az átmegy egészen a hegyen. Talán Palafejtő Bobbal beszélgetett Tökkencs, és errefelé jött vissza.

- Most már valószínűleg a felén is túl vagyunk - mondta Dick.

Igyekeztek, botladoztak, tőlük telhető sebességgel.

- Kár, hogy nem akkor történt, amikor még friss volt valamennyi elem - mondta Roger.

- Gyűjtsuk most meg a tiédet, Dot. Rogerét pihentessük egy kicsit. Talán attól új életre kel...

Dick megállt és visszaadta Rogernek a zseblámpáját. Dorothea nyújtotta a magáét.

- Ez sem sokkal jobb - mondta. - Tegnapelőtt este jó sokáig használtam, mert felébredtem, és eszembe jutott, hogy valamit elfelejtettem leírni.

- Még mindig ez a legjobb - mondta Dick.

- Figyeljete! - szólalt meg hirtelen Titty.

- Megint omlik valahol! - suttogott Dorothea.

- Nem. Valaki dolgozik - mondta Titty.

- Fogadjunk, hogy Palafejtő Bob! - kiáltott Roger.

- Nyomás! - mondta Titty.

Két perc múlva megtorpantak. Újfajta zajt hallottak, egészen közlelől, mély, tompa dübörgést, zakatolást, mint amikor tehervonat halad át a vasúti váltón. Hirtelen fényt pillantottak meg, majd egy megrakott csille lódult ki egy mellékvágatból, és elzakatolt előttük. Mögötte egy férfi kocogott.

- Palafejtő Bob bácsi! - kiáltott fel Roger. - Ugye, mondtam! Ez biztosan az ő palabányájának az alagútja. Mindjárt kint leszünk.

- Ne kiabálj! - szólt rá Titty, épp idejében. Most, hogy biztonságba kerültek, másra is gondolhattak. - Figyeljete - mondta Titty. - Előbb meg kell tudnunk, beszélt-e vele Tökkencs.

A következő percben már odaértek, ahol Palafejtő Bob kőfejtőjének mellékvágata a Régi szintbe torkollt.

- Nem olyan, mintha száz esztendeje jártunk volna itt? - kérdezte Dorothea.

- Itt járt - állapította meg Dick. - Tökfödő lábnyomai jönnek ki az oldalvágatból. Márpedig ha egyenesen átmegy, akkor hogy került volna oda a nyoma?

- Vajon Palafejtő Bob jó barát vagy ellenség? - tűnődött Dorothea.

- Épp ez a kérdés - mondta Titty. - Nem tudjuk. De most mindenesetre siessünk. Rém nagyot kell még másznunk.

Szinte futólépésben nyargaltak végig a Régi szinten, de minduntalan meg-megbotlottak a kis csillevágány talpfáiban. Elérkeztek a vágat fordulójáig, és messze előttük a sötétségben egy tűhegynyi fény csillant - napvilágot pillantottak meg a kijáratban.

- Megmenekültünk... - suttogta Dorothea.

- Feltéve, ha Susan meg nem találta azt a madzagot - mondta komoran Titty.

- Lehet, hogy megtalálta, és elküldte Szofoklész segítségért, hogy kiássonak - mondta Dorothea.

- Szörnyű... - sóhajtott Titty. - Szedd a lábad, Roger...

És kifulladásra, pislogva a hirtelen napvilágnál, a vakondok egyszer csak azon kapták magukat, hogy a szabad ég alatt botladoznak.

- Hát maguk meg honnét kerültek elő?

A széles vállú öregember irdatlan nagy keze egészen a térdéig lógott. Állt a csille mellett, amit épp akkor kezdett kirakni, és lenézett rájuk. Palafejtő Bob volt az, az öreg bányász.

Pislogva néztek fel rá.

- Elbújtak, mikor kitoltam a csillét? Senkit se láttam... nem is hallottam.

- A Magashegyről jöttünk - mondta Roger. Épp belefogott volna, hogy elmondja elejétől végig az egész történetet, de még idejében észrevette, hogy Titty vasvillaszemekkel néz rá.

- Csak nem a fejtésen jöttek át?

- Nem tehattünk mást - mondta Dick.

Titty Dickre pillantott. Biztonságosabb lenne semmit se mondani.

- Rohannunk kell - mondta Titty. - A többiek nem tudják, hol vagyunk.

- Az az oldal nem biztonságos - mondta az öreg bányász. - Csak nem hagyták a többieket odabe? Nancy kisasszony tudhatná, hogy az az oldal veszedelmes.

- Nincs velük semmi baj - mondta Titty. - Nem tudnak arrafelé bemenni. Egy csomó szikla lezuhant.

- A mindenségét - csóválta fejét az öreg. - Némelyek burokban születtek. Hát maguk mit kerestek a vágatban?

- Láttuk, amint valaki kijön - mondta Roger -, úgyhogy gondoltuk, nem lehet semmi baj.

- Az olyanfajtaival nem is. Hisz bányász. Ekkora kölyök kora óta bányában dolgozott. Gyémántbányában meg mindenhol. Az ő fajtájával ugyan el nem bánik a Régi szint. Hisz van olyan jó bányász, mint én magam. Épp ma reggel mondta, hogy szeretne új dúcokat állítani a túlsó végen. Most meg leszakadt... Szerencsénk van, hogy alá nem kerültek.

- Járt ő már máskor is erre? - kérdezte Roger.

- Járt bizony - bólintott az öreg. - Nem is egyszer. Jól el is beszélgettünk. Hát maguk mit keresnek a Magashegyen? Megmondhatják Nancy kisasszonynak, üzentetem, hogy több esze is lehetne, mért engedi magukat a fejtésbe.

Titty nekivágott a palarakások közt vezető útnak. Ki tudja, mit kottyant ki Roger? Egy bizonyos: Tökfödőnek sikerült megkönyékeznie Palafejtő Bobot. Legjobb semmit el nem árulni. Különben sincs veszteni való idejük. Lehet, hogy nem illik így elrohanni, de a domb túlsó oldalán Susan meg Nancy meg John meg Peggy nem is sejti, mi történt velük. Ha megtalálták az alagútba vezető madzagot, a legrosszabbra gondolnak...

- Viszontlátásra! Igazából mikor elindultunk, nem akartunk átjönni a vágaton...

- Az a fő, hogy nem esett bajuk - mondta az öreg. - Már régóta omladozott az a fal. Mr. Stedding is inkább átmászik a hegyen.

- Az az ember a tökfödővel? - kérdezte Dorothea.

- Még hogy tökfödő? Hisz rendes kalap az - mondta Palafejtő Bob. - Hanem hogy az az ember hol mindenhol bányászott... Öröm még hallani is...

- Viszontlátásra! - köszönt Titty.

- Viszontlátásra! - köszönt kórusban a többi három.

- Ha egyenesen átvágunk, elérünk a Magashegyre? - kérdezte Dick.

- Át - bólintott az öreg. - El se téveszthetik az utat. De az országúton könnyebb járás esik.

- Nincs időnk! Rohannunk kell!

- Hát Isten áldja magukat - szólt az öreg, aztán megint a csille felé fordult, lapátkezeivel emelgette az óriási palalapokat, s letette a földre, a feldolgozásra váró többi mellé.

- Hallottátok? - suttogta Titty, ahogy kiérték a palarakások közül, és a fejtés fölött másztak a sziklás hegyoldalon. - Egy követ fúj Tökfödővel. És Nancy még őt akarja megkérni, hogy segítsen! Minden pillanatban attól reszkettem, hogy elárulod az aranyat!

- Eszemben se volt - tiltakozott Roger.

- Biztos, hogy jó irányba megyünk? - kérdezte Dorothea.

- Mindig csak egyenesen - mondta Titty. - Nézzétek a Kangcsendzöngát.

- De biztos, hogy az az? - kérdezte Dorothea. - Nem látjuk a tetejét.

- Az hát - mondta Titty.

- Csak volna iránytűnk! - sóhajtott Roger.

- Iránytűvel is el lehet tévedni - mondta Titty. - Emlékezz csak arra a ködre Fecske völgyben.

Dick megállt, és elővette az óráját.

- Így is lehet tájékozódni - mondta. - Múlt tanévben olvastam egy könyvben. Az óramutatót a nap irányába kell állítani, azután az óra meg a tizenkettes között van dél... vagy észak...

- Dél - mondta Titty, amikor a Dick tenyerén fekvő órára pillantott. - Más nem lehet. De hol a Magashegy?

- Meglehetősen délre - mondta Dick.

- Akkor jó irányba megyünk. Csipkedjétek magatokat.

Másztak, amilyen gyorsan csak telt az erejükből. Titty úgy kifulladt, hogy már szinte fájt. Dick homlokáról egyre a szemüvegére csöpögött a verejték. Roger előrehajolt, és a két kezével is segített a mászásban. Dorothea zihálva beszélt magában, de úgy érezte, a fülében dobol minden egyes szó:

- Mindjárt itt a csúcs... Mindjárt itt a csúcs...

- Tarts ki, Dot - szólt Dick. Megpróbálta mászás közben megtörölni a szemüvegét.

- Rajta, Rogie - biztatta öccsét Titty. - Gondolj szegény Susie-ra!

- Jó öreg tyúkanyó - morogta Roger, aztán eszébe jutott, hogy alapjában véve ő az oka, hogy bementek a fejtésbe, úgyhogy gyorsan hozzátette: - Persze nem úgy értem, hogy tyúkeszű...

- Csak el ne késsünk... - pihegte Titty. Aztán csak másztak, másztak, nem szólt egy szót se egyikük sem.

Végül, maradék erejükkel nagy nehezen felkapaszkodtak a gerinc legmagasabb pontjára. Jobbra tőlük emelkedett a Kangcsendzönga. Messze, bal kéz felé, az Amazon völgyének túlsó oldalán Fecskevölgy lankái. Ám annak ellenére, hogy a gerinc legmagasabb pontján álltak, nem láttak le a Magashegyre. Széles volt a gerinc, és még vagy száz méteren sziklás talajon és hangáson kellett átvergődniök, s azután is csak a Nagy Fal menti erdő egy zugát látták meg a távolban kanyargó dundale-i út egy kunkori kis fehér darabkáját, majd nagy sokára elébük tárult a bánya vidéke.

- De hát hol vannak? - kérdezte Roger.

- Elrohantak segítségért - vélte Dorothea.

- Jaj, csak nem!... - sóhajtott Titty. Ennél rosszabb nem is történhetett volna.

- A bánya kétségtelenül ott van - mondta Dick. - És sehol egy lelket se látni.

Lenyargaltak a domboldalon, fel a túloldalon, ahonnan egy meredek sziklanyúlványról végigláthatták a Hangás Szirt oldalát egészen odáig, ahol Roger, Dick és Dorothea megpillantotta korábban Tökfödőt, amint kibukkant a hegy mélyéből, leporolta ócska kabátját, és öles lépteivel odébbállt.

- Ott vannak! - kiáltotta Roger.

- Üvölts! Üvölts! - szólt rá Titty. - Most mennek az üreg felé. Még nem látták meg. Vagy igen? Integessetek már valamivel! Mért nincs nálad zsebkendő, Roger? Most legalább láthatod, mi van, ha nem hozol magaddal zsebkendőt!

Kiszáradt a torkuk. Mintha csupa por volna a szájuk. Alig tudtak magukból valami cérnavékony kis cincogást kipréselni.

- He-eeeejjjó! - próbálkozott Titty azzal a kiáltással, amire valamikor réges-régen édesanyjuk, azaz minden bennszülöttek legbarátságosabbika tanította. Csakhogy úgy érezte, tíz méternyire sem hallatszik el a hangja. Mintha csak Rogerhez vagy Dickhez szólna, akik itt vannak tőle egy karnyújtásnyira.

- Hahó! - kiáltott Roger, de benne se volt már elegendő szusz, úgyhogy a „- hó!” bizony igencsak gyöngécskére sikerült.

- Mozgás - szólt Titty. - Lefelé megyünk... De nézzetek a lábatok elé. Nehogy valaki kificamítsa a bokáját.

- Megláttak! - suttogta rekedten Dorothea.

Messze a Magashegy alján a négy nagyobbik felfedező egyszer csak megtorpant.

- Adjon valaki egy zsebkendőt - mondta Titty. - Jaj, csak volna két botunk!

Titty felkapaszzkodott egy nagy sziklára, két kezében egy-egy zsebkendővel körbe-körbeforgatta karját. Igen. A Magashegyről egyenesen feléjük néztek. Bal kezét a háta mögé dugta, jobb karját előrenyújtotta, egy kicsit lefelé. Aztán a bal karja került sorra: felfelé irányította, a jobb karját meg lefelé. Ezt megismételte, aztán két kézzel lassan körözött, azt jelezve, hogy vége a szónak.

Dick lázasan turkált a zsebében, a jegyzetfüzete után.

- Mit mondott eddig? - kérdezte suttogva. Rátalált arra a lapra, amelyre Nancy a karácsonyi szünetben felírta neki a szemaforábécét.

- M... i... n... d... Valószínűleg azt akarja mondani, hogy minden - segített Roger.

- R... e... n... d... - követte a füzetből Dick Titty jelzés - b... e... n. Rendben.

- Mit csinálnak? - kérdezte Roger. - Susan sarkon fordult, és elmegy.

- Órült dühös lehet - vélte Titty.

- John integet - mondta Dorothea. - Peggy meg Susan után ment, és visszahozza.

- Figyeljete! Nancy jeleket ad. Hajaj, ez morzekód! És hogy siet!

Nancy ide-oda libbentette zsebkendőjét, néha széles ívben lendítette, néha csak meglebbentette a feje fölött. Dick és Dorothea letett arról, hogy elolvassa a jeleket, Titty és Roger azonban lépést tartott vele. Hangosan sorolták a betűket:

- D... i... s... z... n... ó...

- Disznó - mondta Roger. - Úgy látszik, eltettek nekünk ebédre egy kis disznóhúst.

- Még nem fejezte be a szót - figyelmeztette Dick.

Titty tovább olvasta a jeleket

- F... ü... l... ú... e... k... szó vége. Disznófülűek.

Disznófülűek? Hát ennél rosszabbra számítottak. Egyszeriben jobb kedve kerekedett mind a négyüknek. Csak Susanból ki ne bújjon a bennszülött! Futottak, nyargaltak, botladoztak, kúsztak, másztak, futottak megint, valósággal száguldottak lefele a gerincen.

- Ide hallgass, Titty - vette elő a hűgát Susan, akit sikerült Peggynek visszacsalogatnia, és most ott várt a megtért bűnösökre a többiekkel. - Igazán több eszed lehetett volna. Felhurcolod őket a hegyre, mikor jól tudod, hogy rég ebédelni kéne.

- Nem vitt föl bennünket a hegyre - mondta Roger.

- Csak erre hozott vissza - tette hozzá Dick.

Alig húszméternyire tátongott a Régi szint bejárata, és Dorothea meg Titty legjobb igyekezetük ellenére sem tudták levenni a szemüket a fejtés bejáratát rejtő hangabokorról. Nancy követte a tekintetüket.

- Én tehetek az egészről - mondta Roger. - Igazán nem akartuk. Legalábbis először. De egészen ájtottunk...

- Min jöttetek át?!...

- Az áldóját! - kiáltott fel Nancy. - Figyeljete!... Csak nem azt akarjátok mondani, hogy *átjöttetek?*...

- A Régi szinten - egészítette ki Peggy.

Susan Rogerre támadt:

- Megígérted, hogy nem megy be olyan fejtésbe, ahol John vagy én még nem jártunk, és nem mondtuk, hogy biztonságos!...

- Igen, de Tökfödő bennszülött, és idősebb nálatok, és láttuk, amint kijön - mondta Roger. - Úgyhogy tudtuk, hogy nem lehet semmi baj. Mentünk, mentünk, mentünk, és a végén Palafejtő Bob kőfejtőjénél bukkantunk ki. Most nincs értelme bemenni, John...

John azonban, kezében zseblámpával, már követte a madzagot a barlang belsejébe.

- Azt akarod mondani, hogy egyenesen átmentetek Palafejtő Bobhoz? - kérdezte Nancy. - De hisz ő maga mondta nekem, hogy ezen az oldalon alá van dúcolva, és tisztára korhadt, és nem biztonságos! Most mindjárt átmegyünk. Indulhatunk is. Rengeteg aranyporunk van. Egy egész napot megtakaríthatunk! Minél előbb meggyúratjuk vele azt az aranyrudat, annál jobb. Figyeljete! Visszarohanok a bányába az aranyporért. Meg lámpás is kell...

- De nem lehet! - mondta Titty. - Palafejtő Bob már nem a szövetségeseink. Lepaktált Tökfödővel... Sülve-főve együtt vannak! Ő maga mondta, igaz, Dot? Véték volna bármit is elárulni neki. Egész idő alatt a hideg lelt, úgy féltem, mikor kérdez az aranyról...

Nancy már épp elvágtatott volna, de most megtorpant.

- Csak nem mondtátok el?!

- Egy árva szót se - nyugtatta meg Titty. - De ő azt mesélte, hogy Tökkencsnek kisujjában van az egész bányászati, és ahogy Bob beszélt, az ember tudhatta, kinek az oldalán áll.

- Hát akkor ennek lőttek - állapította meg Nancy. - Nem csoda, ha Tökkencs folyton utánunk kémkedik, és egyre közelebb lopakodik. Bob meg elmesélte neki, pedig megígérte, hogy hallgat! Az ember egyszerűen nem bízhat a bennszülöttekben. Mindig összetartanak.

- De hát akkor mit csinálunk? - kérdezte Dorothea.

- Nem tudnánk mi magunk megcsinálni azt az aranyrudat? - vetett kérdő pillantást Dickre Nancy.

John ekkor jött elő az alagútból. A madzag leszakított végét tartotta a kezében, és feltekerte. A hangáról leoldotta a másik végét. Sápadt volt, és különös pillantást vetett Tittyre meg Rogerre.

- Mozgás! - mondta Peggy. - Azért menjünk be mindenesetre az alagútba.

- Nincs ott semmi látnivaló - mondta hirtelen John. - Most ne...

Nancy Johnra nézett. Mi üthetett belé?

- Távolítsd el Susant... - suttogta Nancynek John. - Ne hagyd, hogy bemenjen...

Nancy csupán egy pillanatig tétovázott. Azután felcsendült tiszta hangja:

- Nincs értelme átmenni az ellenség táborába! Tiszta időpocsékolás. Minek beszéljünk Palafejtő Bobbal, ha Tökkencsnek a szövetségese? Figyelj, professzor: hogy kell aranyorból rudat készíteni? Gyérünk, Susan...

John és Nancy már távolodott is a sziklaktól, ahol az alagút nyílása tátongott. A többiek is velük tartottak. Csak Peggy maradt még ott egy pillanatig; borzasztóan szeretne volna felderíteni az alagutat. Nancy azonban olyan vasvillapillantást vetett rá, hogy - bár fogalma sem volt róla, miért - jobbnak látta, ha maga is a többiek után siet.

- Roger! - szólalt meg egyszerre Susan. - Mit csinálsz?!

- Összebb húzom a nadrágszíjamat! - hangzott a válasz. - Egy falatot nem ettünk reggeli óta.

- Mi sem, hála nektek! - mondta John.

- Elpangott már egész biztosan az ebéd - mondta Susan.

- Lefogadom, hogy nem marad belőle egy morzsa sem! - mondta Roger.

- Mindenesetre gyerünk enni - fejezte be John.

Átsiettek a Magashegyen. Az alagútról nem sok szó esett; annál több Palafejtő Bob árulásáról, aki ígérete ellenére szövetekezett az ellenséggel.

- Susan - szólalt meg hirtelen Titty, ahogy a Nagy Falhoz közeledtek. - Elküldtél a galambot? Csak nem üzentél meg Mrs. Blackettnek, hogy néhányan elvesztek?!

- Épp azon voltunk - mondta Susan.

- De rémes... - mondta Titty.

- Most rögtön el kell küldenünk - szólt Nancy.

Mielőtt letelepedtek volna a réges-régen megfőzött ebédhez, felreppentették Szofoklészt.

A rábízott üzenet olvastán senki sem gondolta volna, milyen kis híja volt, hogy egészen más szövegű levelet nem kellett vinnie...

- Sürgősen tudatnunk kell anyával, el ne árulja, hogy aranyat találtunk - mondta Nancy. - Előfordulhat, hogy találkozik Palafejtő Bobbal.

Az üzenet tehát így szólt:

**TITKUNKAT MÉG BECSÜLETES PALAFEJTŐKTŐL IS ŐRIZD! FONTOS!
MINDEN RENDBEN. NINCS IDŐ TÖBBRE. F. F. D. B. R. T.**

Huszonhatodik fejezet

MAGUNKRA UTALVA

Senki sem állíthatja, hogy kedvenc eledele a húspástétom, amelyet déli egy órára főztek meg, két órákor borították ki a formából, és este hatkor fogyasztották el hidegen úgy, hogy valósággal a zsírjába fagyott. Aznap azonban a kiéhezett aranyásók legszívesebben kétszeres adagot tüntettek volna el belőle. Kenyérdarabkákkal törölték tisztára a tányérjukat, a kenyérdarabkákat az utolsó morzsáig élvezettel eltüntették, és még az ujjukat is megnyalták utána. Ugyancsak bánatos volt a hideg babfőzelék is; Susan csak a krumplit melegítette fel. Azt fogyasztották csemegének a hideg pástétom után, és valamennyien egyetértettek abban, hogy a gyömbérszóda kiválóan alkalmas a kihűlt, zsíros étel megemésztésének elősegítésére.

Utolsó szemig elfogyasztották a krumplit is, és már az almánál tartottak (kettő-kettő volt a fejadag), amikor úgy érezték, sikerült valamennyire elverniük az éhségüket. Itt volt az ideje a komoly beszédnek.

- Nahát - szólalt meg Nancy. - Kénytelenek leszünk Palafejtő Bob segítségével boldogulni. Van valakinek ellenvetése?

Dick a szemüvegét törölgette. Amikor hallotta, miket mesél Palafejtő Bob Tökfödőről, maga is egyetértett Tittyvel. Most azonban már nem volt annyira biztos a dologban. Annyi mindent szeretett volna megtudakolni az öreg bányásztól.

- Nem mehetnénk el hozzá úgy, hogy nem mondunk el mindent? - kérdezte.

- Szó sem lehet róla! - jelentette ki Nancy. - Hiszen puszipajtások Tökfödővel!

- Talán nem is - vélekedett Dick.

- Dehogynem! - torkolta le Titty. - Hisz magad is hallottad, miket mesélt.

- Nem mutathatnánk meg az aranyport Palafejtő Bobnak úgy, hogy nem mondjuk el, hol találtuk?

- De miért?

- A biztonság kedvéért.

- Ej, hallgass már ide! - mondta Nancy. - Tökkencs pontosan tudja, hol voltunk, és ha megmutatjuk Bobnak, mit találtunk, összedugják azt a szörnyeteg fejüket, és mind a ketten nagyon jól fogják tudni, mit találtunk és hol, és mire Jim bácsi megjön, egyszerűen kisajátítják a bányánkat!

- Igen, csak hogy még mi magunk sem győződünk meg róla, hogy mit találtunk - mondta Dick. - Palafejtő Bob meg mindent tud a dologról... Megmondaná, mit csináljunk.

- Nincs benne a könyvben? - kérdezte Nancy.

Dick a vörös könyvre pillantott. Igaz, amióta az expedíció elindult, jóformán egy pillanatra sem vált meg tőle. Újra meg újra elolvasta az aranybányászatról szóló fejezeteket, de azért egy hús-vér bányász tanácsa felérne akármennyi olvasással. Ott az a rengeteg szöveg az ércelmezésről meg a fémpróbáról. Van ugyan egy fejezet a vaskohásatról, az talán segítene valamelyest, de arról mélységesen hallgat a könyv, hogyan lehet aranyorból aranyrudat készíteni.

John kivételesen Dickkel értett egyet, nem Nancyvel.

- Ha csakugyan együtt dolgoznak - mondta -, miért nem jön ide Tökkencs, megnézni, mit csinálunk?

- Napról napra közeledik - mondta Nancy. - Már rég beleverte volna az orrát, ha mi nem lennénk mindig itt.

John kapitány felugrott.

- Időtlen idők óta nem örökösök senki!

- Az aranyport meg otthagytuk a bányában! - kiáltott fel Nancy. - Mi fafejűek! Tuskók, ütődöttek, félnótások, ahányan vagyunk! Nyomás! Talán most is ott van!

Susan épp egy marék száraz mohával törölgette a zsírt a tányérokról. Most bedobta a mohát a tűzbe, ahol sercegve-sisteregve lobbant lángra a zsír.

- Ma este már nem eszünk - mondta Susan. - De lefekvés előtt mindenki kap egy bögre forró kakaót. Rengeteg tejünk maradt, mert nem ittunk teát, hanem grogot, ezt a kakaót meg úgyis el kell használni. Kiöntöttem egy papírzacskóba, mert a doboz kellett az aranynak.

- Ki jön? - kérdezte John.

- Valamennyien - felelte Titty.

- Peggy meg én elmosogatunk - mondta Susan. - Rogernek meg már elege van mára. Semmi értelme, hogy kétszer is megtegye az utat a bányáig. Persze ha lemond a kakaójáról...

- Még mit nem...

- Helyes - bólintott Susan. - Akkor most itt maradsz, és segítesz tisztára súrolni Mrs. Tyson lábasát.

- Aki jön, az jöjjön, de azonnal - mondta John. - Amióta abbahagytuk a munkát, senki sem örökösök. Mindenki csak benneteket keresett.

- Én láttam, amint Tökfödő hazament - közölte Titty.

- Száz évvel ezelőtt - legyintett Nancy. - Gyerünk, John.

És a két kapitány, nyomaikban meg Titty, Dorothea és a gondterhelt geológus elnyargalt az aranybánya felé.

- Teringettét! - kiáltotta John, ahogy meggörnyedve bemászott a bányába. - Égve hagytam a lámpást. Ha Tökkencs itt volt és észrevette, le vagyunk leplezve.

- Semmi baj - mondta Nancy. - Ha valaki illetéktelen behatolt, első útja a mozsárhoz vezetett volna. Itthagytam a bejáratnál, és itt van most is.

- Semmi vérnyom? - tudakolta Titty.

- Egy csöpp se. És ott van, ahol hagytam.

- Hol az arany? - kérdezte Dorothea.

- Itt - mutatta Nancy. - Ha Tökkencs itt lett volna, biztosan elemeli. Épp beraktam a serpenyőbe, amikor jött Susan nagy füstölögve, hogy eltűntetek, ti vadszamarak.

A lámpás pislá fényénél óvatosan összekotorta az aranyport, és belecsurgatta a serpenyőből a kakaódobozba.

- Halljátok-e - álmélkodott Titty -, jó sokat kimostatok.
 - Több is volna, ha el nem vesztek. Kicsivel több csak a felénél.
 - Mennyi kell egy aranyrúdhoz? - érdeklődött Dorothea.
 - Nem hinném, hogy az aranyrúd nagyon nagy - tűnődött Titty. - Mit gondoltok, mekkorát tudunk csinálni ennyiből?
- Dick kétkedő pillantásokkal méregette a kakaósdobozt meg a serpenyő aljára tapadt, nedvesen csillámló port.
- Kisebb lesz, mire beolvasztjuk, az biztos - mondta.
 - De ugye meg tudod csinálni? - kérdezte bizakodva Dorothea.
 - Nem bánám, ha megengednétek, hogy előbb megkérdezzem.
 - Kit? Tökkencset? - kérdezte Nancy.
 - Palafejtő Bobot - mondta Dick. - Ha Tökfödő nem járt itt, akkor talán mégse szövetkeztek ellenünk.

Egy pillanatra még Nancy is tétovázott. Talán kikérdezhetnék Palafejtő Bobot az aranyrúd-készítés módja felől, és közben nem is kellene elárulni a titkot, hogy ők már meg is találták a szükséges aranyat. Végtére maga Palafejtő Bob mondta meg nekik, hol keressék. Igaz, Tökfödő ott tevékenykedett a domboldalon, fölöttük, és festegette a gyanús fehér pacnikat, mindet egy vonalban, és napról napra jobban közeledik az ő bányájukhoz. Ám ha Tökfödő mindazt tudja, amit Palafejtő Bob nekik elmondott, akkor bizony fura, hogy beéri a távolból való kémkedéssel, és nem ragadja meg az alkalmat, hogy lejöjjön a bányába, amit pedig ők olyan sokáig őrizetlenül hagytak.

- Hát, nem is tudom - mondta Nancy.

Ilyet még soha senki nem hallott tőle.

John eloltotta a lámpást, azután kimentek az augusztusi estébe, és felegyenesedtek a tisztáson a bányában való görnyedezés után.

És akkor mintegy varázsütésre szertefoszlott minden kételyük.

Dorothea rálépett egy gyufaskatulyára.

Megroppant a talpa alatt, s amikor lehajolt, hogy felvegye, egyszeriben valami furcsát észlelt rajta.

Mindig nagyon vigyáztak, hogy semmit se hagyjanak a vágatnál, ami elárulhatná, hol van a bejárat. Az illetéktelen behatókat figyelmeztető táblát a kis völgy közepén helyezték el, hogy bárki megtalálhassa, elolvashassa, és szépen elpályázhasson anélkül, hogy felfedezné, hol van a rejtett arany- és kvarcér. Még ma is, amikor Susan - akiből kitortek a bennszülött-aggodalmak - lehívta őket, hogy keressék meg a négy eltűnt aranyásót. John és Nancy előbb gondosan eltakarított mindent; még a mozsarat is jó mélyen eldugták a bányában. Dorothea fején átvillant a gondolat, hogy talán mégis elkerülte a figyelmüket ez a gyufásdoboz. Hisz olyan sok gyufájuk volt. Még Rogernek is volt egy külön arra a célra, hogy meggyűjtsa sátrában a kis lámpást. John vagy Nancy is elejthette éppen, amikor lámpást gyújtott a bányában. Csakhogy Dorotheának elég volt egyetlen pillantást vetnie a lába előtt heverő gyufaskatulyára, már tudta, hogy itt másról van szó.

Döbbenetében felszisszent.

A többiek nyomban odakapták a fejüket.

- Csak nem rándítottad meg a bokádat? - kérdezte Titty. Jól emlékezett, mekkorát visított Roger, amikor kificamította a lábát.

- Nézzétek! - mondta Dorothea.

- Hát itt járt! - kiáltott fel Nancy, szinte diadalmasan.

Felemelte a gyufaskatulyát, és szemügyre vette. A többiek köréje tódultak. Bárki láthatta, hogy a doboz nem az ő készletükből való. Először is, más a formája. Laposabb. Azonkívül nem Noé bárkájának ismerős képe díszíti: vörös háromszög van rajta, annak a közepén egy szem, és vörös sugarakat lövell.

- Az áldóját! - méltatlankodott Nancy. - Ezt a tésztát! Nem is angol. Mi ez itt? *Phosphoros de Seguranca... Marca Registrada. Compania Fiat Lux...?*

- Kicsit úgy hangzik, mint a latin - mondta John.

Nancy kiegyengette a szétlapított gyufásdobozt.

- Hát egy biztos - mondta. - Ha nem is volt bent a bányában, itt járt a közelben.

- Most mit csinálunk? - kérdezte John.

- Átvisszük a bűnjelet Atkinsonéhoz - határozott Nancy. - Hogy tudtára adjuk: lelepleztük a mesterkedését. Akkor talán majd nem lesz bátorsága ideszemtelenkedni.

Felmásztak a vágat oldalában, és végigtekintettek a Magashegyen. Nem láttak senkit.

- Nyomás! - mondta Nancy. - Még épp odaérünk sötétedésig. Otthagyjuk a skatulyát Atkinsonék tornácán, aztán visszafelé elmegyünk Rogerért. Az a kakaó is már biztosan elkészült. Gyerünk.

Titty, Dick és Dorothea feledte az egész napi fáradságot; siettek John és Nancy után a dundale-i út felé. Közben szüntelenül hátra-hátranéztek, de senki-semmi sem mozdult.

- Lefogadom, hogy otthon ücsörög - mondta Nancy. - Na, ezek után ki kételkedik még benne, hogy az aranyunkra fáj a foga?

Senkinek sem akarózott ott maradnia örnek a Magashegy peremén. Mind az öten lefutottak az útra, azután John és Nancy vezetésével a szekérnyom menti fák közt lopóztak el Atkinsonék tanyájáig.

Sötétedett. A tanyaház egyik kertre néző földszinti ablakában már világosság égett.

- Pszt... - sziszegett Nancy. - Várjatok... - Egyedül bújt át a kerítés alatt. Egy pillanatig látták, amint a tornácra kuksol. A következő percben ott volt megint velük.

- Figyeljete! - suttogta. - Atkinsonék mind a ház túlsó oldalán vannak. Ez itt az ő ablaka. Nézzük meg, itthon van-e. Maradjatok a kerítés mellett. Ha odaérünk ahhoz a fagyalbokorhoz, onnan beláthatunk.

A fakó ég háttérében már denevérek szálltak, amíg ők görnyedten, halkán megkerülték a kertet, és odaértek a fagyalbokorhoz.

- Ott van - suttogta John.

- Nézzétek! - susogta döbbsen Nancy. - Az asztalon...

A nyári estében tárva-nyitva állt az ablak. Tökfödő ingujjban ült egy karosszékekben, papucsos lábát felrakta egy másikra. Előtte az asztalon vacsorája maradványa - de nem ez volt az

érdekes. Az abrosz csak a fele asztalt takarta le. A másik felén könyvek heverték, a tetejükbe teregetve egy térkép. És a könyvek mellett, a petróleumlámpás fénye vagy fél tucat jókora fehér kvarcdarabon csillant meg!

- Nem is tagadhatja! - suttogta Titty.

- Csönd! - szólt rá John. - Óvatosan, nehogy ágra lépjete! Most már tudjuk biztosan. Ennyi elég. Indulás!

Többet nem is szóltak, míg ki nem értek megint a dundale-i útra.

- Nahát - szólalt meg Nancy -, most legalább láthatjátok: teremtett léleknek egyetlen szót se! Magunknak kell megcsinálnunk.

- Dick megoldja, meglátjátok - mondta Dorothea.

- Jó sok faszénre lesz szükségünk - töprengett Dick.

- Tudjuk, hogyan kell faszenet égetni - mondta Nancy. - Eleget néztük a Billyket.

- Meg egy rendes kohóra - folytatta Dick. - Másképp nem lehet elég magas hőfokú tüzet rakni.

- Milyen az? - kérdezte Nancy.

- Fűjtató kell hozzá.

- Anyának van egy gyönyörűszép, a nappaliban - mondta Nancy. - Gyerünk, mondjuk el a többieknek. Most még Susan is kénytelen belátni, hogy súlyos a helyzet.

A táborban Susan ugyancsak komoran kavargatta a kakaót, és Roger szokatlanul csendesen figyelte. Susan ugyanis végre megtudta az egész szörnyűséges történetet: hogy hogyan omlott be a felfedezők mögött az alagút. Az ember azt gondolta volna, ilyenkor már egy valódi bennszülött se lenne kétségbeesve, hisz itt vannak valamennyien, teljes épségben, de Susan képtelen volt másképp gondolni, mint hogy mi történhetett volna...

Elmesélték, hogyan leltek a vágat mentén a gyufaskatulyára, meg hogy rajtakapták Tököfödőt, amint Atkinsonéknál, a szobájában, kvarcdarabokat tanulmányoz.

- Ez eldönti a dolgot - fejezte be Nancy. - Magunkra vagyunk utalva. Valaki holnap átmege Beckfootba, és megszerzi a fűjtatót. Azonkívül kell Dicknek olvasztótégely is meg egy fűvócsó.

- Énfelölem akármit csinálhattok - mondta Susan -, de alagútba többet be nem mege senki.

- Nem is - mondta Nancy.

John és Titty gyorsan összenézett. Mit szólna vajon Susan, ha a tulajdon szemével látta volna, amit John látott: a hegy mélyébe tartó madzagot, ami egy irdatlan sziklarakás, korhadó fadarabok tömkelege alatt tűnik el?

- Még három nap kell - mondta Nancy. - Addig távol tudjuk tartani Tökökencset. De nem engedhetjük, hogy megint odatolja az orrát a bányánk környékére.

Ültek a tábortűz körül, iszogatták a forró kakaót, és tanácskoztak. Mire John és Roger tapogatózva visszabotorkált éjszakára a vágathoz, már elkészült a másnapi terv. Roger és Dorothea lesznek a felderítők. John, Susan és Nancy még egy jó adag aranyat mos, aztán fát gyűjtenek a szénégetéshez. Peggy, Titty és Dick lemegy Beckfootba, kölcsönkérni, illetve megvásárolni a szükséges holmit. Voltaképpen kölcsönkérésnek nemigen lehet nevezni, mert a dolgok

jelenlegi állásánál nem ajánlatos, hogy akár csak Beckfootban is szóljanak az aranyról. Ezért került bele Peggy a beszerzőkülönítménybe. Sem Titty, sem Dick nem vállalkozott rá, hogy lerohanja Beckfootot, és elinaljon a fűjtatóval. Flint kapitány holmiját még csak el lehet venni, hiszen épp az ő érdekében munkálkodnak. Mrs. Blackett fűjtatóját azonban ajánlatosabb, ha valamelyik édesgyermek csórja el.

- Egyébként, Susan - szólalt meg Nancy, azután, hogy szemmel kísérte, mint tűnik el a Magashegy irányába John zseblámpájának villózó kis fénye, és visszatért a táborba -, még jó is, hogy a matrózok átjutottak. Képzeld el, mi lett volna, ha holnap reggel átsétálunk az aranyporral, és szépen eláruljuk magunkat az ellenségnek!

Huszonhetedik fejezet

FÚVÓCSŐ MINDEN MENNYISÉGBEN

Két poros teve fordult be Beckfoot kapuján. Peggy a magáét hajtotta, a pedálon állva, mögötte az ülésen Titty kuporgott. Nancyén Dick ült - meglehetősen csontosnak találta a derék jószágot, holott az ülést amennyire tudták, leeresztették. Kétszer-háromszor majdnem le is pottyant a tevehátról, bár többnyire azért, mert túlságosan is elgondolkodott. Szép-szép, hogy Nancy kinevezte professzornak, és elvárja tőle, hogy mindentudó legyen. Dick vázlatot készített az olvasztókemencéről - a könyv alapján -, de azt még nem sikerült kieszelnie, hogyan rögzítse az olvasztótégelyt az izzó faszén közepén.

Tökkencs ide, Tökkencs oda, nagyon szívesen elbeszélgetett volna Palafejtő Bobbal.

Az istállóudvaron álltak meg.

- Toljuk a tevéket a falhoz - mondta Peggy Dicknek. - Nem lesz semmi bajuk... Jó napot, szakács néni!

- Nicsak, Peggy kisasszony, már meg sem ismerem! Hát Ruth kisasszony hogy van?

- Nancy jól - mondta Peggy. - És szakács néni. Nem hoztunk magunkkal ennivalót...

- Sejtettem, kivel beszélget szakács néni... - Mrs. Blackett az egyik emeleti ablakban könyökölt. - Belefáradtatok az aranyásásba? Fiát te hogy vagy, Titty? És te, Dick? Mind a kettőtöknek érkezett levele. Több bányász nem jött? Nem? Szakács néni, meg tudjuk etetni ezeket valamivel?

- Gondolom, egy kis száraz kenyér mindig akad a háznál, asszonyom.

- Hát akkor majd kapnak belőle - nevetett Mrs. Blackett. - Különbén jó, hogy jöttél, Dick. Az a te csengőd már nem a régi. Tegnap épp csak pötytyent egyet, aztán elhallgatott. Ha nem vagyok éppen a folyosón, a galambotok úgy jön meg, hogy senki nem tud róla. De meg későn is érkezett...

- Elég későn küldtük el - mondta Dick. - Az történt... - Még idejében elkapta Peggy pillantását, és elharapta a szót. Végtére is, mint Nancy mondta, mindenki épségben kikerült a hegy gyomrából, mi értelme utólag felkavarni a kedélyeket?...

Bementek a konyha ajtaján, aztán a hátsó folyosón a házba, amely még most is nagyon olyan volt, mintha két pajkos kedvű hurrikán kergetőzött volna benne szobáról szobára. Mrs. Blackett leszaladt a szőnyegétől megfosztott lépcsőn, megcsókolta Peggyt és Tittyt, és kezét fogott Dickkel.

- Itt vannak a leveleitek - mondta. - Egy Dicknek, egy Dorotheának, egy pedig Tittynek... Ja igen, és két képes levelezőlap La Platóból két vadóc unokahúg részére.

- Jim bácsi írt! - kiáltott fel Peggy. Neki is, akárcsak Dicknek, nyomta valami a szívét. Már is igyekezett kilesni egy óvatlan pillanatot, amikor észrevétlenül a nappali szoba felé kerülhet. Elvette a képeslapot, és olyan elmerülten szemlélte, mintha minden gondolatát lekötne. - Timothyról nem ír? - kérdezte. - És nem is érkezett semmi?

- Csak a ládák - mondta Mrs. Blackett. Dick még csak félig bontotta fel a levelét; most felpillantott, és meglátta a hallban álló két hatalmas ládát meg rajta a nagybetűs feliratot: „Nemzet-

közi Bányafelszerelési Társaság”. Bárcsak azt is láthatná, mi van a ládámban! - Tegnap felhívtam az állomást - folytatta Mrs. Blackett. - De nem érkezett semmi, és a ti lapjaitokon sincs egy szó sem. Szívemből kívánom, bárcsak néha levelet is írna a bácsikátok...

- Azt írja, hogy az egyik folyami gőzös árbocára felvonta az elefántos lobogót - közölte Peggy.

- Feleannyi idejébe sem telt volna, ha megírja, melyik hajón érkezik és mikor - mondta az édesanyja.

- Anya csókoltat mindenkit - mondta Titty. - Bridget is. És anya reméli, nem okozunk túlságosan sok kényelmetlenséget. Ugye nem, most, hogy elmentünk? Mármost eddig, úgy értem...

- Egyelőre nem - mondta Mrs. Blackett. - Aranyosak vagytok; aranyat érdemeltek... Gyere ki a nappaliból, Peggy. Épp most kezdjük rendbe rakni.

Peggy csak egy pillanatra lopózott be, de az is elég volt. Kint volt megint a hallban, meg se fordult, különös, rákszerű mozgással távolodott, és eltűnt a folyosóra vezető ajtóban.

Dick lassan olvasta levelét, és mit sem látott a történetből, Titty azonban gyorsan átfutotta a magáét, s még éppen látta egy pillanatra, mit rejteget Peggy a háta mögött. „Aranyosak?” Titty elvörösödött. Na mindegy, nyár derekán úgysem akar senki tüzet rakni a nappali szobában.

- Mit terveztek? - kérdezte Mrs. Blackett.

- Át kell mennünk Rióba - felelte Titty. - Kimerült valamennyi zseblámpaelem.

- Még másra is szükségünk van - mondta Dick. - De előbb be kell néznünk Flint kapitány szobájába.

Peggy már ott volt megint a hallban.

- A dolgozószobában nem csináltak nagytakarítást, ugye? - kérdezte.

- Jim nem szereti, ha hozzányúlunk a holmijaihoz - felelte édesanyja. - Valaminek szerinte mindig lába kel, ha az ember letörölgeti a port. De annak örülök, ha lementek a faluba. Legalább megtakaríthatok egy utat. Mindjárt összeírom, mit hozzatok... Csak meg kell előbb kérdezniem szakács nénit, neki mire van szüksége. És nem ártana, ha megebédelnének, mielőtt elindultok.

Peggy Dickre pillantott.

- Több dolognak kell utánanézni - mondta Dick. - Meg a csengőt is rendbe kell hozni.

Mrs. Blackett kifelé indult.

- Mit szól, szakács néni, milyen szerencsém van? Összeírta, mi kell a fűszerestől? Fogytán a kristálycukor... Hát ez mi? Fahéj?... - Hallották, amint Mrs. Blackett derűsen beszél kint a konyhában, ők pedig beóvakodtak Flint kapitány elhagyatott dolgozószobájába.

- A fűjtatót mindenesetre megszereztem - mondta Peggy.

- Láttam - közölte Titty.

Tíz napja nem jártak a dolgozószobában. Hervadt körömvirág szaga érzett. Dick észre sem vette. Egyenesen az üveges szekrényhez lépett, ahol Flint kapitány mindenféle felszerelést tartott; mérlegeket, palackokat, szűrőket, borszeszégőket és hatosával állványra állított kémcsöveket.

- Nagyszerű! Remek téglyék. Gondoltam, hogy találok...

Titty és Peggy jóformán nem is hallotta, mit mond. Az örvösállat házikójára aggatott füzérek nézték.

- Minden elhervadt - állapította meg szomorúan Titty. - Még szerencse, hogy nem jött meg.

- Ez a két lap is csak tegnap érkezett - mondta Peggy. - Timothy bármikor befuthat, ha Jim bácsi ugyanazzal a hajóval küldte. A postát mindig hamarabb kézbesítik.

- Az „Isten hozott!” tűrhető - mondta Titty. - De friss virágot kell szednünk.

- Ha vízbe tesszük, jobban kitart, mint a füzér - vélte Peggy.

Titty szeme felcsillant.

- Tudod mit? Otthonosabban érezné magát trópusi növények között...

Peggy kapott az ötleten.

- Kölcsönkérhetnénk egy kaktuszt.

- Biztosan élvezné - mondta Titty. - És ugye a nappaliban van egy pálma? Meg egy pár páfrány... Mit gondolsz, ha elkérnénk...?

- Jót is tenne a növényeknek, legalább nem porosodnak - vélte Peggy. - Anya rém örülne.

- Kis őserdőt csinálunk - lelkesedett Titty.

Így hát amíg Dick buzgón tanulmányozta az Enciklopédiában az olvasztókemencéket, és a képeket összehasonlította a maga vázlataival, a hervadt virágfüzerek lekerültek Timothy házáról. Az „Isten hozott” piros és kék kartonpapír betűi már egészen más képet nyújtottak a pálma árnyékában, az ajtó mellett egy tüskés kaktusszal, a háttérben pedig fél tucat terebélyes páfrány trópusi őserdejével.

- Azt hiszem, a legnagyobb olvasztótégelyt kellene elvinni - morfondírozott Dick.

- Vigyük el valamennyit - ajánlotta Peggy. Kissé hátrább lépett, hogy jobban szemügyre vehesse az örvösállat erdei lakát.

- Még a legnagyobb is elég kicsi - magyarázta Dick. - De azért talán megteszi... Csak fűvöcsövet nem találok.

- Milyen az?

- Egy cső, amibe bele kell fújni - mondta Dick. - Az egyik szélesebb, a másik végén kicsi nyílás.

- Biztosan magával vitte - mondta Peggy. Egy darabig kotorászott a polcon, és Dick nagy ijedelmére kis híján leverte az olvasztótégelyeket.

- Veszek egyet Rióban - határozta el Dick. - Nem árt, ha van a háznál.

Mrs. Blackett állt meg az ajtóban, és szemügyre vette az őserdőt.

- Jaj, Peggy! - sóhajtott fel, aztán önkéntelenül is elnevette magát.

- Nem árt nekik - mondta Peggy.

- Meg kell hagyni, igazán csinos - bölintott az édesanyja. - Nagy kár volna, ha a szerencsétlen állat elpusztulna útközben... Hát te hogyan boldogulsz, Dick? Mi lesz a galambcsengővel? Félóra múlva ebédelünk.

Dick kisietett a galambpadláshoz. Az egyik drót valószínűleg elcsúszott. Más nemigen romolhatott el. Egy perc, és megjavítja. Sietett, de az esze akkor is azon járt, mit ír az Enciklopédia az olvasztókemencékről. Felmászott a lajtorján a padlásra, és kinyitotta az ajtót.

- Helló, Szofoklész - köszöntötte a galambot, de az esze máshol járt. - Helló, Homérosz! - mondta, aztán elhallgatott. Szofoklész, Homérosz... Két galamb repdesett körülötte, ahogy a drótok fölé hajolt. Kettő. De hiszen... Na mindegy. Titty biztosan tudja... Kilépett a külső ajtón a lajtorja tetejére.

- Titty! - kiáltott le.

- Hahó!

A két lány épp átvágott az udvaron. Peggy egy marék borsót hozott Szofoklésznek, csemegeül.

- Hány galambnak kell itt lennie? - kérdezte Dick.

- Egynek - mondta Titty. - Kettő van nálunk.

- De itt kettő van.

Peggy már kaptatott is felfele a hágsón.

- Homérosz - állapította meg.

- Elszökött - mondta Dick.

- Nézd meg a lábát! - kiáltotta Titty.

- Csukd be a csapóajtót! - kiabált Peggy. - Gyorsan, Dick, te vadszamar! Ki ne engedd! Levél van nála. Tubi-tubi-tubi... - Szólongatta a galambokat, azok le is csillapodtak, és közelebb merészkedtek, megszemlélni a borsót. A következő pillanatban Peggy elfogta Homéroszt, és a lábán levő gumigyűrű alól kihúzott egy hajszálvékony kis papírtekercset. Reszkető ujjakkal göngyölytette ki.

A szokásos koponya fölött két rövid mondat állt.

ELLENSÉG VISSZAVONULT. FELDERÍTŐK LÁTTÁK AUTÓN TÁVOZNI.

- Ha elment - sóhajtott megkönnyebbülten Dick -, megkérhetjük Palafejtő Bobot, hogy segítsen.

Tíz perc múlva rendben volt a huzal. Homéroszt kieresztették, és mikor visszatért még egy kis borsót csipegetni, olyan zenebonát keltett a konyhai folyosón a csengő, hogy szakács néni kis híján ment elejtett egy rakás tányért. Dick, dolga végeztével, boldogan mosolyogva vonult ebédelni. Mrs. Blackett észrevette.

- Mi történt, Dick? - kérdezte. - Csak nincs születésnapod?

- Jó hírt kaptunk - mondta Peggy. - Nancy elküldte Homéroszt azzal az üzenettel, hogy az ellenség elvonult.

Láthatólag Mrs. Blackett is örült.

- Jó, hogy elment, mielőtt még Nancybe botlott volna...

Nem sokáig örülhettek azonban a jó hírnek. Ebéd után - ami végül mégsem száraz kenyérből állt - Mrs. Blackett pontosan megmondta, milyen boltba menjenek, mit vegyenek.

- Narancsot csak akkor hozzatok, ha nem száraz... Nem írtam fel, milyen csokoládét vegyetek... Van Rogernek valamilyen kedvence?... Titty biztosan tudja... Olyat, ami kis kockákból áll...

Majd áteveztek Rióba a forró, szélmentes délután. Peggy és Titty két-két kosarat vitt, és Dicktől elköszöntek a patika ajtajában, ahol elemet és fűvócsövet óhajtott vásárolni.

Ugyancsak zsúfolt volt a patika. Rengetegen vásároltak napolajat, mások meg szénanátha elleni gyógyszert. Dick mindig nagy élvezettel nézelődött a patikában, és nem bánta, hogy várnia kell. Talált egy helyet, ahol a gyógyszeresüvegek között átlátott a pulton a laboratóriumba: az egyik gyógyszerész épp recept szerint kavart egy orvosságot. Dick nézte, amint a kémcsövekkel, üveg dugós palackokkal bűvészkedik. Egy-két perc elteltével úgy gondolta, most már talán rákerül a sor, de a pult mögött álló patikus még nem fordult hozzá, és a helyiségben mintha egyre több vevő szorongana. Újak is jöttek. Dick mellett egy hosszú és lompos szürke nadrág állt. A nadrágzsebben egy kéz idegesen csörgette az aprópénzt.

- Khm... Khmm... - A nadrág tulajdonosa idegesen köszörülte a torkát, és kétszer is bele akart kezdeni a mondókájába. Dick felpillantott. A nadrág fölött hasonlóan lompos szürke zakót pillantott meg... ócska barna tökfödőt... Dick aggodalmas pillantást vetett az ajtó felé. Vajon a többiek mire vélik, hogy ilyen sokáig bent marad? És ekkor, mielőtt megszólalhatott volna, a patikus a pult mögött vörös pecsétviasszal lezárt egy fehér papírba csomagolt orvosságot dobozt, átnyújtotta egy vevőnek, azután Tökfödőhöz fordult...

- Mivel szolgálhatok, uram? - kérdezte.

- Ehm... Khm... - szólalt meg Tökfödő. - Akadna esetleg amolyan kis fűvócsóféle?...

Dicknek tátva maradt a szája. Gyorsan becsukta. Levette a szemüvegét, és megtörölgette. De a keze úgy remegett, hogy majdnem lepottyantotta a szemüvegét.

A patikus tucatnyi fűvócsövet rakott Tökfödő elé a pultra.

- Kicsit porosak - mentegetőzött. - Nemigen keresnek ilyet a vevők...

- Ez itt jó lesz - mondta Tökfödő. - Mennyit fizetek? Köszönöm, nem szükséges becsomagolni. - A fűvócsövet a belső zsebébe csúsztatta, kifizette, aztán idegesen átférközött a vevők meg a pipereszerekkel, vízmelegítő palackokkal teleaggatott, termoszokkal, fogkefékkel, csomagolt gyógyszerekkel megrakott pultok között.

- És itt mivel szolgálhatok?

Dick úrrá lett zavarán.

- Egy fűvócsövet kérek - mondta.

- No, ez igazán fura - mondta a patikus. - Évekig itt porosodnak, senki sem keres ilyesmit. Most meg egy perce sincs, hogy valaki vett egyet, és már viszik is a következőt! És vajon mihez kell a fűvócsó? Tojásgyűjtéshez?

- Nem - mondta Dick, és céklavörösre pirult. Persze a patikus igazán nem tudhatta, hogy őt a madarak érdeklik, és gyűlöli azokat, akik kiszedik a tojást a madárfészekből.

- Most nincs is itt az ideje, igaz? - kérdezte a patikus. - Vajon az imént annak az úrnak... - De a többi vevő már türelmetlenkedett, úgyhogy további töprengés nélkül odaadta Dicknek a fűvócsövet, elvette az árát, és mire Dick a kérdésre válaszolhatott volna, már egy idős hölgynek magyarázta, hogy a csúnya nátháját leghatásosabban Sims-féle repülő sóval kúrálhatja ki.

Dick kibotorkált a patikából, aztán egyenesen a többiekhez futott, akik jóformán tántorogtak a roskadásig megrakott kosarak súlya alatt.

- Idehallgass, Dick - mondta Peggy. - Vigyáznunk kell. Tökfödő nem utazott el. Itt van Rióban. Most láttuk.

- Tudom - bólintott Dick. - Bent volt a patikában. Fúvócsövet vásárolt. A zsebébe dugta, azért nem láttátok...

- Ó, az átkozott! Tudjátok, ez mit jelent. Hogy neki is van valamije, amihez fúvócső kell.

- Az aranyunk... - suttogta Titty.

- Szedjétek a tuskóitokat - mondta Peggy. - Nyomás! Azonnal figyelmeztetnünk kell a többieket. Már mindent megvettünk, csak a gyömbérszódát nem. Hol vannak az elemek?

Csakhogy Dick a fúvócsövön kívül mindent elfelejtett. Visszabaktattak hát a boltba. Ezúttal nem kellett várni. Peggy elkapta a boltos pillantását, felvett nyolc zseblámpaelemet a pultról, nyújtotta a pénzt, és a következő pillanatban már kint is voltak az utcán.

Mindkét irányban végigpillantottak az utcán, azután kimentek a csónakkikötőhöz. Tökfödőnek híre-hamva sehol. Bementek abba a kis boltba, ahol két esztendeje John kapitány meg Susan vásárolt grogot a *Fecske* legénységének. Peggy kipipálta listájuk utolsó tételét is. „Két tucat grog.” A boltos előzékenyen segített bepakolni Dick és Titty hátizsákjába a tizenkét-tizenkét gyömbéres üveget. Peggy hátizsákja a tevékkel együtt Beckfootban maradt, mert már volt benne valami. Dick alig bírta el két kezében a két zsákot. A másik két felfedező annyi mindent vásárolt a fűszeresnél, hogy nem maradt fölösleges kezük. Ugyancsak örültek mind a hárman, hogy a csónakkikötő mentén déli szél borzolja a vizet, és vitorlázva térhettek vissza Beckfootba a *Fruskával* - csak a folyótorkolatban kellett elővenni az evezőket.

A csónakháznál tették ki a rakományt, aztán a gyepen át felvitték a házba. Akkor tudták meg, hogy a bevásárolt holmi java része a tábornak szól. Mrs. Blackett felajánlotta, hogy felviszi őket a völgyben a jó öreg tragacson egészen Tysonéig. Egy pillanatig tétováztak, ám mint Peggy kifejtette, a tevéket mindenképpen meg kell rakniuk, hisz fel is kell jutnia annak a holminak a táborba.

- Ahogy akarjátok - mondta az édesanyja. - Félóra múlva kész az uzsonna, megvárhatnátok.

- Tökkencs nem utazott el - magyarázta Peggy. - Meg kell mondanunk a többieknek.

- Hamarabb elkészül, mint ti - mondta az édesanyja.

Kimentek az istállóudvarra, és felrakodtak a tevékre. Ezúttal nem szállt nyeregbe senki. A gyömbérszódával pukkadásig megtömött hátizsákokat Nancy jól megtermett kerékpárjának nyergére akasztották kétfelől. Az utazókosár, benne a két utas: Homérosz és Szofoklész, a csomagtartóra került. Egy kosár vegyes áru a kormányon lógott. Peggy tevéje négy tucat, kartondobozba csomagolt tojást vitt, egy kosár narancsot, egy másik kosarat, amiben kenyér meg aprósütemény volt és egy óriási doboz konzervnyelv, különleges alkalomra, azonkívül egy sereg apróbb csomagot meg a hátizsákot, a benne lapuló fűjtatóval. Sajnos, a fűjtatónak olyan különleges formája volt, hogy akármilyen jól elrejtették, a réz fúvóka kikandikált felül. Meg is gyűlt vele a bajuk.

Mrs. Blackett, Peggy kifejezésével élve, száguldozott, akár a forgószél, a nappaliban, és akár-mennyire a nyár legislegforróbb napja volt is, balszerencsájük úgy hozta, hogy feltűnt neki a fűjtató hiánya: nem lógott a megszokott helyén, amikor a kályhaellenzőt meg piszkavasat

helyretették, és Mrs. Blackett még egyszer végigjártatta tekintetét a frissen tapétázott szobán. Még akkor is jajveszékelt, mikor megszólaltatta a gongot, majd kiment az udvarra, hogy megcsodálja a karavánt, majd azt ajánlotta, hogy a szörnyűséges súlyt cipelő tevékkel jobb lenne csak az este hűvösében útra kelni...

- Minden összejött - panaszkodott Mrs. Blackett. - Az ember azt hinné, a bútorok tréfát üznek velünk, ahogy a dolgoknak egyszerűen csak lába kel... Most meg ez az ősóreg fűjtató... Meg mernék esküdni, hogy tegnap még a helyén volt...

Meglátta Peggy arckifejezését, és elhallgatott.

- Micsoda! - fortyant fel Mrs. Blackett. - Csak nem tudsz valamit a dolgról? Gondolhattam volna, hogy te vagy a ludas! Hová dugtad? - Aztán Peggy tekintetének irányát követve megpillantotta Peggy tevéjét, amint a falnak dőlt. Láta a narancsos kosarat, a hátizsákot, végezetül pedig a zsák száján kikandikáló rézfűvókát, melyen megvillant a napfény. - Peggy, te szörnyeteg!

- Hidd el, anya, feltétlenül szükségünk van rá - mondta Peggy. - Különben is, csak télen kell a nappaliban. Mi meg csak néhány napig fogjuk használni...

- Fűjtató nélkül talán nem tudtok tábortüzet rakni?

- Nem tábortűz - szólalt meg Dick. - És fűjtató nélkül nem megy... - Elhallgatott. A következő pillanatban már kikottyantotta volna a titkot.

Titty segítőkészen közbelépett.

- Nagyon vigyázunk rá - ígérte. - Susan is tudja, hogy elvisszük.

- Hát jó - sóhajtott fel Mrs. Blackett. - Ha egyszer Susan is tud róla... De ha nekem összefüstölitek azt a gyönyörű szép rézfűvókát...!

- Majd Roger kifényesíti. Vagy én. Úgyis kijöttünk már a gyakorlatból.

Mrs. Blackett megadta magát.

- Hát gyertek uzsonnázni - mondta. És a hálás tevehajcsárok egyetértettek abban, hogy valószínűleg gyorsabban halad majd a karaván, ha felhajtanak egy csésze teát.

Bizony elég keserves volt az út visszafelé. Szó alig esett. Menet közben pihentek, ami abból állt, hogy egy-egy felfedező csak ment, a másik kettő tolt a megrakott tevéket. Hegynek fel azonban még az is segített tolni, akin épp a pihenés sora volt. Lefele menet pedig, akárki pihent, az is segített visszafogni a szökésre mindig kész tevét. A legnehezebb részeken meg kénytelenek voltak egyesével átvezetni a makrancos jószágokat.

Kis híján feleúton jártak már a Tyson-tanyáig, amikor autóduda harsant mögöttük az úton. A következő pillanatban elszárguldott mellettük az autó, és majd megfulladtak a nyomában kavargó porfellegtől. De azt azért mindnyájan látták, ki ül a kocsiban.

- Dick Elleray vezetett - mondta Peggy. - Tökkencs biztosan felfogadta egész napra.

- De nem lépett meg - mondta Titty. - Visszajött.

- Fűvócsővel - tette hozzá komoran Dick.

Az erdő alján mind a hárman megpihentek. Maguk mögött hagyták már Tysonék tanyáját, az egyik tevét ott leállították, mert úgy vélték, ekkora teherrel megpakolva egyet is csak nagy nehezen tudnak botladozva, bukdácsolva felnoszogatni a fák alatt kanyargó meredek ösvényen.

Ugyancsak elfáradtak mind a hárman.

Másztak, másztak, előbb egyik oldalról támogatták a tevét, azután a másikról. Szemükbe csurgott a veríték, még az orrukról is csöpögött.

Már jó ideje hallották fentről, az erdőből a zajt, mire elhatolt a tudatukig. Bumm, bumm, bumm, aztán ütemes fűrészelés... bumm, bumm... bumm...

- Szénégetők! - kiáltott fel Titty. - Ráismerek a hangra!

- De szénégetők ám! - rikkantott Peggy.

Egyszeriben feledték fáradtságukat. Sietősebbre fogták az iramot.

Végül a fák közül kiértek a táborba. Mintha idegen helyre csöppentek volna. A többiek egész délután dolgoztak. A hajdani szénégető boksa helyén elsöpörték az avart. Alatta fekete folt bukkant elő: a hajdani valódi szénégetők munkálkodásának nyoma. Mellette nagy halom ág hevert. John fejszével darabolta egyforma hosszúságúra a vékonyabb ágakat. Nancy a vastagabb darabokat fűrészelte. Dorothea és Roger pedig szépen felrakta a felfűrészelt fát, hogy kéznél legyen.

- Derék dolog! - kiáltotta Nancy. - Elhozták a galambokat! Megvan a fűjtató? Az üzenetünket megkaptátok? Hol a másik teve?

- Lent az erdő alján - felelte Peggy. - Alaposan megpakolva.

- Majdhogy bele nem roppant a gerince - mondta Titty. - Akárcsak a miénk.

- Helyes. Majd lemegyünk érte. Hát ehhez mit szóltok?

- Tökkencs nem lépett meg - folytatta a beszámolót Peggy. - Útközben elhajtott mellettünk. Rióban is láttuk.

- Ugyanakkor volt bent a patikában, mint Dick - mesélte Titty. - És az a dologban a borzasztó...

- Micsoda? Micsoda? - türelmetlenkedett Nancy.

- Hogy ő is fűvócsövet vásárolt.

Huszonnyolcadik fejezet

SZÉNÉGETŐK

Megreggeliztek. Kezdődött a munka. Susan a kútnál mosogatott. Roger a kőrifa tetején őrködött. Dick egyedül volt a táborban. Ha nem mélyed el annyira a teendőjében, hallotta volna a favágók zaját. Kellott még fa a szénégető boksához, ami szakasztott olyan volt, mint egy ágakból készült torta, amiből kivágtak egy szeletet. Épp a hiányzó szelet pótlásán szorgoskodtak most a többiek.

Dick azonban se látott, se hallott. A földön hasalt, és az új fűvócsővel próbálta egy gyertya lángját behajtani a hajdani szénégetők által ott hagyott kis darab faszénbe fűrt pirinyó lyukon. A lyuk széle előbb vörösen, majd fehéren izzott. Dick abbahagyta egy pillanatra a fűvást, és lélegzetet vett. Zsebkeze hegyét belemártotta a kakaósdobozban fénylő aranyporba, kiemelt egy csipetnyit, és becsúsztatta a faszéNDARABBA égetett lyukba.

- Muszáj, hogy jó legyen - mondta magának fennhangon, bár fogalma sem volt róla, hogy beszél.

Árnyék esett a kezére.

Titty és Dorothea egy rakomány fát zúdított a halomra, és most Dicket figyelték.

Felpillantott, de jóformán meg sem látta őket.

- Hívjam Nancyt? - kérdezte Dorothea.

- Várj, míg lesz egy kis aranybuborék - mondta Dick.

Mélyet lélegzett, és újra nekifogott. Orcáját felfújta, hogy minél több levegő férjen bele, és egyenletesen fűjhassa a csőbe, még akkor is, amikor az orrán át belégzik. Sziszegett a láng. A lyuk körül megint felizzott a faszén: előbb vörös lett, azután vakítóan fehér. A pirinyó aranyporhalom megfeketedett.

- Összefut - mondta Dorothea.

- Olvad - helyesbítette Titty.

A por eltűnt. Helyében parányi, vörösen izzó csöpp látszott.

Dick fűjt, fűjt, fűjt. Az izzó csöpp megmozdult; körbe-körbe kergette a lyukban a gyertya vízszintes lángja.

- Megcsinálta! - kiáltott fel Dorothea.

- Pici rög! - kiáltott Titty. - Gyertek, nézzétek!

John és Nancy ledobta a jókora kazal faágat, és futóléptekkel közeledett.

- Az áldóját! - sóhajtott Nancy.

Dick már nem fűjt. Homlokán veríték gyöngyözött. Óvatosan letette a fűvócsövet meg a széNDARABOT, hátára hengeredett, felült, lette szemüvegét, megtörölgette, azután megint feltette. A szén lehűlt. A parányi csöppecske mind sötétebb és sötétebb lett.

A többiek kérdő pillantást vetettek rá. Mi történt? Mindannyian hitték, ha a rög lehül, csillogó-villogó színarany lesz. Ez pedig tompa, sötét, szinte fekete.

- Valami baja van - mondta Dick.

- Talán csak piszkos kívül - vélte John.

Dick megégette az ujja hegyét. Ehelyett inkább a kés hegyével próbálkozott; azzal csalogatta ki a sötét cseppecskét a széndarabba égetett fészkből.

- Nagyon kicsi, nem lehet levakarni - mondta Nancy. - Mi lenne, ha kettévágnád, és megnéznéd, milyen belül?

Dick átcsalogatta a cseppecskét a széndarabról egy lapos kőre. Olyan pirinyó volt, hogy mihelyt a késsel hozzáért, elpattant előle. Majdnem legurult, akkor pedig mindörökre elvesztették volna. Végül aztán megragadt egy repedésben, Dick pedig rányomta a kése pengéjét. A cseppecske sötét porrá morzsolódott.

- Furcsa - mondta Dick. - Pedig rendesen olvadt.

- Fogadjunk, hogy elkeveredett a faszénnel! - mondta Nancy. - Hisz magad mondtad, hogy olvasztótégely kell.

- Persze a szén nem volt nagyon tiszta - morfondírozott Dick, de nem sok meggyőződés csengett a hangjából.

- Különben sem elég egy csipetnyivel próbálkozni - mondta Nancy. - Majd meglátjátok, ha rendesen nekilátunk, nem lesz semmi baj.

- A könyvben olvasztótégelyről írnak.

- Lássunk hozzá a szénégetéshez - mondta Nancy. - Meg a kemencét is fel kell építeni. Holnap beolvasztjuk az egész anyagot, és akkora aranyrögünk lesz, mint az öklöm. Az áldóját, Roger, de megijesztettél!

- Hahó! - rikkantotta el magát Roger a kőrifa tetején. - Jön kifelé a tanyáról!

- Két felderítő a bányához! - rendelkezett Nancy. - Roger menjen. Meg Titty. Hárítsátok el, ha úgy látnátok, hogy be akar hatolni a fejtésbe. Ha segítség kell, jelezzetek. Hagyunk őrt. Mozgás. Ti érjetek oda előbb.

- Hova megy?

- Nem errefelé jön.

A felderítők suttogtak, testük a mélyedésben, fejük csak épp annyira emelkedett ki, hogy kilássonak a perem fölött.

Tökfödő rövid látogatást tett a legalacsonyabban levő fehér pacninál, és most a Hangás Szirt irányában kelt át a Magashegyen. Sokáig figyelték, amint csak megy-megy, míg a gerinc tövébe nem ér.

- Átmegy az alagúton Palafejtő Bobhoz - mondta Titty.

- Nem tud - mondta Roger.

- De azt ő még nem sejti - mondta Titty.

- Vajon tudja-e, melyik üregbe kell bebújni?

Tökfödőnek szemmel láthatólag semminemű kételye nem volt. Ment, ment, és épp ott, ahol két nappal azelőtt annyira meglepte az őrszemeket, egyszerűen eltűnt.

- Nem marad sokáig - jósolta Roger. - Előbukkan megint, mint keljfeljancsi a dobozból.

A vágatból nem láthatták a hegyoldalba vájt üreget, de a környező sziklákat igen, és pontosan tudták, hol van maga a bejárat. Mereven figyeltek. Teltek-múltak a percek.

- Az nem lehet, hogy átássa magát... - suttogta Titty.

- Lehet, hogy kapott egy jó nagy zuhét a fejére! - reménykedett Roger.

- Jaj, nem! - Titty még a gondolatra is kétségbeesett. Tökfödő lehet a vetélytársuk. Lehet Palafejtő Bob szövetségese. Még az sem lehetetlen, hogy megpróbál illetéktelenül behatolni a bányájukba. De azért ő, Titty, a világért sem akarja, hogy bántódása essék. - Jaj, de jó! - kiáltott fel. - Ott jön!

- És majd megpukkad mérgében - vélekedett kajánul Roger.

Tökfödőnek ugyancsak bemocskolódott a ruhája. Látták, amint leveti a kabátját, kirázza, aztán zsebkendővel igyekszik valamelyest megtisztogatni. Ezután a nadrágja térdét porolgatta.

- Elesett az alagútban - mondta Roger. A hangjában inkább elégtétel csendült, nem szánalom.

- Vajon most mit csinál? - tünődött Titty.

Tökfödő nem sokat tanakodott. Vállára vetette kabátját, aztán a gerinc felé fordult, és szakasztott azon a helyen vágott neki a meredélynek, ahol két nappal azelőtt négy matróz száguldott lefele.

- Mindenáron beszélni akar Palafejtő Bobbal - mondta Titty. - Csak tudnám, mire jött rá. Fogadjunk, hogy egész éjszaka fúvócsövezett.

- Jó melege lesz, mire felér - állapította meg Roger.

Tökfödő lassan kapaszkodott felfele a meredeken. Látcső nélkül is jól láthatták a vágat pereméről a megfigyelők. Inge fehér foltját könnyű volt követni. Ment, ment, egyre feljebb, néha meg-megpihent, aztán megint ment, ment, mind feljebb és feljebb, néha eltűnt egy-egy kis vágatban vagy a sűrű hanga között, aztán megint előbukkant, mindig messzebb, mindig magasabban, míg el nem érkezett a legmagasabb pontig, ahol aztán eltűnt a szemük elől.

Egy-két percig még bámulták az üres hegyoldalt. Aztán Titty felugrott.

- Gyerünk, Roger. Menjünk jelentést tenni.

- Helyes - mondta Nancy. Dick mellett találták; ásókkal buzgólkodtak a Nagy Fal tetején. - Biztosan neki se sikerült a fúvócsövezés, és elment Palafejtő Bobhoz, hogy megkérdezze a véleményét.

- Bár mi is megtehetnénk - mondta Dick.

- De hát mit csináltak? - kérdezte Roger. - Kertészkedtek?

A Nagy Fal tetején egy hosszú és széles sávon letisztogatták a szikláról a tőzeget. Vékony volt a földréteg, könnyen leemelték az ásóval. Nézték, hogyan csúsztatja Nancy az ásóját a tőzeg alá, megfordítja, azután négyszegletes kockákra vágja. Már egész szép halom állt mellette ilyen kockákból.

- Ez lesz a cukormáz a széntortán - magyarázta Nancy. - Rajta! Annyit vigyetek, amennyit bírtok. Vigyetek csak le, és majd meglátjátok.

Dick segített Tittynek és Rogernek felnyalabolni a tőzegkockákat, ők meg lebotladoztak terhükkel a táborba. Útközben Peggyvel és Susannal találkoztak: jöttek fel az újabb rakományért.

Most már egészen más volt a boksa. A hiányzó tortaszelet is a helyére került, csupán egy kis alagút vezetett a boksa közepéig. A boksa tetejét már tőzegkockák fedték. John egész hosszában elnyújtózva hasalt, és benyúlt az alagútba.

- Most már jó - mondta. Kihúzta a karját, és felállt. - Ugyanis kétszer beomlott az alagút.

- Kell még ez a cukormáz? - érdeklődött Roger.

- Először öntözzétek meg - mondta John. - Tegyétek le oda a többi mellé.

A széntorta mellett több sorban heverték a kész tőzegkockák. Dorothea közeledett a kút felől, kezében az üsttel.

- De jó! - mondta, miközben meglocsolta a kockákat. - Csak a kút lett jó sáros, annyiszor merítettem belőle.

- Hiába - mondta John. - De most már nemsokára begyűjtjük. Vigyázz, Roger, szét ne rúgd azokat a fadarabokat. Begyűjtünk az alagútban, aztán majd ezeket kell rárakni a tűzre.

Susan, Peggy, Dick és Nancy jelent meg a táborban; mindegyik annyi tőzegkockát cipelt, amennyit csak a két karja elbírt.

- Nem lesz még elég? - kérdezte Nancy. - Hogy áll az alagút?

- Minden rendben - mondta John.

Nancy gyufát vett elő.

- Rajta, John! A te karod a leghosszabb.

John megint lehasalt, gyufát gyújtott, aztán vállig benyúl alagútba.

- Kialudt - mondta csalódottan.

Újabb gyufaszállal próbálkozott.

- Miért nem lehet akárhol meggyújtani? - tudakolta Roger.

- Friss a fa - magyarázta Dick. - Bent a közepén avar van meg száraz gyújtós.

Kialudt a harmadik gyufaszál is.

- Ki kell nyitnunk a boksát - vélte Nancy.

- Akkor meg olyan lánggal ég, mint a máglya - vetette ellen John.

Dick merőn nézte a boksát. Nancy észrevette.

- Mi van, professzor? Köpd ki.

- Nem csinálhatnánk fáklyát egy botból? Mondjuk száraz mohával?

- Én tudom, hol lehet találni! - ajánlkozott Roger.

A következő percben már hozott is két marékkal. John egy bot végéhez kötözte a mohát. Aztán megint lehasalt.

- Gyűjtsd meg, Nancy, én meg belököm.

A moha fellángolt. John gyorsan benyomta az alagútba. A boksa mélyéből hirtelen pattogás hallatszott. John friss fáért nyúlt; ott sorakozott szép egyenletes darabokra vágva, készen a

boksa táplálására. John begyömöszölt néhány darabot. A torta mázának repedésein füst tódult ki. Hangosabban pattogott a tűz.

- Gyorsan. Gyorsan... a tetejébe! - sürgette Johnt Nancy.

- Meggyulladt! - mondta Titty. - Ég! Mindjárt lángra kap az egész!

- Azt nem lehet - mondta Nancy. - Gyorsan. Nedves tőzeget, ne szárazat.

Csak úgy dőlt a füst a boksából. Néhány kétségbeesett pillanatig nem tudták, ki győz, a tűz-e vagy ők. De hát ők nyolcan voltak, tömték a réseket - a tűznek nem volt sok esélye. Sorra eltömték a lyukakat, míg végre a szénégető boksa, véges-végig befedve tőzeggel, a tőzeglapon földes oldalával kifelé, fűvessel befelé, olyan nem lett, mint egy hatalmas, élettelen földhányás.

- Kialudt?

- Én még hallom - mondta Titty. Odatartotta a fejét egészen közel.

- Jobb lesz, ha hagyunk egy-két nyílást - mondta Nancy. - Csak akkor szokták egészen elzárni, amikor a füst színe megváltozik.

Itt-ott leemeltek a boksáról egy-egy tőzeggockát, és megint dőlt a sötét, zöldes, fojtogató füst.

- Jól van - bólintott Nancy. - Belül minden rendben. Csak azt ne hagyjuk, hogy az egész rakás lángra lobbanjon.

- Hány óra? - kérdezte Peggy.

- Meddig kell égnie? - tudakolta Dick, és elővette az óráját. - Mindjárt három óra...

- Akkor igazán nem csoda, ha valaki éhes - mondta Roge.

- Nekem meg nincs semmi ebédem - mondta Susan. - Kénytelenek lesztek szardíniával jóllakni.

- A szénégetők hosszú-hosszú hetekig égetik a tőzeget - mondta Peggy.

- De mi nem tehetjük - mondta Titty.

- Nem, mert nemsokára tömegestül érkeznek a bennszülöttek - tette hozzá Dorothea.

- Nem lehet és kész - fejezte be Nancy. - Jim bácsi... mármint Flint kapitány bármelyik percben megérkezhet. Talán már itt van. Lehet, hogy mindjárt felbukkan, ránk köszön, minekünk meg nincs egy árva rongyos aranyrudunk se a fogadására. Különben egy nap untig elég. Az ő boksájuk akkora, hogy beleférne az egész táborunk, a mienk meg picike... A mi szününk holnap estére primán megég. Jól van, Susan. Elő azzal a szardíniával!

- Bocsásd vízre... - hallotta Titty Roger suttogását.

Peggy elzarándokolt a bodzabokor tövében ásott veremhez, ahol hűvösön tartották a konzerveket.

- Kilenc doboz - jelentette, amikor visszatért.

- Nincs értelme egyet megtartani - vélekedett Roger. - Mindegyik dobozban tizenhat szardínia van, úgyhogy mindegyikünk megeszik egy dobozzal, aztán ráadásnak ki-ki kap még két darabot.

- Jól van - bólintott Susan. - Vacsorára pedig kaptok darált pemmikánt melegen, főtt krumplival. Igazán nagyon sajnálom, hogy így esett az ebédem.

De senki sem bánta a dolgot. A felségesen füstölgő faszénboksa felért minden főzőcskével. Ki gondol ilyenkor ebédfőzésre? Körüljárták; aztán kanállal megették a szardíniát, egyenesen a dobozból, és az olajat az utolsó cseppig kimártogatták. Teafőzésre nem is gondolhattak, míg Titty kútjának a vize le nem ülepszik. Ugyancsak felkavarták a sietős vízmeregetéssel, amikor a tőzeget kellett locsolni.

- Igazán félretehettek volna egy üsttel - bánkódott Susan. - A locsoláshoz elég lett volna a serpenyő.

- Kellett az üst is - mondta Dorothea.

- Arra gondoljatok, hány bányász hal éhen meg szomjan - mondta Titty. - Egy napig igazán kibírjuk tea nélkül.

- Grog van bőven - mondta Roger.

- Elosztjuk a maradék tejet - határozott Susan. - Este majd lemegy valaki, és hoz frisset.

- Majd én - ajánlkozott Dorothea.

- Mi ketten - mondta Titty.

A faszéntortát egy pillanatra sem hagyhatták magára. A nedvességet ki kellett eresztetni, de úgy, hogy a tűz se kapjon túlságosan sok levegőt. Késő délutánra járt, mire a füst színe megváltozott. A kéreg nyílásain szállingózó zöldes, sötét gomolyok helyett most a száraz fa tiszta kék füstje bodorodott elő.

- Fő már! - lelkesedett Peggy.

- Főtt az eddig is - mondta Nancy. - Most már csak kordában kell tartani. Gyorsan még egy kis vizet a tőzre!

- Használjátok a serpenyőt - mondta Susan. - Fél pillanat, előbb megtöltöm az üstöt. Vacsorához teát kell innunk. A víz már elég tiszta.

Időnként oda-odament valaki a Nagy Falhoz, vagy felkúszott a fára, kémlelt egy darabig - Tökfödő azonban sem a Magashegyen, sem Atkinsonéknál nem mutatkozott.

Homérosszal vidám üzenetet küldtek:

MINDEN A LEHETŐ LEGNAGYOBB RENDBEN.

Csak este kaptak hírt az ellenségről. Titty és Dorothea lement Tysonékhoz a tejeskannával, aztán elszaladtak a kis hídig, hogy a folyó maradék vizében hűtsék egy kicsit a lábukat. Ültek a köveken, lábukat a vízbe lógatták, amikor felettük az útról léptek hallatszottak.

- Lapulj! Lapulj! - suttogta Dorothea.

Ahhoz azonban késő volt már. És Tökfödő, karjára vetett kabáttal, odaért az úton, azután továbbment.

- Bobnál volt egész nap - suttogta Titty.

Visszasiettek az erdőben a táborig, és elmondták, mit láttak.

- Kit érdekel? - mondta hetykén Nancy. - Csak fecsegjenek, amennyi beljük fér. Testhosszal megelőztük őket. Dick remek köveket szedett össze a kemencéhez. Holnapra meglesz a faszénünk, holnapután kész az aranyrúd.

Susan, kárpótlásul a szardíniáért, felséges vacsorát főzött. Rotyogott a krumpli; a darált pemikánból készült húspogácsa a serpenyőben sült. Ez utóbbira már nem volt szükség

aranymosáshoz. A szénéégetők egykori tisztásának kellős közepén békésen gőzölgött a boksa. Ha rátették a tenyerüket a kérégre, érezhették a belső meleget.

- Ki marad mellette éjszakára? - kérdezte vacsora után Roger.

- Te nem - jelentette ki Susan. - Nem mentek le a bányába?

- Senki sem megy a bányába - mondta John. - Egész éjszaka figyelniük kell a tüzet. Tökkenes sötétben úgysem próbálkozik semmivel, és mihelyt megvirrad, majd örökös megint.

- A matrózoknak rendes időben kell lefeküdniük - mondta Susan.

- És mi lesz, ha én virrasztok? - kérdezte Roger.

Hanem ahogy besötétedett, feketébe borult a tábor, és messziről bagoly huhogott, az erdőben meg ciripelt a kecskefejő, Rogernek is, akárcsak a többi matróznak, le-lecsukódott a szeme. Lefeküdtek, de nem tudtak mindjárt elaludni. Egy darabig csak feküdtek a sátrukban, és figyelték a tábortűz világát. John és Nancy, Susan és Peggy felváltva őrizte a szénéégető boksát. A matrózok meg füleltek, ahogy időnként kis dobbanással helyére került egy darabka tőzeg, eltömni egy rést, ahol a boksából kiszökött a füst. Aztán elaludtak, de még álmukban is tudták, hogy mozgolódás van a táborban. Titty félig-meddig felébredt, ahogy egy zseblámpa fénykévéje a sátrát súrolta. Hallotta John suttogását:

- Hol az a kulacs?

Aztán hallotta, amint Nancy is suttogva válaszol:

- Kitöltöttem. Ne lépj a bögrére. Hány óra?

Megint villant a lámpa, és megint John hangja hallatszott:

- Egy óra múlva ébresztjük Susant.

Titty fülére húzta a hálósákját. Minden a legnagyobb rendben van.

Huszonkilencedik fejezet

A KOHÓ

Titty arra ébredt, hogy faszénfüst illata birizgálja az orrát.

Dorothea suttog a sátra bejáratánál?

- Ne keltsd fel Nancyt! Hadd lássa Titty először...

- Kapitányok meg kormányosok! Jó, mondhatom! - Ez Roger hangja volt.

- Helló, Dot! - szólalt meg Titty.

- Csst! - intett Dorothea.

Titty kimászott a sátrából. Még most is folyt a szénégetés, de mi történt a szénégetőkkel? Egészen valószínűtlen módon épp Dick és Roger locsolta a vizet, igazgatta higgadtan helyre a tőzegdarabkákat a füstölgő boksán, Dorothea pedig némán mutatott Nancy és Peggy közös sátrára. Nancy kapitány karjára hajtott fejjel az igazak álmát aludta.

Aludt Peggy is, John is, Susan is.

- Még jó, hogy mi felébredtünk - mondta Roger.

- Dick meghallotta a tűz pattogását - újságolta Dorothea.

- Épp idejében - tette hozzá Roger. - Egy kis lángnyelv kiszökött, de hamar elláttuk a baját. Azok négyen meg alszanak, mint a bunda. Látszik, kire lehet számítani. Bezzeg, ha hagytak volna minket örködni!

- Tegyük fel a teavizet. Jó.

- Felöltözzünk?

- Majd utána - mondta Titty. - Mire felébrednek, legyen kész minden.

Ekkor azonban Nancy felriadt. Felpattant a szeme. Hatalma ásított, aztán az ásítás kellős közepén észbe kapott.

- Árbocok és orrvitorlák! - kurjantotta el magát. - Hé! Susan! Te örködsz! Te meg Peggy. - Alaposan meghúzogatta Peggy lábát, amúgy hálósákostul. - Ébresztő! Tovább hagytalak, mint kellett volna. Úgy látszik, pár percre elnyomott az álom.

- Hahaha! - hahotázott Roger.

- Hát ti mit kerestek itt? Miért nem vagytok ágyban? - kérdezte Nancy hunyorogva. Aztán meglátta Dorotheát, Tittyt, nem utolsósorban pedig a fényes napvilágot, és elnevette magát. - Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - kiáltott fel. - Alszik mind. Derék dolog, matrózok! Nem hagytátok elégni a szenet?

- Pedig nagyon akart - mondta Dorothea. John és Susan álmosan előbújt.

- Rémes - sopánkodott Nancy. - Órákkal ezelőtt ki kellett volna rángatnom Susant. Éppenhogy pirkadt... Figyeljetek, ma éjszakára főzünk egy csöbör teát, hogy ébren tudjunk maradni...

- Éjszakára? - ámult Susan.

- A kohó! - mondta Nancy.

John nyújtózott egyet.

- Én mindenesetre megyek a tejért - közölte, és már nyargalt is lefele az erdei ösvényen.

Mire a többiek többé-kevésbé megmosakodtak, és a reggeli is elkészült, lihegve beállított John.

- Csuromvíz a hajad - mondta Susan.

- Megmártóztam, míg Mrs. Tyson megtöltötte a tejeskannát - mondta John.

- Egyeseknek micsoda szerencsájuk van - állapította meg Roger.

- Még egy nap - mondta Nancy. - Holnapig marad a pizok. Akkor levisszük anyának az aranyrudat, és úszunk egyet a tóban. A fele délelőtt, a másik fele délután. Más dolgunk nem lesz, csak örködni, hogy Tökkencs be ne hatoljon a bányánkba. Mellesleg nem indult még el sötét útjaira?

- Még nem - jelentette Titty, aki már megszemlélte a Magashegyet.

- Mikor vágjuk fel a tortát? - érdeklődött Roger. A földdel borított boksára pillantott; a barna kupacból imitt-amott kék füstfoszlányok szivárogtak.

- Csak a legutolsó pillanatban - közölte Nancy. - Addig hagyjuk, ameddig csak lehet. Még nincs kész a kohó.

- A köveket már kitermeltem - mondta Dick.

- Lássuk azt a tervrajzot.

Dick elővette jegyzetfüzetét, és megmutatta Nancynek a rajzot.

- Valójában keresztmetszet - magyarázta. - Nem lehet nagyon jól látni. Igazából kerek lesz, nem szögletes. És nem adtam meg a méreteket sem. Épp annyi hely kell, hogy a közepén elférjen az olvasztótégely, körös-körül a faszén, és oldalról jön be a tégely alá a fűjtató.

Ha valaki hallotta volna Dicket, nem hiszi, hogy egyszerű matróz, aki kapitányoknak és kormányosoknak magyarázza el, mi a teendőjük.

- Nyíló-csukódó ajtót nem tudunk csinálni - folytatta Dick -, de nem baj. Az utolsó pillanatban kell beépítenünk az olvasztótégelyt, és felülről ráönteni a faszenet. Nem tudom, hogyan lehetne kéményt csinálni, de ha a fűjtató egész idő alatt működik, akkor azt hiszem, elég jó huzata lesz. Mit gondoltok?

- Én ugyan egy árva szót nem értek belőle, professzor - mondta Nancy kapitány. - De biztosan igazad van. - És továbbadta a jegyzetfüzetet Johnnak.

- Hogyan rögzíted a fűjtatót? - kérdezte John.

- Talán nem is kell rögzíteni - magyarázta Dick. - Csak egy lyukat csinálunk a fűvókának. A fűjtató többi része kint lesz. Persze nem egészen olyan, mint a könyvben, de az elv azonos.

- Nagyon valódinak látszik - állapította meg Nancy.

Még el sem mosogatták a reggeli edényt, amikor hozzáfogtak a kohóépítéshez. Jóval tovább tartott, mint számították. Csupán egy pontban különbözött a dolog a Dick vázlatán látható kohótól. Rájöttek, hogy ha köveken próbálják egyensúlyozni az olvasztótégelyt, nem marad meg szilárdan a tüztér közepén. Az olvasztótégelynek kacifántos a formája: olyan, mint egy teáscsésze, csak nincs füle. Van azonban teteje, és lent szűkebb, mint fent. Vasrudakra volna

szükség. Peggynek eszébe jutott a Tysonék gyümölcsösének fala mögött rozsdásodó korlát-darab. John máris fordult, és nyargalt vissza a tanyára. Hozta is hamarosan a vasat. Három helyen mélyen belereszelt a reszelővel, amely a karácsonyra kapott kombinált zsebkész egyik leghasznosabb szerszámának bizonyult. Aztán addig hajlítgatta ide-oda a rozsdás vasat, amíg a hasítékoknál négy darabra nem tört. Ezt a négy vasat beépítették a kohóba, kettőt erre, kettőt amarra, hogy a közepükre kerüljön az olvasztótégely.

Még csak félig készült el a kohó, amikor Susan ebédelni hívta az építőket meg a szénégetőket. Hogy ne kelljen sokat főzőcskéznie, felbontotta a nyelvkonzervet. (- Ez igazán különleges alkalom! - állapította meg Peggy.) Ám evés közben is minduntalan fel-felugráltak; hol helyére egyengettek egy-egy makrancos tőzegdarabkát a boksán, hol locsolgatták a kiszáradt részeket. A kohóépítő különítmény megette a fejadagját a nyelvkonzervből, és már ment is vissza: fél kézzel köveket raktak, a másik kezükben ott volt a szilvás lepény.

Ment minden rendben, míg Roger - aki magával vitte a kőrifa tetejére a süteményt - nagy sebbel-lobbal le nem kúszott. Tököfű a Szürke Görgeteg alatt jár a Magashegyen, jelentette, nem nagyon messze az aranybányától.

- Ördög és pokol! - bosszankodott Nancy. - Épp amikor mindenkinek tele van a keze munkával.

- Dick meg én elmehetünk - mondta Roger. Úgy vélte, a felderítés fontosabb munka, mint köveket rakosgatni meg rögöket locsolni.

- A professzor nem mehet - jelentette ki Nancy.

- Hadd menjek én - szólalt meg Dorothea. - Dicknek itt a helye.

- Menjétek ketten - mondta John.

És Roger meg Dorothea, a látszóval meg *A Dombvidék haramiájával* felszerelve, útnak indult.

Egy-két - esetleg három - óra múlva Dorothea tágra nyílt szemmel, sápadtan, pihegve zuhant be a táborba.

- Mi történt? - kiáltott fel Titty.

- A hőség! - jajdult fel Susan. - Feküdj le, de rögtön!

- Be akart hatolni! - suttogta Dorothea.

John kis híján elejtette a követ, amit éppen a helyére akart illeszteni. Nancy megdöbbsent.

- Hol van?! - kiáltotta.

- Elment - pihegte Dorothea. - Roger utána lopózik.

- Mi történt? - kérdezte Titty.

- Ott voltunk a vágatban - mesélte Dorothea -, és én olvastam Rogernek, és egyszer felnézek, és ott van! Nézett le a peremről.

- Mit mondott? - kérdezte Nancy.

- Azt, hogy „Elnézést. Nem tudtam, hogy van itt valaki”.

- Meghiszem azt! - kiáltott fel Nancy. - Különben meg se próbált volna behatolni! Tyhű, az áldóját, de jó, hogy nem mutattuk meg az aranyunkat Bobnak! Mit mondatok?

- Én semmit - mondta Dorothea. - Roger se. Tökkencs meg sarkon fordult és elment. De nem ment vissza a fehér foltjaihoz, hanem egyenesen haza.

- Meghiúsult a kísérlet! - mondta Titty. - Bárcsak ott lehettem volna... - Nancyre pillantott. Vajon most mi lesz? Fegyverbe szólítja a tábort, és megrohamozzák Atkinsonékat?

Nancynek azonban esze ágába sem jutott ilyesmi. Ránézett a boksára: alaposan gőzölgött, mert Peggy és Susan épp az imént locsolta meg. Ránézett a kohóra: nemsokára elkészül. Kerek kőoszlop, belül üreges, felfelé keskenyedik. Ránézett a sátra bejáratára: színültig telt kakaósdoboz állt ott, csillámlott benne az aranypor, várta, hogy bekerüljön az olvasztótégelybe.

- Hát mindegy - szólalt meg végre Nancy. - Mindent nem tudunk egyszerre megcsinálni. Most az aranyrúd a legfontosabb, és mindjárt hozzá is kezdhetünk. Amíg Tökkencs el nem foglalja a bányát... Dick, hol az a tégely? Legyen kéznél minden, mire felnyitjuk a boksát.

Dick előhozta az olvasztótégelyt; a sátrában helyezte el, hogy ne legyen a táborban nyüzsgő szénégetők, bányászok lába ügyében. Nancy ünnepélyesen beleöntötte az aranyport. Dick rátette a tégelyre a fedelét.

- Vajon milyen lesz, mire viszontlátjuk? - kérdezte Titty.

- A tetején csupa salak - mondta Dick. - Alatta lesz a színarany.

- Tedd be a sátradba, míg be nem gyűjtjük a kohót. No, most a faszenet! Mozgás! Minden ember a fedélzetre! Felvágjuk a tortát. Locsoljatok rá előbb vizet, és kéznél legyenek a vizes göröngyök!

- Meg a tűz-seprűk - tette hozzá John. Szét is szedte a seprűkazlat, és szükség esetére odakészítette valamennyit.

- Locsoljátok azt a vizet - ismételte Nancy.

- Öntözzük fel körülötte a földet - ajánlotta Susan.

A szénégető boksa már nem volt olyan szép torta, mint kezdetben. Imitt-amott beomlott. Máshol meg dudorok támadtak rajta: a sebtiben rátapasztott tőzeggöröngyök, ott, ahol szivárgott éppen a füst. Susan az üstből, John a serpenyőből locsolta a vizet a kéregre, és a tábort valósággal elborította a gőz. Újra töltötték az üstöt meg a serpenyőt. Mindenkinek a kezében volt egy vizes rög.

- Rajta! - kiáltotta Nancy. Megragadott egy jókora földdarabot, és a boksa tetejébe vágta. - Ez az! - kiáltotta. - A közepe a legforróbb, a föld majd ellátja a baját!

Kibukkantak az el nem égett fadarabok. A boksa belsejében recsegés-ropogás támadt. Nancy kihúzott egy darab fát. A vége vörösen izzott, és szikrákat szórt. Nancy letette a vizes földre, és rádobott egy rögöt. A fadarab összetört.

- Első osztályú faszén! - jelentette Dick.

- Háromszoros éljen! - kiáltotta Titty.

- Hárommilliószoros! - kontrázott Nancy. Aztán kihúzott még egy darabot. - Au! Az ujjam!

Hangosabb lett a pattogás, ömlött a füst, elvegyült a gőzzel.

- Vigyázzatok! Mindjárt lángra lobban! - kiáltott Susan.

- Dehogyanis - rázta a fejét Nancy. - Vizet! Vigyázni! Ne menjetek közel! John meg én felnyitjuk.

John és Nancy körbejárta a boksát, leszedték a földdarabokat, bedobták a közepébe, és sorra húzták ki a fadarabokat. Lefektették valamennyit szép sorjában a vizes földre. Peggy és Dick nedves göröngyökkel borogatta a fadarabok vörösen izzó végét. Titty és Dorothea ide-oda száguldozott a tábor meg a kút között; locsolták a kiszáradó rögöket. Susan az üstből meg a serpenyőből locsolta a vizet a fellobbanással fenyegető darabokra. Néhány perc múlva nem maradt más a boksából, csak egy kis rakás hevesen gőzölgő rög.

- Nem lett mindből faszén - állapította meg Dick, ahogy szemügyre vette a földhányás körül heverő megfeketedett fadarabokat.

- De azért jó sok van - mondta Nancy. - Az áldóját, de félttem, hogy a végén mégis lángra lobban!

- A közepe, a föld alatt, még most is izzik - izgult Susan.

- Arra még szükségünk lesz - jegyezte meg John.

Roger jelent meg a táborban. A többiek még buzgón locsolták a faszenet, hogy kellően lehűljön, és feldarabolhassák.

- Miért nem jött senki? - kérdezte szemrehányóan Roger. - Nem mondta Dot? Tyúha, a mindenit, micsoda disznóság! Felvágjátok nélkülem a tortát?

- Épp jókor jössz a kohóhoz - mondta Nancy. - Tökkencs mit művel?

- Kenyeret eszik sajttal - jelentette Roger. - És van egypár darab kvarc is előtte az asztalon meg gyertyák, és ő is szakasztott úgy fűvócsövezik, mint Dick. Remekül láttam a fagyalbokor mögül.

- Helyes - mondta Nancy. - Legalább van mivel szórakoznia. Figyelj, John, mi a csudát használhatnánk lapátnak?

- Nincs más, csak a serpenyő.

- Azt már nem! - jelentette ki Susan.

- Az isten is lapátnak teremtette! - kiabált Nancy.

A következő pillanatban John a boksa nemrégiben még izzó közepét borító rögöket takarította el. Nancy egy serpenyőre való vörösen izzó faszenet kanalazott ki alóluk, és óvatosan a kohóhoz vitte. Már raktak néhány maréknyi száraz gallyat rá, hogy meggyulladjon a tűz. Nancy a zsebkésével segítette be az izzó parazsat a serpenyőből a rácsok közé. A gallyak fellángoltak.

- Gyorsan. Faszenet még! - kiáltotta Nancy. - Mozgás, Dick! Lök be a tégelyt!

Marékszám került a tűzre a fekete faszén. Dick előhozta a becses olvasztótégelyt, és ügyet sem vetve a forróságra, olyan gyengéden, óvatosan illesztette a rudak közé, mintha tojás volna.

- Indíthatom a fűjtatót? - kérdezte Roger.

- Egy pillanat. Előbb jól be kell építenünk a tégelyt. Azután felülről megtömni a kohót faszénnel.

John és Nancy között lázas összmunka folyt: befalazták a nyílást, amelyen át az imént az olvasztótégely a kohóba került. Előbb ezt a nagy követ, itt van kéznél. Aztán kisebbeket. Aztán a kövek közét eltömni földdel. A többiek közben faszendarabkákat potyogtattak le a

kéményen. Dick az alkotmány fölé hajolt és belekukkantott, de nem látott semmit, csípte a szemét a keserű füst.

- Minél jobban telerakjuk. annál jobb - mondta. - Állandóan etetni és fűteni kell.

- Mindjárt kialszik - aggodalmaskodott Susan.

- Gyerünk azzal a fűjtatóval, Roger! - rendelkezett Nancy. - Abba ne hagyd, amíg tisztességesen el nem tömtük valamennyi nyílást. Jól van, Titty! Ez az! Földet mindenhova, ahol füst szivárog a kövek közül!

Roger már bedugta a fűjtató fűvókáját az olvasztókemence alján szabadon hagyott kis nyíláson. Most elkezdte pumpálni.

Vuff... Vuff... Vuff...

- Nagyon jól hangzik - állapította meg Titty, Roger pedig gyorsította a fűjtatás iramát, és a tűzbe áramló levegő sziszegése valóságos orkánná fokozódott.

- Mennyi faszenet kell még beraknunk, Dick? - kérdezte Dorothea, és szénporos kezével végigtörölte felhevült arcát. Peggy meglátta, és kipukkadt belőle a nevetés. De Dorotheából hasonlóképpen, mert ő meg Peggy arcára vetett egy pillantást: Peggy az előző pillanatban simított ugyanúgy végig az arcán.

- Mit tehetünk? - nézett rájuk Susan. - Ez elkerülhetetlen.

- Figyeljete... - szólalt meg lihegve Roger. - Most más a soros.

A fűjtatóval még keservesebb volt a munka, mint a mozsárral. Olyan közel volt a földhöz a nyílás, hogy még Roger is csak lekuporodva fért hozzá.

Nancy vette át a fűjtatót. Ő is vihartempóban kezdte, de már az első perc elteltével lassabbra fogta. Guggolt, kuporgott, mindenféle helyzettel megpróbálkozott, hogy lehetőleg ne roppanjon bele a dereka a fűjtató kezelésébe.

- Az áldóját! - mordult fel. - Ez sokkal komiszabb, mint a szénégetés. És egész éjszaka fűjtatni kell.

- Egész éjszaka? - ámult el Titty.

- A valamirevaló kohó sosem alszik ki - magyarázta Nancy. Közben egy pillanatra sem hagyta abba a fűjtatást. - Megállás nélkül forralni kell a masszát, hogy az arany lemerüljön az aljára, a szemét meg feljőjön a tetejére. Legalább huszonnégy óra hosszat, azt mondja Dick.

- A négy matrónak nem - mondta Susan. - Ti vacsora után lefeküsztek, mint mindig. Elég volt tegnap éjjel. Nem hiszem, hogy egyikőtök is végigaludta az éjszakát. Ma este fél kilenckor mind a négy matrónak ágyban a helye.

- Te jössz... - lihegte Nancy, és John átvette a fűjtatót.

- Ne kezd nagygyorsan - tanácsolta Nancy. - Sokkal komiszabb, mint hinnéd.

Erre John is hamarosan rájött, utána meg Peggy. Nem volt gyerekjáték egyenletesen kezelni a fűjtatót, és a kapitányok meg a kormányosok nem tiltakoztak, amikor Titty, Dick és Dorothea is részt kért a munkából.

- Kutya kemény munka, igaz? - kérdezte Roger, aki zsebre vágott kézzel szemlélte őket.

- Huszonnégy óra hosszat - tette hozzá Nancy. - Ördög és pokol! Tulajdonképpen hány óra van?

- Jaj! - kiáltott fel Susan. - Már rég vacsora után kellett volna nézнем. Sajnos, csak konzervhús lesz. Micsoda rémes nap...

- És még a galambot se küldtük el - mondta Dorothea.

- Az áldóját! - mérgeződött Nancy.

- Szaffó a soros - mondta Titty.

- Jobb lesz, ha Szofoklész-t küldjük - vélte Nancy. - Késő van, és tudjátok, hogy Szaffó nem megbízható. Még csak az hiányzik, hogy ma este megrohanjanak a bennszülöttek. Márpedig ha a galamb nem érkezik meg, számíthatunk rájuk. Holnap már semmi baj. Mi is ott leszünk. Magunk visszük le az aranyrudat megmutatni anyának.

Nancy vetette sebtiben papírra az üzenetet:

KÜSZÖBÖN A GYŐZELEM. SOK CSÓK. F. F. D. B. R. T.

- Ezen majd törí a fejét - mondta. Egy darabka faszénnel rajzolta a cédula másik oldalára a koponyát. - Csak hogy anya lássa, nincs semmi baj.

- Ma Dot röppenti fel a galambot.

Vuff... Vuff... Vuff... Egyetlen pillanatra sem hallgatott el a fűjtató. Amint az egyik elfáradt, átvette a munkát a következő. Dőlt a faszén a kohó nyílásába. Susan a vacsora körül buzgólkodott. Mindenki megdöbbsent, amikor egyszer csak bennszülött hang csendült a hátuk mögött:

- Hát maguk meg miben mesterkednek?

Mrs. Tyson állt a tábor közepén. Nézte a szénégető boksa füstölgő maradványait meg az olvasztókemencét. Akárki láthatta, hogy rémült is meg dühös is.

- Felgyújtják nekem az egész erdőt. Nem megmondtam pedig? Látom a füstöt, hát azt hittem, lángban áll már minden. Nem, ebből nem kérek. Ha egy szikra kipattan, nincs ember, aki útját szegje... Nancy kisasszony! Nancy kisasszony!!!

A bányászok füsttől vörös, könnyes szemmel pislogtak rá. Valamennyi kéz, arc, ruha csupa korom volt.

- Nem veszélyes egyáltalán - mondta Nancy. - Nem füstöt látott Tyson néni, hanem gőzt. Rajta, Peggy! Dolgozz azzal a fűjtatóval!

Dick bedobott egy marék faszenet a nyíláson.

- Ej, hát hagyják már abba! - kiáltotta Mrs. Tyson. - Ha főzni akarnak, lejöhetnek, használhatják a konyhai tűzhelyet.

- Most nem hagyhatjuk abba - mondta Nancy.

John és Susan összenézett.

- Nagyon vigyázzunk! - mondta John.

- Vigyáznak! - horkant fel Mrs. Tyson. - Közben meg ekkora tüzeket raknak. Eleget vesződtek a népek a tűzzel a túlsó parton is, pedig ott vannak elegenden, hogy eloltsák. De itt minálunk, hisz itt nincs egy áldott lélek - leégünk mindenestül, mint a száraz kóró. Oltsák el, Nancy kisasszony! Nem tűröm én itt magukat tovább, meg is mondom Mrs. Blackettnek. Holnap hazamennek Beckfootba, akár tetszik az anyukájuknak, akár nem. Oltsák el, de azonnal, Nancy kisasszony! Oltsák el, és többet egy szót ne halljak tűzrakásról.

- Holnapra készen leszünk - mondta Nancy.

- Holnapra otthon lesznek, hogy a színüket se lássam - felelte rá Mrs. Tyson. - Elment az esze mindnyájuknak?!

És magában mérgesen motyogva távozott.

- Tyüha... - szólalt meg John. - Most mit csináljunk?

- Semmit! - válaszolt Nancy. - Folytasd, Peg... Na jó. Átveszem. Holnapra megcsináljuk az aranyrudat. Majd Mrs. Tyson is lecsillapodik, ha látja, hogy nincs semmi baj. Ma már úgymint késő van ahhoz, hogy anyával beszéljen.

- De kár, hogy nem olyan, mint Dickson néni... - sóhajtott Dorothea.

- Dickson bácsi még segítene is - tette hozzá Dick.

- Ne szaporítsuk a szót - rendelkezett Nancy. - Nem hagyhatjuk abba csak azért, mert Mrs. Tyson dühbe gurult.

Titty és Roger Susanra és Johnra pillantott. Vajon anya mit szólna, ha a bennszülöttekkel támadt nézeteltérést így intéznék el? De hát Nancynek hiába is beszélne az ember. Most már benne vannak, nem hátrálhatnak meg. Mrs. Tyson hazament. Susan felsóhajtott, és tovább szelte a konzervhúst - igencsak bennszülöttes képpel. John eltaposta a szénégetésből visszamaradt parazsat, aztán még egy marék szenet dobott a kohóba.

Egy pillanatra sem állt meg a munka. Több váltásban vacsoráztak, ki-ki amikor éppen akadt néhány szabad perce. Szó nemigen esett. A lángok sziszegtek a kohóban, és a fűjtató „vuff, vuff, vuff”-ja hallatszott csupán.

- Meg kell engednetek, hogy fent maradjunk éjszaka - jelentette ki Roger. Figyelte, amint Susan a fűjtatót kezeli, ő meg a vacsora utáni almáját majszolta.

Susan egy árva szót se szólt, de bennszülöttesebb képet vágott, mint valaha.

- Nyolc pont kétszer annyi, mint négy - okoskodott Roger. - És ma reggel még Nancy kapitány is horkolt.

- Horkolt a nagynénikéd! - horkant fel Nancy kapitány. - Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - De aztán Susanra és Johnra pillantott, és hozzátette: - Azért persze minél több a munkás kéz, annál jobb.

- Nincs mit tenni - mondta John. - A fűjtatót állandóan működtetnünk kell. És szünet nélkül adagolni a szenet.

Susan sziklaszilárd elhatározása végül megingott. A tények előtt ő is kénytelen volt fejet hajtani. Végül is egész bányásztevékenységük eredménye ott van bent a szürke kőkemence gyomrában, az olvasztótégelyben. A huzatot mindenáron táplálni kell, a tüzet nemkülönben. És ez a fűjtás bizony keserves munka, mindenki belefárad előbb-utóbb. Minél többen váltják egymást, annál jobb valamennyiüknek, hiszen azáltal rövid munkaszakaszok váltakoznak hosszú pihenőkkel. Végére is Dick az egyetlen, aki tud valamit a kohókról meg az olvasztótégelyekről. Ha Dick ébren van, mivel nélküle nem boldogulnak, hogyan várhatnák el a többiektől, hogy aludni menjenek? Végül aztán egyszerűen kialakult a dolog. A vacsoraedényt el se mosogatták. Az üstöt minduntalan újra meg újra a tűz fölé akasztották. Aki éhes volt, csokoládét evett vagy vajás kenyeret. Aki megszomjazott, itta a felmelegített gyenge teát. Amikor valaki kidőlt a fűjtató mellől, átvette a helyét a következő. Aki épp nem rakta a kemencét, az a tábortűz mellett hevert vagy guggolt, és égő szemmel bámulta a lángokat. Sötét éjszaka borult a táborra. A tűz épp annyi fényt adott, hogy szurokfeketének látszott az

égbolt. Lassan elhallgattak. De a munka ment tovább. Nyolcan váltották egymást, ideje volt hát mindenkinek, hogy pihenjen egy darabig - arra azonban már nem jutott, hogy aludjanak is. Mire világosodott az ég, és szürkén látszottak már a háttérben a fák, úgy érezték valamennyien, hogy egész életükben olvasztókohó mellett dolgoztak. Senki se nevetett a többiek szénporos arca láttán, hiszen egyformán mocskosak voltak valamennyien.

Harmincadik fejezet

KATASZTRÓFA

A nap felkúszott a keleti égre, és fényt gyűjtött a fák tetején. A szürke levelek megint kizöldelltek. A faszénégetéshez használt fahasábok maradékával táplált tábortűz már nem hosszabbította meg az aranyásók árnyékát, ahogy munkájukon buzgólkodtak. Meglehetősen ijesztő látványt nyújtottak; szemüket vörösre csípte a füst meg az álmatlanság, arcukat bemaszatolta a szénpor.

Már jó ideje nem szólt senki. Csak a kohó kitartó dörmögése hallatszott, a fűjtató ütemes horkanása-nyikorgása; csak akkor hallgatott el egy pillanatra, amikor két fáradt kézből két másik kézbe vándorolt a fűjtató.

- Még meddig? - szólalt meg nagy sokára Susan.

- Amíg bírjuk - válaszolta Dick.

- Öreg este kezd...tük - mondta Nancy, és fekete kezével leplezett egy nagy piros ásitást pöttyös képében. - Estére eltüzeljük az egész szenet... Áááá... Igazából nem is vagyok álmos.

És folytatták egész nap. Miért is ne? A fáradtság nehezen már túljutottak. Olyan régóta fűjtattak, mint hogyha hetek óta mást se tennének, és úgy érezték, ez most már így is lesz az idők végezetéig. Még nyolc óra. Most éppen Roger kezében volt a fűjtató. Dick épp jól megrakta a kemencét. Dorothea és Titty használható széndarabkákat keresgélt. John épp nyújtózott egyet; jó sokáig kezelte az imént a fűjtatót. Peggy felélesztette a tábortűzet.

- Én se vagyok álmos! - jelentette ki büszkén Roger. - Folytassuk ma éjszaka is, hogy el ne rontsuk. - És újult lelkesedéssel nyomogatta a fűjtatót.

Vuff... Vuff... Vuff...

A fűjtató teljes tizenkét órája dolgozott egyhuzamban.

- Tarts ki, öcsi... - biztatta magát Roger.

És aztán egyszerre csak megváltozott a hang, és a fűjtató kezeléséhez már nem kellett egy szikrányi erő sem. Mint amikor az ember jó erősen benyom egy csukott ajtót, és kiderül, hogy nem is volt becsukva. A fűjtató szisszent egyet, aztán elhallgatott. Százszor is nyitogathatta-csukogathatta az ember, egy leheletnyi levegő se került a kohóba.

- Jaj, Roger! - kiáltott fel Titty.

- Mi ütött a fűjtatóba? - tudakolta Nancy.

- Kipukkadt - jelentette Roger. - Fogalmam sincs, hogyan. Nézzétek! Itt!

Láthatták jól mindannyian. A sok-sok órányi szüntelen fűjtatás elkoptatta, végül kilyukasztotta a bőrt.

- Véges-végig át van szakadva - állapította meg Nancy. - Hát ez egyelőre elintézi a problémát.

- Mit fog szólni az édesanyátok? - aggódalmaskodott Susan.

- Megfoltozzuk a fűjtatót - mondta Nancy. - Van egy ócska bőrtáskám. Majd amikor hazavisszük az aranyrudat, megcsináljuk. De mondd csak, Dick, nem baj, ha nem folytatjuk?

Dick lázasan keresgélt a vörös könyvben.

- Nem ír arról semmit, hogy mennyi ideig kell olvasztani.
- És nincs is olyan irtózatosan sok aranypor - mondta Nancy.
- Nem ég egy darabig magától is? - kérdezte John.
- Nem elég magas a hófoka.

A kemence dörmögése máris alábbhagyott.

- De hát elég sokáig égett teljes erővel - mondta Susan.
- Biztos már meg is van - vélekedett Nancy.
- Nyissuk ki, nézzük meg az aranyrudat! - javasolta Roger.
- Csak próbáld meg! - mondta vészjóslóan Nancy, és elhessegette a túlbuzgó kezeket.
- Előbb meg kell várni, amíg kihűl - mondta Dick. - Az arany egyelőre olvadt állapotban van. Meg kell várnunk előbb, hogy megszilárduljon. - Megpróbált a kohó tetején bekukkantani, hogy vajon az utolsó adag faszén izzott-e még, mielőtt a fűjtató kipukkadt. Hallgatózott. A tűz elcsendesedett.

A bányászok egymásra pillantottak, aztán a kőkemencére. Hozzányúlni nem lehetett: nagyon átforrósodott. Egyszeriben elfogta őket a fáradság. Mint amikor egy gyöngysor elszakad, és a szemek szanaszét gurulnak. Véget ért a munka, amely ébren tartotta valamennyiőjüket. Nem kell már a fűjtatót kezelni, nem kell a kohót etetni - ők sem brigád már, hanem nyolc ember, akiknek mindegyike titkon azon töri a fejét, hogyan is tudott ilyen sokáig ébren maradni.

Susan érezte, hogy lecsukódik a szeme. Gyorsan összeszedte magát.

- Mit gondoltok, megfejték már a teheneket? - kérdezte. Aztán eszébe jutott Mrs. Tyson. - De talán nem is kapunk már több tejet...
- Majd én lemegyek - jelentette ki Nancy.
- Össze ne vessz senkivel! - intette John.

Peggy fogta a tejeskannát, és öntudatlanul újabb fekete foltot mázolt álmos szeme köré.

- Inkább én megyek - ajánlkozott. - Mrs. Tyson Nancy torkát akarja átharapni, nem az enyémet.

Mindannyian belátták, hogy Peggynek igaza van, ő meg, a szükségesnél kissé energikusabban lóbálva a tejeskannát, határozott léptekkel kivonult a táborból, és megindult az erdei ösvényen.

Senki sem akart elaludni. Roger a kemence mellett guggolt, aztán egyszer csak felborult, és sehogy sem akarózott megint felkelnie. John nyalábolta fel, és cipelte a sátra ajtajáig. Roger bemászott, de már feleúton elbóbiskolt. A fejében akkor is ott szuszogott a fűjtató: Vuff... vuff... vuff... - pedig valójában már rég elhallgatott. Titty mintha álmában látná Nancyt átbolladozni a táboron. Lecsukódott a szeme.

- Eredj, feküdj le egy kicsit - mondta Susan. - Te is, Dot. Nincs értelme őrizni, míg lehül... - Ő maga elment a kúthoz, megtöltötte az üstöt, és a tűz fölé akasztotta. John már bent volt a sátorban. Dorothea is bemászott a magáéba. Titty lábbal előre bújta be, feje kint maradt a sátor ajtajában, állát a tenyerébe támasztotta, úgy figyelte a tábortüzet meg a szénégető boksa parazsából még most is bodorodó füstfoszlányokat. Susan mereven bámulta az üstöt. Oldalra

hajolt, fél könyékre támaszkodott. Csak Dick volt egészen ébren, a bányászati szakkönyvben tanulmányozta a fémek olvadáspontját. Aztán Titty megint kinyitotta a szemét, ezen maga is elcsodálkozott - észre sem vette ugyanis, hogy előzőleg lehunyta -, és meglátta, hogy Dick feje a könyvre bukott és ott is maradt. „Igaz is - mondta magában -, miért ne?...” Ezúttal már készakarva hunyta le a szemét, de csukott szemhéja előtt is ott lángolt a vörösen izzó szén. Felhólyagzott tenyere még most is mintha a fűjtatót szorongatná. Titty nem volt ébren, de nem is lehetett volna ráfogni, hogy úgy alszik, mint a bunda.

A fáradt, maszatos bányászok bóbiskolását harsány helló zavarta meg. Peggy tért vissza a reggeli tejjel. Mindenki felriadt. Még Roger is kint termett a sátrából. Aztán ahogy egymásra és Peggyre esett a pillantásuk, valamennyiükből kitört a nevetés. Nevetett Peggy is. Mivelhogy az ő haja vizesen csillogott, tisztára súrolt arca pedig virult, mint a róza. Úgy méregették egymást, mint az idegenek. Mintha Peggy volna az egyetlen fehér ember egy csapat hottentotta között.

- Csap alá dugtam a fejemet - mesélte Peggy. - Mrs. Tyson rám parancsolt, hogy nézzek a tükörbe.

- Megnyugodott? - tudakolta Susan.

- Mindjárt hozta a tejet. De azért eltökélt szándéka, hogy közli anyával: elege van belőlünk.

- Hát mindegy - mondta Nancy. - A munkával elkészültünk. Megvan az aranyrúd. És Flint kapitány bármelyik percben betoppanhat. Mrs. Tysont csak bízzatok rám.

Megreggeliztek. Elérkezett Dick nagy pillanata. Amikor tudományra került a sor, akár a csillagok voltak terítéken, akár kövek, még John és Nancy, a két büszke hajóskapitány is fejet hajtott a professzor előtt. Ez az ő dolga; a többiek még azzal sem fáradtak, hogy akár egyetlen pillantást vessenek a vörös könyvbe, legfeljebb Dick felszólítására, hogy nézzék meg ezt a mondatot vagy amazt az ábrát. Még a tábor közepén lassan hűlő kohót is az ő rajza alapján építették. Most pedig percről percre közeledik az idő, amikor Dick leemeli a kis agyagfedőt az olvasztótégelyről, amelyet oly sok órával ezelőtt épített be a kohó közepébe. Ördög vigye azt a fűjtatót, hogy minek kellett kipukkadnia! Huszonnégy órányi olvasztás után sokkal nyugodtabb volna. De hát tizenkét óra is tekintélyes idő. Miért nem mondja meg pontosan a könyv írója, hány óra hosszat kell olvasztani ennyi meg ennyi nyersanyagot?

- Nem lehet még, Dick? - kérdezte végül Nancy. - Igaz, még elég forró.

- Ha lehül ezerszázhuszonhat fok alá - mondta Dick -, akkor már nem folyékony az arany.

- Annál most már biztosan kevesebb - vélte John.

- Kezdjük leszedni a tetejét - ajánlotta Nancy.

- Csak arra vigyázzunk, hogy a kövek bele ne potyogjanak - mondta Dick. Ő bizony legszívesebben megvárta volna, míg a kohó egészen kihül.

Roger óvatosan lepöccintett egy követ a kohó tetejéről. John a következőt. Utána Titty a harmadikat.

Dick állt és nézte őket. Ezerszázhuszonhat fok. Irtózatosan sok. És mi lesz, ha mégsem sikerült megfelelő hőt fejleszteni a fűjtatóval? De nem. Biztosan elég forró volt. Kinek a kérésében is van reszelő? A Johnéban. Azzal kell majd lekaparni a tajtékot az aranyrúdról, hogy

csillogjon-villogjon. Tiszta színarany. Hány karátos? Hogyan kell a karátot mérni? Azt már Flint kapitánynak hagyják.

- Ne csináljátok mind egyszerre - mondta Nancy.

Egyesével dobálták le a köveket. Földdarabokkal tölték, a földről fölszedezett kövekkel - ha puszta kézzel nyúlnak hozzá, megégetik magukat.

- Jó sokáig tartják a meleget - állapította meg Nancy.

- A kő rossz hővezető - magyarázta Dick. - A vas már rég kihűlt volna.

Egyre kisebb lett a kemence, körülötte meg egyre emelkedett a kőrakás.

- Látszik már a tégely fedele? - kérdezte Titty.

- Még nem.

- Most nyissuk meg oldalt - tanácsolta Dick. - Különben még beleesik ez a nagy kő.

Odatódultak valamennyien. John és Nancy kihúzták a nagy köveket, amelyekkel a tégely elhelyezése után az oldalsó nyílást elzárták.

- Óvatosan! - mondta Nancy.

Dick, mint mindig, ha izgatott volt, levette és megtörölgette a szemüvegét.

John hirtelen felhördült.

- Nincs ott a tégely!

- Az áldóját! - kiáltott fel Nancy.

- Pedig itt volt - mondta John. - Most meg csak hamut látok.

- Átcsúszott a rudak között - vélte Nancy.

- Az lehetetlen - jelentette ki Dick.

- Ej, siessetek már! - mérgelődött Nancy.

Bizsergő ujjak hajigálták a köveket a kohóról. Az meg szemlátomást fogyatkozott. Végre elérkeztek a négy rozsdás, görbe vasrúdhoz, amelyeken a tégely nyugodott. Csakhogy a tégely nem volt sehol! Még sebesebben dobálták a köveket.

- Itt van egy darabja - állapította meg komoran John.

- Szétment... - mondta Nancy.

John két fadarabbal kipiszkált egy megfeketedett cserépdarabot a hamuból. Mindenki tudta, mi volt az valamikor.

- Hát hiszen van rengeteg tégelye... - mondta Peggy.

- Az arany nem tűnhetett el - mondta Dick. - Ott lesz egy darabban az alján.

- Neki meg mindegy lesz, hogy milyen az alakja - mondta Nancy. - Gyerünk, szedjük ki.

- Ott van alatta - mondta Dick.

Megtalálták a tégelynek még néhány darabját, a két darabba tört fedőt, az alját, oldalának néhány cserepét. De aranyrúd - sehol. Sőt ami még nagyobb baj: eltűnt az aranypor. Nem maradt más, csak egy marék fakó hamu meg néhány kis salakrög!

- De hát valaminek muszáj lennie! - Nancy vadul kapirgált a kövek között.

- De nincs!

Dick reszkető ujjakkal illesztgette össze a törött tégely két darabját.

- El nem tűnhetett... - szólalt meg.

- Pedig eltűnt - vágta rá Nancy.

Kétségbeesetten bámultak egymásra. Két teljes hét ment füstbe az aranyporral, és ha Flint kapitány megérkezik, üres kézzel várhatják. A keserves munka a mozsárral, a mosással, a szénégetéssel, az olvasztással... mind, mind semmiért. Munkájuk gyümölcse egy kicsi rakás forró kő és füstölgő hamu.

- Jaj, Dick! - Dorothea akármennyire igyekezett is fegyelmezni magát, könnyei lassan csordogáltak, fehér utat szántottak faszénporos arcán.

- Kár, hogy nem volt kígyónk - mondta Titty. - Az igazi szénégetőknek az hoz szerencsét.

- Mégiscsak meg kellett volna kérdeznünk Palafejtő Bobot, hogyan csinálják - mondta Susan.

- Ugyan már! - fortyant fel Nancy. - Légy már észnél. Sok hasznunk lett volna belőle... kiadni a titkunkat, mikor sülve-főve együtt vannak Tökkencsel!

Dick a szemüvegét törölgette, s közben pislogva nézett sorra valamennyiőjükre. Azok visszanéztek, de ő jóformán nem is látta őket. Valami olyasmi motoszkált a fejében, hogy mindannyian el vannak keseredve. Hát még ő! A többiek számítottak rá, és minden elromlott. De Dick nem a többiek bánatán törte a fejét meg nem is a magáén.

Minden elromlott. De miért? Hogyan?

- Valamiben tévedtem - szólalt meg lassan. - Most is ugyanaz történt, mint amikor egy kevés aranyport próbáltam megolvasztani a fűvócsóvel. - Felemelt egy félig elszenesedett fadarabot, és felkotorta a hamut. - Én tehetek róla. Nem olvastam elég alaposan a könyvet. De ha nem lett volna elég forró, nem történt volna semmi. És nem hiszem, hogy túlságosan forró lett volna.

- Csak tudnám, miért tört el a tégely - mondta John. - Nem eshetett le a szén közé...

- Nem volt mindenhol egyforma a hőfok - mondta Dick. - De azt nem értem, hogyan tűnhetett el az arany.

- Valószínűleg nem is volt arany - szólalt meg Susan. - Előbb meg kellett volna győződünk róla.

Dick felkapta a fejét.

- Ennek egy módja van! - mondta. - Az egész aranyport beraktuk a tégelybe?

- Csak azt az első csipetnyit nem - mondta Nancy.

- De bizony azt is - mondta Peggy. - Azt hittem, véletlenül maradt ki, és hozzátettem.

- Akkor nem maradt egy szem se - mondta Nancy.

- Királyvízzel lehetne megpróbálni - mondta Dick. - Kémiai kísérlet. A könyv szerint a királyvíz oldja az aranyat. Ha feloldaná, akkor biztosak lehetnénk a dolgunkban. Flint kapitánynak van mindenféle vegyszere meg kémcsövei. Abban az üvegajtós szekrényben...

Nancy hirtelen elkurjantotta magát, de úgy, hogy Dicknek ijedtében elakadt a szava.

- Ez az, Dick! Biztosan meg tudod csinálni?

- Megvan minden hozzávaló - mondta Dick.

- Csak idő nincs! - szólt közbe Susan. - Hiszen Mrs. Tyson kijelentette, hogy nem tűr meg minket tovább.

- Mozgás! - szólt Nancy. - Mindjárt előállítjuk azt az anyagot. Ha arra nincs is időnk, hogy aranyrudat olvasszunk, azt mindenesetre megtudhatjuk, arany-e, amit bányásztunk, vagy nem.

Ekkor azonban Susan megmakacsolta magát.

- A matrózok nem mehetnek - jelentette ki. - Ha ki nem alusszák magukat, belepusztulnak. - És ahogy Nancy körülnézett, az elnyűtt ábrázatok láttán kénytelen volt egyetérteni Susannal.

- Hát én mindenesetre megyek - jelentette ki.

- Gyerünk - sürgette John.

- Négyen megyünk - mondta Susan. - A matrózok itt maradnak. Uzsonnáig kialusszák magukat.

- Vacsoráig - helyesbített Roger.

- Igen, de mi lesz Dickkel? - kérdezte Nancy.

Dick rábámult.

- Én majd alszom, ha visszajövök. Addig, amíg nem győzöttem meg a dologról, úgyis hiába próbálnék aludni.

Susan Dorotheára pillantott. Elvégre ő Dick testvére, neki kell tudnia. Dorotheának eszébe jutott, hogy az édesapjuk egyszer egész éjjel egy egyiptomi hieroglifákkal telirótt papiruszdarabkát tanulmányozott, édesanyjuk pedig megállás nélkül főzte neki a kávéját, és meg sem próbálta rábeszélni, hogy feküdjön le végre. Mi értelme lefeküdni, ha az embernek gondolatok rajzanak a fejében, és úgysem jön álom a szemére?

- Nem lesz semmi baja - mondta Dorothea.

- És minél előbb indul, annál jobb - tette hozzá Nancy. - Hol az a serpenyő? Vigyük magunkkal a vödört is. A mozsár a bányában van. Mindjárt előállítunk egy kis aranyport, azt magával viheti, aztán folytatjuk a munkát, amíg vissza nem jön. Faszenünk maradt még, a fűjtatót megjavítjuk, és csinálhatjuk a következő aranyrudat.

- Igen, de Mrs. Tyson... - kezdte Susan.

- Nem fog elkutyagolni Beckfootba, hogy anyának megmondja, kidob bennünket - mondta Nancy. - Egy napunk mindenesetre van még. Nyomás!

- Mi lesz a galambokkal? - kérdezte Peggy. - Csak Szaffó van itt.

Dick kábultan hallgatta. Galambok?... Visszahozni a galambokat? Hát megbolondult mindenki? Peggynek valósággal vidám a hangja! Egy pillanatra sem jutott az eszébe, hogy ő maga lobbantotta fel bennük a friss reményt, ő maga rángatta ki őket a kétségbeesés mélységeiből. De hát mit beszél Peggy?...

- A kosarat el tudod vinni a kormányon. Vissza kell kapnunk Homéroszt és Szofoklészt. Szaffó nem sokat ér. Akármilyen lesz is, ha anya nem kapja meg a rendes időben a levelet, még beállít, mielőtt Mrs. Tyson lecsillapodott volna!

- A fűjtatóhoz meg kell egy darab bőr - mondta Nancy. - Kérd el anyától azt az ócska bőrtáskámat. Meg egypár jó vastag varrótűt. És egy doboz apró szöveget, hogy leszögezzük a bőrt, amikor már megfoltoztuk. A hallasztal jobb oldali fiókjában van. Mozgás, John! Hát te, Susan? Minél előbb kitermeljük azt az aranyport, annál hamarabb indulhat.

- Megyek. Ti hárman pedig mars az ágyba!

Még Susan hangja is reménykedően csengett. Dick egyszerűen nem értette ezeket az embereket.

Tíz perc múltán csend borult a táborra.

Roger, Titty és Dorothea kimerülten aludt a sátrában.

Nancy, John, Susan és Peggy rohanvást igyekezett a Magashegyen át az aranybánya felé.

Dick felszíjazta a galambok kosarát Peggy kerékpárjának a kormányára, a fűvöcsövet bedugta az inge zsebébe, a vörös bányászati könyvet a hátizsákjába tette, aztán gyorsan kivette még egy pillanatra, és átfutotta az *Aranypróbák* című fejezetet, majd egy fának támasztotta a tevét, és a többiek után sietett.

Nagy volt a hőség már két hete, de aznap volt kétségtelenül a legmelegebb. A Magashegy fölött rezgett a forró levegő. Messze, lent a völgyben autó kürtje harsant. A dundale-i úton száguldott egy kocs. Aztán elhalt a motorzaj. Már megint kirándulók, gondolta Dick. Milyen rémségesen meleg van! Hahó! Hiszen az Tökkencs a Magashegyen! Méghozzá az aranybánya túlsó oldalán. Egészen közel a lelőhelyhez! Dick arra a másik fűvöcsőre gondolt, s azon tűnődött, vajon Tökkencs nagyobb szerencséivel járt-e, mint ő. És ekkor gondolatai visszakanyarodtak az ő kohójukhoz. Mi is történhetett valójában? Vajon az arany beleszivárgott a földbe? Vagy talán nem is volt arany? No, most már hamarosan megtudják.

Odaért a bányához, bentről meghallotta a mozsártörő ütemes dobaját.

- Nem kell nagyon sok por, ugye? - kérdezte Nancy, amikor Dick belépett. - Találtunk itt egy darab követ, ami majdnem tiszta arany.

Az aranymosás tovább tartott, mint az őrlés, de végül azzal is elkészültek, és a zöld-arany üledéket beleöntötték Dick zsebkendőjébe. Összecsomózta a négy sarkát, John még egy madzaggal is jó szorosan körülkötötte a zsebkendőt, úgyhogy a drága kincs zsákban se lehetett volna nagyobb biztonságban. Dick két-három kvarcdarabkát zsebre vágott.

- Lehet, hogy nyers állapotban is kipróbálom - mondta.

- Ezt az egész részt kitermeljük, mire visszajössz - ígérte Nancy.

- Jó szerencsét, professzor!

Dick már ott sem volt.

- Ne feledkezz meg a galambokról! - kiáltott utána Peggy.

- Szögek! - üvöltött Nancy. - Meg az ócska táskám!

Dick a napsütésben vágázott át a keskeny vágaton, felkapaszkodott az oldalán, és átrohant a Magashegyen.

Vagy száz méter után megtorpant.

- Jobb lesz, ha felírom - mondta magában. - A végén még elfelejtek valamit. - Elővette jegyzetfüzetét, és beleírta: „Galambok. Szögek, hallaszta, jobb oldali fiók. Nancy ócska táskája.”

Aztán futott tovább, botladozva, felhevülve, az egyenetlen talajon.

Tökfödőnek is megvolt a maga gondja. Közeledett a vágatban, amikor megpillantotta a harasztosban ügető kisleányt. Hátranézett, a hegyoldalon fehérítő foltokra, aztán előre, a foltok irányába, a Magashegyre. Alaposan szemügyre kell vennie napvilágnál. Csak azok a gyerekek játszanának máshol...

Susan, Nancy, Peggy és John a bányában buzgólkodott.

Dorothea, Titty és Roger a sátorban aludt.

Dick, tele kózzott gondolatokkal, lábujjhegyen átosont a táboron, meglovagolta Peggy tevéjét, néhány veszedelmes hinta-palinta után megtalálta egyensúlyát, és óvatosan, sok fékezés-sel, megkezdte a veszedelmes leereszkedést Tysonék erdejének meredek csapásán.

A dundale-i út mellől már tovahajtott az autó. A kirándulók elfogyasztották hideg ebédjüket, megcsodálták a kilátást, és már messze jártak. Pihenőhelyükről vékony kék füstcsík kunkorodott felfele a fűből. De nem látta senki. Ezúttal nem állt őrszem a Nagy Falon.

Harmincegyedik fejezet

FÜST MAGASHEGY FELETT

Szunnyadozott a hőségben a tábor. Titty, Roger és Dorothea az igazak álmát aludta. Még a kalitkában magányosan búslakodó Szaffó is aludt a hintáján, csőrét melltollaiba fúrva.

Teltek-múltak az órák.

A levegőben valami megváltozott. A galamb érzekelte elsőnek: nyugtalanul mocorgott a kalitkában. Égett szag zavarta a három alvó bányász álmát. Roger álmában megveregette a földet. A faszéntorta földkérgén támadt repedést tapasztotta be, mert szivárgott a füst. Dorothea álmában megégette a zsebkendőjét, amellyel az üst forró fülét fogta meg. Titty ébredt fel legelőször a különös, új szagra. Hasra fordult, felkönyökölt, és beleszimatolt a levegőbe. Susan tüze volna az? Vagy talán a szénégető boksa parazsa lángolt fel. A kohó... Nem, gondolta elkeseredetten, hiszen a kohó elromlott, minden tönkrement, a kohót szét-szedték, és a hamuban aggódalmasan aranyat kereső bányászok elfojtották a tüzet. Biztosan teát főz Susan. Talán már későre jár. Vajon mióta alszik? Titty nem tudta. Lehet, hogy már holnap van?....

- Susan - szólalt meg halkán Titty, hogy fel ne ébressze a többieket. - Visszajött? Mégis arany volt?...

Nem felett senki.

Hanem a feje fölött szárnyak rebbentek, és felriasztott fajd rémült kiáltása hangzott: Visz-sza! Visz-sza! Visz-sza! Az elmúlt tíz nap folyamán az aranyásók nemegyszer riasztottak fel fajdot a hangásból, és Titty egyszer kis híján hanyatt esett ijedtében, amikor egy vén fajdkakas épp a lába előtt rebbent fel ezzel a hirtelen, hangos, félelmetes kiáltással.

Miért nem válaszol Susan? Vagy más rakja a tüzet? Titty felült, és körbefordult, hogy jobban lássa az egész tábort. Nem volt ott senki. A tábortűz békésen szunnyadozott a göröngyök alatt. amelyeket Susan rakott rá gondosan, csak épp hajszálvékony füstfoszlányok szállingóztak belőle. Ezt az irdatlan füstszagot nem okozhatták. Meg aztán nem is olyan a szaga, mint a tábortűz füstjéé. A kohó romja meg a hamu sem izzott. Sem a maradék faszén. De hát milyen kellemetlenül erős ez a szag... És a táborban is van valami fura. Amióta itt vannak, először tapasztalja, hogy nappal van ugyan, de semmi sem vet árnyékot. A sátrak halvány aranszínű vásznán nem táncol a levelek foltos árnya. Valami történt a nappal...

Egyre több és több fajd kiáltozott odafent.

Titty kimászott a sátrából. Négykézláb állt a bejáratnál, szimatolt és fülelt. Égészszag, de nem egészen olyan, mint amikor fával tüzelnek. Hát ez a zaj meg micsoda? Éles, hirtelen roppanás. Hát ez a páraféle a fák fölött?

- Roger... Dot... Felkelni... Ugrás, de azonnal!

Benyúlt Roger sátrába, megfogta öccse lábát, és kihúzta. Dorothea ijedt arca valóságos kérdőjel volt. De ő legalább felébredt.

- Gyertek ki - mondta Titty. - Azt hiszem... Tűz van valahol.

- Hol? - kérdezte Roger. - De akkor se húzgáld a lábamat... Hallod-e, nem csengőzsinór a lábam... - De Titty már ott se volt.

- Tűz van! - kiabált Dorothea.

Titty kifutott a táborból a kúthoz, a sündisznó tüskebozótjához meg a Nagy Falig tartó keskeny vízmosáshoz vezető kis ösvényen. Ha tűz van, azonnal értesíteni kell a többieket. Nem fogják tudni, mit csináljanak. A ropogás egész közletről hallatszott. És most már azt is tudta, hogy odafent az a páraféleség - füst. Titty rohant felfele a vízmosásban.

Óriási füstfal lepte el a Magashegyet. Fölötte csak halványan látszott a Kangcsendzönga orma. A hegy lába mentén pattogó lánggyűrű, imitt-amott vékony, megtört, máshol hirtelen felszökött, mint a hullámtarék. Mögötte mindent, egészen a hegy égre szökő csúcsáig, elrejtett a gomolygó füst. Odaát van valahol az aranybánya, de Titty tudta, hogy semmi értelme megpróbálkozni azzal, hogy odajussanak. Eszébe sem jutott, hogy a nagyok veszedelemben lehetnek. Elvágta őket a tábortól ez a füstfal meg a tűz, ahonnan a füst ered. Jó időbe beletelik, míg ideérhetnek, hogy megszabadítsák hármukat. Közben neki kell minden tőle telhetőt megtennie. Mit csinálna a helyéhen Susan? Hát John? És egyáltalán: mit lehet ilyenkor csinálni? Teltek-múltak a percek, és Titty csak állt, nézte a füstöt meg a tüzet, ahonnan a füst eredt.

Dorothea és Roger is felmászott a megfigyelőpontra. Ott álltak mellette.

- Tyúha - szólalt meg Roger. - Mrs. Tyson azt fogja mondani: „Ugye megmondtam?!”

- Ugye Dick már biztonságban leért Beckfootba?

- Időtlen idők óta.

Épp csak egy kis szellő fújdogált, az is délről. Egyszer csak hirtelen megváltozott. A füst feljük gomolygott, mintha a Kangcsendzönga eregetné. A következő pillanatban megint visszafelé gomolygott, ők pedig látták, hogy tucatnyi helyen is közelebb kerültek hozzájuk a tűzfészkek.

- Erre tart - állapította meg Roger.

- Igen... suttogta Dorothea.

- Meg kell mentenünk a tábort - jelentette ki Titty. - Ha a fák közé jut, nem állíthatja meg senki. Gyerünk. Bontsuk le a sátrakat.

A Magashegy túloldalán megint forrót sóhajtott a Kangcsendzönga, harsányan ropogott a tűz, nekiugrott a száraz aljnövényeknek, és néhány foltnyi száraz harasztos fellángolt.

Lerohantak a vízmosásban, vissza a táborba.

- Tekerd fel a hálósákokat, Roger, és bontsd le a sátrad! Te is, Dot. Mindenkiét meg kell csinálnunk. Aztán valahogy le is kell vigyük mindet. A kézikocsival nem boldogulunk magunk. Istenem, még a galambkalitka is itt van... És Szaffó.

- Röppentsük fel - javasolta Roger. - Ő tud magára vigyázni.

Titty megtorpant.

- Derék dolog, Roger. Elküldjük Szaffót segítségért. S. O. S.-üzenettel. Jaj, hogy mért nem Homérosz van itt vagy Szofoklész... Szaffóra nem lehet számítani. Azért megpróbáljuk. Legalább nem lesz semmi baja. Előbb-utóbb hazaér. Mit csinálsz, Dot?

Dorothea begyömöszölte hátizsákjába *A Dombvidék haramiáját*.

- *A Haramiát* meg kell mentenem - magyarázta.

- Adj egy kis papírt - mondta Titty, és Dorothea habozás nélkül letépte becses műve címlapjának a felét.

- Itt a ceruza - mondta.

Titty mindössze három szót írt a papírra:

TŰZ! SEGÍTSETEK! GYORSAN!

Letépte a keskeny papírszeletet, és gyorsan felsodorta. Roger, aki mindannyiuk közül a legjobb barátságban volt Szaffóval, könnyűszerrel elfogta a galambot. Közben turbékolt neki egy kicsit, hogy nyugton maradjon, Dorothea pedig a lelkére kötötte, hogy repüljön egyenesen haza, el ne kóboroljon.

- Szállj a füst fölé, akkor nem lesz semmi bajod. És Dick ott van Beckfootban. Csak repülj szép egyenesen, most az egyszerű!

Titty a Szaffó bal lábán levő gumigyűrű alá csúsztotta a levélkét.

- Eresszem föl? - kérdezte Roger.

- Ne itt a fák között.

Visszasiettek a Magashegy peremére. Hatalmas hullámban gomolygott feléjük a füst.

- Most! - szólt Titty. - Gyorsan!

Roger felröppentette a galambot.

- Siess! - szólt Szaffó után Titty. - Ne sokat tétovázz! Eredj haza! Gyorsan!

Szaffó felszárnnyalt a füst fölé, és eltűnt.

- Lehet, hogy csak holnapra ér haza - mondta Dorothea. - Szaffóra nem lehet számítani.

- Gyertek, pakoljuk a sátrakat - sürgetett Titty. Aztán, míg nyargaltak lefele a vízmosásban, eszébe jutott még valami. A Nagy Fal tövében a túskebozót. És a bozótban a sündisznó. Mi lesz vele? Hívogatni hiába is próbálná. Ha a tűz leszáguld a Magashegyről, a túskebozót lángra lobban, és a közepében megég a süni!

- Hagyjátok a sátrakat - pihegett Titty. - Meg kell mentenünk a sündisznót! - Szörnyű. Mi mindenre kell gondolni. Nancy és John bezzeg rögtön tudta volna, mit csináljanak, és nem volnának ilyen bajban.

- Ott vannak a tűz-seprűk! - kiáltott fel Roger.

- Ha a Magashegy peremére ér, végünk - mondta Titty.

- Most ellenkező irányba fúj a szél - állapította meg Dorothea. Hátán volt a hátizsákja, de nem volt benne más, mint a *Haramia*. És ekkor ismét fordult a szél. Forró levegő csapott az arcukba, és feléjük gomolygott a füst. Egy pillanat múlva ismét megfordult, de ahogy felszállt, láthatták, hogy a tűz újabb sávot hódított meg a száraz harasztosból.

Titty körülnézett. A Nagy Fal, vagyis a hosszú sziklagerinc tetején álltak. Nemigen volt ott fű, amibe belekaphatnának a lángok, legfeljebb a kő repedéseiben meg az erdőbe vezető vízmosásban. A Nagy Falon túl pedig Nancy tőzegkitermelése újabb akadályt jelent a tűznek, ott azon a széles földsvávon, ahonnan a szénégető boksához felhasznált füves földkockákat kiemelték. Csakhogy a szél meg szaporább szökdelésre biztatja a lángokat, a szálló szikráktól

pedig tüzet foghat a túskebozót meg a szikla tövében a fű. De azért van remény... ha a szél meg nem fordul.

- Szedjük elő a tűz-seprűket - mondta Titty. - De előbb vizesítsük meg a fűvet a Fal tetején.

- Vödörlánc jár kézről kézre... - szólalt meg Dorothea.

- Egyetlen vödörünk van - mondta Titty. - Ha ugyan azt is el nem vitték a bányába. De ott az üst. Kár, hogy tegnap annyi vizet elhasználtunk...

Roger már lent is volt a táborban, és húzta végig a tűz-seprűket a földön.

- Tele van vízzel a kút! - kiáltotta Titty. - Üstöt! Dot!

- Tele van! - kiáltott vissza Dorothea. - Susan megtöltötte.

- Remek! - Titty gyorsan körülpillantott a táborban. - De a serpenyőt elvitték. És a vödör is náluk van...

- Ott a süteményesdoboz - mondta Roger. - A süteményt kiehetjük belőle, vagy zsebre tehetjük.

- Akkor mozgás! Első az öntözés. Aztán a tűz-söprűk. - Titty fogta a jókora kockacukros dobozt, és a cukrot a földre szórta. Most még Susan is elfeledkezne róla, hogy a cukrot meg kell menteni. Csak gondoltak volna arra, hogy ilyesmi történik, és ne vitték volna el a vödört! Titty megtöltötte a kockacukros dobozt, és Dorothea után rohant, aki már előreszárguldott az üsttel.

- Mit csináljak velem? - kérdezte Dorothea.

- Öntözd meg a fűvet a vízmosás tetejénél - mondta Titty. - Aztán megöntözzük a fűvet végig a szikla tetején, Nancy tőzegkitermelésétől innen. A tűz kialszik, ha csak követ talál.

Titty kilötyentette a vizet a kockacukros dobozból. Dorothea úgy öntözött a teaüstből, mintha locsolókanna volna. Vizet öntött a száraz földre - annyira kiszáradt, hogy el sem nyelte a vizet, a fényes cseppek megültek a felszínén. Lerohantak a vízmosásban a kúthoz: útközben szembejött velük Roger, óvatosan vitte a színig megtöltött süteményesdobozt.

- Te meg mit csináltál? - kérdezte Titty.

- Nincs hely a zsebemben az összes sütinek - mondta Roger. - A többit betettem a raktárba.

- Mozogj! - szólt rá Titty. - Ha ötvenen volnánk, az is kevés lenne.

Ahányszor csak visszatértek a sziklatetőhöz, mindig közelebb és közelebb volt a tűz. Egy pillanatra megtorpant a hangásból kiemelkedő kőgerincnél, ők már-már azt hitték, hogy a kő az útját állja, de aztán látták, hogy pirinyó lángok szöknek át rajta, a szikla repedéseiben megült moha és fű nyomában. És a gerinc feléjük eső oldalán megint fellángolt a tűz, ahol a lángok jókora harasztosra letek.

Szaladgáltak ide-oda, cipelték az üstöt, a süteményesdobozt, cukrosdobozt, a pudingformát, még a mosdótálat is. Titty meg Dorothea kettőt is vitt egyszerre. Ám az első néhány forduló után láthatóan apadt a kútban a víz. Jó kis forrás, csak hogy nem tud ugyanolyan iramban tölteni, ahogy ők meregetnek.

- Az se sokat érne, ha ötvenen volnánk - lihegte végül Roger. Alig maradt benne szusz a sok rohangálástól. - Üres a kút. Az utolsó adag iszapot most mertem ki belőle a süteményesdoboz fedelével. Idő kell, míg újra feltöltődik.

- Akkor már késő - sóhajtott Dorothea.

- John és Susan meg a Fruskák mindjárt itt lesznek - mondta Titty. Kétségbeesetten meredt a Hangás Szirt felé gomolygó hatalmas füstfalra, amely most már a Kangcsendzönga ormát is eltakarta. - Meg tudják kerülni a tüzet...

De amikor szinte már úgy látszott, hogy a tűz elszáguld mellettük, ismét fordult a szél, tűzcsik száguldott végig a földön a füst alatt, és a tengernyi harasztos, ahol oly sokszor lapultak a felderítők, olyan harsány recsegéssel-ropogással lángolt fel, mintha ezernyi ezer rakétát eregetnének fel a tűzijátékban.

- Közeledik - mondta Roger. - Mit csináljunk a sátrakkal?

- Jaj, istenkém, csak esne... Jaj, csak esne... - Dorothea maga sem vette észre, hogy hangosan mondja ki a szavakat.

- Csapkodjátok! - kiáltott Titty. - Csapjatok rá, ahol csak fellobban!... Óvatosan. Mögötted is ég egy darab... Ott, a sziklán. A tűz már a Magashegy peremét nyalogatta. Ha nyugatira fordul a szél, semmi sem mentheti meg őket. Még így is csípte a füst a szemüket, és mint megannyi égő pille, szálltak a légben a szikrák. Szaladgáltak a Nagy Fal mentén, botladozva, elvakította őket a füst, csapkodták a tűz-seprűkkel a fücsomókat, amelyek tüzet fogtak, és ott lobbantak fel a lábuk előtt.

- Csak jönnének már - mondta magában Titty. - Ügyesen, Rogie! Jól van, Dot! - aztán megint csak magának: - Mi hárman úgyse bírunk vele...

Harminckettedik fejezet

AZ ARANYBÁNYÁBAN

Az aranybányában, mihelyt Dick elsietett a zsebkendőbe kötözött csipetnyi porral, nemigen volt érdemes bármit is kezdeni. Amíg Dick ott volt, és a királyvízről beszélt meg az aranypróbáról, mindenki úgy érezte: van még remény. De amikor elment, mintha a reménység is eltávozott volna vele együtt. Másra nem tudtak gondolni, csak a törött olvasztótégelyre meg a kohó romjai közt heverő vacak hamura. „Küszöbön a győzelem” - így szólt Beckfootba küldött legutóbbi üzenetük. És ma haza akarták vinni az aranyrudat. Aranyrúd pedig nincsen. Füstbe ment a munkájuk. Még Nancy is úgy érezte, nemigen érdemes vesződni a kőfejtéssel, kőtöréssel, amíg a professzor vissza nem ér.

Néhány arannyal át- meg átszótt pompás kvarcdarabot kivittek a napfényre. Mindenesetre valódinak látszik, hát nem?

- Csak tudnám, arany-e vagy sem - forgatta John ide-oda a legszebb darabokat.

Még Nancynek sem volt szitkozódhatnékja. Annyit mondott csak, azt is tompa hangon:

- Nem tudom.

Aztán egy pillanat múlva hozzátette:

- Igazából mi tehetünk róla, nem Dick. Nekünk is át kellett volna rágni magunkat a kémián.

- Dicknek majdnem mindig igaza van - mondta Peggy. - Már az ilyesmiben.

- Most tévedett - hajtotta le a fejét Susan.

- De még ha igaza van is, akkor se lesz időnk aranyrudat csinálni... - vélte John.

- Nem maradhatunk a táborban, ha Mrs. Tyson nem engedi - mondta Susan.

Rosszkedvűen baktattak vissza a bányába.

Bent, a kellemes sötétségben, amelyet csak a vaskampóról függő viharlámpás világított meg pislá fénnel, a négy bányász egyre jobban hatalmába kerítette az álmoság. Végtére is két napja jóformán nem aludtak. Senkiben sem égett a munkavágy. Még beszélgetni sem igen volt kedvük. Ha valaki mondott is valamit, tompán, üresen kongtak a szavak.

- Dick jó sokára fog visszajönni - mondta Susan. A többiek hallották ugyan, de válasszal senki sem törte magát.

- Mennyi idő alatt lehet ideérni Dél-Amerikából? - kérdezte John.

- Gyors járatú hajóval hamar - mondta tompán Nancy. - Teherhajón időtlen időig eltart. - És John fáradt volt ahhoz, hogy tovább kérdezősködjék.

- Peggy, te mindjárt elalszol - mondta néhány perc múlva Nancy.

- És tulajdonképpen miért ne? - ásított Peggy, és a falnak támaszkodott. Nancy nem szólt semmit. Az ő szeme is le-leragadt.

Jó darabig nem szólt senki egy árva szót sem.

Peggy kinyitotta a szemét, és pislogott. Ki alszik? Ő ugyan nem. Aztán elmosolyodott, mert észrevette, hogy Nancynek csukva van a szeme. John feje előrebukott, Susan meg félrehajtott fejjel bóbiskolt. A lámpás halvány fénnel égett a sziklafalon. Délelőtt van-e vagy délután? Talán nem is kell még felébreszteni őket. Peggy felállt, és lábujjhegyen a barlang bejáratához osont... Mi a csuda történik itt? Mi ez a recsegő-ropogó zaj? És az ég csupa füst! Egy pillanatig nem hitt a szemének. Aztán már mindent tudott. Megtörtént az, amiről mindenki egész nyáron rettegett. Mindennek vége.

Visszarohant a barlangba, megrángatta Nancy karját, azután Johnét.

- Ébresztő! - kiáltotta. - Nancy! John! Susan! Gyorsan! Ébredjetek! Ég a hegyoldal!

- Mi baj? - dörögte Nancy, félálomban.

- Tűz van! - kiabált Peggy. - Tűz!!!

- Ne marhaskodj - morogta Nancy, és ásított.

- Még nem kell felkelni - mondta John, és nyújtózkodott egyet.

- Tűz van! - ordított Peggy. - Tűzvész!!! Jaj, Susan! Ébredj már fel!

Nancy valahogyan talpra vergődött, álmosan indult kifelé, a barlang falának támaszkodva igyekezett visszanyerni egyensúlyát. A többiek a szemüket dörzsölték, ásítottak, de ott voltak a nyomában. Még ki sem értek az alagútból, amikor meghallották az alacsony fűben elharapózó tűz pattogását, és megéreztek a füstszagot.

- Az áldóját - mondta Nancy. - Tényleg. Valami nyomorult hülye felgyújtotta az erdőt... A mindenségig, az összes tűz-seprű a táborban van...

- Mi van Tittyvel és Rogerrel?! - sikoltotta Susan.

- És Dorotheával... - tette hozzá John.

Kiléptek a szakadékból. Sűrű füstfellegek gomolyogtak a magasban. A nap olyan volt fölöttük, mint egy vörösen izzó fémdarab, ahogy sűrűsödött a füst, eltűnt, aztán, ahogy eloszlott, előbukkant megint.

Már loholtak a vágatban, amikor észrevették, hogy nincsenek egyedül.

Bányájuk titkos bejáratától alig néhány méternyire egy férfi hevert a földön, feje egy kis hangabokron. A lábát vették észre először, hatalmas, szöges talpú hegymászó bakancsba bújtatott lábát. Az arca nem volt látható. Előzőleg térképet tanulmányozhatott, s most azt borította az arcára, napellenzőnek. Hanyatt feküdt, bal keze azon a kis rakás szép kvarc-darabon nyugodott, amelyeket John hozott ki délelőtt a bányából. A kvarcra kulcsolódó kéz látványára Nancy szemében megint arannyá változott a kő.

- Tökfödő...! - suttogta. - És a mancsa rajta van az aranyunkon!

- A teremtésit! - mordult fel Peggy.

- Mozgás! - mondta John. - Át kell jutnunk!

Susan már a szakadék túlsó oldalán kapaszkodott. Ég a hegyoldal, most nem ér rá arannyal, Tökfödővel foglalkozni. Roger és Titty ott van egyedül...

- Alszik - állapította meg Peggy.

- Megérdemelné, hogy elevenen megsüljön - mondta komoran Nancy. De persze ezt maga sem gondolta komolyan. Lábával megbökte az alvót.

- Ébresztő! - kiáltotta. - Tűz van! Mozgás, Peggy! - azzal faképnél hagyva Tökfödőt (boldoguljon, ahogy tud!), Peggyvel a többiek után iramodott.

Égett előttük a harasztos, és sűrű füstfelleg gomolygott eléjük, amikor a szurdok széléhez értek. Köhögve-fulladozva hátráltak.

- Köztünk meg a tábor között van! - kiáltotta John. - Meg kell kerülnünk.

- Egy perc múlva ideér! - mondta Nancy.

- Prérítűz - szólalt meg mögöttük egy nyugodt hang. - Nincs veszteni való időnk. Futni kell. Ha feljutunk a Görgetegre, nincs baj.

Hátranéztek. Tökfödőnek, akit rossz lelkiismerete szüntelenül elriasztott tőlük, valahogy megnyugtató volt a hangja.

- Nem mehetünk - mondta Nancy.

- Vissza kell jutnunk a táborba - mondta Susan. Kétségbeesett pillantásokat vetett mindenfelé, de a füst körbefogta őket. Tökfödő felszaladt a meredeken, és megállt a füstben.

- Igaz - mondta. - Nem mehetünk át a Görgetegre. De még van remény - folytatta, ugyanolyan nyugodtan. - Északnak van egy kis rés.

És fej fej mellett futott a négy aranyásó meg a gyűlölt vetélytárs, akit csak az imént kaptak rajta, hogy az ő aranyukra tette rá a kezét. Nyargaltak a szurdok alján. Az északi végénél bukkantak ki belőle, és láthatták, amint mögöttük lángtengerré egyesül a két irányból száguldó tűz. A szurdok sziget volt a tengeren.

De ez a sziget is rohamosan fogyott, ahogy a tűz fűfoltról fűfoltra lopakodott előre a kövek között, és hevesen fellángolt a hangásban, harasztosban.

Tökfödő aggodalmasan pillantott körül. Láthatták, hogy azon töri a fejét, mit tehetnének. Amikor megszólalt, igencsak komoly volt a hangja:

- Két perc, és lángban áll itt az egész. Legjobban még ott a kövek között lennének...

- De Titty és Roger... - Susan reményvesztetten bámult a füstbe.

- Vissza kell mennünk! - kiáltotta Nancy. - Mozgás! Visszafutottak. Tökfödő megtorpant egy köves részen, ahol kevés volt a fű, és még nem harapózott el a tűz.

- Mire vár?! - kiabált Nancy. Tökfödő vetélytárs, rabló, illetéktelen behatoló, de azt azért mégse hagyhatja, hogy megégjen!

Tökfödő levetette a kabátját.

- Jobb lesz, ha ezt a fejetekre borítjátok - mondta. - Sajnos, úgy nézem, bekerített minket a tűz.

- Gyerünk - mondta Nancy. - Vissza, a bányába...

- Miféle bányába? - kérdezte Tökfödő.

- A miénkbe - mondta Nancy. És még ebben a rémisztő pillanatban is diadalmasan csengett a hangja. Mivelhogy az ellenfél nem találta meg. - A mi bányánkba - ismételte. - Beengedjük, de ettől még nincs joga semmihez.

- Hogyhogy? - kérdezte Tökfödő.

Hirtelen felszökött egy óriási lángnyelv, és hallották, amint a tűz nagy robajjal fellobbantja a szurdok déli végében a száraz fűvet. Fejük fölött vörös szikrák pattogtak a füstben. A szakadék túlsó oldalán egy foltnyi harasztos úgy robbant fel, akár a tűzijáték.

- Ide figyeljtek - mondta John. - Át kell mennem a táborba.

- Lehetetlen - legyintett Nancy. - Mozgás be a bányába! Az az egyetlen remény. Ha megégsz, nem segít senkin. Nyomás! Lódulj, Peggy! Gyorsan!

Peggy a régi fejtés bejáratánál várt. Most lehajolt, és eltűnt.

- Nahát, ezt még sose láttam! - álmélkodott Tökfödő.

- Mozogj, Susan!

- Csak utánad, Nancy! - kiáltott John.

- Ezt a fafejút! - mondta Nancy, aztán besietett Susan után.

Fölöttük már lángolt a hangás.

- Tessék - mondta Johnnak Tökfödő.

- Nem a maga bányája - vágta rá John.

- Elnézést - hümmögött Tökfödő. Lehajolt, hosszú lábait megroggyantotta, és nagy nehezen bemászott az alagútba. John ott volt a sarkában.

Egy pillanat múlva már késő lett volna. Alig értek be valamennyien, a sűrű füst már el is zárta a bejáratot. Odabent még égett a lámpa, és megvilágította rémült arcukat.

- Itt szépen megvárjuk, amíg elmúlik - mondta Nancy. Kényelmesen letelepedett a barlang talajára - hadd lássa Peggy, hogy nincs miért aggódni. John és Susan Nancyre bámult. - Nyugi, nincs semmi baj. - Aztán egyszer csak vörös izzás támadt a barlang bejáratában. Hatalmas robajlással elsüvítettek a lángok. Majd megint csak füst.

- Igazán hálás vagyok nektek - mondta nagyon komolyan Tökfödő. - Nemigen úsztam volna meg, ha kint maradok.

- Egyáltalán nem volt itt semmi keresnivalója! - jelentette ki bátran Nancy. - Nem látta a figyelmeztető táblánkat? Most már nyilván elégett, de előzőleg biztosan látta.

- Valóban láttam valamit - mondta Tökfödő. De nagyon el voltam foglalva azzal, amit kerestem, nem is gondoltam rá, hogy jár erre még más is...

Nancy felugrott.

- Annál rosszabb! És mit kerestek?

- Nemigen érdekel titeket - mondta szelíden Tökfödő. - Nem hinném. Bányászatról van szó. Én azzal foglalkozom. Egy telért követtem...

- Micsoda?! - Nancyben csak úgy fortyogott a méltatlankodás.

- Fura, hogy ezt itt nem találtam meg - csóválta a fejét Tökfödő. - Pedig gondoltam, hogy lehet itt valami ilyesmi.

- A miénk! - jelentette ki Nancy. Nem olvasta el a táblát?

- Azt hittem, valami játék - mondta Tökfödő. - Láttam, hogy halálfej meg lábszárcsontok vannak az aljára rajzolva...

- Az volt rajta, hogy illetéktelen behatolók ne is próbálkozzanak! - lihegte Nancy. - Igazán tudhatta volna...

De nem tudták alaposabban megtárgyalni a dolgot, mert a tűz robaja távolodott, a füst tisztult odakint, és John meg Susan már indult is kifelé a bányából.

- Vigyázzatok! - szólalt meg hirtelen Tökfödő. - Várjatok, míg kihül a talaj.

- Mennünk kell - mondta John.

- A többiek nem fogják tudni, mit csináljanak - magyarázta Susan, és John után indult.

- Kik a többiek? - kérdezte Tökfödő.

- Még hárman - mondta Peggy. - Kisebbek nálunk. Fent vannak az erdő fölött, a táborban.

Tökfödő John és Susan után sietett. Nancy és Peggy meg Tökfödő után.

Bent a bányában is érződött a kesernyés füstszag. De kint sokkal rosszabb volt. A szurdok északi végében tombolt a tűz. Végigsöpört benne is, útjában mindent felégetett, csak a földet meg a sziklát nem. Hangabokrok égtek, akár a földre ejtett fáklya. Lábuk alatt füstölgött a talaj. Megégették a kezüket, amikor a kis szakadék meredek oldalán felfelé vergődve megérintették a sziklát. A tűz észak felé zúdult át a Magashegyen. Ameddig a szem ellátott, feketén füstölgött a táj. A vágat meg Tysonék erdeje között itt-ott még lángolta a fű, a haraszt. Magas füstfüggöny takarta a Nagy Falat meg mögötte a fákat, s a függöny szegélyét lángnyelvek nyaldosták.

- Lehet, hogy az erdő is ég - mondta John, ahogy előrerohant a füstölgő hamuban.

- Talán a sátrukban alusznak! - kiáltotta Susan.

- Ugyan, dehogy! - torkolta le Nancy. - Csak nem olyan fafejűek!

- Nem arra! - kiáltott utánuk Tökfödő. - Gyertek utánam. Meg kell ezt a részt kerülni.

Hosszú karja úgy járt, akár a szélmalom. Átugrálta az útjába kerülő sziklákat. Amelyik túlságosan magas volt, azt megkerülte.

A négy aranyásó rohant a gyűlölt vetélytárs után. Nem voltak már aranyásók. Mindannyiuk agyában egyetlen gondolat égett, ahogy megkerülték a lángoló harasztot, és átcaplattak a forró hamun, a füstfal felé. Ott, a füst mögött, ott van valahol a tábor.

- Csak lett volna annyi eszük, hogy elrohanjanak... - pihegte Susan.

- Nem lesz semmi bajuk - biztatta Nancy, de hangját elfojtotta a szájába került finom hamu.

Aztán egy szellőkés feléjük fújta a füstöt. Felemelkedett, s egy pillanatra kitisztult. Mögötte halványan apró, ködös alakokat láttak, mint vadul csépelik a földet.

- Titty... Dorothea...

- Ott a jó öreg Roger! - kurjantotta Nancy.

Megint csak sűrűbben gomolygott feléjük a füst. De most már Tökfödő is megpillantotta a pirinyó alakokat. A következő pillanatban egyenesen feléjük iramodott, aztán eltűnt.

- Mozgás! - kiáltott hátra John. - Nincs semmi bajuk! Erre!

Harmincharmadik fejezet

BECKFOOTBAN

Dick óvatosan fékezett. Előbb az egyik zsebébe nyúlt, aztán a másikba: vajon nem felejtett el semmit? Inge zsebében a töltőtoll mellett ott a fűvócső. A *Fémek könyve* a hátizsákban. Az a legfontosabb. Egyik nadrágzsebében a kvarcdarabok. A papírba csomagolt faszén a másikban. A csipetnyi értékes por a zsebkendőjébe csomózva. Jegyzetfüzete meg a kés a farzsebében. Zötty... Zötty... Gyorsan megfogta a táncoló kormányt. Kevés híja volt, hogy le nem buk-fencezett a teve hátáról. Kormányozni kell a makrancos jószágot, nem járhat máshol az esze. Húha! A teve megcsúszott a kavicsokon egy hirtelen kanyarban. Dick az utolsó pillanatban még lelépett fél lábbal. Ezúttal megmenekült a bukfenctől.

Indult megint. Lába a pedált kereste. Hóóóó... Meg ne szaladjon a teve. De a fékre se jó ilyen erősen rálépni, mert még megakad a kerék... Csak ne rakták volna be az egész aranyport a kemencébe? A mennyiség nem számít. Nancy maga mondta az elején, hogy csak azt az egyet kell bebizonyítani, hogy valóban megtalálták az aranyat. Elég egy rögre való... Egyetlen kicsi aranyrög. A fűvócsővel és a megfelelő borszeszegővel ennyit igazán meg tud csinálni, a biztonság kedvéért kipróbálja királyvízzel, aztán végül mégiscsak rendben lesz minden.

A teve közben majdhogy ki nem rázta belőle a lelket, ahogy az erdőben lefele vezet a régi ösvényen csúszkált, ugrált, döccent, billent, bucskázott a köveken. Az ember nem is gondolná, mennyire ki lehet melegedni akkor is, ha lefele visz az út. Nagy sokára leért, bedöcögött a macskaköves udvarra, örült, hogy nem találkozik Mrs. Tysonnal, átkerekezett a hídon, azután kibukkant a völgyútra, amely ugyan poros volt, de mégis alkalmasabb a tevegelésre. Olyan gyorsan taposta a pedált, ahogy csak telt tőle a megfelelő méretnél legalább két számmal nagyobb női biciklin.

Beckfootra alig lehetett ráismerni. Elvonultak a mázolóok, a tapétázók. Még a lépcsőre is visszakerült a szőnyeg, s ismét a helyén állt valamennyi bútor. Dick a hallban ütközött Mrs. Blackettbe.

- Helló, Dick - mondta a Fruskák édesanyja. - Épp jókor érkezéél: mindjárt ebédelünk. A galambok csengője miatt jöttél? Épp most állítottam be. Pompásan működik, amióta a múltkor megjavítottad. Majdhogy meg nem süketülünk, ahányszor galamb jön...

- Ma én jöttem galamb helyett - mondta Dick.

- Örülök, hogy átjött valaki. Mindannyiótok számára van újság. A szüleitek holnapután megérkeznek Dicksonékhoz. Mrs. Walker és Bridget meg nálunk töltenek egy-két napot, mielőtt átköltöznének Holly Howe-ba. Utána meg, gondolom, valamennyien áttelepültek Vadmacska-szigetre. A bátyám is megérkezett már Angliába. Ma jött ez a képeslap, londoni bélyegzővel. A Tower-híd látképe, de szöveg csak ennyi van rajta: „Sokszor üdvözlöm Timothyt.”

- De hát megérkezett Timothy?

- Nem - rázta a fejét Mrs. Blackett. - De hát mit tehetek? Még csak azt sem tudom, London melyik csücskében tanyázik az én bolondos bátyám. Jellemző rá.

- Timothy biztosan kimúlt útközben - mondta Dick. - Valószínűleg az elégtelen táplálkozás következtében. Flint kapitány szörnyen szomorú lesz.

- Mondhatom, szívemből kívánom, hogy hagyja már abba ezt a világsavargást, meg hogy egész állatkertet küldözget haza. Elég bajom volt már a majmokkal meg a papagájjal is. Most meg holmi döglött gyíkok...

- Az örvösállat nem éppen gyík...

- Hát akkor krokodilusok - mondta Mrs. Blackett. Dick nem igazította helyre. Egyeseknek semmi érzékük az állattanhoz.

- Szabad Flint kapitány szobájában dolgoznom? - kérdezte Dick. - Meg kell csinálnom valamit, mire hazajön...

- Majd ebéd után - mondta Mrs. Blackett. - Gyere, talán akad neked is egy tányér.

És Dick egyszeriben azon kapta magát, hogy az ebédlőben ül, és hideg sültet eszik salátával. Rémes... A próbát el kell végezni, a savak ott várnak az üvegükben, Flint kapitány kis szobájában, a hall túlsó végében. De hát nem volt mit tenni, és Dick hamarosan rájött, hogy igazából farkaséhes. Kétszer-háromszor meg majdnem elaludt az asztalnál. Az arcáról ugyan, Dorothea tanácsára, igyekezett letisztogatni a szénport, de azért maradhatott rajta némi nyom.

- Biztosan alig várjátok már, hogy hazatérhesetek a sivatagból, és tisztességesen megfürödjünk - mondta Mrs. Blackett. Dick mesélt ugyan valamit a szénégetésről meg az olvasztásról, de nem sokat. A Fruskák édesanyja melegen érdeklődött a fűjtató felől, Dick pedig megnyugtatta, hogy nagyon jó hasznát vették, közölte továbbá, hogy Nancy kéri az ócska bőrtáskáját, mert egy kis bőr kell a foltozáshoz meg szögek... Dick a biztonság kedvéért elővette jegyzetfüzetét. „Hallasztal, jobb oldali fiók”, olvasta. Mrs. Blackett nevetett.

- Még örülhetek, hogy a fűjtató egyáltalán túlélte!

Aztán egyre olyasmit kérdezgetett Dicktől, hogy tetszik-e neki az új tapéta meg ilyesmit, amire ugyancsak nehéz volt válaszolni, hiszen egyre álmosabb volt, de a gondolatai szüntelenül az arany meg a királyvíz körül kerengtek.

Nagy sokára megebédelték, és a Fruskák édesanyja elkísérte Dicket a dolgozószoba ajtajáig.

- Tessék. Ha szükséged van valamire, csak keress meg. Itt leszek valahol. Alighanem örültök majd, ha elkezdődik a tanítás, Nancy annyira megdolgoztatott benneteket ebben a szünidőben. Mire van most éppen szükséged? Az Enciklopédiára?

- Arra is - mondta Dick. - De igazából... - Nem folytathatta. Mrs. Blackettnek tele volt a keze munkával. Már a folyosó végén tanácskozott szakács nénivel, mire Dick mögött becsukódott a dolgozószoba ajtaja.

Dick pontosan tudta, mire van szüksége, és azt is, hogy hol találhatja meg. Még szerencse, hogy az általános beekfooti felfordulásból Flint kapitány dolgozószobája kimaradt. A műszeres szekrény üvegajtaja nem volt bezárva. Ott volt a kis borszeszegő a helyén, mellette egy kék üvegben pedig a borsesz. Dick megtöltötte az égőt, egy darabig hagyta, hogy a kanóc jól megszívja magát, ő meg gyorsan fellapozta az Enciklopédiában az *Arany* címszót. Azután az asztalhoz telepedett, meggyújtotta az égőt, kibogozta az aranyport rejtő zsebkendőt, elővette a fűvócsövet, egy csipetnyi port beleszórt a faszéndarabkába fűrt lyukba, és elkezdte a műveletet. A borszeszegő sokkal többet ért, mint a gyertya, és Dicknek sikerült szép, erős lángot fűjnia a porra. De ezúttal sem volt nagyobb szerencséje, mint a táborbeli kísérletnél. A por most is vörösen izzó gömböskébe gyúlt - eddig minden megfelelt Dick reményeinek -, hanem amikor kihűlt, megfeketedett, és amikor késsel megnyomta, szétmorzsolódott. Újra

megpróbálta. Ez sem sikerült. Ördög vigye a gömböt! Kénytelen lesz a savpróbát magán az aranyporon elvégezni. Miért is ne? Ha sikerül, így legalább jól látszik majd, hogyan oldódik az arany.

A szekrényben, állványon, egy sor kémcső állt. Dick az egészet az asztalra tette, és kiválasztotta a legkisebbik kémcsövet. Kevés aranyport egy kis papírra szórt, és óvatosan belecsorgatta a kémcsőbe. Azt azután visszaállította az állványra, majd nekilátott a királyvíz elkészítésének. „Salétromsav és sósav - egyenlő arányban.” A salétromsavas üveg vaskos üveg dugója sehogy sem akart mozdulni. Dick nagyon félt, hogy a sav ki talál freccsenni Flint kapitány asztalára. Végül a zsebkendőjével körültekerte a dugót, és így jobb fogás esett rajta. Nem húzta ki mindjárt a dugót, de még így is betöltötte a szobát a sav fojtogató párája. A sósavas üveggel könnyebb dolga volt. Egy keveset beleöntött egy kémcsőbe, bedugaszolta az üveget, és félretette. Aztán, igen óvatosan, hogy lehetőleg be ne lélegezze a párát, hozzáöntött ugyanannyi salétromsavat. Kész. Itt a királyvíz. Dick úgy érezte, mintha egyedül volna az egész világon, két kémcsővel, két üveggel, a *Fémek könyvével* meg a nagy Enciklopédiával. Meg sem hallotta, hogy a házban mozgolódás támadt... Ajtónyílás-csukódás - akár egymillió mérföldnyire is lehetett volna, annyira nem jutott el a tudatáig. A hallban felcsendülő hangok szólhattak volna a Jupiteren vagy a Marson is. Dick nem látott, nem hallott, és másra se gondolt, csak a kísérletre, amit végre-valahára elvégezhet.

„Az arany királyvízben oldódik.”

Ez az egy mondat motoszkált az agyában. De vajon oldódik-e? Akármennyire igyekezett is fegyelmezni magát, azért bizony remegett a keze, mikor a királyvizet ráöntötte a kémcső fenekén lapuló csipetnyi, csillogó-villogó porra.

Mintha felforrat volna a folyadék. Buborékok szakadtak fel a porból, az meg úgy hullámozott a savban, mintha el akarna szabadulni. A kémcső átforrósodott. Dick egy pillanatra megrémült: hátha elpattan, és a sav szertefreccsen. De a forrás hamarosan csillapodott. A kémcső aljába üledék telepedett. Felette áttetsző, sárgás volt a folyadék. Dick a világosság felé tartotta. Eltűntek a csillogó szemcsék, fénytelen üledék maradt a helyükben. A fém por feloldódott. Dick arcára lassú, boldog mosoly terült. Mégiscsak arany!...

Aztán nagy sokára ráébredt, hogy a dolgozószoba ajtaja nyitva van, és Flint kapitány áll a küszöbön, maga Flint kapitány, vörösebbre sült az arca, mint valaha, szélesen mosolyog, és zöld selymezsebkendővel törölgeti kopasz fejét. Flint kapitány az asztalra dobta nemezkalapját, behozta a hallból tarkabarka hajó címkéssel teleragasztott bőröndjét, becsukta az ajtót, és nevetett.

- No, professzor, ezúttal miben mesterkedsz? Legutóbb csillagászkozás közben kaptalak rajta az öreg Úszóház kabinjában. Hát ez micsoda? Kémia?

- Arany - felelte Dick.

- Arany?! - álmélkodott Flint kapitány. - Csak azt ne mondd, hogy rákaptál arra a nyomorúságos holmira. Arany, ezüst... Megfogadtam, hogy soha életemben hozzá nem nyúlok egyikhez sem. Eleget fecseleltem az időmet... Hahó! Hát abban a kémcsőben mi van?

- Királyvíz - mondta Dick. - Meg aranypor. És szép rendesen eltűnt.

- Micsoda? - kérdezte Flint kapitány. - Mi tűnt el?

- Feloldódott - mondta Dick. - Az arany a királyvízben. Egy kicsit ugyanis félttem, hogy talán mégsem arany.

- De drága öregem - mondta Flint kapitány -, a királyvízben jóformán minden feloldódik. A vicc az, hogy az arany nem oldódik fel semmi másban...

Dicknek elborult az arca.

- Már megint elszúrtam! Külön kellett volna előbb megpróbálnom a salétromsavval meg a sósavval. Szabad mindegyikből még egy-egy csöppet elvenni?

- Csak rajta - biztatta Flint kapitány. - Maradt még aranyporod?

- Egészen kevés. De szabályszerűen törtük és mostuk.

Flint kapitány a kisujjával megdörzsölte a Dick zsebkendőjén maradt port. Azután elővett egy nagyítólelencsét, és a csillogó szemcsék fölé tartotta. Nagy sokára szólalt meg:

- Szerintem ez tökéletes rézpirit! Csak nem az én közetmintáimat törtétek össze?! Honnan szereztétek?

- A Magashegyről - mondta Dick. - Rém sokat kimostunk már, de aztán baleset történt az olvasztókemencénkkel...

- A mitekkel?

- Az olvasztókohóval - mondta Dick. - Tönkrement az egész, elkeveredett a hamuval, a tégely pedig eltört... Izé... a te olvasztótégelyedet használtuk fel ugyanis... Kölcsönvettük... Csak egy volt olyan, amelyiknek a mérete megfelelt. Nancy azt mondta, nem fogsz haragudni. Az aranyat ugyanis neked szántuk.

- Nekem? De hát mi ez az egész? Egy árva kukkot nem értettem abból, amit a húgom összefecsegett.

- Igazából nem is tudott róla - mondta Dick. - Legalábbis nem mindent.

Flint kapitány odahúzott egy széket az asztalhoz, és letelepedett. - Nézzük csak ezt a kémcsövet. Mit mondtál, mi van benne? Salétromsav, sósav meg ilyen por?... Nézd csak meg ott a polcon, találsz egy üveget szalmiákszesz felirattal... Az az. Húzd ki a dugót. Önts ide egy kicsit... Úgy...

A szalmiákszesz cseppenként szivárgott a kémcsőbe. Megint sístergés támadt. A tiszta folyadék sűrűn gomolygott, azután ragyogó kékre változott.

- Tessék! - mondta Flint kapitány. - Vörösréz. Mi a csudából gondoltátok, hogy arany?

Dick elmesélte a tervet meg Palafejtő Bob történetét.

Flint kapitány félbeszakította.

- És a fiatalember elment a háborúba, és magával vitte a titkot. De hiszen ezt a történetet már én is hallottam, kisfiú koromban! Harminc esztendővel ezelőtt a dél-afrikai háború volt, azelőtt a zulukaffer háború vagy a krími háború, és merem állítani, hogy száz esztendeje Palafejtő Bob nagypapája arról az aranyról mesélt, amit egy fiatalember egész biztosan kibányászott volna, ha el nem viszik a waterlooi csatába! De hát hol találtátok ezt a rezet? Nancynek sejtelve se lehetett róla...

Dick belefogott a magyarázatba, de alighogy szóba hozta a régi fejtést meg a kvarcot, Flint kapitány felugrott.

- Kvarc... Vörösréz... Az egyik régi fejtés. Van itt belőle?

Dick elővett a zsebéből egy darabot.

Flint kapitány elvette, a tenyerében latolgatta, alaposan szemügyre vette, aztán a zsebkésével megkapargatta azt, amit Dick aranyának nézett.

- Puha, mint a vaj - állapította meg izgatottan. - Sok van belőle?

- Rengeteg. Susan nem engedte, hogy robbantsunk. Csak kalapáccsal meg vésővel dolgoztunk. És én meg voltam róla győződve, hogy arany. Rémes csalódás lesz a többieknek.

- Tudod-e, hogy ennél dúsabb rézeret még nem is láttam? - kérdezte Flint kapitány. - Ha a többi is ilyen, vagyont szerzünk belőle! Arany...! Kinek kell arany, ha ilyet talál? Hiszen tudtam én, hogy van réz a környéken. Csak Timothy el ne veszett volna...

Dicknek hirtelen eszébe jutott, hogy Nancy meg a többiek az arany miatt lesznek elkeseredve, de Flint kapitánynak is lesz min szomorkodnia.

- Nem érkezett meg - mondta. - Az a legnagyobb baj, hogy senki sem gondolt rá, milyen kár a tengerbe temetni, ahelyett hogy hazahozták és kitömték volna. Akármelyik múzeum nagyon örülne.

- *Miről* beszélsz te? - kérdezte Flint kapitány.

- Amint megjött a táviratod, mi felkészültünk a fogadására - folytatta Dick. - Hogy ide tegyük a szobádba.

Flint kapitány pillantása követte Dickét. és megpihent a trópusi erdőn, a csomagolóládából készült ólon, az „Isten hozott” felirattal meg a virágdísszel. Közelebről megnézte, és kitört belőle a hahota.

- Hát, hiába is mondanám, hogy mindent megírtam... A levél ott maradt a zsebemben; a hajón találtam meg. Szegény jó Timothy! - Flint kapitány a térdére csapott, és nevetett, nevetett, nem tudta abbahagyni.

- Rábíztad egy hajópincérre, hogy gondolzza?

- De hát mit gondoltatok, micsoda Timothy?

- Örvösállat - felelte Dick. Rögtön el is mondta, hogyan jutott erre a következtetésre.

- Annyira azért nem vastag a bőre - nevetett Flint kapitány. - No, a hálókamráját mindenesetre így hagyjuk. Széna?... Fűrészpor?... Igazán nem is kívánhat kényelmesebbet. Egek! Hát ez meg micsoda?!

A hirtelen zaj bizony még Dicket is megijesztette.

Br!r!r!r!r!r!...

Senkinek sem lehetett kétsége afelől, hogy a galambcsengő ismét tökéletesen működik.

Flint kapitány bejárta ugyan a fél világot, de tulajdon bevallása szerint ezúttal úgy megijedt, hogy egy krajcár se maradt a zsebében.

Br!r!r!r!r!r!...

A tálca meg a csengő zaját pompásan felerősítette a konyhafolyosó. Fűlsiketítő volt a lárma, olyan fenyegető, olyan nyugtalanító, mint az alvó füle mellett hirtelen megszólaló ébresztőóra.

- Ez meg már mi az ördög?!

Br!r!r!r!r!r!...

- Az egyik galamb - magyarázta Dick. - Fura, hogy elküldték, pedig én is itt vagyok...

Br!r!r!r!r!r!r!...

- Nem lehet elállítani? - tudakolta Flint kapitány. Két tenyerét a fülére tapasztotta.

Dick már hallotta. amint Mrs. Blackett rohanvást közeledik az emeletről. Kint termett a hallban.

- Mindjárt elállítom. Biztosan nekem üzennek, valami még eszébe jutott Nancynek, amikor már elindultam.

Mrs. Blackett megnyugodva visszafordult; felment, hogy rendbe hozza Flint kapitány szobáját.

Dick kifutott a hátsó ajtón, át az udvaron, aztán fel a lajtorján a galambpadlásra. Kint az udvaron nem volt annyira iszonyatos a zaj. A galambpadláson Szaffó nem is sejtette, micsoda éktelen ribilliót támasztott a házban. Békésen beszélgetett Homérosszal és Szofoklészsal, közbe-közbe egy kis vizet ivott. Dick visszakattintotta az érintkezőt. A csengetés elhallgatott.

Meglátta a Szaffó lábára húzott gumigyűrű alá dugott parányi papírtekercset. Eddig még sosem vett át üzenetet. Mindig Peggy vagy Titty, Roger vagy Nancy fogta meg a galambokat. Az ő dolga a technikai berendezés: a huzalok, elemek, csengők. De hát itt az üzenet, át kell vennie. Turbékolt, burrogott a galambnak, úgy, ahogy a többiektől hallotta, Szaffó pedig, némi tétovázás után, kegyesen hagyta magát megfogni. Vajon mi lehet a levélben? Biztosan az aranyról valami. Vajon mit szólnak majd a bánatos hírhez, hogy nem is arany? Dick kihúzta a papírt, és kitekerte. Rövid üzenet. Első olvasásra jóformán fel se fogta. Elolvasta újra.

TŰZ! SEGÍTSETEK! GYORSAN!

Viccelnek? Nem, ez nem lehet vicc. Dick a következő pillanatban már kint volt a padlásról, rácsapta az ajtót a meglepett galambokra, leugrott a lajtorja utolsó nyolc fokán, orra bukott, felugrott, és beszáguldott a házba.

- Szeretném megnézni azt a csengetős herkentyűt - mondta Flint kapitány, akibe beleütközött a folyosón.

Dick az orra elé tartotta a kis papírdarabot, Titty kétségbeesett üzenetével.

- Ettől féltünk egész idő alatt - mondta.

- Hol vannak? - kérdezte kurtán Flint kapitány.

- A Magashegy sarkában, Tysonék tanyája fölött. A tábor legalábbis ott van...

Flint kapitány kirohant a kertbe, felnézett a völgyben a Kangcsendzönga felé meg a Hangás Szirt hosszú taréjára, a túlsó oldalon, amelynek a tetejét Magashegynek hívták.

Igen. Homályos, párás volt az ég. Füst szállingózott át a gerincen.

Dick még ki sem ért utána a kertbe, Flint kapitány már bent volt megint a házban.

- Molly! - kiáltotta, olyan hangon, hogy Mrs. Blackett menten felbukkant a lépcső tetején.

- Mi baj, Jim?

- Mi az öreg Jolys telefonszáma.

- Hetven- valamennyi... Ott van a telefon mellett a táblája. Miért kérded?

- Tűz van a Magashegyen. Hozd ki a kocsit, míg telefonálok.

Flint kapitány futott a telefonhoz. A falra szegezve ott díszelgett a kis tábla, amit Jolys ezredes saját kezűleg gépelt:

TARLÓTŰZ	ERDŐTŰZ
TŰZ ESETÉN HÍVJA FELLSIDE 75-ÖT	
T. E. Jolys ezredes	

Flint kapitány felemelte a kagylót, és hevesen megütögte a villát. Mrs. Blackett sápadtan kifutott. Dicknek nem volt ideje elhatározni, mit is csináljon. A telefonközpont jelentkezett.

- Fellside 75-öt kérem - mondta Flint kapitány. - Nem, nem hetvenhetet... Hetvenötöt! Ő mint ökör, T mint tinó... Igen! Hetvenöt!... Halló! Halló! Jolys? Itt Turner. Igen... Ma délután... Figyelj! Tűz van a Magashegyen... Micsoda? Igen... Ahogy nézem, alaposan elharapózott. Dundale felől fúj a szél. Déli. Helyes...

Az udvarról csatazaj hallatszott. Mrs. Blackett beindította az öreg tragacsot.

- Gyere, Dick! Ugorj be!

- Mi lesz a tevé... a kerékpárral?

Flint kapitány felkapta és a hátsó ülésre rakta. Kormányára, elülső kereke égnek meredt. Az elülső kerék még forgott. Dick is bemászott utána. Mrs. Blackett átengedte a vezetőülést Flint kapitánynak.

- Istenem, istenem - mondogatta -, nem lett volna szabad megengednem, hogy ebben az aszályban kint táborozzanak.

- Semmi baj, Molly - nyugtatta Flint kapitány. - Ne aggódj.

Sebességbe tette a kocsit. Az öreg tragacs felismerte régi gazdáját, és nyomban engedelmessékedett. Kikanyarodtak a kapun, az országútra. Flint kapitány sebességet váltott. Második... harmadik...

- Kapaszkodj, Dick - szólalt meg a kapitány. - Csak lejtőn megy nyolcvannal, de a kanyarokat jól, fürgén veszi...

A keskeny út pedig ugyancsak kanyargott. Dick meg a tevé néha megosztottak egyetlen ülésen a kocsit egyik oldalán, aztán átcsusszantak a másikra. Kapaszkodott, ahogy csak bírt. Az öreg tragacs még soha életében így nem száguldott. Még az első ülésen is ide-oda lódult Mrs. Blackett meg Flint kapitány, ahogy a vén kocsit átszökött a hepehupákon, gödrökön. Nem beszélgettek. Csak egyetlenegyszer hallotta Dick, amint Flint kapitány megszólal:

- Rajta, öreglány! - de ez természetesen a tragacsnak szólt, nem a húgának. Ahogy iszonyatos csörgés, zörgés, csörömpölés közepette felfele száguldottak a völgyúton, megpillantották az erdő fölött szállingózó sötétszürke füstöt. Mi történt odafent? Mikor fogott tüzet az erdő? Leégett-e a tábor? Dick előtt felrémlt a kép, amint lábujjhegyen kióvakodott, Dot és Titty és Roger még ott aludt a sátrában... És az arany nem is arany. Minden, de minden elromlott. És most mindennek a tetejébe ez a rémség... Mi lesz, ha későn érkeznek?!

A kocsit két keréken vette a következő kanyart, átzúgott a hídon, egyik sárvédőjével súrolta a korlátot, és bevágta Tysonék udvarára. Nem volt ott egy lélek sem. Mrs. Blackett kiugrott a kocsiból, átfutott az udvaron s fel az ösvényen az erdő felé.

- Mindenki a tűznél van - mondta Flint kapitány. - Nézd csak! Jól van. Hozzál te is egyet.

Eltűnt a tűz-seprűk takaros kazla, de három-négy seprű még ott hevert a földön. Flint kapitány felkapott egyet, és a húga után száguldott. Dick is felvett egyet. Flint kapitány után futott, fel a kanyargós ösvényen. Tevegelni se volt valami könnyű. De most, ezzel a tűz-söprűvel... A szíve majd kiugrott a bordái közül. Lélegzete elakadt. Tovább. Tovább. A lába sajgott. Megcsúszott, megrándította a bokáját, de siettében nem is érezte. Ott van Mrs. Blackett... Utolérte. Elhagyta. Épp csak egy pillantást vetett közben az arcára. Kapaszkodott tovább, elszántan. Már hallotta a tűz pattogását. Minden egyes ziháló lélegzetvételnél orrába-torkába hatolt az égő harasztos csípős szaga. Levette válláról a tűz-seprűt. Húzta maga után a földön. Aztán felemelte megint. Mindjárt fent leszünk. Az aranyat oldja a királyvíz. Milyen tuskó is voltam! Vajon Dotnak nem esett baja? Füst kavargó sűrűn a fák között. Valaki kiabál...

Harmincnegyedik fejezet

A BENNSZÜLÖTTEK

- Mi hárman úgyse bírunk vele - mondta magában Titty. A szikla repedéseiben lángkígyók kúsztak. Alig taposták el, csapták agyon az egyiket, már felbukkant a másik. Dorothea, hátán a becses *Haramiával*, minden erejét beleadta a csapkodásba. Roger is hadakozott a tűz-seprűvel. De mind a hárman abba-abbahagyták, mert el kellett fordulniuk a vakító füsttől, és Titty jól tudta, hogy a küzdelem már nem tart sokáig. Ha csak egy pillanatra is megfordul a szél, és a vízmosáson lezúdul a füst meg a láng, menten tüzet fog az erdőben a száraz avar, és sündisznó ide, sündisznó oda, nekik hármójuknak bizony futniuk kell, ha kedves az életük.

És ebben a pillanatban segítség érkezett. Méghozzá egyszerre mindenfelől.

Egy nyurga, hosszú lábú, szürke flanellruhás férfi nyargalt át a füstön. A kalapját ugyan elvesztette, Titty mégis ráismert. Sose hitte volna, hogy ennyire megörülhet neki.

- Van még tűz-söprűnk! - kiáltotta Roger.

- Add csak a tiédet - mondta Tökfödő, és már járt is a keze, akár a cséphadaró.

És ott volt John, Nancy, Peggy és Susan.

- Semmi bajotok? - pihegte Susan.

- Egy kicsit megégettem a kezemet - jelentette Roger.

- Tégy rá vajat! - utasította Susan.

- Semmi bajuk, John - mondta Nancy. - Gyerünk a többi seprűért. - Lerohantak a táborba, és egy perc múlva már ott voltak megint.

Az erdő szélén futva felbukkant Atkinsonék három embere, mindegyikük tűz-seprűt szorongatott.

Tökfödő körülnézett és meglátta őket. Akármit lehet rá mondani, de annyi biztos: pontosan tudja, tűz esetén mi a teendő. Atkinsonék emberei ismerték, és a következő percben a földművesek meg az aranyásók fej-fej mellett dolgoztak, mint holmi rég összeszokott brigád.

- Ne hagyják, hogy ezen az oldalon megvesse a lábát! - kiáltotta Tökfödő, az emberek meg visszakiáltottak:

- Nem hagyjuk!

Aztán felbukkant Robin Tyson meg Tysonék bérese, ők is tűz-seprűvel, s beálltak ők is a csatasorba. Amint egy lángnyelv felbukkant a szikla repedéseiben nőtt száraz fű közt, már le is csaptak rá.

És akkor megjelent a színen Mrs. Tyson.

- Hát mégis felgyújtották, Nancy kisasszony! Nincs, ami megállítsa. Tegnap kellett volna hazaküldjem magukat. - És mire Nancy akár csak a száját kinyithatta volna, Mrs. Tyson már csapkodta is a lángokat a fia mellett.

Roger bevajazta megégett kezét. Hőségtől és méltatlankodástól kivörösödve lépett oda Tittyhez. Mrs. Tyson ugyanis felfele jövet átszáguldott a táboron.

- Azt hiszi, hogy mi gyújtottuk fel - mondta Roger.

- Pedig nem is - mondta Titty. - Megmondta...

És ekkor megpillantotta Susant. Susan arcáról az előző pillanatban még elégedettség sugárzott; boldog volt, hogy nem esett bajuk. De most meghallotta, mit mondott Mrs. Tyson. Titty szemébe könny szökött. Soha, soha, senkinek nem volna szabad Susant így megbántani...

Valamelyest tisztult előttük a füst. Tökfödő parancsokat osztogatott.

- Ti, gyerekek, itt maradtok, és vigyáztok, hogy fel ne lobbanjon! Gyerünk, emberek! Az erdő szélére... Lesz valaki a túlsó oldalon?

- Ott van Low-ék tanyája Watersmeetben - felelte Atkinsonék egyik embere. - Hanem ott csak egy öregember van meg egy gyerek.

- Ha a szél meg nem fordul, meg tudjuk fékezni a tüzet, hogy bele ne kapjon az erdőbe! - kiáltotta Tökkencs. - Hanem már ahol a sziklának vége, százan se tudnák megfékezni. - És elszárgult a sziklafal mentén, a sötétbarnán gomolygó füst felé.

Tittyt Nancy velőtrázó üvöltése rezzentette fel:

- Jim bácsi!

Megfordult. Valóban Flint kapitány sietett feléjük, kezében tűz-söprűvel. Sietősen végigszámolta az aranyásókat:

- Nancy... Peggy... Titty... Susan... Dorothea... John... Roger... Rendben.

- Ide figyelj - mondta Nancy. - Nem mi okoztuk! Pedig azt hiszik.

- Helyes - mondta Elint kapitány. - Én nem is...

Hirtelen elhallgatott.

- Micsoda! - kiáltott fel. - Hahó! Ki az ott? No de ilyet...!

- Illetéktelen beható - magyarázta Dorothea.

- Az aranyunkra pályázik - tette hozzá Titty.

- Egész idő alatt kémkedett utánunk, és összeszűrte a levelet Palafejtő Bobbal... Minden erőnkre szükség volt, hogy el tudjuk távolítani...

Flint kapitány azonban ügyet sem vetett rájuk. Két kezéből tölcserűt formált a szája előtt, és egyetlen szót üvöltött bele, egyetlenegy szót csak:

- *Timothy!*

És Tökfödő hátranézett, intett, és csapkodta tovább a lángokat. Flint kapitány öles léptekkel sietett feléje.

A fáradt, szutykos aranyásók tátott szájjal bámultak egymásra. Még egyikük sem tudott megszólalni, amikor Dick, csuromvizesen, felbotladozott a vízmosásban.

- Dotnak nincs baja?... - lihegte.

Ledobta tűz-seprűjét, aztán vadul letépte a szemüvegét. Ugyancsak kimelegedett, ahogy rohant felfele az erdőben, és nem látott semmit, mert a veríték a szemüvegére csorgott.

- Dick, Dick - kérdezte izgatottan Dorothea -, arany?...

A tűzoltás izgalmi közepette, no meg a rémséges felfedezés hatására, hogy Timothy, akit szívük minden melegével vártak, nem más, mint Töfködő, akit viszont ellenségnek tekintettek - megfélemlítettek minden másról. Dorothea kivételével. Hogyan is feledhette, mikor az egész expedíció sikere Dicken áll vagy bukik? Arany vagy nem arany?

- Tévedtem... - lihegte Dick. - Egyáltalán nem arany. Hanem réz. Elint kapitány bizonyította be. Szalmiákszesz hatására az anyag megkékült...

Csapás csapás után.

Aztán megjelent Mrs. Blackett: nem tudott lépést tartani a száguldó Dickkel a Tysonék erdejében vezető meredek ösvényen. Ő is gyors névsorolvasást tartott.

- Nancy... Peggy... Titty... John... Susan... Hol van Dorothea?! Jó, látom már. És Roger? Semmi bajod? Mit csináltál a keziddel? Jaj, gyerekeim, mit mondtak volna a születek, ha...

- Semmi bajunk, anya - mondta Peggy. - Mindenki épségben.

- Képzeld, Timothy itt volt egész idő alatt! - mondta Nancy.

- Nézd, ott van Jim bácsival. Majdnem megégett, mert elaludt a bányánkban...

- Vigyázz, Susan! - kiáltotta John. - A lábad előtt izzik egy kis darabon!

- Segítség! - sikoltott Dorothea. Vadul csapkodta a száraz bozótban hirtelen fellobbanó alattomos kis lángokat.

- Phú, micsoda füst! - köhögött Mrs. Blackett. - Van egy fölösleges tűz-söprűtök?

- Tessék, itt az enyém - mondta Roger. Bevajazott, bekötözött kezével nemigen boldogult a táborból hozott új tűz-seprűvel.

A tűz nagyja most a Magashegy sziklás pereme mentén zúdult végig. Flint kapitány, Timothy és a földművesek követték, keményen küszködtek, hogy át ne csapjon a köves fennsíkon, át az erdőbe. Egyik-másik alak ki-kibukkant a gomolygó füstből, vadul csépelte tűz-seprűjével, aztán megint beborította a füst. Az aranyásók a már kiégett rész szélén harcoltak a fel-fellobbanó tüzek ellen. Nehéz volt észrevenni a szikrákat, míg váratlanul fel nem lobbantak. Egy szörnyű pillanatban egy kis magyalfa, a szikla alsó végében, közel az erdőhöz meg a túskebozóthoz, egyszer csak tüzesőben robbant szét, mint a tűzijáték. Szerencsére John és Nancy még idejében eltaposta körülötte a fűvet.

Ismét kibukkant a füstből a kétségbeesett Mrs. Tyson.

- Most aztán semmi meg nem állíthatja - mondta. - Itt a szikla mentén tán visszaszorítják, de ha elér a Zöldhátig, nincs, ami útját állja. Hát mondhatom, Mrs. Blackett, ezt nem gondoltam volna. Hogy miért is nem küldtem haza őket tegnap! De ezután soha, soha többé...

- De Jolys ezredes... - kezdte Mrs. Blackett.

- Jolys ezredes! - kiáltott fel keserűen Mrs. Tyson. - Mi hasznunk Jolys ezredesből? Ki szól neki? Mire azok odaát meglátják a füstöt, lángban áll az erdő, és por és hamu marad az egész völgy helyén...

Elhallgatott, fűlött.

- Mi az? - kérdezte Roger.

Duda harsant, régi-régi, négyhangú duda, mint valamikor régen a postakürt, mielőtt még az autó kiszorította volna a forgalomból az utazóbatárokat. A dudaszóra másik válaszolt, közelebbről.

Ta-rá-rá-rá... Ta-rá-rá-rá...

A távolból tucatnyi autóduda felelt.

- A tűzoltók! - kiáltott fel Nancy. - Jolys ezredes önkéntesei! De hogy a csudába kerülnek ide ilyen hamar?

- Mihelyt megkaptuk az üzenetet, telefonáltunk.

- Miféle üzenetet?

- Elküldtük Szaffót - magyarázta Roger.

- Írtam egy levelet - tette hozzá Titty. - De nem gondoltuk, hogy egyenesen hazaszáll...

Nancy vad indiántáncot járt.

- Hurrá! - kurjantotta. - Jól van, matrózok! Jó öreg Szaffó! John! Susan! Peggy! Halljátok?! S. O. S.-jelzést küldtek galambpostával! És Szaffó kivételesen egyenesen hazaszállt!

- Még hogy az a galamb... - kezdte kételkedve Mrs. Tyson. Valahol az erdőben harsány kiáltás hangzott. Aztán válaszolt rá a másik. Újra felbőgtek a kürtök.

- Van még remény! - kiáltott fel Mrs. Tyson, és már ott se volt.

Esteledett, mire kiderült, hogy sikerült eloltani a tüzet. A völgy megmenekült. Jolys ezredes meg az önkéntesei épp idejében felégettek egy széles sávnyi földet a tűz útjában, hogy amikor a lángok oda értek, nem volt mibe kapniuk. Fekete tengerré vált a Magashegy, rajta fehér tajték a hamu. Észak felé tisztult a füst, kiemelkedett belőle a Hangás Szirt.

- Palafejtő Bob talán nem is tudja, hogy tűz volt - vélte Dorothea, mert eszébe jutott a hegy mélyében magányosan munkálkodó vén bányász.

Flint kapitány, Timothy, Atkinsonék emberei meg Tysonék lassan közeledtek a Magashegy peremén, tűz-seprűjüket vállukra vetették.

Mrs. Tyson egyenesen az aranyásókhoz lépett, akik a Nagy Falról kémlelték a tájat.

- Hát - szólalt meg -, úgy látszik, tévedtem, mikor azt hittem, hogy maguk gyújtották fel a bozótot. Tudhattam volna, ha maguk csinálják, először az erdő kap lángra. Már megbocsássanak, de hát az ember ilyenkor elveszíti az eszét. S ha itt nincsenek, maguk meg a galambjaik, leégett volna valamennyi tanya, a lekaszált széna meg az egész, mire valaki is megtudja. Hát köszönöm, maguknak is, de meg a galambjuknak is. Mrs. Blackett, a gyerekek maradhatnak bátran az erdőnkben, amíg csak a kedvük tartja. S jöhetnek máskor is, amikor csak akarnak, s ameddig tetszik. Ej, Robin! Ne bámulj már! Tűz ide, tűz oda, a teheneket meg kell fejni. Későre jár. - És Mrs. Tyson, Robin meg a béres már ment is lefele az erdőben.

- Hát ez el van intézve - sóhajtott Mrs. Blackett.

- Úgy látszik, meghódítottátok Mrs. Tysont - mondta Flint kapitány.

- Mindegy - vont vállat komoran Nancy. - Most már úgyse számít. Elpocsékoltuk a két hetet, kudarcot vallottunk...

- Kudarcot?! - kérdezte Elint kapitány. - Már miért vallottatok volna kudarcot?

- Nem arany - felelte Nancy. - Dick azt mondja, csak réz.

- De hiszen mi épp rézre vadászunk! - nevetett Flint kapitány.

Harmincötödik fejezet

ITT A VÉGE

Az aranyásók végre-valahára meghallhatták az egész történetet. Flint kapitány meg Timothy Dél-Amerikában aranyat kerestek, de egy szemernyit se találtak. Egy magas hegy oldalán az angol bányászatról beszélgettek, a hegyvidék hajdani rézbányáiról meg arról, hogy a hegy gyomra még most is rejt rezet, amire a hajdani bányászoknak nem sikerült rábukkanniok. Az érckutatás új módszereit is emlegették, amelyeket az egykori bányászok még nem ismertek. És menten el is határozták, hogy megpróbálkoznak a dologgal.

- Emlékeztem rá, hogy láttam én egyszer valamit a Magashegy fölött - mesélte Flint kapitány. Timothy indult haza elsőnek, és levelet kellett volna vinnie Mrs. Blacketthez. - Meg is írtam a levelet - mondta Flint kapitány -, aztán mikor már egy hete hajókáztam, szép rendesen meg is találtam a zsebemben. De nem sokat törődtem vele. Timothynak megadtam előzőleg a beckfooti címet, és megmondtam, hogy keresse meg Palafejtő Bobot. Meg aztán táviratoztam is. Álmomban se jutott volna eszembe, hogy a barátom röstell hozzátok bekapogtatni.

Még a napbarnított bőr meg a rákenődött korom alatt is látszott, hogy Timothy elvörösödik.

- Azért táviratoztam, hogy engedjétek be a szobámba, hogy hozzáférjen a térképeimhez meg a többihez. No de hiszen így meg egy aranyásó kezébe került minden...

- Borzasztóan sajnálom azt a tégelyt - mondta Dick.

- Ördög vigye a tégelyt! - legyintett Flint kapitány. - Hanem most már szeretném látni, hol találtátok a rezet.

- Gyerünk - indult Nancy. A füstölgő Magashegyre pillantott.

- Ki mikor evett utoljára? - érdeklődött Mrs. Blackett.

- Száz esztendeje! - jelentkezett Roger.

- Főzzünk vacsorát mindenkinek! - ajánlotta Susan.

- Főzzünk - egyezett bele Peggy.

- Segíthetek? - kérdezte Mrs. Blackett.

- Jelezzetek, ha kész - szólt vissza Nancy. - Addig bőven odaérünk meg vissza.

Füstfoszlányok szállingóztak a megfeketedett talajról. Az elégett harasztos hamuja szétfreccsent, ahogy ráléptek. A vöröslő hangából más sem maradt, mint a megfeketedett szarak - mint megannyi villámsújtotta törpe fatörzs.

- Mintha tűzhányón járnánk - mondta Titty.

Messze lent, a Hangás Szirt lábánál még szorgoskodtak Jolys ezredes önkéntes tűzoltói.

- Igazán nem becsületes játék - mondta Roger. - Ennyi ember egy kicsi tűz ellen.

- Hagyd csak - csillapította John. - Jól van így. Szépen elbánt volna velünk az a tűz, ha idejében be nem iszkolunk a bányába.

- Gondolj csak arra, mi van, ha Szaffó nem ilyen rendes! - tette hozzá Dorothea.

Flint kapitány és Tökfödő együtt mentek, és elmerültek a rézzel kapcsolatos témák megtárgyalásába. Dick mellettük botorkált, és igencsak igyekezett megérteni mindent.

- A kihalt ért megtaláltam - mesélte Tökfödő, és a Magashegy túlsó oldalára mutatott, a Kangcsendzönga lejtőjére pingált fehér foltokra.

- Bocsánat - szólt közbe Dick. - Mi az a kihalt ér?

- Szétbomlott érc - magyarázta Flint kapitány. - Önmagában értéktelen, de annak a jele, hogy lejjebb telésre bukkanhatunk.

- A kihalt érrel nem volt semmi baj, könnyen megtaláltam. Vörös, málladozó por, különbet még sehol se láttam. Csak azt nem bírtam kisütni sehogy, hova bújik a telér. A kihalt érnek egyszerűen vége szakadt. Más jó ércet nem is láttam, csak azt a néhány darab követ, amit ma reggel találtam.

- Mármint a miénket - kottyant közbe Nancy.

- Igen - bólintott Flint kapitány. - Dick szavaiból ítélve ti rábukkantatok. Timothy, barátom, lepipáltak!

A vágat pereméhez értek. A sziklákat néhány füstfolt tarkította, de különben valósággal kifehérlettek az elszenesedett környezetből.

Timothy elővette agyonforgatott, elrongyolódott térképét.

- Ide nézz, Jim! Itt a kihalt ér... Azok a fehér foltok megfelelnek ennek a vonalnak itt... A térképen vörössel jelöltem. Errefelé kell tartania, de a telér egyszerűen elbújt.

- Majd mindjárt megmutatjuk - mondta Nancy. Régi modora már-már visszatért. Arany-e vagy sem? Mindenesetre az, amire Flint kapitány vágyott, és akkor minden rendben van. Nancynek percről percre jobb kedve támadt. - Mindjárt megmutatjuk - ismételte. - Természetesen a tulajdonjog a miénk. A figyelmeztető táblánk elégett, de a területet kitértük.

Lefutott a vágat oldalán, átszökött rajta, és mutatta az utat a bányába. Most már nem volt annyira rejtve, mert a nyílást borító hanga leégett.

- Erre - mutatta, és már be is bújt a bányába.

- Hahó - szólalt meg Flint kapitány, amint odabent felegyenesedett. - Itt valaki dolgozik.

- Elfelejtettük eloltani - pillantott John a viharlámpásra. Még égett, a falba vert kampón.

- Hát ez itt meg az én öreg mozsaram vajon?

- Kölcsönvettük - mondta Nancy.

- És hol a telér?... Az áldóját, Timothy, látod, amit én látok? Ide azt a lámpát, hadd nézem egy kicsit közelebről. - Felemelt egy kalapácsot, és buzgón kopácsolta a kvarcot. - Telér - állapította meg. - Jobb, mint reméltem.

- Telér bizony - bólintott Timothy. - Én meg itt voltam bent ma délután, és még akkor se vettem észre.

- Mert az ellenkező irányba nézett - mondta Nancy. - Mi is, amíg el nem vonult a tűz.

- De hát hogyan találtátok meg? - kérdezte Flint kapitány.

- Én találtam meg! - közölte Roger.

- De hogyan?

- Kalapáltam egy kicsit, leesett egy darab kő, és ott volt.

- Lehet, hogy a hajdani jó bányászok egy ujnyival hamarabb hagyták abba? - tündött Flint kapitány. - Hát, Timothy, mi szépen lemaradtunk a vonatról. Roger meg a többiek testhosszal megelőztek. Jobb, ha feladjuk. Hacsak nem hajlandók részvénytársaságot alapítani, és bevenni minket is...

A lámpás pislá fényénél mindenki Nancyre nézett.

Hisz ő éppen ezt akarta! A többiek azt várták, hogy kapva kap az alkalmon. Nancy azonban eltökélten összeszorította száját, igyekezett a tekintetere is komorságot erőltetni, és kétkedő pillantást vetett Flint kapitányra.

- Hm... - csak ennyit mondott.

- No, Nancy, legyen benned belátás.

- Feltételeim vannak.

- Halljuk.

- Nincs több csavargás a nyári szünetben - mondta Nancy. - Vadkacsavadászat Dél-Amerikában meg ilyesmi.

- Ezt úgyis csak akkor tudjuk kitermelni, ha itthon maradunk - mondta Flint kapitány. - Ezért jöttem haza.

- Igen?! Hát velünk mi lesz? - kérdezte méltatlankodva Nancy. - Termelhetsz eleget iskolaévben. Na mondjuk, egy kicsit szünetben is. De mire jó az Úszóház, ha sose vagy ott?

- Halljam, mit akarsz tőlem!

- Mihelyt a Fecskék édesanyja megjön, két hajónk lesz. Dick és Dorothea pedig még sose látott vízicsatát.

Flint kapitány Töködökhöz fordult.

- Ketten nyolc ellen. Timothy, öregem, nem tudod, mibe keveredtél. Várj csak, míg végigsétálnak a korláton, és belelépsz a nagy semmibe, egyenesen a hideg vízbe, a cápák közé! Hát nem bánom, Nancy. Neki se fog ártani. Titty, figyelj csak: csinálnál nekem új lobogót? Az öreg elefántot bizony megették a molyok meg a penész. Nem lehetne például valami örvösállatfélét?...

Mindenki nevetett, Töködö kivételével. Ő is elmosolyodott udvariasságból, mint amikor valaki nem érti, hogy mi itt a vicc.

Aztán persze Roger figyelmeztette a társaságot, hogy Susan és Peggy meg Mrs. Blackett nyilván már türelmetlenül várja őket. Elindultak hát visszafelé.

Dick nem sokat szólt eddig, de most kérdezett valamit Nancy kapitánytól.

- Gondolod, igazán nem baj, hogy tévedtem az arannyal?

- De mennyire hogy nem - mondta Nancy. - Ha előbb tudjuk, még otthagytuk volna félben. Arany vagy réz - tökmindegy, ha van belőle elég. Az egyik tizenkilenc, a másik egy hóján húsz. Nézz csak rájuk. - Flint kapitányra meg Töködöre mutatott: nagyban vizsgálgatták a réztartalmú kvarcdarabokat, és komolyan tárgyaltak.

- Hallottad? Elhívják Palafejtő Bobot is, segíteni.

- Úgyis azt mondta, szeretné már egy kicsit otthagyni a palát, és megint fémmel foglalkozni - mondta Dorothea.

- Meg aztán mi is megpróbálkozhatunk vele - mondta Nancy. - Már persze ha épp nem vagyunk mással elfoglalva.

- Remek! - lelkesedett Roger. - Nézzétek csak! Ott áll!

Peggy a Magashegy peremén állt, és botra kötözött zsebkendőjével jeleket adott. Elég volt az első két betűt leolvasni. Mindenki tudta, hogy a szó nem lehet más, mint k-a j-a.

- Siess, Jim bácsi - mondta Nancy. - Mindenki haldoklik az éhségtől.

- Rendben... Hallgass csak ide, Timothy. Pontosan úgy van, ahogy Pernambucóban gondoltuk. Azoknak a régi bányászoknak fogalmuk sem volt róla, hogy a kihalt ér rezet jelez. Amit láttak, megkapirgálták, és ha nem láttak semmit, feladták. Nézd csak a térképet: a kihalt ér vonalát meghosszabbítva kezdünk hozzá, és olyan gazdag telérre bukkanunk, amelyet még errefelé senki se látott...

- Nem szép dolog a mohóság - mondta Nancy.

Roger méltatlankodva nézett hátra.

- Semmi baj, Roger - nevetett Nancy. - Nem rád gondoltam.

Elköltötték a vacsorát.

Akármennyire kimerültek, azért csak beszélgetni kezdtek.

Titty kisurrant a félhomályba.

A tüskebozót megkímélte a tűz, de lehetséges, gondolta, hogy a kis süni szívbénulást kapott ijedében. Az a rengeteg füst, a robajló lángok, a tűzoltók rohangálása...

A kút környékén megmocant valami. Titty közelebb lopakodott. Valami pici, vékony, kerek hátú... Menyét volt. Ivott, felemelte keskeny fejét, beleszimatolt a levegőbe, és eltűnt. A kútban ismét magasabban állt a víz, jutott elegendő a menyéteknek is. Csak éppen lehetséges, gondolta Titty, hogy a menyét elijeszti a sünit. Nem messze, a fák között, vörösen pislákol a tábortűz. Mrs. Blackett épp azt mondta, milyen boldog, hogy senkinek sem esett baja, és milyen rémes lett volna, ha valaki égési sebeket szerez, épp most, amikor jönnek a szülők. Roger hangját is hallotta:

- Nekem be kellett kennem vajjal a kezemet!

Vajon a beszélgetés ijeszti el a sünit?

Aztán száraz levél zörrent, messzebb, a tüskebozót tövében. Szusszanás... mordulás... tüsszentés. Talán a Magashegyről szállingózó hamu csiklandozza a süni orrát. És ekkor, a félhomályban megpillantotta. Békésen kocogott a kút felé. Titty nézte, amint a sötét kis gombóc lekecmereg a lépcsőn. Ivott. A víz belement az orrába; a süni türelmetlenül szusszant egyet. Aztán felmászott megint a lépcsőn, és elkocogott. Eltűnt hamar az árnyékban. De Titty így is eleget látott. Elégedetten osont vissza a táborba.

Csak a tűz világított; körös-körül sötétség borított mindent. Mrs. Blackett meg a két szakács összeszedte a vacsoraedényt, mosogatáshoz. Titty körülnézett; Dicket kereste. Hason feküdt, és a tűzbe bámult. Titty letelepedett Dick és Nancy közé.

- Nincs baja a süninek - súgta Dicknek. - Vadászni ment; láttam, amint ivott a kútból.

- Akkor jó - bólintott Dick.

Dorothea is meghallotta.

- A négylábú állatok meg a madarak mindörökkön-örökké odajárnak majd a kúthoz... -
suttogta. - Ott fogják oltani a szomjukat, pedig ha Titty rá nem bukkan, akkor most nem lenne kút...

- Flint kapitány nem akarta elhinni, hogy tényleg vizet találtál - mesélte Nancy. - Csak amikor
anya is elmondta.

Roger közben újra meg újra elmesélte a tűzoltás terén véghezvitt hőstetteit, nem mintha
dicsekedni akart volna, hanem így maga is inkább elhitte. Napközben ugyanis túlságosan nagy
iramban követték egymást az események.

- Először nem is voltak olyan nagy lángok - mesélte Roger. - Csak füst meg sercegés meg
pattogás meg kis lángnyelvek a földön. Aztán a szél belekapott, és akkor egyszer csak tűz volt
mindenütt. Az a szag... És egyáltalán semmit se láttunk. Aztán elküldtük Szaffót, hogy meg
ne égjen. Nem is gondoltuk, hogy olyan rendes lesz, és egyenesen hazaszáll... Aztán eszünkbe
jutott Titty kútja. Rohantunk a vödrökkel... illetve a bádogdobozokkal. Kiszórtuk az egész
cukrot meg a sütit... Aztán elfogyott a víz. Akkor jöttek a tűz-söprűk. Csapkodtunk, mint a
bolondok. És Nancy meg John meg Susan meg Peggy és Tökfödő... Illetve hát tudjátok, kire
gondolok... Jöttek rohanvást, áttörtek a füstön, és Susan majdnem bögött... Igenis, Susan,
majdnem bögtél. Miért ne? Rémes lett volna, ha leég az erdő meg az összes sátor...

Flint kapitány Tökfödővel beszélgetett. A tűz mellett heverték, pipáztak.

- Hát igen, öregem - mondta Elint kapitány. - Csak azt az egyet nem értem, miért nem mentél
egyenesen Beckfootba? Hiszen épp azért táviratoztam...

Tökfödő mintha megint elvörösödött volna.

- Ugyan, Jim, hát hogy tehettem volna? Hemzsegtek mindenhol a gyerekek. Mint valami
szünidei gyereknyaralattáson. Magad se állítottál volna be közéjük. Honnan tudhattam volna,
hogy egy szünidei tábor kellős közepébe pottyantasz? Így aztán nem tudtam hozzáférni a
térképeidhez, azt az öregfiút a palafejtőben meg igencsak nehezen sikerült megpuhítanom.
Első nap, hogy felkerestem, nem volt semmi baj, de aztán valamit úgy látszik a fejébe vett, és
napokig egy árva szót se tudtam kihúzni belőle. Én...

Titty látta, hogy Nancy is hallgatja a beszélgetést. Nancy most hirtelen az oldalára
hengeredett, hogy a tűz ne világítsa meg nevető ábrázatát.

- De hát miért féltél tőlük? - kérdezte Flint kapitány. Aztán eszébe jutott valami, és kitört
belőle a nevetés. - Féltél?! Hiszen vártak! Még hálószobát is építettek neked. Magam is
láttam, rá van írva nagy betűkkel: „Isten hozott!” Az ajtaja fölött meg ott áll a neved! Kicsit
szűkösen férsz majd el benne, de a jó szándék a legfontosabb!

.oOo.